REJTŐ JENŐ

carantină la Grand Hotel
ciclonul blond

enigma

REJTŐ JENŐ

Carantină la Grand Hotel
Ciclonul blond

Coperta de *Mihai Mănescu*

REJTŐ JENŐ
(P. Howard)

VESZTEGZÁR A GRAND HOTELBAN
© Rejtő Jenő, 1965
Ifjúsagi Könyvkiadó, 1967

A SZŐKE CIKLON
© Rejtő Jenő, 1968
Albatrosz Könyvek, Budapest, 1968

Toate drepturile asupra acestei versiuni
sînt rezervate Editurii UNIVERS

REJTŐ JENŐ
(P. Howard)

CARANTINĂ
LA GRAND HOTEL
CICLONUL BLOND

In românește de : GEORGE VOLCEANOV

București, 1990
EDITURA UNIVERS

ISBN 973-34-0139-0

CARANTINĂ LA GRAND HOTEL

I

Cînd Maud se-ntoarse în cameră, din şifonier apăru, zîmbind prietenos, un domn în pijama, cu un abajur şic din mătase verde pe cap.

— Daţi-mi voie să mă prezint — zise el politicos, săltîndu-şi abajurul —, sînt Felix van der Gullen.

Abia acum îi veni fetei inima la loc. Se trase îndărăt, către uşă. Necunoscutul e fără doar şi poate nebun.

— Ce cauţi dumneata aici ? Cum ai ajuns în dulapul meu ?

— Vă rog, nu ţipaţi — răspunse necunoscutul —, fiindcă în felul ăsta o să duceţi la pierzanie un om cumsecade, plin de viaţă, care oricum o să-şi ia imediat tălpăşiţa.

— Cum ai ajuns în dulap ?

— Din... cameră...

— Hm ! Nu asta m-aşteptam s-aud !

— Am intrat pe fereastră. În zori. Mă refugiasem în grădina părăginită a hotelului... şi am zărit fereastra deschisă. M-am săltat pe pervaz şi am privit înăuntru... Am văzut patul gol... Ei, şi-atunci am sărit în cameră, m-am ascuns în şifonier şi, după atîtea emoţii, m-a furat somnul. Abia acum m-am trezit. Între timp s-a rupt şi agăţătoarea unei jachete sport, pentru care-mi cer scuze...

Văzînd că femeia nu-i răspunde, necunoscutul îşi scoase abajurul, se înclină respectuos şi porni spre uşă.

— Stai ! — strigă Maud.

— Ordonaţi ! — răspunse tînărul cel misterios, pocnindu-şi milităreşte papucii.

— Doar n-ai de gînd... să ieşi din camera mea aşa, în pijama ?

Plin de bunăvoinţă, tînărul porni către fereastră.

Maud aproape ţipă :

— Stai !

— Mă rog... — Se trase înapoi niţel speriat şi se opri gata să se supună necondiţionat oricărei porunci. Maud privi desperată grădina.

Tocmai se umplea de turişti proaspăt sosiţi !

— Dacă un bărbat în pijama ar fi văzut ieşind pe fereastra camerei mele, în vecii vecilor n-aş mai putea da ochii cu lumea...

— Groaznică perspectivă... Dar poate că pe urmă... aţi putea lua cîte un turist deoparte, să-i explicaţi cine-i cel care-a ieşit de-aici în pijama...

— Dar nici eu nu ştiu cine eşti !

— Aşa-i — încuviinţă necăjit Felix van der Gullen.

— Atunci, rămîn... — zise el aşezîndu-se într-un fotoliu. — N-aveţi cumva o ţigară ?

— Da' ce-ţi închipui ?... Doar n-ai de gînd să rămîi aici ?... Aşa ?!... În cameră la mine ?

Necunoscutul îşi pierdu cumpătul şi, înciudat, se plesni peste coapse :

— Să nu vă fie cu supărare, dar din moment ce nu pot părăsi această încăpere nici pe uşă, nici pe fereastră, nu-mi rămîne decît să stau aici ! Nici chiar în situaţia mea nu i se poate pretinde unui tînăr să se volatilizeze sau să se stingă ca o criză de apendicită !... Să ne fie cu iertare !

Intuind că momentan e stăpîn pe situaţie, ridică tonul. Femeia privi speriată în jur.

— Bine, dar... trebuie să facem ceva !

— Vă înţeleg întru totul, domnişoară. Oamenii au urîta înclinaţie de a răstălmăci apariţia neaşteptată a unui om în pijama.

— Să-ţi fie ruşine !

— Ruşine să le fie oamenilor de rea-credinţă... Şi chiar nu-mi daţi o ţigară ?

Fata îi aruncă un pachet de pe măsuța de lîngă pat. Înseninîndu-se la față, bărbatul își aprinse o țigară, iar pe celelalte le băgă în buzunar.

— E dată naibii povestea asta — zise el după aceea, întinzîndu-se tacticos în fotoliu.

— Nu știu încă cine ești, un criminal sau un nebun — zise fata furioasă —, dar ai merita să te împușc fie și numai pentru încurcătura asta îngrozitoare în care m-ai băgat.

— Asta v-ar scoate din bucluc. Găsesc însă că ar fi o soluție cam prea radicală. Mă rog, dacă mi-ar sta în putință să vă salvez reputația și prin asta mi-aș putea repara și greșeala, cu dragă inimă v-aș lua de nevastă — se oferi curtenitor bărbatul —, ar fi oricum de preferat, decît să mă-mpușcați. Deși s-ar găsi unii care să susțină exact contrariul.

— Te rog... — spuse fata. Uite, în seara asta părăsesc hotelul, pînă atunci să nu te miști de-aici și, pe cît posibil, încearcă să te strecori afară la noapte. Înțelegi ?... te mai previn că s-ar putea să-mi iau inima-n dinți, să renunț la reputația mea și să te predau detectivului hotelului.

— Mda, ai fi în stare — răspunse bărbatul de parcă ar fi cunoscut-o pe Maud de cînd lumea. O să-mi dau silința să-ți cîștig bunăvoința...

— N-o să ai prilejul, fiindcă te încui în baie chiar acum și nu-ți mai dau drumul pînă plec...

Necunoscutul făcu niște ochi gata-gata să-i podidească plînsul.

— Ați fi în stare să profitați într-atîta de pe urma unui bărbat la ananghie ? — întrebă necunoscutul aproape plîngînd.

— Asta am să și fac. Alege între baie și dulap.

— Mă-ncuiați ?... Vă rog, gîndiți-vă bine ce faceți. Să iei ostatic și să sechestrezi un biet om lipsit de apărare...

— Dacă iei lucrurile-n glumă, ai s-o pățești și mai rău.

— Aţi fi în stare să mă bateţi ? — întrebă el chipurile înspăimîntat, iar Maud, cu toată furia ei, se pomeni rîzînd.

— Cu cea mai mare plăcere te-aş da pe mîna poliţiei, ca să te căieşti ! Amarnic ! — urmă ea din ce în ce mai furioasă. Se pare însă că nu regreţi cîtuşi de puţin că ai adus o doamnă într-o situaţie atît de delicată, şi asta într-un hotel de lux.

— De unde ştiţi că nu mă aflu într-o situaţie de mii de ori mai nenorocită ? N-aveţi cum şti cît sufăr în clipa asta !

Fără să-şi dea seama, Maud se apropie de bărbat un pic speriată.

— Ai... păţit ceva ?

— Da... N-ar fi exclus ca în cîteva minute să mor de foame... Adăugă pe un ton macabru : — S-a făcut de amiază, iar eu încă n-am prînzit.

— Ştii ce ?... — Nu m-aş mira să fii un ocnaş hăituit de poliţie ! Ia te uită cît cinism...

— Ei bine, stimată satrapă, înainte de a-mi începe ispăşirea pedepsei încuiat în baie, aflaţi că şi purtarea dumneavoastră lasă mult de dorit.

— Poftim ? Cum adică ?

— Dumneavoastră îmi reproşaţi că vă compromit vrînd-nevrînd. În schimb — iar aici vocea îi deveni gravă, ba chiar acuzatoare — dumneavoastră unde aţi fost astă-noapte ?

— Cum ?...

— Aţi auzit bine ! De ce m-am căţărat eu tocmai în camera asta ? Fiindcă era goală. Şi de ce era goală ? Deoarece dumneavoastră nu eraţi în ea. Dacă aţi fi dormit în patul acesta, m-aş fi retras tiptil, iar acum nu mă mai ameninţa această jalnică întemniţare în baie, unde voi fi nevoit să înfulec un săpun, ca să nu mor de foame... Da, domnişoară ! — şi ridică tonul gesticulînd ca un procuror neînduplecat în toiul unui proces : — unde aţi fost dumneavoastră în zorii zilei de azi între orele patru şi cinci ?

Fata încremeni, făcu ochii mari, copleşită de nerușinarea nemaipomenită a necunoscutului în pijama. Apoi vorbi :

— Şi totuşi n-o să te încui în baie.

— Rămînem la dulap ?

— Nu ! Te dau pe mîna detectivului.

— Fie — răspunse necunoscutul trist şi, oftînd amarnic, porni spre uşă, păşind parcă spre eşafod.

— Aşteaptă ! — strigă Maud, bătînd furioasă din picior... — Doamne, ce încurcătură ! Nu pleca !...

— Ba plec... M-aţi jignit.

Maud i se agăţă de braţ :

— Am glumit... Nici vorbă nu poate fi să ieşi aşa din camera mea...

Necunoscutul oftă şi, împins de un eroism sumbru, dădu din cap :

— Nu... O să mă predau detectivului. De bunăvoie ! Cei ca mine să se căiască de fapta lor... Aţi avut dreptate. Şi se bătu teatral cu pumnii-n piept. Eu vreau să mă căiesc !... *Mea culpa !* — strigă. *Mea culpa !...* Vreau să mă căiesc.

Maud îl prinse de braţ :

— Nu mai ţipa, omule, pentru Dumnezeu !

— Dar eu unul n-o să mă las încuiat în baie...

— Nu te-ncui... — murmură înfrîntă femeia.

— E cu totul altceva... Atunci, s-ar putea să rămîn — şi se aşează la loc. Nu sînt un ticălos cînd e vorba să ajut o doamnă...

În clipa aceea cineva bătu la uşă.

II

Tăcere încordată...

Femeia întrebă cu glas şovăielnic :

— Cine e ?...

— Prinţul Sergius...

Maud se-ntoarse către bărbat să-l trimită în baie... Dar pe necunoscutul cel obraznic ia-l de unde nu-i. Se auziră din nou bătăi în uşă, de data astă mai nerăbdătoare.

— Îndată... — se străduí fata să pară cît mai firească — tocmai mă îmbrăcam. Apoi strigă voios : Intră !

În timp ce se deschidea uşa, jucă în faţa noului venit scena ultimelor retuşuri, aranjîndu-şi puţin rochia.

Iată-l şi pe prinţ. Părea să aibă aproape şaizeci de ani. Avea trăsături fine, părul cărunt. Uscăţiv, palid, cu ochi albaştri, avea o privire limpede, inteligentă.

— De ce n-ai coborît la prînz, Maud ?

— Cînd să mă-mbrac, mi s-a rupt o cataramă la rochie. De-acum putem merge... — adăugă ea în pripă.

„Aha ! — îşi zise-n sinea lui, sub pat, necunoscutul cel obraznic. Vrea să scape de-aici. Pare-se că nu i-ar cădea bine să aud ce-au de discutat. Ar trebui să-mi astup urechile. S-aştepte. Ce porcărie..." Aşa gîndea necunoscutul cel obraznic şi tare ar fi vrut să-şi aprindă o ţigară.

— O vorbă doar... — o reţinu prinţul. La masă nu vom fi singuri : ai vorbit cu cine trebuie ?

— Hai să lăsăm asta pe mai tîrziu... — se împotrivi Maud nervoasă.

— Nu. Dacă-i vorba de-aşa un sacrificiu, trebuie să ştiu totul. Tu o s-ajungi la închisoare, iar eu, atunci...

— Taci, te rog !

— Bine, dar nu ne aude nimeni...

— Da... mda, dar dacă cineva trage cu urechea ?...

„Ei, drăcie. Aşadar această frumoasă şi distinsă doamnă ar putea, la o adică, ajunge la închisoare ? Ia să vedem ce se mai întîmplă... ia..." — îşi zise necunoscutul cel obraznic.

Bătrînul urmă, coborînd glasul :

— Ce-ai vorbit cu omul ?

— Te rog, hai să mergem la masă... să nu mai discutăm...

— Am impresia că te-au lăsat nervii, draga mea... Te credeam puternică...

— Nu... nu s-a întîmplat nimic cu nervii mei, dar azi... am o zi nefastă şi... hai să mergem — spuse fata gata să izbucnească-n plîns.

— Un singur lucru vreau să-ți mai spun, diseară ai un avion spre Singapore, iar poliția...

— Hai odată... să mergem...

— Bine, dar...

— Lasă întrebările ! Hai, te rog ! Acum !

„Frumos, n-am ce zice — gîndi necunoscutul cel obraznic. Ia te uită cine voia să mă-ncuie pe mine în baie..."

— Bine, Maud, să mergem...

Îi întinse brațul și fata răsuflă ușurată.

Se auziră bătăi în ușă.

— Cine e ?

— Poliția — răspunse o voce dură.

III

Tăcere...

Bărbatul grizonat duse încet mîna la buzunarul de la spate. Maud i se agăță de braț cu amîndouă mîinile, înainte ca acesta să poată scoate revolverul. Apoi, părînd cu totul alta decît femeia iritată de mai-nainte strigă liniștită, aproape imperturbabilă :

— N-am înțeles, vreți să repetați ? Pe mine mă caută poliția ?... Terminați cu aiurelile astea !

— Clienții hotelului sînt rugați să coboare în hol, la recepție.

— De ce ?

— În Grand Hotel s-a instituit carantina — răspunse vocea de afară. Pașii se depărtară și auziră bătăi și-n ușa camerei alăturate.

— Sîntem pierduți — zise prințul după o clipă de tăcere.

— Aș, nici vorbă. Și mai lasă-n pace buzunarul ăla de la spate.

— Gestul ăsta mă reconfortează. Cît timp am pistolul la mine...

— Să nu te mai aud că spui așa ceva ! — strigă Maud.

„Acușica mi-l încuie și pe ăsta în baie" — își zise sub pat necunoscutul cel flușturatic.

— Coborîm întîi la recepție și aflăm ce se petrece-n hotel...

— Dar dacă nu fugi în seara asta, s-a zis cu noi !

— Taci, te rog. Pînă nu știm despre ce-i vorba, nu putem lua o hotărîre.

Tînărul auzi ușa închizîndu-se. Oftă ușurat. Așteptă cîteva clipe, după care se hotărî să iasă de sub pat...

Clic...

Se piti la loc. Asta ce-o mai fi ? Ușa se deschise încet, auzi pași. Or fi venit să deretice ? Nu s-ar zice. Individul ăsta prea intră tiptil. Să fie cel al naibii dacă nu umblă hoțește !

N-ar strica să arunce o privire. De sub pat nu-i vede decît picioarele. O pereche de tenișI albi, cam slinoși, cu o pată maro ciudată în vîrf. O fi de cafea.

Tenișii se depărtează. Se-nchide ușa.

Acum !

O zbughi de sub pat. Dacă clienții sînt cu toții adunați în hol, înseamnă că grădina e pustie. Privi în jur... Pe masă zări o scrisoare. Ia te uită ! O aduseseră tenișii albi, pătați de cafea... Pe plic era dactilografiat numele destinatarului.

„Domnișoarei Maud Borckman, etaj I, camera 72"...

Nu-l interesează ! Se furișă spre fereastră. Apoi se trase îndărăt...

Ce se-ntîmplă aici ? Doar n-au de gînd să transforme hotelul în cîmp de luptă ! În grădină văzu un detașament de geniști. Înălțau garduri de sîrmă ghimpată. Lucrau de puțină vreme, dar gardul înconjura de-acum în semicerc toată grădina hotelului, iar dincolo de gard erau postate santinele cu baioneta la armă. Pretutindeni doar mormane de puști, cazane aburinde, trupe cantonate. Împrejurimile hotelului fuseseră invadate de armată.

ObrazniculUi necunoscut nu-i venea să-și creadă ochilor... în cele din urmă porni trist, cu capul în piept, spre baie, în recluziune liber consimțită.

IV

Cu trei ani în urmă, Lagonda Mică din grupul Insulelor Bali era învăluită într-un superb anonimat, undeva lîngă colțul sud-estic al Javei. De fapt, destinul modestei insulițe fusese corectat de către celebrul pictor Wolfgang Kund, care la vremea aceea picta în Surabaya tablou după tablou și ale cărui opere, mai nou, se vindeau din ce în ce mai greu. Cîtă vreme trăise nevastă-sa, alta fusese viața lui. Nevastă-sa, fiica unuia dintre magnații zahărului, fusese o femeie frumoasă, delicată și drăguță, dar avea și un mare cusur : era al naibii de sașie. Însă nu satisfacerea deșartelor plăceri ale tinereții trecătoare căutase pictorul să afle în consoarta lui. Doar era artist ! Oameni ca el se entuziasmează din cu totul altceva. Se însurase cu ea deoarece în această căsătorie descoperise ceea ce, după pictură, își dorise cel mai mult : un socru bogat.

Tatăl domnișoarei cu punga groasă dar cu sufletul gingaș era în lumea finanțelor unul dintre magnații Beitenzorg.

Tata-socru îl privise la început pe artist cu ochi al naibii de răi. Pînă la urmă se împăcă cu gîndul acestei mezalianțe, nu de alta, dar fiică-sa îl privea pe pictor cu ochi și mai răi. Așa de răi, că nici nu putea spera într-un logodnic mai bun.

Ulterior, pictorul cel bogat fu descoperit de presă, care-i trîmbiță numele în cele patru zări.

Într-o bună zi însă nevastă-sa închise ochii sașii pentru totdeauna. De pe urma ei nu se alese nici cu un capăt de ață, iar socru-său își repudie ginerele, susținînd că n-are cu el nici în clin nici în mînecă. Wolfgang scăpătă pînă într-atît, încît într-o bună zi spălă putina de sub nasul creditorilor și se stabili în Lagonda Mică, din apropierea coastelor Javei, unde se sihăstri.

După o scurtă perioadă dedicată reflecțiilor filosofice, îi veniră în minte idei neașteptat de lumești. Nu tocmai demne de un pustnic. De pildă, se gîndi că această insulă

ar putea fi transformată într-o staţiune balneară de renume mondial. Un exemplu în acest sens sînt chiar Insulele Bali, de o vreme încoace atît de asaltate de turişti.

Va trebui să stea de vorbă cu regele.

Insula era locuită de un trib. Văzîndu-l pe europeanul ochelarist, pe jumătate despuiat, sălbaticii se ascunseră speriaţi în colibe. Îl căută pe regele Nalaya care şedea tacticos în faţa cortului său, într-o mocirlă confortabilă. Era un băştinaş civilizat, fiindcă pe vremuri lucrase un timp ca fochist pe un cargou englezesc, de aceea se şi bucura de respectul micului trib de malayezieni sălbatici, cărora le adusese într-o zi uluitoarea veste că el este regele lor.

Un singur băştinaş îl întrebase ce-l făcea să creadă asta, însă respectivul fu snopit în bătaie, aşa că toţi ceilalţi se grăbiră să accepte acest *fait accompli* *.

Cînd regele Nalaya îl zări pe pictorul cel blond, roşu ca racul, rîgîi graţios, plin de condescendenţă. Wolfgang ştia ce are de făcut pentru ca negocierile să-i fie încununate de succes.

— Ţi-am adus un dar, o, tu, rege al malayezienilor.

— Nu-i nimic, da' vezi să fie frumos — răspunse regele Nalaya.

Wolfgang îi întinse băştinaşului un tub de albastru ultra-marin, fiindcă aceasta era culoarea lui preferată şi mai avea în trusă cîteva de rezervă. Malayezianul o privi.

— Frumos, nimic de zis, dar aşa ceva am mai mîncat. Care ţi-e pohta, venetic bătrîn şi urît ce eşti ?

— O, rege, rogu-te, ascultă-mă. Despre Insulele Bali de-aici din vecinătate s-au scris romane întregi, iar localnicii s-au îmbogăţit de pe urma lor. De ce n-ai urma şi tu această pildă ?

— Nu ştiu să scriu romane şi nici la supuşii mei n-am băgat de seamă o asemenea înclinaţie.

— Romanul altcineva l-ar scrie, tu doar te-ai îmbogăţi. Ştii ce-i reclama ?

— Aşa ceva încă n-am mîncat.

---

* Fapt împlinit (în fr. în orig.).

— Nu se mănînîncă. Să-ți explic. Oamenii sînt fericiți să aibă parte de bucurii. Eu sînt pictor.

— Aha. Asta-i reclama.

— Reclama înseamnă să le băgăm în cap oamenilor că vor avea parte de o bucurie. Eu pictez peisaje cu insula ta, ziarele scriu despre ele, iar fraierii înghit momeala. Care va fi o stațiune balneară. Sălbaticul trib al turiștilor albi, care se-nchină unui zeu numit Baedeker, o să dea năvală pe insulă. Asta se cheamă conjunctură. Lagonda Mică va ajunge o zonă de agrement.

Înălțimea sa-rămase pe gînduri.

— Nu-i rea socoteala, s-ar putea să țină — își plasă el una din expresiile care-i rămăseseră-n minte de pe vremea cînd era fochist.

Și se apucară de treabă. Wolfgang se întoarse în Java și intră în acțiune.

Cîțiva ziariști care nu erau la curent cu faptul că ginerele cîndva bogat se sihăstrise, acceptară misiunea pe care le-o încredință, aceea de a scrie cronici-mamut despre peisajele pictate de Wolfgang pe Lagonda Mică, sălbaticii războinici care o populau, fecioarele ei blajine și alte curiozități din acestea.

După o vreme, un cămătar construi pentru început o lăptărie, iar restul merse de la sine. Lagonda Mică fu luată cu asalt de către milionarii aflați în croazieră pe Oceanul Indian. Fu construit Grand Hotel, apoi Miami-Grill, iar mai tîrziu un șirand închis. Faima insuliței din mările sudului o sporiră filmele cu deviz de milioane și romanele de trei parale și-rînd pe rînd se construiră vile care de care mai frumoase...

Grand Hotelul era cel mai distins și cel mai luxos hotel din întregul arhipelag, un vis cioplit în marmură și croit din mătase. Personal excepțional, camere mobilate superb, bar, restaurant, faleză cu port pentru yachturi...

Se-ntîmplă însă că unul din clienții hotelului se-mbolnăvi de ciumă. Despre dizlocarea turiștilor nici nu putea fi vorba, așa încît carantina fu instituită chiar la hotel.

Timp de trei săptămîni nimeni n-avea voie să părăsească hotelul.

V

Iată pe scurt atmosfera din holul hotelului înainte de instituirea carantinei : Armin Vangold, negustor de cereale, ajuns după treizeci de ani de trudă posesorul unei averi fabuloase, hotărîse că ar fi timpul să-şi trăiască viaţa şi sosise pe Lagonda Mică împreună cu Julia, consoarta lui : tocmai se despărţiseră la intrare. Julia Vangold, femeie la cincizeci şi doi de ani, era o matroană sobră cu o guşă impresionantă şi un trup care trăgea optzeci şi şapte de kilograme. Voia să facă nişte cumpărături, dar astăzi junghiurile îl împiedicau pe Vangold să-şi însoţească jumătatea. Aş, nu numai că n-avea dureri, ci dimpotrivă, ţinea morţiş să-şi trăiască „un pic" viaţa în acest palat de basm, să dea o raită prin hotel, să bea un pahar de bere şi... la o adică... să stea la taclale cu o doamnă drăgălaşă... La urma urmei, ce-i rău în asta ? Îşi iubeşte nevasta, dar din cînd în cînd nu strică să-şi mai facă şi sieşi pe plac... Doamne, de s-ar putea învîrti o săptămînă pe-aici nestingherit... Serile... şi le-ar petrece la bar ! Juliei i s-ar părea un păcat de moarte să-i pomenească doar de-aşa ceva... Se uită după trupeşa lui consoartă care se depărta... E o femeie tare cumsecade, ce mult ţine la ea : şi totuşi, deşi fără apă omul nu poate trăi, nu-i strică din cînd în cînd şi cîte un pahar de coniac.

Iată-l pe Lindner, baritonul buhăit. Din celebra lui voce de altădată n-a mai rămas decît celebritatea. Acum coboară de la etaj. Îl întreabă pe portar dacă a venit corespondenţa... Încă nu. Pe trepte, cu o mînă-n buzunar, fumează Bruns, un individ sumbru, lat în umeri, cu nasul turtit. Cu toată ciudăţenia lui e un client de-al casei.

Iat-o cufundată într-un fotoliu confortabil pe signora Relli, planturoasa dar atrăgătoarea văduvă siciliană cu o voce niţel cam masculină şi cu trăsături ferme, dar interesante : este tot timpul în centrul atenţiei. Îşi aprinde o ţigară şi trimite un *boy* după *Corriere della Sera*. Dickmann, căpitanul în retragere al vasului de linie „Batavia" flecăreşte cu Hiller, fabricantul de lapte condensat

din Boston, iar la intrare sînt aduse bagajele unei blonde durdulii. Portarului i se prezentă drept soția căpitanului Hould din Sidney. Este o femeie încă frumoasă deși ridurile din colțul ochilor și de pe gît îi trădează vîrsta în ciuda pudrei și machiajului, iar dacă-ntoarce capul, la gît i se-ncordează cîte o venă. Într-un colț al holului stă un tînăr bine îmbrăcat, plăcut la înfățișare, cu un chip interesant, îngrijit. Este Erich Kramartz. Salută scurt din cap. Doamna Hould îi întoarce salutul și se-ndreaptă spre lift.

Apare și doctorul Ranke după ce a examinat un bolnav.

— De unde aș putea da un telefon ?

— Cabinele telefonice sînt la dreapta — îi răspunde portarul.

Doctorul întinde pasul. Erich Kramartz se îndreaptă agale spre liftul cu care adineauri a urcat proaspăta venită, doamna Hould. După o vreme negustorul (domnul Vangold) se apropie de portar și, încercînd să pară indiferent, îl întreabă :

— Cine-i doamna aceea blondă care a intrat adineauri în restaurant ? Seamănă leit cu... ăă... o rudă de-a mea...

Portarul îl privește posac :

— Doamna aceea ? E doamna Villiers. Soția unui redactor-șef din Singapore.

Domnul Vangold pornește după ea... Într-o doară... căutînd parcă ziua de ieri...

Din restaurant apare un misionar. A venit la hotel cu autobuzul. Este doar în trecere, cît să prînzească și își vede de drum, lăsînd în urmă acest strălucitor infern al păcatelor lumești. Poartă vestonul negru, cu guler de catifea, al celui mai auster ordin misionar. Pe veston îi atîrnă bumbi mari, întunecați, de gresie.

Vestonul acesta este însemnul celor care au petrecut la cererea lor ani de zile pe o insulă cu leproși pe care i-au îngrijit.

Văduva siciliană se apropie de el încet, cu mișcări de felină. Este cu un cap mai înaltă decît misionarul. Îi zîmbește lăsînd să i se vadă dinții sclipitori :

— Iertați-mă, domnule, nu cumva dumneavoastră sînteți signor Cresson ?

— Nu.

— Ciudat. Figura dumneavoastră îmi amintește de un domn care a răposat nu de mult. Credeam că-i sînteți rudă... Iertați-mă...

Acestea fiind zise, se depărtează.

În această clipă, în fața hotelului frînează într-o teribilă hărmălaie de sirene vreo opt-zece mașini ale poliției. Din ele sar plini de zel soldați și polițiști.

Pe stradă, la intrarea-n hotel, un băștinaș vinde măști malayeziene, podoabe și ilustrate. Hacker, docherul șomer, cască și el gura prin preajmă, tăind frunză la cîini. Se-arată și miss Lidia, expulzată azi dimineață de autorități, după ce pînă acum a stat pe insulă pretextînd că-și așteaptă iubitul, un ofițer de marină plecat în cursă în urmă cu doi ani fără cîteva minute, și iată-l și pe Walter, ajutorul fotografului local, un tip care se crede om de lume dacă fumează cu țigaret și umblă cu o cravașă în mînă.

...Soldații îi mînă în holul hotelului pe toți, inclusiv pe Krogen, vînzătorul de ziare cu țăcălie căruntă, care-și ține revistele atîrnate pe un colac de sîrmă prins în jurul gîtului și care rîșnește din flașnetă, convins că astfel îi crește vînzarea.

Lumea adunată-n hol primește știrea cu uimire, dar fără a-și pierde cumpătul ; dar în clipa în care o persoană oficială strigă : „Păstrați-vă calmul, nu-i nimic", izbucnește panica.

Polițiștii pun stăpînire pe toate ieșirile din hol, iar un căpitan de poliție instruiește cu glas tare pe unul dintre detectivi :

— Luați măsuri să fie chemați în hol toți clienții... Hotelul intră-n carantină.

Apare și directorul.

— Dați-mi voie să mă prezint, Wolfgang. Eu am telefonat la poliție cînd doctorul a stabilit prezența bolii epidemice.

— Fiţi bun şi daţi-i o declaraţie în scris, dacă s-ar putea, domnului consilier medical. Despre ce epidemie este vorba ?

— De ciumă.

... Cîţiva clienţi se apropiaseră între timp de ei. Auzind că-i vorba de ciumă se traseră îngroziţi îndărăt.

— Un singur bolnav ? — întrebă căpitanul.

— Deocamdată unul singur.

Sosi şi consilierul medical. Era exagerat de burtos. Guşa i se întindea de la o ureche pînă la cealaltă şi respira ca un astmatic. Prima întrebare, pusă portarului, căruia i se muiaseră genunchii, fu ce ar putea servi la prînz şi ceru să nu i se aducă sos de curry la friptură, fiindcă n-ar rezista tentaţiei de a-l mînca şi ştie că-i face rău la stomac. În cazurile de carantină, un vechi truc al domnului consilier Markheit era acela de a potoli isteria colectivă prin trasarea cîtorva dispoziţii scurte, prozaice. Odată, pe un vapor care sosise-n port avînd arborat pavilionul galben, la bord cu opt bolnavi de holeră şi cu pasagerii înnebuniţi de groază, consilierul scotocise toate ungherele în căutarea unei frecţii şi se plînsese pasagerilor aproape morţi de frică de indigestia care-i pricinuieşte zile-n şir nişte mîncărimi insuportabile.

— Prin urmare, despre ce-i vorba ? — întrebă Markheit, apropiindu-se de Wolfgang.

— Ieri dimineaţă la ora unsprezece doctorul a fost chemat să-l vadă pe unul dintre clienţii hotelului. Azi dimineaţă a putut stabili că este vorba de un caz de ciumă. Cred că am procedat corect neluînd nici un fel de măsuri, deoarece turiştii suspecţi de contaminare nu pot fi reţinuţi decît cu forţa. Am sigilat camerele învecinate şi am lăsat o cameristă să-l îngrijească pe bolnav. O vom izola şi pe această femeie, fiindcă neştiind despre ce boală este vorba, a intrat pentru cîteva clipe în camera bolnavului. Acesta i se plînsese că nu poate şedea pe tare, fiind suferind de sciatică.

... Clienţii se strînseseră stîrnind un tărăboi infernal, cîţiva cuprinşi de desperare strigau să fie adus doctorul,

fiindcă au simptome de ciumă. Căpitanul îi liniști promițîndu-le că după efectuarea formalităților se va face totul pentru salvarea lor.

Doamna Villiers leșinase, iar acum atîrna de brațul căpitanului Dickmann, care nu știa ce să facă cu ea.

Crezînd că formalitățile sînt încheiate, căruntul vînzător de ziare își zise că ar fi momentul să treacă la afaceri, așa că începu să cînte din flașnetă.

Un polițist îl avertiză cu semne cît se poate de grăitoare...

Pe liftier îl umflă plînsul, așa încît cei de la etaj degeaba îl mai chemară. Marchizul Raverdan înghiți niște hapuri, iar căpitanul Dickmann o depuse pe doamna Villiers pe covorul din spatele unei vitrine cu bibelouri. Între timp Walter, ajutorul fotografului, făcea ordine în gura mare, poftind lumea să se tragă mai înapoi și invitînd-o să se pozeze în grup.

— Doamnelor și domnilor — începu căpitanul de poliție.

— S-auzim, s-auzim — îl îndemnă fotograful.

— Autoritățile locale au decretat carantină. Timp de trei săptămîni nimeni nu poate părăsi Grand Hotelul. Cine se sustrage măsurilor de protecție sanitară este pasibil de pedeapsa cu închisoarea de la cinci ani pînă la detenția pe viață. În mod normal ar trebui să vă transportăm la stația de carantină de pe Santa Annunziata. Ținînd însă cont de nivelul clientelei internaționale de la Grand Hotel, s-a luat hotărîrea excepțională de a se efectua perioada de carantină chiar aici. Timp de trei săptămîni poliția, departamentul sănătății și un detașament al garnizoanei vor veghea la menținerea ordinii și la asigurarea securității dumneavoastră. Autoritățile contează pe cooperarea și înțelegerea clienților hotelului. Sperăm să izolăm boala fără a mai avea alte victime...

Urmă accesul de furie al clienților.

Fiecare pretindea tratament preferențial. Era invocată fie o pierdere de mii de lire sterline pentru care statul urma să fie dat în judecată, fie o chestiune diplomatică, fie cununia unei nepoate și așa mai departe.

— Regret — strigă căpitanul — dar măsurile sanitare ale coloniei nu pot fi încălcate nici măcar de către guvernator. Cea mai mică concesie poate duce la pieirea a sute de mii de oameni... Proprietarul are obligația de a asigura cazarea tuturor celor de-aici, iar cei care n-au resurse corespunzătoare vor rămîne aici pe cheltuiala statului, firește, în condiții ceva mai modeste.

— Nu mă puteți obliga să rămîn aici în condiții mai modeste — protestă Hacker, docherul șomer. Sergentul îl domoli însă și pe el cu cîteva vorbe deloc căutate.

Cel mai neliniștit însă era armatorul Vangold. Îl abordă desperat pe căpitan :

— Soția mea, domnule, abia a ieșit la cumpărături...

— Aici nu mai poate reveni. Nu poate trece prin cordon.

— Și totuși — insistă Vangold. O doamnă energică n-ar putea răzbi prin cordonul de care ziceți ?...

— Cu neputință, domnule.

Răspunsul acesta îl liniști vizibil. Ceilalți, obosiți și resemnați, tăcuseră și ei.

Atunci se auzi vocea de stentor a lui Wolfgang :

— Putem fi de acord că sîntem într-o situație palpitantă, dar m-aș bucura ca oaspeții Grand Hotelului să păstreze o frumoasă amintire de la tropice...

VI

Întorcîndu-se în cameră, Maud crezu în prima clipă că necunoscutul în pijama plecase de-acolo între timp. Cu atît mai mare-i fu necazul cînd din spatele draperiei apăru chipul voios al necunoscutului obraznic care o întrebă :

— Ce mai faceți ?

Pe coridor se auziră din nou pași și voci apropiindu-se.

— De ce n-ai plecat cînd toată lumea era coborîtă la recepție ?

— N-am îndrăznit să fac nici un pas fără instrucțiunile dumneavoastră.

— Prostii !

— De altfel, nici nu se poate spune c-ar fi fost toată lumea-n hol.

— Cum așa ?

— De pildă, nu putea fi acolo nici individul care v-a adus această scrisoare... Și arătă spre măsuța pe care era plicul.

Fata încremeni.

— A fost cineva pe-aici în lipsa mea ?

— Și încă cum...

Maud desfăcu plicul, citi scrisoarea. Apoi o puse pe scrumieră și-i aprinse marginea cu un chibrit. O privi atent pînă se prefăcu în scrum.

— Sper că n-ați primit o veste proastă ! — exclamă necunoscutul bine dispus.

— Fără să vrei, dumneata ai fost martorul unei discuții din care, cu toată strădania mea, ai auzit cîteva frînturi...

— Vă asigur că nu mai mult de...

— Ascultă-mă, te rog !... Nu știu ce fel de om ești, dar impresia mea este că ai un suflet bun. Datorită mie te-ai salvat dintr-o împrejurare pesemne primejdioasă. Îmi poți întoarce acest bine dacă, după plecarea mea de-aici, nu te vei interesa de persoana mea.

— Nu vă faceți griji — o liniști tînărul — carantina oricum ține cîteva săptămîni, așa c-o să avem tot timpul să cădem la învoială...

— I-auzi ! Doar nu-ți închipui c-o să stai aici pe toată durata carantinei ?

— Dar unde să mă duc ?

— Ce știu eu ?... Dacă n-ai motive să te ascunzi de ochii lumii, n-ai decît să-ți închiriezi o cameră.

— Ba am, fiindcă taică-meu vrea să mă-nsoare. Avusesem de gînd să vîslesc pînă pe Insula Bali, unde un prieten care locuiește chiar pe țărm mi-ar fi dat niște haine.

— Dar unde-ți sînt hainele ?

— Le-a pus bătrînul sub cheie, să nu pot evada. Azi dimineață trebuia să aibă loc cununia și atunci mi-ar fi

dat fracul. Astă-noapte însă am fugit pe fereastră și-am pornit spre Bali în pijama. Furtuna m-a împins spre ștrandul hotelului, așa că pînă la urmă am ajuns aici. De-atunci sînt pus sub urmărire.

Maud se însenină un pic la auzul acestei întîmplări hazlii și îi răspunse ceva mai prietenos :

— Așa ceva sau e prea trișt, sau prea comic ; depinde cum o luăm, dar împacă-te cu situația asta ; carantina te va sili să te dai bătut. Nu poți sta săptămîni întregi ascuns, îmbrăcat într-o pijama...

— Dar ce să-i zic recepționerului dacă mă-ntreabă cum am ajuns aici îmbrăcat așa de subțire ?

— Inventează o aventură galantă sau ce crezi dumneata de cuviință...

— Bine. Plec. Vă mulțumesc pentru primirea deloc amabilă pe care mi-ați făcut-o... Că nu m-ați servit măcar cu o îmbucătură...

Cîteva clipe tăcură amîndoi. Bărbatul privi scrisoarea carbonizată din scrumieră.

— M-aș bucura s-aveți încredere în mine — urmă el. Am senzația că sînteți într-o încurcătură teribilă, iar pantofii de lac cu care ați vorbit nu prea sînt hotărîți să vă ajute.

Maud privi în gol necăjită.

— Nu— spuse ea posomorîtă. Îmi pare rău, nu mă poți ajuta...

— Și dacă vă arestează ?

— Poftim ? Cum... de unde ai scos-o și pe asta ?...

— Nu mă țin de blufuri. Am auzit că voiați să fugiți diseară, cu avionul. Prin urmare sînteți căutată de poliție... Cum carantina vă va obliga să rămîneți aici, se prea poate să pună mîna pe dumneavoastră...

— Dar ce te face să crezi că-s urmărită de poliție ?

— Mi-e limpede din faptul că...

Se auziră bătăi în ușă.

— Cine-i ?

— Poliția...

VII

Necunoscutul în pijama se strecură grăbit sub pat.

— Intră ! — strigă Maud bine dispusă.

„Mamă ! — își zise în sinea lui omul în pijama. Cît sînge rece ! Așa femeie mai zic și eu."

În cîmpul lui vizual delimitat de picioarele patului apăru o pereche de pantofi cu botul rotund.

— Permiteți-mi să mă prezint. Inspectorul-șef Elder.

— Maud Borckman. Poftiți, vă rog, luați loc. Pantofiorii trotteur făcură cîțiva pași.

— Vă mulțumesc — răspunseră pantofii cu bombeul rotund. Iată despre ce este vorba : audiența clienților are loc în hol, însă dau și eu o mînă de ajutor la desfășurarea procedurii.

— De ce trebuie audiați clienții în caz de carantină ?

Unul dintre pantofiorii cu cataramă dispăru. Pesemne Maud se așezase picior peste picior.

— Vai de mine — răspunseră cu o voce răgușită pantofii rotunjiți. Dar nici nu-i vorba de carantină. Domnișoară Borckman, dumneavoastră nu știați că-n camera alăturată, la nr. 71, a fost comisă o crimă în timp ce clienții se adunaseră în holul hotelului ?

...Perechea pantofiorului trotteur reveni pe pămînt. De uimire își lăsase piciorul jos.

— Cum așa ?... Cine-i victima ?

— Doctorul Ranke.

— Cum e posibil ?... Totul e atît de... Ciudat... Vă rog să nu vă supărați că eu sînt cea care vă întreb...

— Vă-nțeleg perfect, domnișoară Borckman. Doctorul Ranke a fost găsit înjunghiat... Camera 70 e goală. Camera 72, unde stați dumneavoastră, e singura care se învecinează cu ea. Aici, pe colț, nu mai sînt alte camere... Aici s-au ars niște hîrtii...

— Da, am primit o scrisoare în legătură cu niște neplăceri și am preferat s-o distrug.

„Ce sînge rece... Doamne ! Ce sînge rece !..." — își zise omul în pijama.

— Hotelul are poştă pneumatică ? — întrebă inspectorul-şef.

— Nu ştiu. Ştiu doar că scrisoarea mi-a adus-o poşta.

— Interesant... Carantina a fost decretată înainte de sosirea poştei...

Tăcere apăsătoare.

— Nu mai înţeleg nimic — răspunse Maud drăgălaş — era aici pe masa mea. Poate-o fi venit cu poşta de ieri.

— Probabil. Cîteva formalităţi, dacă-mi permiteţi. Numele dumneavoastră ?

— Maud Borckman.

— Data naşterii ?

— 1919.

— Locul ?

Tăcere.

— ...la Acinsk... în Rusia.

— În Siberia, nu ?

— Da.

— Domiciliul stabil ?

— În Surabaya. Lucrez la institutul naţional de chimie. Sînt asistenta profesorului Decker...

— Da ? Sînt un mare admirator al acestui savant genial. Domnişoara este acum în concediu ?

Tăcere.

— Nu. Am demisionat.

Această afirmaţie îi lăsă lui Felix van der Gullen, obraznicului necunoscut de sub pat, un gust amar. E ceva putred în afacerea asta. Ceva nu-i deloc în regulă cu această femeie frumoasă. E limpede ca lumina zilei că minte. Hm, oricum am privi lucrurile, e ceva putred aici.

Bombeurile rotunjite răguşiseră şi păreau să fie însă mult mai dispuse să creadă spusele fetei. Aproape că nici nu observaseră tulburarea pantofiorilor cu cataramă.

— Ei — încercară ei s-o liniştească pe fată —, nu îndeplinim decît nişte formalităţi şi dacă întrebările vi se par neplăcute, n-aveţi decît să nu răspundeţi, domnişoară, din punctul nostru de vedere un singur lucru este important. Nu există nici un fel de dubii în privinţa faptului că această crimă a fost comisă în timp ce în holul hotelului se citeau ordinele privitoare la carantină. Doctorul

fusese văzut ceva mai devreme iar după vreo cincisprezece minute era deja mort. Pe noi ne interesează doar să stabilim unde se aflau clienţii hotelului în acest sfert de oră.

Tăcere. Unul dintre pantofiori a dispărut din nou. Va să zică Maud şi-a găsit stăpînirea de sine.

— Înţeleg — zise cu vocea ei cristalină pe un ton nepăsător, aproape senin.

— Vedeţi ce simplă-i procedura. Aşa că fiţi amabilă şi spuneţi-mi, domnişoară : unde v-aţi aflat în timp ce se anunţa decretarea carantinei ?

— Aici. În cameră.

Sub pat, omului în pijama i se tăie respiraţia. Poftim ? Cum vine asta ?

— Deci asta am lămurit-o. Detectivul a bătut, de bună seamă, şi la uşa dumneavoastră, cu rugămintea să veniţi în hol.

— Da.

— Aţi avut totuşi vreun motiv să rămîneţi aici ?

— Nu neapărat. Am văzut pe fereastră soldaţii care puneau gardul din sîrmă ghimpată, trăiesc de cincisprezece ani în Java, mi-am dat seama ce se-ntîmplă şi... nu mă dau în vînt după asemenea proceduri.

— Ah ! Înţeleg ! E clar ! — încuviinţă inspectorul-şef. Clienţii unui hotel de lux nu-şi bat capul cu nişte formalităţi.

— Din păcate n-avem cum şti dinainte că prezenţa într-un anumit loc ne-ar putea fi de folos mai tîrziu.

— Desigur, desigur — admise inspectorul-şef, săritor ca un frizer. Eu însă, slavă domnului, am o practică îndelungată şi ştiu că o carantină neaşteptată poate avea adesea urmări tragice. Primele momente de panică au fost nu o dată speculate de criminali, de hoţi de hotel, aşa că mi-i notez întotdeauna pe participanţii la decretarea unei carantine.

— Da ? Asta e o idee grozavă.

— Vă mulţumesc, sînteţi foarte amabilă. Dacă-mi îngăduiţi, v-aş mai pune o întrebare. De rutină, dar care poate simplifica lucrurile. Aveaţi cumva vreun vizitator

în cameră cînd v-a bătut detectivul la uşă ? În cazul unui martor putem stabili mai uşor alibiul.

Urmă o pauză foarte scurtă. Şi sfîrîitul unui chibrit aprins.

— Nu. La mine n-a fost nimeni.

— Aha ! Bine că mi-aţi spus asta, să ştiu... Aiuriţi mai sînt liftierii ăştia. Unul dintre ei susţine că l-ar fi văzut pe prinţul Sergius la capătul coridorului şi i se pare că ar fi ieşit din camera dumneavoastră... Ce aiureală, firește, băieţii ăştia îndrugă verzi şi uscate doar ca să facă pe grozavii...

— Ba da, prinţul a trecut pe la mine. Cu vreo zece minute înainte de anunţarea carantinei. Dar cînd detectivul a bătut la uşă, nu mai era aici. Mi-a zis că are treabă în camera de vizavi, cu domnul Vangold pe care-l cunoaşte bine, şi probabil că acesta deja coborîse. Cred că de-acolo ieşise cînd a fost văzut de către liftier. A treia cameră de aici de pe colţ, nr. 70, e a lui Vangold.

— Da, ştiu. Liftierul mi-a zis că şi de-acolo ar fi putut ieşi prinţul, dar nu mi-a venit să cred una ca asta. Dar dacă ziceţi că nu de-aici a ieşit, nu-mi rămîne decît să-l cred.

— Nu putea ieşi decît din camera nr. 70, de la Vangold.

— Curios. Tocmai acolo-i locul crimei.

VIII

Urmă o tăcere îndelungată, glacială. Sub pat, un domn simţea un nod în gît.

— Bine, dar... — se auzi într-un tîrziu vocea femeii — ziceaţi că... doctorul Ranke a fost ucis în camera 71...

— Am zis eu aşa ceva ?... M-am înşelat, pesemne. Totul s-a petrecut în camera 70, a domnului Vangold. Dumneavoastră staţi la 72, iar camera 71 este liberă.

Urîtă capcană. În atmosferă îşi făcu loc o încordare chinuitoare.

Scîrţîitul unui scaun...

— Mda — ziseră prietenos pantofii cu bombeuri rotunde —, cred că formalitățile au luat sfîrșit. Tare bine mai e să te știi scăpat de-așa ceva... Iertați-mă că v-am deranjat.

— Vai, da' se poate — se aude iar scîrțiitul scaunului. Subliniez, după ce a ieșit de aici nu l-am mai văzut pe prinț... Faptul că putea ieși de la Vangold este doar o presupunere...

— Firește. Nici n-o să consemnăm asta... Numele unui gentleman atît de distins nu poate fi cîtuși de puțin legat de un asemenea caz.

— Sînt întru totul de acord cu dumneavoastră.

— Mă bucur că gîndim la fel. Îl admir nespus de mult pe prinț, iar amicul meu, lordul Shilling, guvernatorul insulei Tonga, pe care l-am îndatorat în cîteva rînduri, mi-a promis azi dimineață că-i voi fi prezentat la prînz. Păcat că a apărut carantina asta.

— Dar... dumneavoastră nu pentru instituirea carantinei ați sosit aici ?

— A, nici vorbă. Am venit pentru alte investigații, iar carantina m-a surprins și pe mine aici.

— Doar n-a mai fost comisă... o altă crimă... în hotel ?

— În hotel, nu. Urmele pașilor celui mai ticălos răufăcător al arhipelagului m-au purtat însă încoace. Este vorba de cel pe care lumea interlopă îl numește „Teroarea Javei". Ucide și jefuiește fără pic de milă. Și are o înfățișare plăcută, înșelătoare. S-a topit în grădina hotelului. Dacă aș avea certitudinea că se ascunde undeva pe-aproape nu mi-aș bate capul să aflu cine-i ucigașul doctorului... De altfel, am găsit lîngă cadavrul acestuia un nasture alb din os. Aduce cît se poate de bine cu un nasture de pijama... Nu-i așa ?

— Pe hainele bărbătești nu se cos nasturi albi...

— Pe cele de stradă, nu. Pe o pijama însă, da, iar individul mi-a tulit-o de sub nas tocmai în pijama ; n-ar fi exclus să-și fi căutat scăparea în altă parte. Ar fi culmea norocului să mi-l ofere carantina pe tavă.

Pantofii cu botul rotund își apropiară călcîiele, semn că stăpînul lor se înclină politicos, gata de plecare...

Scîrțîitul ușii...

— Încîntată... — zise Maud.

— În caz că aveți să-mi comunicați ceva, domnișoară, vă puteți bizui pe mine. Nu sînt un copoi lipsit de suflet...

Ușa se-nchise. Maud nici nu se-ntoarse bine, că omul în pijama se și așezase în fotoliu cu o țigară în mînă.

IX

Maud îl privi cu asprime, fără un cuvînt.

— Poftim ? — spuse tînărul și, neprimind nici un răspuns, recunoscu : Mi-a zis-o, ce mai... Ce părere aveți, după cele întîmplate, despre „Teroarea Javei" ?

Maud îl întrebă încet, fără reproș în glas :

— Dumneata ești ucigașul doctorului Ranke ?

— Dați-mi voie să vă pun mai întîi o întrebare.

— Poftim — răspunse fata.

— Dumneavoastră sînteți ucigașa doctorului Ranke ?

— Te previn că și răbdarea mea are o limită. Sînt în joc interese mai presus de protejarea dumitale de dragul unor aparențe.

— Aveți dreptate. Acum mă protejați în temeiul contraserviciului. Deoarece eu știu că nu erați singură atunci cînd detectivul v-a bătut la ușă ca să anunțe carantina. Mai știu că nu erați în cameră cînd s-a comis crima și știu și faptul că prințul Sergius n-a plecat de-aici înainte de sosirea detectivului. Unde v-ați aflat în cele cincisprezece minute care s-au scurs de la plecarea dumneavoastră din cameră ? Fiindcă n-ați fost nici în hol nici în cameră. Iar asta este valabil și pentru prinț.

— Am pornit spre recepție, dar m-am întors din drum...

— Așa, va să zică... De ce nu i-ați spus asta și inspectorului ?

Femeia își ieși din fire :

— Dumneata îndrăznești să-mi pui mie întrebări ? Dumneata, care-n gura unui inspector-șef de poliție ești

cel mai mare tîlhar al continentului, dumneata, care ai fugit de ştreang în pijama...

— Dacă era după mine, mai bine fugeam cu avionul la Singapore !

Punct ochit, punct lovit. Maud păli şi tăcu. Tînărul se ridică din fotoliu.

— Vă rog... — urmă el cu blîndeţe-n glas —, haideţi să facem pace sau, dacă vă convine, să încheiem o alianţă...

— Cu dumneata ? În aceste împrejurări nefaste nu te pot da pe mîna poliţiei, dar nici n-o să mă cobor pînă la alianţa cu o canalie... Te-nşeli de crezi că sîntem făcuţi din acelaşi aluat...

— Atunci, haideţi să cădem la învoială. Amîndoi ne ţinem gura, nu spunem nimănui nimic din ceea ce am aflat unul despre celălalt.

— Dumneata l-ai omorît ?... — întrebă fata îngrozită, în şoaptă — spune-mi... eu oricum... n-o să te... denunţ...

Băiatul chibzui o clipă. Maud se apropie de el şi privirea îi încremeni pe pijamaua de mătase.

Tînărul îi urmări involuntar privirea.

Pijamaua avea un nasture alb din os lipsă.

X

— Va să zică... dumneata eşti făptaşul ?... Te rog... dacă ţii la ceva pe lumea asta... spune-mi... te implor !

Tînărul o privi. Dădu încet din cap :

— Eu...

Maud oftă uşurată.

— Şi de ce ?

— M-a recunoscut... Pe vremuri am dat o spargere în Batavia într-un loc unde doctorul Ranke tocmai se afla-n ospeţie. Mi-au dat de urmă. La proces ne-am reîntîlnit, a avut prilejul să-şi întipărească-n minte chipul meu. Cînd să ies de-aici, ne-am întîlnit nas în nas. Întotdeauna umblu cu stiletul la mine, a fost de ajuns o împunsătură şi... gata.

Maud se uită cu groază la bărbatul simpatic din faţa ei, care avea o privire atît de binevoitoare... Un asasin de ultimă speţă ! Îşi povesteşte fărădelegea ca şi cum ar spune o glumă. Nici ea nu-şi dădea seama de ce o doare într-atîta. În loc să se bucure că n-a fost Sergius...

— Ai ucis ?... Ai putut omorî cu sînge rece un om ?

— Unul în plus sau în minus... ce contează !

— Ieşi... te rog... Piei de-aici în clipa asta...

Afară se-nsera. Grădina se umpluse de vilegiaturişti. Aceştia se împăcaseră cu gîndul carantinei, acum stăteau la poveşti cu santinelele de peste gardul de sîrmă ghimpată. Doar un detaşament de ipohondri, în frunte cu doamna Villiers (soţia redactorului-şef din Singapore), zăcea aproape leşinat în camere, căutîndu-şi simptomele ciumei. Din jumătate-n jumătate de ceas un *boy* îl anunţa pe Markheit cu un ton teatral, dar totuşi oficial, că minutele clientului cutare sînt numărate.

Sezonul era pe terminate, în amurg fuioarele de pîclă se depănau dinspre mare, făcînd să lucească onctuos frunzele palmierilor, potirele deschise ale hibiscuşilor şi orhideelor colorate... Vestitoarele musonului de nord-vest purtau odată cu briza fierbinte, irespirabilă, şi duhoarea rădăcinilor putrezite ale copacilor de pe ţărm.

Deocamdată, infernul care va lua locul acestui paradis tropical odată cu sosirea impetuosului muson se face simţit doar la ceasul moleşitor al fluxului. Mult nu mai e, cîteva zile, poate doar cîteva ore, nu se ştie, fiindcă aici anotimpurile se succed brusc, şi vor avea parte doar de-o vreme nenorocită. Soarele se cufundă în mare, învăluind în penumbră camera în care doi oameni prinşi în cursă stau faţă-n faţă tăcuţi, nemişcaţi.

— Acum cred c-ar fi momentul — zice bărbatul în pijama, luînd un săpun şi un prosop de pe lavoarul din cameră. Uitaţi-vă, vă rog, dacă pe-afară e aerul curat.

Maud crapă uşa.

— Acum — îi şopteşte grăbită.

— Iertaţi-mă că ne-a fost dat să ne-ntîlnim — zice tînărul înainte de a porni pe coridor cu pasul firesc al unui client obişnuit.

...Maud închide ochii, rămîne cu spatele proptit de uşă.

„Doamne..." Este primul cuvînt care-i vine în minte. După care din decolteul rochiei scoate o dantelă din acelea care se găsesc pe măsuţele din toate camerele hotelului, o despătureşte şi din ea cade un mic stilet însîngerat, cu mîner metalic...

XI

Felix o zbughi pe coridor cu prosopul sub braţ şi săpuniera în mînă. La sfîrşitul sezonului, personalul hotelului fusese redus la jumătate. Acum abia mai făcea faţă cerinţelor, deoarece, în afara oficialităţilor, în restaurant, în bar şi în hol erau o mulţime de consumatori din afară care trebuiau să fie şi ei cazaţi. În plin sezon, *boy*-ii şi cameristele mişunau prin tot hotelul. Dar odată cu sosirea celui mai punctual client — musonul — numărul personalului scade, iar clientela din înalta societate dispare fără urmă.

Beleaua cea mai mare pe capul personalului hotelier era, hotărît lucru, grupul de turişti sosit cu autocarul, venit aici să ia doar prînzul, urmat de întoarcerea pe înserate la Surabaya. Grup în care se distingeau sfinţia sa Paul Sorgette, uriaşul misionar iezuit nins de ani, baronul Culson şi marele Jenkins, regele zaharicalelor şi cîştigătorul mai multor regate de yachting...

Directorul Wolfgang are să se căpătuiască, nu glumă, fiindcă oaspeţii de vază ai Grand Hotelului nu se vor mulţumi cu meniurile stas şi camerele cele mai ieftine, ci îşi vor petrece următoarele trei săptămîni trăind pe picior mare. E rost de încasări ca-n basme.

În schimb Felix, „Teroarea Javei", care zoreşte fără nici o ţintă îmbrăcat în pijama, cu săpunul în mînă, se bucură nespus de liniştea coridoarelor pustii în lipsa personalului hotelier. La o adică, s-ar descurca, clientela hotelului a sporit brusc : cui să-i pară suspect omul în pijama, zorind cu un săpun în mînă ?

În cale îi iese un pici de culoare, are o șapcă aurie pe cap. Pesemne liftierul. Ăsta și-ar mai putea aduce aminte de cei pe care i-a dus cu liftul.

Așa că se oprește.

— Cît ai ceasul, băiete ? — îi strigă Felix într-o doară și-n glumă îi face vînt cu prosopul.

— Șase trecute, *mynheer*.

— *Thank you* ! Și întinde pasul fredonînd un cîntecel. Deschide grăbit o ușă pe care scrie „Toaletă".

...N-ar strica să facă odată ceva, că ori moare de foame, ori dacă mai tropăie mult, făcînd pe indiferentul, cu prosopul în mînă — își dă sufletul ca un maratonist ajuns la epuizare.

Se-aude zumzăitul liftului.

Aha ! În sfîrșit, a coborît și michiduță ăla la parter. Iese... Se uită prudent în jur... N-ar avea nevoie decît de niște haine. Dar de unde să le ia ? Na, că acum se deschide chiar ușa de vizavi.

O ia din loc cu forțe proaspete, fluturîndu-și prosopul și dă colțul. Urcă pe trepte pînă la etaj și se oprește cu sufletul la gură.

Îl vede venind spre el pe blestematul ăla negricios. Și culmea, liftul lîncezește aici la etaj. Mare minune.

Felix pornește din nou cu limba de-un cot. Așa nu mai merge ! Abia-l mai țin picioarele. Merge pînă la capătul culoarului și iată-l ajuns în fața altei toalete.

Hopa ! E încuiată. Ce-i de făcut ?

Vizavi se deschide o ușă, dar cînd s-o tulească observă că o mînă lasă-n prag o pereche de pantofi uriași. Apoi închide ușa...

Deasupra pantofilor, pe un umeraș, atîrnă în dezordine niște haine.

Fie ce-o fi !... Ăsta oricum o să doarmă pînă mîine dimineață... Ce-i trebuie lui hainele pînă atunci ? Mai bine le ia Felix ! Astfel îmbrăcat, o să poată coborî în hol, la restaurant ! Să mănînce !

După aceea o să aducă hainele înapoi. La camera 66. Nu-i rămîne decît să țină minte numărul. Haide ! N-are de ales !

Luă hainele de pe umeraș și porni grăbit. În urma lui se auzi zumzăitul liftului. Hai odată, că iar apare piciul ăla afurisit !... Dădu colțul și zări o scară metalică ale cărei trepte coborau în spirală dintr-o firidă în perete. Din tavan atîrna inscripția :

NU PENTRU ONOR CLIENTELA.

Înseamnă că e numai bună pentru el. El nu e onor clientelă. Urcă în grabă cîteva trepte și se așeză cu hainele în poală, abia răsuflînd.

— Hei, Martiiin ! — se auzi de undeva de jos o voce antipatică, ascuțită și prelungă de femeie.

— Ei ! — strigă înciudat tînărul. Ce-i ?

— Tu ești ?

— D-apăi cine ?

Duduia cu pricina se potoli. De jos din adînc se auzi un zăngănit. Să fi fost la parter sau subsol.

Cine o mai fi fost și Martin ăsta cu care-l confundă ?

Și-acum, la treabă ! Simțea că leșină de foame. Își lepădă papucii din picioare.

— Martiiin !

Va să zică nu se dă bătută.

— Ei ! !

— N-ai plecat ?

— Ba da ! Dar se poate să mă-ntorc acușica ! — îi răspunse el mînios.

— Te ții de glume, măăăi !

Ce caligrafic vorbește ! Nu-i mai răspunse. Rămas desculț, începu să se-mbrace.

— Măi Maartiiin !...

Lua-l-ar dracu' pe Martin ăsta.

— Ce-i ?

— Adu cu tine cheia, cînd cobori. Nu puot să mai merg după ea. Vezi, îi la mine-n cameră.

Ia uite cum urlă bestia !

— Bine. Las' că ți-o aduc... Altceva nu-ți mai trebuie ?

— Puoți să-mi aduci pește afumat... Aruncă totu-n spălătorie... Da' bagă de seamă ! Cînd primești cearșafurile, pune pi scară murdaaarele.

Își trase pantalonii. O idee prea largi. Cam așa se poartă bărbații demodați. Haina îi cădea pînă la genunchi. O fi un frac ! La tropice e o raritate. Își împături pijamaua și o puse pe scară. Tot nu umblă nimeni pe aici.

— Maaartin... Maaartin...

Asta scoală tot hotelul !

— Ce mai vrei ?

— Bagă di seamă ! N-ai voie să fii văzut cînd mi le-a-runci în spălătorie !!

— Bine ! Am eu grijă de-asta.

— Și te aștept și mîine, Maaartiin !

— Ce bine-o să fie !

Lua-l-ar toți dracii pe Martin ăsta cu femeia lui cu tot. De foame începuse să aibă ameteli. Coborî încet cele patru trepte care dădeau într-un coridor.

— Maaartiiin !

Veni-ți-ar rău ! Rămase nemișcat și nu mai răspunse.

— Tu n-auzi, Martiiin ? N-ar strica să-mi arunci...

„Ce te-aș mai arunca pe tine, știu eu unde" — își spuse-n sinea lui.

— Să-mi arunci, Maaartiin, șiragul de corali... Îl găsești lîngă oglindă... da' vezi să nu răstorni vaza...

Tăcere. Jos se auzi o ușă trîntită. A plecat satana asta... Privi în jur prudent. Își trase grăbit capul. Lîngă lift iar stătea piciul cel negru, ronțăia un pai, scuipînd în răstimpuri bucățelele mestecate.

La urma urmei putea coborî și pe scara în spirală. Femeia cea gălăgioasă fusese undeva jos de tot, iar acum plecase.

Porni încetișor pe scara de fier. Ajunse la etajul al doilea. Privi în jos. În întuneric, sub culoarul de la parter, pe pămînt cădea o pată de lumină... De-aici trebuie că se auzise vocea.

Ar fi trebuit să-și schimbe înfățișarea... Ce ușor se face așa ceva în romane și cît de greu în viață... La primul etaj se auziră crîmpeie de discuție. Se opri. O dată cu apropierea vocilor se auzea tot mai tare un zăngănit. O sabie ?... Aha. Căpitanul de poliție...

— Audierile n-au dus la nici un rezultat. Toată lumea are alibi. Iar cei care s-au aflat în momentul acela în camerele lor sînt mai presus de orice bănuială.

În urma polițiștilor păşea inspectorul Elder.

— După părerea mea, toți sînt suspecți cîtă vreme n-au un alibi — interveni el.

Căpitanul se-ntoarse şi-l privi cu răceală.

— Nu mi-ar plăcea, domnule Elder, să vă ocupați de acest caz. Grand Hotelul necesită un tratament special. O cît de mică lipsă de tact sau un scandal pot avea aici urmări imprevizibile.

— Pentru nimic în lume nu vreau să m-amestec în treaba dumneavoastră. Ar fi şi de prisos, din moment ce ancheta o conduceți dumneavoastră, domnule căpitan. Mai curînd înclin să cred că voi fi nevoit să vă cer ajutorul...

Îl priviră cu oarecare suspiciune. În pofida tinereții sale, inspectorul-şef Elder se bucura în colonii de o popularitate ca-n filme. Şi asta doar datorită norocului şi manierelor sale elegante, era de părere căpitanul. Colegii nu-i puteau ierta faptul că era întotdeauna preferat unor funcționari superiori din poliție şi că lui i se încredințau cele mai importante delicte şi cele mai delicate afaceri cu substrat politic.

— Dacă vă putem fi cu ceva de folos, spuneți-ne — îi răspunse căpitanul. Chiar dacă nu cunosc natura cazului de care vă ocupați.

— Dacă nu reuşesc s-o scot nicicum la capăt şi, din păcate, se pare că asta mă aşteaptă, o să vă cer ajutorul. De la o vreme m-a cam părăsit norocul...

— De cercetările dumneavoastră ținea şi audierea lui Maud Borckman ? — îl întreabă unul dintre polițiști.

— Vă previn, inspectore Elder, că dacă vă amestecați neautorizat în cazul încredințat echipei mele de investigație...

— Dar nu vă faceți probleme, pe Maud Borckman am chestionat-o, într-adevăr, în cazul meu. Caut un om care a pătruns în grădina hotelului şi e posibil să fi intrat într-o cameră... De aceea am audiat cîțiva clienți, iar de-a-

cum nu mă mai interesează nimic. Mă duc la culcare. Noapte bună.

— Şarlatanul... — spuse unul dintre ofiţeri după ce Elder se retrase în camera lui. Parcă ar fi un vraci. Este un mare maestru al aparenţelor. Nici nu-i de mirare că munca onestă nu e niciodată apreciată aşa cum sînt trucurile unui iluzionist.

— Domnilor — spuse căpitanul — detectivul Sedlintz preia serviciul. Să acţioneze cu toată discreţia. Mîine rămîne de văzut cine ar fi avut interesul să-l lichideze pe doctorul Ranke.

— Şi — interveni un alt poliţist — să căutăm pumnalul, fiindcă ucigaşul l-a luat de la locul crimei. Unde-i pumnalul o să găsim şi ucigaşul.

— Aşa-i. Să fie controlate toate posturile şi nu uita, Sedlintz, cît mai mult tact cu putinţă. Fii cu ochii-n patru... Cu Grand Hotelul nu e de joacă. Noapte bună.

Zăngănit, uşi închise. Detectivii se duseră la culcare.

„Teroarea Javei", necunoscutul cel obraznic, îşi continuă drumul pe scara-n spirală. Scara aceasta nu era luminată. Ce porcărie să faci asemenea economie. Se pare că seara nu e folosită deloc. Pe Martin şi pe doamna cu pricina îi pasc primejdii de moarte, dacă tocmai aici şi-au găsit să-şi dea întîlnire.

Acum trebuie să fie la parter. Sub el e subsolul hotelului. De-acolo se-aud voci şi-un zdrăngănit. Să fie camerele personalului hotelier ?

— Nu cumva să faci una ca asta — spuse cineva cu voce joasă.

— N-o să fac nimic... Mi-e frică... Tot hotelul e împînzit de poliţişti...

— Nu te teme... Poliţiştii s-au sculat deja. Aici nici n-or să vină... Vorbeşte-odată, că de nu...

— Nu ştiu nimic... N-am văzut decît că miss Borckman a luat cuţitul cu ea... Înfăşurat într-o dantelă...

— Deci ea l-a omorît !

Tînărul rămase năuc. Hotelul ăsta pare bîntuit de stafii... Să coboare ?... L-ar auzi la cea mai mică mişcare. Veniseră în subteran anume ca să stea de vorbă. Pe scara de

serviciu... Şuşotesc pătimaş, li se-aude clar fiecare cuvînt.

— Mîine să le spui asta detectivilor.

— Nu... nu... atunci ar ieşi totul la iveală şi ajungem cu toţii la pîrnaie...

— Maaartiin...

La naiba !... Să nu-i sperie.

Tipii care şuşoteau tresăriră speriaţi... Se auziră paşi îndepărtîndu-se... Tînărul nici nu îndrăzni să se clintească.

— Maartin... n-ai de gînd s-arunci odată peştele, coralii, cheia ? !... Auzi, Martin ? Tăcere. Femeia se depărtează bombănind. N-auzi, Maartiin... mînci sau bei, măgarule... ei, lasă...

Subţire doamnă ! Zău... — îşi zice tînărul. Putea şi Martin ăsta să găsească ceva mai de soi.

Ieşi pe coridorul de la parter. Ceva în orice caz nu era-n regulă cu fata aceea. Dacă pumnalul era într-adevăr la ea, iar indivizii ăia chiar o denunţau, s-a zis cu ea... Trebuie să facă ceva...

Mai întîi însă o să-şi umple stomacul... Dar de ce-o fi aici aşa beznă ?

Se loveşte de ceva. De-o masă. Dintr-o parte se strecoară o lumină chioară. Se zăresc mese goale. E de jale. Vasăzică ăsta-i restaurantul şi se pare că e trecut de ora închiderii. Dar de undeva răzbat pînă la urechile lui nişte acorduri de jazz...

Trebuie să fie barul. Care la Grand Hotel are şi un rotisor. Azi n-o fi multă lume acolo. Nu contează. Bine că au bucătărie a 'ntîia.

Iese tacticos în holul hotelului. Nici aici nu e risipă de lumină. Holul este pe cît de uriaş pe-atît de pustiu, dar recepţionerul citeşte ceva la lumina unei veioze. Îşi aduce aminte că n-are cravată. Un guler de pijama la tropice mai treacă-meargă. Dar numai cu cravată. Pe-o masă vede o „punka". Un mic ventilator cu nişte panglici lungi, de mătase. Cînd ventilatorul funcţionează, panglicile flutură orizontal. Smulge o panglică şi şi-o leagă cu fundă la gît. Aduce cu ţinuta desuetă a unui artist, dar, în fond, fiecare se-mbracă cum vrea.

Iată-l pornind liniştit spre bar. Recepţionerul îşi ridică privirea dar, văzînd că oaspetele nu se-ndreaptă spre el, îşi vede mai departe de citit.

Sălbăticiunea hăituită, pe numele său Felix, pătrunde în aşa-numitul grill care se deschide din hol.

Lumini albastre. Tangouri nemaipomenite şi... barul plin ochi. Pe parchetul de sticlă iluminat de dedesubt mare freamăt, vînzoleală, amestec de-arome de ţigarete fine şi mîncăruri alese... Acordeonul plînge. Conversaţii în surdină, zăngănit de pahare şi farfurii. Acum s-a aprins reflectorul roşu... Un hohot de rîs repede înăbuşit, răsună dragostea de viaţă a văduvei siciliene, fiindcă, cu o mişcare pripită, domnul Vangold a trimis drept în poala guvernatorului Shilling, aflat ceva mai departe, cleştii unui crustaceu. În semiîntuneric stau domni bine dispuşi, bijuterii superbe scapără ici-colo ca nişte licurici, iar pe parchetul inundat de-o lumină cînd verde, cînd violetă, foşnesc superbe rochii pariziene, confecţionate dintr-un pumn de mătase... Din semiîntuneric transpar umerii bronzaţi sau albi ca laptele, cu pielea netedă, braţele dezgolite ale femeilor.

Felix păşeşte spre bar. Barmanul tamyl îl întîmpină zîmbind.

— O cupă de şampanie cu gheaţă, cu cît mai multă gheaţă ! — comandă necunoscutul înfometat, obraznic şi urmărit.

Cît ai zice peşte, cupa cu şampanie răsări în faţa lui. Iată şi cuburile de gheaţă servite cu o lingură din os, cad plescăind în şampanie. Blonda răpitoare care se apropie de el este o regizoare belgiană. Din cauza luminii discrete concentrate pe parchet, toţi cei din jur par umbre. Dar asta nu-l împiedică pe Felix să-şi dea seama că-n faţa lui stă o femeie al naibii de zveltă.

— Mă numesc Odette Dufleur. În seara asta sînteţi invitatul meu...

— Dacă-i pe-aşa, cred c-o să ne mai vedem şi de-acum înainte.

Puse jos paharul pe care tocmai se pregătea să-l ducă la gură. Deşi îi ardea gîtlejul după o gură de şampanie rece.

— Dansați ? îl întreabă Odette Dufleur.

— Cum să nu. Îmi dați voie ?

O luă de mînă și o conduse în lumina albăstrie a ringului de dans.

— Dansați foarte bine — îi șopti la ureche regizoarea.

— Ador muzica, doar de aceea e făcută. Iar la asta contribuie și faptul că am parte de-o parteneră atît de ușoară, grațioasă și fermecătoare... Ce parfum folosiți ?... aveți părul atît de înmiresmat... Lantheric să fie ? Nu, ăsta-i Chalimar !

— Exact. Vă pricepeți grozav la...

Într-o fracțiune de secundă, în lăcașul atît de intim, locul întunericului îl ia o lumină orbitoare. Fiara hăituită o ia la braț cu un gest delicat pe Odette și pornește spre șampania care-l așteaptă. Apucă paharul zvelt...

E curios faptul că aici după o repriză de dans nu se aplaudă. Ba s-ar zice că parcă i-a apucat mutenia pe toți. Felix privește în jur, cu paharul în mînă.

Ce se-ntîmplă ? !

Oameni stau încremeniți, toate privirile sînt ațintite asupra lui. Gurița roșie a Odettei rămîne căscată, iar ea se uită îngrozită la Felix.

Tînărul rămîne nemișcat, cu paharul în mînă. Simte că s-a produs o catastrofă... În cele din urmă își descoperă imaginea în oglinda barului și-l trec sloiuri pe șira spinării.

În picioare, lîngă bar, cu o cupă de șampanie în mînă, se află un tînăr îmbrăcat în haina neagră, cu guler de catifea, a celui mai aspru ordin misionar.

XII

Da. Stătea sub privirile năucite ale oamenilor, îmbrăcat în haina neagră, tivită cu catifea, încheiată cu bumbi de piatră, ca unul care petrecuse cinci ani printre leproși și care se leapădă îngrozit de orice plăcere lumească. Cu o cupă de șampanie în mînă. După ce tocmai dansase un tango !...

De-aici o să iasă un scandal şi-o să se lase cu o arestare ce nu s-a mai văzut.

Deodată ridică paharul şi vorbi răspicat :

— Oameni buni ! În acest lăcaş astăzi s-a arătat semnul deşertăciunii. Am hotărît să vin spre a vă fi mîna nevăzută de pe zidul palatului lui Nabucodonosor. Aduceţi-vă aminte că ciuma nu şovăie să scrie „mene, mene, tekel, ufarsin !" printre coloane de marmură, draperii de mătase, carpete ţesute cu fir de aur, ca şi printre colibele celor mai sărmani pescari. Am venit aici ca să dansez cu voi, să petrec alături de voi, pentru ca măcar astfel s-auziţi şi voi cu urechile voastre surde, să vedeţi şi voi cu ochii voştri orbi moartea, acum cînd voi înălţa acest potir păcătos...

Ridică paharul cu şampanie sub privirile uluite ale celor din jur şi dădu cu el de pămînt, măsurîndu-i cu privirea pe oamenii înspăimîntaţi şi ieşi, nu înainte de-a adăuga :

— Iată de ce am comandat şampanie... Ca s-o nimicesc ca pe-o icoană a păcatelor lumeşti.

Barmanul murmură cuprins de-o spaimă superstiţioasă :

— Asta o pricep şi eu... Dar la ce i-o fi trebuit şi gheaţa ?

Pătimaşul misionar nu-i răspunse, ci părăsi barul cu un mers apăsat.

XIII

Prinţul Sergius, care împărţea un separeu cu Maud, ii spuse îngîndurat :

— Cît de excentrici pot fi unii... Anul trecut, la Singapore, un misionar a dat buzna pe scena unui teatru muzical şi a început să danseze cu balerinele... Monstruos spectacol...

Maud nu răspunse nimic...

Încet-încet peste bar se aşternu apăsarea deprimantă a episodului atît de neaşteptat.

— A procedat în mod nepermis — spuse consilierul Markheit, care tocmai lua cina în compania doamnei Villiers, după ce constatase că aceasta nu suferă defel de ciumă. Are noroc că e misionar, altfel ar cădea sub incidența codului penal, pentru provocarea panicii pe un teritoriu aflat în carantină.

— Cine mai era și ăsta ? — îl întrebă emoționată văduva siciliană pe domnul Vangold, cu care, între timp, făcuse cunoștință cu totul întîmplător. Pe negustorul de cereale îl afectase în asemenea măsură despărțirea de nevastă-sa, încît în mîhnirea lui, fiind și distrat pe deasupra, se așezase din greșeală la masa signorei Relli, iar frumoasa văduvă îi îngăduise să-i țină companie și după lămurirea acestei mici neînțelegeri.

După cină se mutaseră din restaurant în bar, să mai „zăbovească" nițel.

— Un misionar — îi răspunse Vangold —, nici eu nu știu mai mult de-atît.

— Peter ! — îl strigă văduva pe ospătar.

— La dispoziția dumneavoastră, doamnă.

— Cine este misionarul ăsta ?

— Nu știu, doamnă. Azi au sosit mulți turiști — răspunse și o luă din loc, fiindcă îl așteptau mai multe note de plată. Și-n capul directorului Wolfgang se-nvălmășeau tot felul de gînduri legate de misionar.

— Chiar așa de mult vă preocupă misionarii ?

— Da. În tinerețe m-am îndrăgostit de un misionar. Din păcate, fără speranță, părinții nici n-ar fi consimțit la această căsătorie, iar bietul băiat s-a făcut misionar și a plecat printre sălbatici. Mai tîrziu am avut parte de un soț cumsecade, inteligent, care m-a iubit mult de tot, însă pe Cresson nu mi l-am putut șterge din inimă. De cînd sînt văduvă vin cu dragă inimă pe-aceste meleaguri unde-s mulți misionari, unde... așa de mulți seamănă cu el...

— Sperați să-l revedeți într-o bună zi ? — o întreabă domnul Vangold.

— Sărmanul nu mai trăiește. S-a jertfit pe altarul credinței, iar eu mi-am îngropat o parte a averii moște-

nite în monumentul pe care i l-am ridicat în ținutul lui natal.

— I-ați dus în patrie și rămășițele pămînteşti ? — întrebă impresionat domnul Vangold.

— Nu — îi răspunse văduva glacial. Iar după o scurtă pauză adăugă : L-au mîncat canibalii...

De masa lor se apropia Lindner, cîntărețul de operă.

— Nu-mi plac misionarii ăştia — spuse el, iar obrazul puhav, fălcos, i se bosumflă în chip copilăros. Abia începusem să mă simt și eu bine, că iar trebuie să iau somnifere.

— Ba nu luați nici un somnifer ! — îi răspunse hotărîtă văduva. Așezați-vă aici, lîngă noi. Peter ! Mai adu un Cinzano... signor Lindner... domnul Vangold...

— Încîntat — spuse negustorul de cereale ridicîndu-se de pe scaun. Am fost un mare admirator al vocii dumneavoastră de altădată. Încă din adolescență, pot spune. Ce frumos l-ați interpretat odinioară pe Lohengrin și ce bărbat frumos eraţi ! Ce vremuri...

Și oftă. Dar nu pricepu de ce se așază marele artist atît de încruntat.

— Hai să golim paharele dintr-o dată ! — îi îndemnă signora Relli și înălță paharul cu vermut rubiniu. Băură. Inclusiv Lindner, deși îi cam pierise cheful. Văduva se sculă de la masă.

— Scuzați-mă.

Părăsi barul grăbită.

— Simpatică doamnă — urmă Vangold și turnă în pahare. Se simțea al naibii de bine. Nu era obișnuit cu băutura, iar... iar... această signora Relli chiar că-i o companie agreabilă... Pe vremuri aveați o voce fenomenală — se întoarse spre Lindner, vrînd să fie amabil cu artistul de faimă mondială. Mare păcat, zău, că v-ați pierdut vocea. Spuneți-mi, e ireversibil ? Cunosc un profesor de canto căruia coardele vocale i s-au limpezit în timp. Poate că și dumneavoastră...

— Exclus — i-o reteză Lindner, care pălise. Enervarea dăunează vocii, iar pe mine mă scot din sărite nătărăii care flecăresc prea mult.

— Da ? Şi eu am un magazioner căruia dacă-i spun : „Domnule Stuck, te rog adu-mi un"...

— Văd că signora Relli nu se mai întoarce — spuse impacientat cîntăreţul.

— Aşa-i. Cred că-l caută pe misionarul care ne-a făcut cu ou şi cu oţet.

...Domnul Vangold ghicise. Ieşind în hol, signora Relli îl caută cu privirea pe misionar. Acesta stătea la o măsuţă din hol de vorbă cu un ospătar.

— Doresc să iau cina aici, nu vreau să mai intru în Sodoma aia — zicea Felix, trăgînd cu coada ochiului la intrarea barului.

— Vă servim şi aici, cu plăcere, dar să ştiţi că nu ne-a mai rămas decît o bucăţică de peşte slab pe care şi-a pus-o deoparte bucătăreasa, că ţine cură de slăbire.

— Poftim ? Cum e posibil aşa ceva într-un hotel de o asemenea categorie ?

— Îmi pare rău, dar nu ne aşteptam să avem printre oaspeţi şi misionari. Clienţii noştri sînt nişte păcătoşi care nici măcar azi, vinerea, nu ţin post şi n-avem decît mîncăruri care pe domnul misionar sînt convins că l-ar dezgusta : friptură de vacă, pulpă de pui în sos de curry, curcan în aspic şi alte bunătăţi.

De obicei domnului misionar îi ploua în gură cînd auzea de o friptură de vacă la grătar şi, mai ales, de o pulpă de pui (cu sos de curry !), dar de data asta spuse răspicat :

— Adu-mi bucăţica aia de peşte fiert...

Rămase posomorît la masă şi-i venea să-şi smulgă părul de ciudă.

— Iertaţi-mă, părinte... sînt văduva Relli...

În faţa lui se afla o femeie înaltă, trupeşă, bine făcută, cu trăsături ferme dar frumoase, cu o dantură superbă şi cu nişte ochi primejdios de sclipitori.

— Nu-mi mai vin în fire după impresia pe care mi-aţi lăsat-o... adineauri aţi fost atît de înspăimîntător şi de măreţ...

— Lupt împotriva păcatelor lumeşti — misionarul întoarse capul impacientat după chelner, fiindcă acum şi

mîncarea de post i-ar fi picat grozav, numai de i-ar aduce-o odată !

— Îmi trebuie cineva, un om cu care să pot discuta deschis. Dacă-mi puteți acorda o jumătate de ceas, v-aș ruga să-mi ascultați păsul și...

— Deocamdată iau cina — remarcă el, zărindu-l pe chelnerul care-i aducea peștele.

— Am nevoie ! Am nevoie, în sfîrșit, de un misionar cu privirea aspră, dogoritoare, căruia să-i dezvălui tainele mele, căruia să-mi deschid sufletul...

Din nefericire își deschise brațele și, nevăzîndu-l pe ospătarul ajuns în spatele ei, îi dădu peste mîna în care ținea tava cu peștele. Bucățica de rasol zbură și poposi pe covor, în suc propriu.

— Madonna, ce-am făcut ? — strigă cuprinsă de desperare. Ce neatentă sînt... Dați-mi voie să vă despăgubesc pentru această modestă cină printr-o invitație la un ceai... Nu mă refuzați, m-aș simți umilită... Stau la camera 20, aici, aproape...

— Regret, dar azi nu pot mînca decît de post — zise el vlăguit și se uită la peștișorul de pe covor ca la o rudă apropiată petrecută dintre cei vii.

Salută scurt și porni cu mațele chiorăindu-i spre scara principală.

După cîțiva pași se-ntoarse grăbit și intră în restaurantul cufundat în beznă.

Pe trepte cobora inspectorul-șef Elder.

XIV

Elder îl zări doar o fracțiune de secundă. Se duse glonț spre recepționer.

— Îl cunoști pe misionarul care-a trecut adineauri pe-aici ?

— Asta-i bună. Azi ne-au venit pe cap o grămadă de turiști, mai întîi ar trebui să caut în scripte, în caz că domnul inspector dorește să afle ceva...

— Caută-i numele și datele personale.

Din bar apăru între timp ospătarul-şef, care se apropie de signora Relli.

— Vreţi să fiţi aşa de amabilă să vă întoarceţi în bar ? Cei doi domni de la masa signorei îşi aduc injurii în gura mare.

— O ! Santa Madonna ! — strigă ea şi porni ca o vijelie, urmată de chelner.

— Sfinţia sa Paul Sorgette, misionar — zise recepţionerul. A venit cu autocarul odată cu excursioniştii japonezi şi a intrat la Grand Hotel pentru plata unui cec. Aici l-a prins povestea asta atît de neplăcută.

— La ce cameră stă ?

— Camera 66. Etajul doi.

— Mulţumesc...

Porni spre restaurant. Găsi uşa încuiată ! Fără o clipă de ezitare luă liftul.

— La etajul doi...

Liftul porni zumzăind.

Îi venea să-şi dea palme că nu s-a luat imediat după misionar.

Liftul opri. Dădu să iasă.

— Nu se poate, domnule — îi spuse piciul tuciuriu. Am rămas între etaje.

— Dar cum e cu putinţă ?

— Pesemne că cineva a deschis uşa la vreun etaj.

— Şi ce-i de făcut ? — zise inspectorul, bătînd furios din picior.

— Trebuie să apăsăm pe butonul de alarmă. Portarul o să ia la rînd toate etajele şi dacă o să-nchidă uşa cu pricina, pornim iar. Da' o să dureze. Dacă s-a deschis uşa de la ultimul etaj, aici or să ne găsească zorii. Săracu' om, abia-l mai ţin şalele. Boală grea la un portar... Eu nu l-aş mai ţine.

— Ce faci, nu suni ?

— Îndată — îl îmbărbătă băiatul şi apăsă pe un buton alb. Se vedeţi numa' cît o să se moşmondească moşu'.

Într-adevăr, trecu o jumătate de oră pînă ce portarul verifică uşile celor cinci etaje, pentru ca, în cele din urmă, să-şi dea seama că uitase de mezanin, deşi tocmai acolo fusese lăsată uşa deschisă.

Liftul se cabră, zumzăi un pic, apoi piciul deschise ușa.

— Etajul patru, domnule.

Elder simți că i se urcă sîngele la cap.

— La doi am zis.

— O clipă !...

Liftul porni în jos. Peste două secunde se opri. Vru să iasă, dar băiatul îi făcu semn cu mîna.

— Iar a rămas o ușă deschisă, probabil că cineva e pus pe șagă.

— Fir-ar !...

...După încă trei sferturi de ceas ajunse, în sfîrșit, la camera 66. Hainele misionarului atîrnau pe un umeraș în fața ușii, iar în prag era o pereche de pantofi.

Bătu la ușă.

— Cine e ? — întrebă o voce răgușită.

— Sînteți căutat...

Cîțiva pași tîrșîiți și ușa se deschise. În ușă apăru un om cărunt, uscățiv.

— Pe mine mă căutați ?

— Da. Sînteți așteptat în salon, domnule Crafford.

— Bine, dar pe mine mă cheamă Paul Sorgette !

— Scuzați-mă, trebuie că e o greșeală la mijloc. Părintele Crafford este cel așteptat.

— Cu neputință. Pe Crafford l-au fript anul trecut lîngă lacul Victoria Nyanza.

— Atunci trebuie să fie un alt Crafford.

— Ia ascultă, domnule. Cine ești dumneata ? Nu cred o iotă din tot ce-mi îndrugi. Adineauri și-a mai făcut cineva de lucru pe la ușa mea. Nu-mi plac aparițiile nocturne dubioase !

— Sînt inspectorul de poliție Elder. Și n-ar strica să vă depozitați banii în seiful hotelului.

— Dar cum... de unde știți... ?

— Recepționerul mi-a spus că aveați de încasat un cec. La ce oră v-ați culcat ?

— La unsprezece — răspunse misionarul și-i trînti ușa-n nas.

Era aproape de miezul nopții. Elder rămase îngîndurat. Apoi se aplecă brusc.

Pantofii misionarului erau jilavi. Pielea se usucă în general greu, dar de la unsprezece ar fi trebuit să se usuce. Îi udase apa împroşcată de la bucăţica de peşte fiert.

Era clar că cineva purtase pantofii preotului după ce acesta se culcase. Şi ştia şi cine...

XV

Prinţul Sergius o conduse pe Maud pînă la camera ei.

— Nu-ţi face griji — îi spuse ea. Cred că mai putem nutri speranţa că...

— Eu... nu cred...

— Trebuie să crezi !

— Dar profesorul s-a întors azi...

— Ssst ! Să nu ne facem sînge rău, dacă tot nu e nimic de făcut. Noapte bună.

Prinţul plecă şi Maud intră în cameră. Aprinse lumina şi-n faţa ei apăru tînărul, de data asta îmbrăcat într-un cearşaf înfăşurat în jurul mijlocului şi într-un sacou pepit impecabil croit, dacă trecem cu vederea mînecile exagerat de scurte.

— Cum îndrăzneşti !...

— Linişte. Voi fi concis, că stau prost cu timpul şi mi-e şi o foame de lup. Fii bună, domnişoară, şi dă-mi imediat cuţitul şi dantela în care l-ai înfăşurat.

Maud simţi că-i piere graiul.

— Nu-mi pune întrebări, nu-ţi cer nici explicaţii, domnişoară, dar ascultă-mă. Cineva te-a văzut luînd cuţitul de la locul crimei. Mîine camera dumitale va fi percheziţionată.

— Dar cine... m-a văzut ?

— N-avem timp de pierdut. Dacă-l vor găsi aici, nu mai ai scăpare.

— Eu de unde să ştiu !...

— Destul cu discuţiile ! Crede-mă pe cuvînt, altfel eşti pierdută. Cuţitul !

Maud şovăi o clipă. Apoi se duse la fereastră şi, dintr-o nişă de sub pervaz scoase dantela.

— Poftim. Mai vrei ceva ?

— Nimic... Eventual, să-mi spui de bunăvoie...

— N-ai decît să crezi ce vrei. Din moment ce dumneata eşti ucigaşul, presupun că nu mă socoţi prea vinovată.

— De ce l-ai luat cu dumneata ?

— Am crezut că altcineva e ucigaşul şi am vrut să-l salvez... Dar dumneata... dumneata... cum ai ajuns aici, aşa...

— A, asta a fost încununarea păţaniilor din această seară... Am dus înapoi hainele misionarului şi-a trebuit s-o iau la sănătoasa, avînd un exterior ruşinos de sumar, să-mi recuperez pijamaua, pe care o lăsasem pe scara de serviciu. Pijamaua, ia-o de unde nu-i ! În locul ei am găsit o jumătate de duzină de cearşafuri spălate. Îţi închipui ! Ce era să fac ? M-am înfăşurat într-un cearşaf şi am pornit degrabă încoace. Între timp, ce văd ? Vine la culcare pe trei cărări un domn proptit de alţi trei, care-i ziceau Vangold. Aştia trei au reuşit să-l urce-n pat şi-n cinci minute i-au agăţat hainele în uşă. După care au plecat. I-am luat cu împrumut doar haina, că pantalonii nu mă-ncăpeau. Iar din dreptul camerei 87 am luat cu împrumut pînă mîine dimineaţă o pereche de cizme. Mă tem că-s ale unui ofiţer de poliţie.

— De unde ştiai că pumnalul...

— Noapte bună — îi luă tînărul vorba din gură şi, apucînd la timp cearşaful care tocmai voia s-o ia la vale, o zbughi pe uşă.

Ajuns la cotitură, trase cu urechea. Văzînd că aerul din jur e respirabil, scoase şişul din buzunar şi-l zvîrli cît putu de departe, pe fereastra coridorului. Apoi se-ndreptă spre camera lui Vangold şi-i puse sacoul la loc, pe umeraşul din faţa uşii.

Iuţi pasul. Poate găseşte la subsol vreun depozit, vreo firidă unde să-şi tragă sufletul. Se simţea sleit de puteri. Ajuns cam în dreptul parterului, auzi dinspre subsol paşi, iar o voce de femeie strigă :

— Maartiin... tu eşti...

Arză-o-ar focul !

O rupse la fugă pe coridor în direcția restaurantului cufundat în întuneric.

Auzi glasuri care se apropiau.

— Bine, dar era deschisă ! Cine naiba s-o fi încuiat din afară ?

— Nu știu nimic — spuse portarul.

La loc comanda. O ia înapoi, pe coridor... Groaznic ! Se-aud glasuri și din celălalt capăt al coridorului.

— Credeam că v-ați culcat, domnule inspector.

Aha, ăsta-i Sedlintz, detectivul de serviciu peste noapte.

— Am auzit un zgomot ciudat. Într-un loc ca ăsta devii imediat bănuitor.

Mai au puțin și-ajung în dreptul lui... Iată-l între ciocan și nicovală.

— Maaartiin !... N-auzi că te strig ?

Sta-ți-ar vorba-n gît !

Este în dreptul camerei nr. 20. Camera italiencei ! Dinăuntru se aude vocea văduvei fredonînd o arie în surdină, apoi un pantof lăsat să cadă pe dușumea. Iar cele două voci se apropie.

Bate la ușă.

— Poftim !

Dă buzna în camera 20 și se trezește față-n față cu văduva siciliană îmbrăcată doar într-un chimono, făcînd ochii mari de uimire.

— Dumneavoastră... dumneavoastră ?...

— Iertați-mă, — răspunde omul cu pijamaua, îmbrăcat de data asta din cap pînă-n picioare într-un cearșaf cu o cravată neagră asortată — dar am ținut să dau curs invitației pe care mi-ați făcut-o...

— Dar spuneați... că e zi de post... și...

— Nu mai e. E trecut de miezul nopții. De-acum e sîmbătă.

— Scuzați-mă, dar... vă găsesc așa... așa de ciudat...

— Prin părțile astea poate părea ciudat. Aceasta este ținuta de gală a ordinului nostru pe timpul unei epidemii de ciumă... Mi-am luat-o special, în cinstea dumneavoastră : fustă albă, cravată închisă la culoare... și cizme de lac cu carîmbul înalt. În India această ținută e la mare preț.

— Interesant... eu tocmai mă pregăteam de culcare... dar nu-i nimic ! Întoarceţi-vă puţin cu spatele, pînă pun ceva pe mine.

Îi întoarse spatele şi se apropie de fereastră, iar signora Relli se băgă după paravan şi se îmbrăcă. Nu mică îi fu mirarea cînd, isprăvind îmbrăcatul, văzu că-n cameră nu mai e nici urmă de misionar. Parcă zburase pe fereastra deschisă.

Aşa se şi întîmplase.

XVI

A doua zi, în Grand Hotel se răspîndi o ştire senzaţională.

Vangold, negustorul de cereale, era acuzat de asasinarea doctorului Ranke. Unul din *boy*-ii de culoare alertase poliţia : în timp ce curăţa hainele domnului Vangold, găsise în buzunarul sacoului o dantelă pătată cu sînge. Era macramé-ul care dispăruse de pe masa camerei în care fusese găsit cadavrul doctorului Ranke.

Acum Vangold şedea, alb ca varul, în faţa căpitanului.

— Spuneţi-ne cinstit cum s-a întîmplat totul.

— Vă rog frumos — se văicări Vangold —, n-ar putea fi chemată cumva nevastă-mea ? Ea e mult mai deşteaptă decît mine.

— Soţia dumneavoastră se află în afara zonei de protecţie sanitară şi nu se poate întoarce aici pe timpul carantinei.

— Păcat. De ce nu m-oi fi dus şi eu la cumpărături ?

— Asta n-are de-a face cu ancheta noastră. Mai bine povestiţi-ne de-a fir-a-păr cum aţi comis crima. De ce l-aţi înjunghiat pe doctorul Ranke şi cum v-aţi premeditat fapta ?

Domnul Vangold îşi frînse mîinile :

— Domnule căpitan... Doar nu vă-nchipuiţi că eu sînt asasinul ?

— Cum stăm cu alibiul ?

— Ce-aţi spus ?

— Cu alibiul ! Aveţi alibi ?

Negustorul începu să se bîlbîie îngrozitor.

— De împachetat a împachetat nevastă-mea... Aşa că nu ştiu dacă a adus... şi aşa ceva...

Asta era de-acum prea de tot. Căpitanului îi sări ţandăra. Face pe onorabilul pînă într-atît, încît nu ştie nici ce-i ăla un „alibi" ?

Nu s-a mai văzut una ca asta de cînd lumea. Dădu cu pumnul în masă.

— Destul v-aţi prefăcut ! Cu noi nu ţine să faceţi pe tîmpitul !

— Domnule căpitan — se smiorcăi acuzatul —, jur că nu mă prefac şi tot ce vă cer este s-o chemaţi imediat pe nevastă-mea.

Şedea amărît între doi poliţişti. Se simţea nenorocit şi deznădăjduit... Căpitanul se aşezase la birou, vizavi de el, îşi ţinea picioarele în cruciş, ascunse sub birou, fiindcă era încălţat în nişte papuci. Un ticălos îi furase în timpul nopţii cizmele din faţa uşii. Penibil.

— Crima a fost comisă în timp ce în hotel se instituia carantina. Unde eraţi în momentul acela ?! Ziceţi !

— Păi, tocmai stăteam de vorbă cu dumneavoastră.

— Hm... mda... mi-aduc aminte. Eraţi foarte preocupat de penetrabilitatea cordonului militar.

— Vă jur că sînt nevinovat...

— Puteţi afirma că-n tot acest timp v-aţi aflat în hol?

Domnul Vangold tăcu.

— N-aud ! V-aţi aflat printre ceilalţi turişti pînă să discutaţi cu mine ? În acest sens, vă previn, îi pot audia pe toţi cei despre care afirmaţi că s-au aflat în imediata dumneavoastră apropiere. Vă uşuraţi pedeapsa prin recunoaşterea vinei, aşa că mai bine mărturisiţi deschis totul.

— Dar v-am mai spus c-am fost acolo...

— Unde ?! Spuneţi-mi, vă rog, unde. Aveţi alibi sau nu ?

— V-am mai spus că nu ştiu. Nevastă-mea e cu cumpărăturile şi...

— Vă atrag atenţia pentru ultima oară, nu faceţi pe tîmpitul !

— Jur că nu fac... — se văicări Vangold, trecîndu-și palma peste chipul răvășit.

— Unde ați fost pînă să intrați în discuție cu mine ?

— Am vrut s-o... pe-o doamnă, pe una Villiers, am vrut s-o...

Se auziră bătăi în ușă.

— Scuzați-mă — zise inspectorul Elder, băgînd capul pe ușă. Aș dori să raportez ceva...

— După încheierea acestui interogatoriu — îi răspunse căpitanul.

Elder se așează pe un scaun. Polițiștii rămaseră stupefiați cînd acesta, scuzîndu-se, zise :

— Permiteți-mi să fiu martorul mut al acestui interogatoriu. Oricum trebuie să stau de vorbă cu toți turiștii, mi-o cere cazul la care lucrez.

— Ei, domnule Vangold — urmă căpitanul cu asprime. Ce-ați făcut cu doamna Villiers ?

Vangold gemu și își frînse iar mîinile.

— Doamna Villiers se oprise la fereastră și eu i-am spus ce frumos e afară... pe urmă m-am prezentat... după care...

Își șterse fruntea de sudoare.

— Continuați, vă rog, că de nu...

— M-a rugat să... s-o însoțesc o clipă în camera ei de la... de la parter...

— Și ?!

— Și... acolo m-a servit cu niște saleuri... Din acelea mici, sărate, cu cașcaval, care se vînd la cutie... Într-un ambalaj plumburiu, de zici că-s alterate.

— Prostii !

— Bine-nțeles că-i o prostie, fiindcă rezistă mult, însă s-ar vinde mai bine dacă...

Căpitanul dădu cu pumnul în masă :

— Ce s-a întîmplat în camera doamnei Villiers ?

— Am dat un telefon.

— Cui ?...

— N-nu știu...

Căpitanul oftă adînc, apoi își aprinse o țigară.

— Serviți ? — îi întinse pachetul criminalului pe care-l treceau toate apele. Liniștiți-vă, poate așa merge treaba mai bine.

— Dar nu sînt cu opiu ? Nevastă-mea zice că alea fac rău...

— Nu sînt. Poftim... — îi dădu un foc și se lăsă pe spate. Cui i-ați dat telefon ? Haideți să-ncercăm cu frumosul — zise el cu smerenia unui îngrijitor de tigri.

— Doamna Villiers a cerut să i se formeze un număr și... foarte atentă cu mine... m-a îndemnat... cu multă amabilitate... să... să-i spun bărbatului care-mi va răspunde la celălalt capăt al firului... să-i spun : „Arthur e pe urmele tale !"

— Iar dumneavoastră ați spus...

— D... da... Doamna Villiers a apăsat imediat... pe f-furcă... așa că n-am auzit... ce-a răspuns bărbatul.

— Asta în ce cameră s-a întîmplat ?

— În camera 42... Camera doamnei Villiers.

— S-o audiem și pe doamna Villiers. Grock, roag-o pe doamnă să ne onoreze cu prezența ei.

Grock ieși.

— Jur că sînt nevinovat, domnule căpitan — gemu Vangold.

— Atunci cum a ajuns în buzunarul dumneavoastră dantela aceasta însîngerată, de care-i limpede că a fost ștearsă lama armei cu care a fost comisă crima ?

— Nu știu... Știți, aseară eram cam aghesmuit, că-n jalea care m-a cuprins după despărțirea de nevastă-mea...

— Îmi pare rău pentru dumneavoastră. Dantela plină de sînge constituie o probă decisivă. Nu-i pe lumea asta inculpat pe care să-l achite instanța după ce i se găsește corpul delict însîngerat în îmbrăcămintea purtată în ziua crimei.

— În această situație, ancheta poate lua o turnură spectaculoasă — sări Elder de pe scaun. Pumnalul pătat cu sînge a fost găsit într-o cizmă lăcuită. Dacă aflăm ale cui sînt cizmele, îl vom putea înhăța și pe complice, fiindcă în încălțămintea acestuia se află perechea corpului delict !

Căpitanul rămase ca trăsnit și, instinctiv, își trase picioarele sub el.

XVII

— Ce-ați zis ? — îl întrebă pe Elder după ce-și veni în fire.

— În cazul în care corpul delict însîngerat găsit în îmbrăcămintea cuiva constituie o probă incontestabilă, înseamnă că proprietarul cizmei este complicele domnului Vangold.

— Unde-a apărut cizma cu pricina ?

— În fața camerei 87.

— Bine, dar asta-i camera mea ! — urlă căpitanul.

— Poate că cizma a fost pusă acolo mai tîrziu. Domnul căpitan s-a sculat devreme, or *boy*-ul a găsit-o abia adineauri.

— Cizma... este a mea !

Tăcură cu toții.

— Înseamnă că nu-i pe lumea asta instanță care să vă achite, domnule căpitan — strigă Vangold.

— Prostii ! Cizmele au fost în fața ușii, cineva mi le-a luat și a băgat apoi cuțitul într-una din ele.

— Dacă-i pe-așa, și sacoul meu a fost lăsat în fața ușii, cineva mi l-a luat și a băgat dantela în buzunar. Dați-mi drumul imediat sau arestați-l și pe domnul căpitan !...

Situația devenea din ce în ce mai stînjenitoare.

— Dar vă rog, domnule Vangold, nu sînteți arestat, nu v-am luat decît un interogatoriu.

— O să vă reclam la ambasadă. Cer satisfacție pentru prejudiciile suferite.

— Domnul inspector-șef Elder ar fi putut spune de la bun început ce s-a întîmplat.

— Domnul căpitan m-a rugat să raportez la terminarea interogatoriului. Ordinul e ordin.

— Domnule Vangold, suspendăm interogatoriul, dar veți rămîne în continuare la dispoziția noastră.

— Vă reclam și la Amiralitate ! — strigă surescitat negustorul de cereale și trînti ușa.

— Adineauri m-a oprit un *boy* — povesti Elder — și mi-a spus că-n fața camerei 87 a zărit o pereche de cizme.

Cînd să le ducă la curățat, ce să vezi, dintr-o cizmă a căzut asta.

Scoase din buzunar un stilet și-l puse pe masă în fața căpitanului. Avea mîner negru, scurt, părea un cuțit de vînătoare de pe vremuri. Mînerul încrustat cu pietre prețioase avea gravat un doi roman. Pumnalul era uimitor de ușor, iar pe lamă se zăreau cîteva pete de rugină.

— Acesta este, fără dubii, pumnalul cu care a fost comisă crima — spuse căpitanul. Markheit ne-a trimis rezultatul autopsiei. Rana nu este adîncă, dar e largă... Pumnalul acesta are lama scurtă, dar largă sub plăsele.

— Dar de ce-o fi așa de ușor ? — întrebă unul dintre polițiști, jucîndu-se cu pumnalul. Parcă ar fi o jucărie.

— Asta și e — spuse căpitanul. Nu e o armă adevărată. E un gablonz sau o jucărie. Dacă ar fi întîlnit în cale un os, s-ar fi îndoit sau s-ar fi rupt. Mă întreb însă cine putea să-mi fure cizmele ?

— După mine, Vangold a procedat în chip genial, ascunzînd pumnalul în cizma domnului căpitan — se amestecă în discuție unul dintre polițiști.

— Nu-i rea această ipoteză — încuviință Elder —, dar dacă stăm să ne gîndim că aseară au fost furate și hainele unui misionar, pentru a fi puse apoi la loc...

Polițiștii se priviră stînjeniți.

— Dumneavoastră ce anchetați, domnule inspector-șef ? — întrebă căpitanul.

— Caut un delincvent ale cărui urme se pierd aici. Mi-am dat cuvîntul de onoare că nu voi divulga numele persoanelor implicate în acest caz.

— Cred că asta nu-i valabil și pentru superiorii dumneavoastră.

— Cred că nu. Îl puteți suna pe comisarul-șef Meulen, cu siguranță că mă va dezlega de păstrarea unui secret de serviciu.

— Vă mulțumesc, dar credem că putem delimita totuși aria de investigație a celor două anchete — răspunse cu răceală căpitanul.

Detectivul trimis după doamna Villiers se-ntoarse însoțit de consilierul Markheit.

— Domnule căpitan — raportă detectivul —, doamna Villiers a dispărut din hotel.

— Ce-ai zis ?

— Am trecut prin toate camerele, domnul consilier Markheit a avut amabilitatea să mobilizeze întregul personal sanitar, am răscolit tot hotelul și am ajuns la concluzia că doamna Villiers n-are cum să fie în hotel.

— Cine a văzut-o ultima oară ? — îl întrebă căpitanul.

— Ospătarul care i-a dus micul dejun în grădină. Ceva mai tîrziu a zărit-o plimbîndu-se prin grădină, iar apoi stînd de vorbă cu sentinela din fața porții.

Căpitanul se uită nedumerit la Markheit.

— Poate răzbi cineva dincolo de cordonul de protecție?

— Se... se poate întîmpla... Dar foarte greu... Dumneavoastră ce părere aveți, domnule Elder ? — se întoarse el către inspectorul ignorat de către toți ceilalți.

Elder îl privi lung pe căpitan.

— N-am nimic împotrivă — bîigui acesta încurcat — să-i răspundeți domnului consilier, dacă într-o asemenea situație mai e loc pentru păreri...

— Cred că mai întîi ar trebui interogați chelnerul și sentinela cu care a stat de vorbă doamna Villiers.

Markheit pocni din degete.

— Ei, drace, ați pus punctul pe i, nu-i așa, domnule căpitan ?

— Desigur; trebuie să luăm aceste două interogatorii. Asta și intenționam. Sedlintz să meargă după ospătar și soldat. În orice caz, nu-mi pun mari speranțe în aceste interogatorii — se întoarse el spre Markheit.

De la chelner nu aflară nimic nou. Doamna Villiers servise micul dejun la ora nouă.

— Turista era cumva nervoasă, părea agitată ?

Chelnerul ridică din umeri.

— Doamna era tot timpul cam agitată... Azi părea însă destul de liniștită. A citit ziarul, a scris o scrisoare...

— După dejun n-a mai revenit în hol ?

— Nu. A stat de vorbă cu sentinela, după care n-am mai văzut-o, că m-am dus la bucătărie.

— Mulțumesc. Poți pleca.

Urmă interogarea soldatului din corpul de pază, care între timp fusese schimbat din post, devenind astfel și el prizonier al carantinei de la Grand Hotel.

— Dumneata ai stat de vorbă azi cu o doamnă ?

— Da. Am primit ordin să fim amabili cu turiștii aflați în carantină. Avem voie să discutăm cu ei chiar și-n timpul gărzii, dacă vreunul din cei de peste gard intră-n vorbă cu noi.

— Ce-ai discutat cu această doamnă ?

— M-a întrebat pînă la ce oră sînt de gardă... și... dacă am voie să primesc cadouri... I-am spus că primirea cadourilor este interzisă, fiindcă prin ele s-ar putea răspîndi molima...

— Ai mai văzut-o după aceea ?

— Nu.

— Ești liber.

— Stai ! — strigă inspectorul-șef Elder. Se apropie de soldat. Uite, amice, cum stau lucrurile : dacă-mi dai pe loc scrisoarea, te alegi cu două zile de arest. Dacă nu, consider că ai vrut s-o scoți ilegal din carantină. În acest caz, te așteaptă curtea marțială.

— Dar... vă rog...

— Lasă gălăgia, că te fac bucăți ! — urlă Elder. Femeia aceea ți-a promis o răsplată bună pentru-trecerea ilegală a scrisorii peste cordonul de protecție. Iar tu asta ai și făcut. Ai comis cea mai mare...

— Nu-i adevărat. Azi a venit prima oară să mă roage, nici n-am apucat...

— Dacă vrei să scapi, dă-mi scrisoarea !

Soldatul, livid, scoase un plic din buzunarul vestonului.

— Ce ți-a zis femeia ? — urmă inspectorul.

— Mi-a zis că... îmi dă o sută de rupii... dacă-i expediez... scrisoarea asta... Eu unul n-am vrut... dar a-nceput să plîngă... m-a implorat...

— Șterge-o ! Rămîi în carantină. Vedem noi mai tîrziu ce-o să raportăm în legătură cu tine !

Soldatul ieși spășit...

— Am mers aproape la sigur — spuse Elder. De ce te-apuci de-o scrisoare, dacă timp de trei săptămîni tot

n-o poți expedia ? Nu-ți mai rămîne decît s-o treci, într-un fel sau altul, dincolo de cordon. Iar cel mai simplu este să te adresezi direct sentinelei...

— Putem citi scrisoarea ? întrebă căpitanul într-un tîrziu.

— Vă rog.

Scrisoarea era destinată lui Arthur Cecklin din Singapore.

— Cred că avem suficiente motive s-o cenzurăm... — spuse căpitanul ezitînd, după care se grăbi s-o deschidă ; avea următorul text :

„Aflați adevărul ! Marjorie s-a întîlnit cu Doddy. Amîndoi se află acum pe Lagonda Mică, la Grand Hotel ! Carantina i-a prins în cursă. Și Relli, italianca, știe cîte ceva. Își bat joc de dumneavoastră..."

Semnătura lipsea...

— Se-ncurcă lțele — spuse căpitanul, jucîndu-se cu pumnalul.

— Ce-ar fi de făcut, domnule Elder ? — întrebă Markheit.

— Ar trebui să stăm de vorbă cu această doamnă Relli.

— E de la sine-nțeles — zise căpitanul. Sedlintz, cheam-o, te rog, pe signora Relli.

Italianca apăru într-o rochie frivolă, din mătase neagră, avea ochii strălucitori și privirea limpede ca după un somn întremător. Prezența ei aduse în încăpere o undă discretă de parfum. Le zîmbi celor prezenți și-i salută jovial.

— Bună dimineața. domnilor ! Cc v-a cășunat pe bietul Vangold ?

— A, nimic, e din cale-afară de sensibil. Nu i-am cerut decît niște lămuriri. Luați loc, signora.

— Mulțumesc.

Cu degetul arătător își învîrtea uriașul șirag de perle de la gît.

— Îl cunoașteți cumva pe un anume Arthur Cecklin ?

Rămase îngîndurată, bosumflîndu-se ca un copil.

— Cecklin ?... E un nume destul de frecvent, dar nu-mi spune nimic. Are vreo legătură cu cazul bietului Ranke ?

— La început așa am crezut și noi — răspunse căpitanul —, dar între timp lucrurile s-au complicat.

Se jucă nervos cu pumnalul.

— Ce-i ăsta ? — se aplecă signora Relli, îmboldită de curiozitate.

— Un pumnal. O jucărie care a servit la asasinarea doctorului Ranke — spuse căpitanului întinzîndu-i-l.

Signora Relli căzu leșinată.

XVIII

...Aterizînd în grădină, tînărul înfășurat în cearșaf se furișă pe lîngă zid. Abia-l mai țineau picioarele de isfovit ce era.

La un moment dat zări o fereastră deschisă, care avea geamul din sticlă mată. Nu putea fi vorba de-o cameră, ci doar de o baie. Își prinse cearșaful mai strîns și se cățără pe pervaz. Liniște și întuneric.

Intră. E limpede că nu stă nimeni aici, fiindcă în întuneric a atins o cadă. N-o să tropăie prea mult, fiindcă pe sub ușă se strecoară o rază de lumină. Bîjbîind i se pare că pipăie o cuvertură... Cade pînă la pămînt... Numai bine... O fi acoperind vreo sofa pentru clienții veniți la saună. Să sperăm că n-or să dea buzna mîine cu noaptea-n cap. Se apleacă și, dînd cuvertura la o parte, se întinde sub canapea și adoarme cît ai zice peșteră.

Dimineața se trezi cu cadavrul doctorului Ranke disecat deasupra lui.

Era o dimineață însorită. Ceea ce în întuneric îi păruse o sofa era de fapt o masă de autopsie, acoperită cu un cearșaf mare. Dacă ar fi întins mîna, ar fi atins cadavrul.

Brrr ! Zău că-i o aventură nu tocmai plăcută.

— Ficat ușor mărit prezentînd simptome de malarie recidivantă... nu scrie asta, colega — se auzi vocea lui Markheit. Pe peretele stîng al stomacului, o umflătură de mărimea unui bob de piper, sugerînd un ulcer închis, așa... Mai departe... Cît e ceasul ? Că mi s-a făcut o foame... Astea-s fleacuri... Așa. Acum scrie : rană provocată prin

înjunghiere deasupra lobului pulmonar superior, în jurul rănii un hematom cu diametrul de patru centimetri, în urma contuziei la impactul cu plăselele... Uf, ce zăpușeală... Așa... Asta nu mai contează... Putem pleca. În timp ce dictează se aude fosnetul halatelor. Moartea a survenit, ca urmare a hemoragiei abundente provocate prin tăierea aortei. Gruber, coase-l la loc ; procesul verbal dactilografiat în două exemplare trimiteți-mi-l la masă.

Și pe cînd ceilalți se spălară pe mîini și ieșiră, Gruber se apucă să coasă. De sub cuvertură se zăriră pantofii celor care tocmai ieșeau.

Ei, drăcie !

Printre ei era și un tenis alb, murdar, cu o pată cafenie !

Vasăzică ăsta adusese și scrisoarea pe care Maud a ars-o. Iată-l ajuns în pragul ușii... Lua-l-ar naiba și pe Gruber ăsta, că mult se mai moșmondește cu cadavrul ! Tocmai cînd să afle cine umblă-n tenișii...

Degeaba...

Ușa s-a închis, au plecat toți, iar nesimțitul ăsta de Gruber stă și coase. Iar pe deasupra mai și fredonează un cîntecel, obraznicul !

Uf, ce căldură... și ce aer stătut. Ia să ne gîndim un pic. Cine ar fi putut asista la autopsie ? Ar fi consilierul medical Markheit, doctorii și asistenții care-l însoțesc. În principiu, doar personal sanitar. Deci pantoful alb cu pată cafenie aparține unui medic.

Zăpușeala devenea insuportabilă. Cît are de gînd să mai coasă ? Și, pe deasupra, să mai și fredoneze ? Sinistră făptură !

În sfîrșit ! Uite-l că se spală. Și fredonează întruna. Pentru el totul e o simplă joacă. Bine că s-a îndurat să plece, să poată ieși la aer și Felix cel hăituit. Mortul este acoperit cu cearșaful. Scîrbos loc.

Cum naiba să iasă viu din sala de autopsie, dacă nu-i medic ?... Privi în jur. Pe un cuier atîrnau cîteva halate albe.

Îmbrăcă în grabă un halat. Îi cădea pînă la glezne. Porni cu pas hotărît spre ușă și ieși !

Fie ce-o fi !

Un pocnet din călcîie. Sentinela îi dă onorul. Grozav. N-a observat nimic.

— Colegii încotro au luat-o ? — îl întrebă pe soldat.

— Spre subsol, la sala de dezinfecţie.

— Mulţumesc.

Aici e coridorul de serviciu de la parter. Vestiare, cămări, microcentrala termică... Iuţi paşii.

Ajunse pe coridorul principal, aşternut cu covoare şi îşi continuă drumul. Încotro ? Asta ar fi vrut să ştie şi el.

— Domnule doctor !

Un bărbat îndesat, voinic, strigase după el din uşa unei camere.

— Poftim !

— Sînt Johannes Bruns, credeam că la mine v-a trimis domnul consilier Markheit.

— Mda... Da... Din greşeală am trecut de camera dumneavoastră...

— Poftim, intraţi...

Intră fără să mai stea pe gînduri. Poate are norocul să dea peste nişte haine.

— Ce s-a întîmplat ?

Zdrahonul cel lat în umeri, cu o mutră de boxer, era îmbrăcat la ultimul răcnet. Cu toate astea, îşi privea tare amărît oaspetele în halat alb.

— Domnul consilier Markheit mi-a spus că... mi-aţi putea fi de ajutor, domnule doctor... că sînteţi fiul celebrului profesor Raleigh...

— Exact. Mă numesc John Raleigh. Ce doriţi ?

— Nu... vă numiţi Charles ?

— Cum să nu ! Mă numesc John Charles Raleigh. Bunicul meu era tot John, prefer acest prenume... Şi ce vă supără ?

— Păi, nu v-a spus domnul consilier Markheit ?

— Ba da... în linii mari... numai că... E de preferat ca pacientul să relateze singur ce-l supără... De cînd au apărut durerile ?...

— Cui, mie ? ! Nu mă doare nimic...

— Voiam să zic catarul şi febra... de cînd vă supără... ce cald e aici...

Își șterse fruntea năduşită.

— N-am nici febră, nici catar... nu mai înțeleg nimic... — se minună bolnavul.

— Ei, n-ar fi fost de mirare să prezentați asemenea simptome, că la migrenă...

— N-am migrenă.

Ce-o fi avînd și ăsta ? !

— Nu m-a durut capul de cînd m-a făcut mama — repetă pacientul.

— Mda... destul de grav... că la reumatism...

— N-am reumatism !

Cu ăsta s-a dus orice brumă de speranță !

— De fapt, ce vă doare ?

— Nimic.

— Da ?... Vă putem ajuta noi în acest sens. Ați mai luat vreodată hapuri ?

— Nu — suspină Bruns. Pe obrajii căzuți, supți îi șiroiau broboane de sudoare, avea înfățișarea unui om înspăimîntat de moarte. Cred că... de-acum... doar Li Shing mă mai poate ajuta.

— Internistul acela... chinez ?

— Nu... e vorba de boala mea... Li Shing ! Markheit mi-a spus că v-ați consultat deja în privința ei.

— A, da... sigur că ne-am... Dar mai bine mi-ați spune singur... chestiunile astea e mai bine să le auzi din gura pacientului...

Ia te uită !... Pe măsuță sînt tot felul de bucate, care de care mai gustoase. Un lucru rar întîlnit la pacienții grav bolnavi și un chin pentru domnul Felix, care de douăzeci și patru de ore n-a băgat în gură o fărîmă de pîine uscată, ci doar a alergat, s-a ascuns, s-a îmbrăcat și dezbrăcat, și a chibițat o autopsie. Și ce fleică grozavă a ochit !

— Totul a început acum patru ani — suspină durul cu mutră de măcelar îmbrăcat la ultimul răcnet și posesor al unor mîini cît lopata. Acum patru ani am fost pentru prima dată la Kuala Lumpur. Era o seară fierbinte, jilavă. De-acolo mi se trag...

— Frigurile ?

— Nu... M-am îndrăgostit.

— Nici cu dragostea nu-i de glumit.

— Am cunoscut-o pe Li Shing și ne-am îndrăgostit. Și eu am iubit-o pe ea. Dar ea era chinezoică, iar duhoarea și forfota aia din Kuala Lumpur... Ce mai atîta vorbă, după două luni am pus capăt acestei aventuri. Într-o noapte, m-am îmbrăcat în mare taină și mi-am luat tălpășița. Am debarcat hăt la Shanghai. Și aici a început coșmarul meu. Abia cobor de pe vapor, că după cinci minute mă trezesc cu un chinezoi bătrîn, „Domnule — îmi zice el — aveți un mesaj din partea lui Li Shing." Și mi-a înmînat o scrisoare. Pe care Li Shing i-o dictase vreunui bandit. Scria că-și ia lumea-n cap și se duce-n codru. Iar acolo o să mă blesteme zi și noapte, pînă o fi să crăp. Iar în clipa aceea să-mi aduc aminte și de Li Shing, care odată cu moartea îmi va trimite și patru mimoze. La primirea celei de-a patra mimoze să fiu pregătit de moarte... Vă face să rideți ? Și eu am rîs la început. Și i-am dat un șut undeva chinezului. Deși auzisem atîtea despre superstițiile de aici, din Orient, văzusem oameni atinși de blesteme topindu-se pe picioare de la o zi la alta, ofilindu-se fără să poată fi lecuiți de vreun doctor. Acum trei luni am primit prima floare. Și aș fi rîs, dacă nu s-ar fi întîmplat la... Londra.

— Cum ? ? !

— Cum spuneam. În baia locuinței mele din Londra am găsit o mimoză și nimeni nu știa cînd și cum ajunsese acolo. Curînd aveam să mă îmbolnăvesc de gripă.... de-atunci am început să cred în trăsnăile astea. Da... Materialismul meu a fost zdruncinat de această întîmplare. A început să-mi fie frică. Am avut coșmare... Am slăbit...

— Ce greutate aveați înainte de-a slăbi ?

— Peste o sută de chile — răspunse Bruns oftînd din rărunchi și-și aprinse o țigară. De-atunci încerc să-i dau de urmă lui Li Shing, dar și-a luat zborul din Kuala Lumpur. Am cheltuit mii de lire ca s-o găsesc, am angajat cohorte de oameni ca să răscolească Asia în lung și-n lat. Zadarnic. Iar acum două luni la Colombo, pe masa cu micul dejun, mă trezesc cu a doua mimoză...

— Iertați-mă, domnule — interveni bărbatul în halat alb —, ce ocupație aveți ?

Bondocul își roti privirea prin cameră.

— Sînt liber profesionist...

Urmă o tăcere apăsătoare. Era limpede că minte. Tînărul urmărit aruncă o privire pofticioasă către măsuța încărcată cu bunătăți.

— Iar ieri — continuă bondocul — s-a întîmplat nenorocirea.

— Încă o mimoză ?

— Exact.

Își șterse fruntea de broboanele de sudoare care-i trădau spaima. Părea într-adevăr un om la ananghie. Pe chipul palid, în privirea tulbure i se vedea stigmatul morții.

— Markheit mi-a spus că vă trimite la mine, domnule Raleigh, pentru că într-o împrejurare asemănătoare ați obținut rezultate bune cu un ofițer de marină...

— Da, da... A fost un caz pe cinste.

— Identic cu-al meu ?

— Nu. El primea narcise, dar tot așa a slăbit.

— Eu, domnule, nu mai trag nici o nădejde... N-am poftă de mîncare, mușchii mi se fleșcăiesc, abia mai respir... iar lipsa poftei de mîncare e cea mai mare năpastă pe capul meu...

— De ne-nțeles — gîfîi Felix și înghiți în sec.

— Uitați cum stă mîncarea asta toată ziua sub ochii mei. Am tot sperat să-mi vină pofta... zadarnic !... Mă mir cum de n-a pățit și ofițerul ăla așa ceva ?

Tînărul se însenină.

— Păi, ăsta-i șpilul !

— Care ?

— Sugestia ! E singura metodă pe care o mai putem încerca. Vă veți vindeca influențat de-o voință mai puternică decît a dumneavoastră...

— Zău ? !... N-o să vă pară rău că m-ați ajutat !... Mă apucase disperarea cînd Markheit mi-a spus că mă veți putea consulta doar dacă — și aici tresări involuntar — n-o să aibă loc azi autopsia. Pentru mine e foarte important... Că-mi simt apropiindu-se sfîrșitul... sfîrșitul...

Omul în halat alb răsuflă uşurat. Foarte bine. Autopsia a avut loc azi, aşa că doctorul Raleigh n-o să mai apară.

— Atenţie, deci... Începem hipnoza. Faceţi întocmai ce fac şi eu, oricît de greu v-ar veni. Faceţi tot ce zic eu. Pe marinar l-am vindecat cînd mai avea de trăit doar un sfert de ceas şi suferea exact de această boală mintală... Ridicaţi-vă... aşa... Priviţi-mă-n ochi... Haideţi... Aşezaţi-vă... Aşa...

Se mutară la masă. Tînărul tăie o bucată de friptură şi, tremurînd tot, îi spuse răguşit lui Bruns, care-l privea îngrozit :

— Taie ! Aşa... Acum bagă-n gură. Se apucă să mestece lacom... Aşa... Mestecă !... Mestecă !... Încă o dată... Tăia şi înfuleca friptura, iar ochii îi luceau. Celălalt îi urma exemplul, căznindu-se cu o faţă plîngăreaţă, de copil pedepsit. Mănîncă... Exemplul trebuie să fie molipsitor... Aşa a fost şi cu marinarul... mănîncă... mestecă ! Mestecă ! Priveşte-n ochii mei : mestecă... mănîncă... Muştar n-avem ?

Bolnavul îl privea năucit. Datorită sugestiei doctorului, de pe masă dispăruse în cîteva minute toată mîncarea...

Pînă la urmă lui Bruns îi veni inima la loc, văzîndu-l pe omul care înfuleca întruna ca un apucat... Aşa medic, mai da !

— Acum toarnă-ţi un strop de whisky...

— Nu-l suport...

— Gura ! Fă ca mine ! Aşa ! Pînă la fund... Şi bău ! Bău !

Bruns goli şi el paharul.

— Şi-acum ? — întrebă el.

— Acum cînţi cu mine de zece ori *„It-s a long way to Tipperary"*.

...După un timp, misionarul cazat în camera de alături se porni să bată cu pumnii-n perete, doar-doar s-or po-

toli, iar apoi îi amenință că-i reclamă la direcția hotelului, dar lor puțin le păsa. Ba mai mult, începură să danseze de se cutremurau ferestrele !

XIX

Venindu-și în fire, signora Relli încercă să găsească un motiv pentru care leșinase cu cîteva clipe în urmă.

— Așa pățesc mereu în anotimpul ploios. Încă de alaltăieri îmi pusesem în gînd să mă mut undeva la munte.

— Și totuși, zărind pumnalul... — observă căpitanul.

— Vă rog. Aveți vreun motiv să mă bănuiți ?...

— Nici vorbă nu poate fi de-așa ceva... Credeam că v-a amintit ceva...

— Mi-a oferit o priveliște sinistră, într-un anotimp și mai sinistru... Această carantină mă poate costa viața, dacă n-apuc să mă retrag din timp la munte.

Căpitanul se uită nedumerit la Elder. Acesta luă pumnalul de pe masă.

— O priveliște neînsemnată. Nu mi-ați putea spune, signora, de ce-i așa de ușor obiectul ăsta ?

— De unde ați vrea să știu ? O fi o jucărie...

— Iar doiul acesta roman ce-o fi însemnînd ?

— Știu și eu, să fie prețul ?...

Elder încuviință din cap.

— Posibil... Deși prețul este de obicei marcat cu cifre arabe. Înclin să cred că este un semn făcut într-un scop anume.

Văduva își trecu nervoasă degetele peste șiragul de perle...

— Nu știu — răspunse grăbită. Bănuiesc că pot pleca... Nu ?

— V-aș ruga să-mi acordați, dacă se poate, încă un minut — surîse Elder.

— Dumneavoastră aveți dreptul să mă interogați ? Din cîte știu, asta ține de îndatoririle domnului căpitan.

Elder încuviință din cap.

— Ați mers la țintă, signora. Sper că domnul căpitan o să vă întrebe de unde cunoașteți conținutul notelor de serviciu de la sediul poliției...

Femeia sări de pe scaun albă ca varul.

— Arestați-mă, dacă-ndrăzniți, dar nu mă mai umiliți cu sîciiala dumneavoastră !...

— V-am cerut părerea într-un chip cît se poate de politicos și nu înțelegem motivul enervării dumneavoastră.

Signora Relli se așează din nou pe scaun.

— Și ! N-aveți decît să mă interogați, dar nu în prezența acestui domn în civil...

— Inspectorul-șef Elder este unul dintre polițiștii noștri cei mai buni și ne dă o mînă de ajutor la cererea mea... — răspunse căpitanul roșind, fiindcă își dădea seama că aceste cuvinte sunau a capitulare.

— Nu știu cu ce v-am supărat, signora — se-ntoarse Elder spre italiancă. Vă admir nespus de mult și pentru nimic în lume nu v-aș implica în această afacere, nu doresc decît să-mi răspundeți la cîteva întrebări...

— *Va bene*... poftim... Nu știu nimic despre pumnal și...

— Liniștiți-vă — zîmbi Elder — n-a zis nimeni nimic despre pumnal... Mai bine, spuneți-mi cum a răposat regretatul signor Relli ?...

— Are vreo importanță ?

— E o chestiune de rutină, pentru completarea imaginii oferite de datele personale.

— Soțul meu a murit acum opt ani.

— Cum ?

— Asta ține tot de rutină ?

— Nici vorbă. Vă-ntreb din pură curiozitate.

— Da ? Arnoldo a murit acum opt ani.

— Și unde este înmormîntat ?

— La Vincenza... Nu-mi spuneți de ce vă interesează toate astea ?

Căpitanul se uită și el chiorîș la Elder.

— Chiar prezintă importanță pentru noi, Elder ?

— Dacă nu prezintă, atunci de ce se enervează signora Relli ?

— Fiindcă mă ofensează amestecul altora în viața mea. Nu suport așa ceva.

— Atunci nu vă mai pun asemenea întrebări — răspunse Elder amabil. Un singur lucru v-aș ruga să-mi mai spuneți : de ce este gravat acest doi pe pumnal ?

Femeia sări ca arsă și răspunse tremurînd :

— V-am mai spus că nu știu... E... vreo jucărie... Pentru copii.

Elder se apropie de ea și-o privi în ochi.

— Vă înșelați, signora Manzini ! Aceasta este o jucărie pentru oameni mari.

Femeia înmărmuri. Ridică din umeri și murmură înfrîntă :

— *Și !* Văd că știți totul... Recunosc, eu sînt Nedda Manzini...

Această mărturisire stîrni uimirea celor prezenți. Căpitanul își trecu mîna peste frunte.

— Acest nume mi-e cunoscut de undeva... L-am mai auzit...

— L-ați auzit. Îl cunoștea o lume întreagă. Am fost cîntăreață de operă. Acum optsprezece ani... Între timp am renunțat la scenă și am plecat în Borneo, pe urmele unui misionar... Iar... cînd acesta a murit... Ochii i se înecară în lacrimi. Am hotărît să mă întorc între oameni... Dar n-am vrut s-ajung o artistă bătrînă... Am preferat să rămîn o văduvă tînără și mi-am luat pseudonimul de Relli... Mi-e silă de compasiunea arătată gloriilor de altădată... Și astfel am devenit signora Relli. Basta !... Sper că v-am satisfăcut curiozitatea...

— Ah, nu despre asta era vorba. Doream să știu doar cîți artiști sînt cazați aici în clipa de față ?

Markheit clătină din cap. Oare încotro bate apropoul ?

— De ce vă interesează ? — se-ntoarse femeia nervoasă către inspector.

— Fiindcă acest pumnal — răspunse Elder — este un articol de recuzită scenică...

Tăcere...

— Și ce vreți să spuneți cu asta ?

— Că trebuie să-i depistăm pe toți artiștii din hotel care ar fi putut păstra ca amintire un obiect de recuzită — privi pumnalul — folosit în actul al doilea al unei opere.

— Dumneavoastră... pe mine mă bănuiți ?

— Nu. Dar găsind acest pumnal de recuzită, trebuie să aflu dacă în afara domnului Lindner mai avem și alți artiști prin preajmă...

— Lindner e un gentleman cumsecade, liniștit.

— Nu se-ndoiește nimeni de asta. Îi vom solicita doar o depoziție în legătură cu pumnalul. Domnul Sedlintz o să aibă amabilitatea să-l poftească pînă aici — dispuse Elder.

— Vă rog frumos... vă implor... mai mult ca sigur n-are nici o legătură cu pumnalul...

— Liniștiți-vă, doamnă...

— Nu ! Lindner e suferind de inimă, e bolnav de nervi și-i fricos ca un iepure... Îl omorîți cu bună știință...

Femeia își frîngea mîinile, cuprinsă de desperare. Polițiștii erau năuciți de evoluția anchetei. Elder ăsta are puteri supranaturale ! De unde naiba știe atîtea, de-i lasă pe toți ca la dentist ?

— Doamnă, vă rugăm s-aveți încredere în tactul nostru. Pînă-l audiem pe domnul Lindner, vă rugăm să-l însoțiți pe detectivul Borgen în camera alăturată.

— Fie. Să știți că mi-e milă și țin mult la copilul ăsta bătrîn care-i un băiat tare cumsecade. Dar credeți-mă : n-are nimic cu toată afacerea asta și... și... nu-l mai bănuiți pe el... Aveți grijă de el... vă rog — îi imploră aproape plîngînd. Trebuie să fiți foarte atenți cu el.

Signora Relli trecu în camera alăturată, însoțită de Borgen.

— Spuneți-mi, de unde știați toată povestea asta ? — întrebă căpitanul.

— Nu uitați că mi-am început ancheta cu o jumătate de zi înaintea dumneavoastră. Pe italiancă mi s-a părut că o cunosc de undeva, de cum am zărit-o. Am trimis o telegramă la consulat, iar acolo povestea ei nu constituia un secret. Autoritățile îi cunosc povestea... Chiar aveți

de gînd să-mi încredinţaţi conducerea anchetei, domnule căpitan ?

— Hm... da. Mărturisesc că mi-am schimbat părerea despre dumneavoastră... Aveam impresia că norocul vi-i mai mare decît ştiinţa.

— Doar împreună au un rost.

Sedlintz îl introduse în birou pe cîntăreţul corpolent cu faţă de copil. La ochi avea pungi care se îngroşaseră de-a lungul anilor, iar în jurul bărbiei timpul îi arcuise osînza într-o guşă uriaşă, care atîrna ca o barbă... Giffia şi-şi rotea privirea obosită.

— Luaţi loc, domnule Lindner.

— Mulţumesc... — se aşeză gîfîind. Căpitanul intenţiona să-i arate pumnalul, dar acesta dispăruse de pe masă... Unde naiba o fi ?

— V-am chemat pentru nişte formalităţi neînsemnate — îi spuse Elder surîzător. Stabilim alibiul turiştilor din hotel. Dumneavoastră, de pildă, ţin minte că eraţi în hol în timp ce domnul căpitan citea instrucţunile legate de carantină.

— Exact.

— Dar la un moment dat aţi părăsit holul.

— Într-adevăr. Am urcat în cameră, fiindcă obosisem şi... nu mă interesa ce se întîmplă acolo...

— E ceva plicticos, într-adevăr. Nu v-aţi întîlnit cu nimeni pe coridor ?

— Ba da. Dinspre camera mea l-am văzut apropiindu-se pe prinţul Sergius. Ne-am şi salutat.

— Cu altcineva nu v-aţi mai întîlnit ?

— Pe scară m-am întîlnit cu o tînără doamnă care stă la acelaşi etaj. Am avut impresia că-l aşteaptă pe prinţ.

— Era domnişoara Maud Boeckman... Apoi v-aţi retras în camera dumneavoastră ?

— Nu. M-am trezit că mă strigă signora Relli.

— Dar signora era jos în hol !

— Fusese, între timp urcase însă cu liftul. Mi-o luase înainte, aşa că am găsit-o sus. M-a rugat să-i aduc poşeta, o uitase în hol cu bani cu tot.

— Şi i-aţi dus-o ?

— N-am mai găsit-o. Dispăruse în mod inexplicabil...

— Vă mulţumesc — spuse Elder. Cu asta putem pune punct discuţiei noastre.

— Vă stau oricînd la dispoziţie... cu plăcere... — spuse Lindner căznindu-se să se ridice.

— Ar mai fi o chestiune măruntă, legată de rugămintea domnului Wolfgang — îi spuse Elder, mereu surîzător. S-a găsit un fleac de gablonz şi nu se ştie al cui e.

Scoase pumnalul. Din buzunar. Chipul blazat al lui Lindner se însenină.

— E al meu... O amintire la care ţin mult. Din actul al doilea al lui *Freischütz*. Rolul meu cel mai frumos.

— Cum o fi ajuns la gunoi ?

— Cred că a căzut de pe biroul meu. Pentru că acolo-l ţineam...

— O să vă rog să vi-l ridicaţi de la direcţiune... E vorba tot de-o simplă formalitate. Noi nu înapoiem obiectele găsite... Şi încă ceva... Nu v-a atras atenţia o pată maronie pe covor ?

Uşa biroului alăturat se dădu de perete şi signora Relli năvăli înfierbîntată.

— Destul !

Lindner rămase uluit.

— Doresc să fac o mărturisire.

— Signora... dar...

— Iar domnul Lindner să fie scos pînă atunci. Nu vă faceţi griji, nu-i nimic grav. Trebuie lămurită o mică neînţelegere...

— Nu ies nicăieri ! Vreau să ştiu ce se-ntîmplă aici... Ce-nseamnă...

Elder îşi aprinse o ţigară.

— Luaţi loc, domnule Linder, la fel şi dumneavoastră, signora. *S'accomodi...*

Plăcut surprinsă de cuvintele ce-i fuseseră adresate în italiană, femeia se aşeză pe un scaun.

— Cred că cel mai corect ar fi să lămurim totul pe loc. Nu suspectăm pe nimeni şi nu-i strică nici domnului Lindner să afle adevărul. Poftiţi, signora. Aveţi cuvîntul.

Femeia părea acum cu mult mai calmă.

— Cînd domnul căpitan începuse să citească măsurile legate de carantină, l-am zărit pe Lindner pornind în sus pe scară. Avea umbletul cam șovăielnic. M-am gîndit că-i ajungea cît băuse, mai ales după o zi plină de peripeții. Am luat liftul ca să ajung în cameră înaintea lui. Dau să intru și, ce văd, ușa camerei era deschisă. Înăuntru era un cadavru întins într-o băltoacă de sînge...

Lindner o ascultă nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Este vorba de răposatul doctor Ranke — spuse Elder.

— *Si !* El era. Știam că toți turiștii sînt adunați jos în hol...

— Aici ați greșit.

— Pe moment am crezut că Lindner era singurul care urcase. Singurul fără alibi. Sînt puternică, știu să-mi stăpînesc emoția. Doar am trăit atîta amar de vreme în Borneo, alături de un misionar. Vizavi am zărit o ușă întredeschisă, în ușă era proptită o mătură. Tocmai se făcuse curățenie. Era camera lui Vangold, care avea alibi. L-am luat pe mort de subțiori. Am și ceva vlagă de la natură. L-am tîrît în camera de vizavi. Am auzit voci pe scară. M-am apropiat de ușă. Cineva a deschis-o. Am rămas cu spatele lipit de perete, după ușă. Cel care o deschisese văzuse cadavrul și a plecat trîntind ușa. Am plecat și eu. Pumnalul n-am îndrăznit să-l scot din rană. Atunci m-am întîlnit cu Lindner pe coridor. L-am trimis în hol... Mi-am zis că poate nu-i observase nimeni lipsa... iar eu m-am grăbit să ajung în cameră la mine...

— Între timp nu v-ați întîlnit cu nimeni ?

— Ba... Maud Borkmann tocmai se despărțea în capul scării de prințul Sergius...

— Mi-era limpede — interveni Elder —, că Ranke nu fusese ucis unde a fost găsit... Podeaua abia era pătată de sînge, iar autopsia indicase clar că moartea fusese provocată de o hemoragie abundentă. Așa că am căutat urmele sîngerării.

Lindner se sculă de pe scaun.

— Domnilor, trebuie să vă mărturisesc ceva. Eu l-am ucis pe doctorul Ranke !

Văduva sări în sus, dar de data asta căpitanul o apostrofă energic.

— Stăpîniți-vă, signora, sînteți totuși într-o anchetă ! Nu vorbește decît cel întrebat.

Iar cu asta îl reduse la tăcere și pe Elder. Scurt. Pe linia de sosire. Prea îi scosese inspectorul-șef pe toți din competiție, iar asta în numai o jumătate de ceas. Ehe !' Nici chiar așa !

— Numele dumneavoastră ? — începu căpitanul.

— Enrico Lindner.

Sub nasul lui Sedlintz se strînseseră un maldăr de procese verbale.

— Nu sînteți italian ?

— Tatăl meu a fost austriac. Eu m-am născut în Italia. La Torino, în 1886...

Bărbatul molatic, veșnic neliniștit, părea acum calm, glacial și cerebral.

— Doriți să vă recunoașteți vina ? — îl întrebă căpitanul.

— Da. Recunosc că eu sînt cel care l-am ucis pe doctorul Ranke în camera mea.

— Cum ați comis crima ?

— Doctorul Ranke mi-a bătut în ușă pretextînd că-i polițist și că trebuie să cobor în hol. I-am deschis ușa, el a intrat și s-a mirat că mă găsește pe mine. Nu știa că făcusem schimb de camere cu tînăra doamnă care stătuse acolo înaintea mea.

Elder sări de pe scaun.

— Adică... În camera aceea... nu dumneavoastră ați stat pînă atunci ?

— Nu. Eu am stat la 72, iar portarul m-a rugat să fac schimb cu o doamnă...

— Nu știți cine era doamna ?

— Maud Borckman — răspunse Lindner.

— Doctorul m-a întrebat la ce număr s-a mutat doamna cu care făcusem schimbul. M-a enervat aroganța cu care mă zorea să-i răspund, așa că am refuzat să discut cu el. Atunci m-a apucat de braț și s-a răstit la mine. L-am îmbrîncit, el m-a lovit și-atunci l-am înjunghiat cu pumnalul meu de recuzită...

— Și pe urmă de ce ați coborît în hol ?

— Fiindcă după aceea iar mi-a bătut cineva la uşă. De data asta unul dintre detectivi. Mi-a spus să cobor în hol, poliţia sosită la hotel urmează să ia măsuri. Mi-a fost frică să nu dea buzna în cameră. Am coborît cu el, dar apoi m-am reîntorş îndată, să îndepărtez cadavrul din cameră. Signora Relli m-a trimis însă după poşetă. Cînd am urcat din nou, cadavrul nu mai era în cameră.

— Iar covorul ? — întrebă Elder.

— Poftim ? — se minună Lindner.

— Unde a dispărut covorul plin de sîngele victimei ? Ieri, cu permisiunea pe care v-o cer acum, am trecut prin camera dumneavoastră şi era singura de pe etaj din care lipsea covorul.

— Chiar că... acum, că ziceţi asta, şi mie mi se pare că e ceva necurat. Covorul acela a dispărut.

— Nu pricep ce importanţă are — interveni căpitanul arzînd de nerăbdare.

— Cred că are, ba chiar foarte mare — îi răspunse Elder. Sîngele victimei încă n-a apărut. Deşi, zic eu, pe acest covor trebuie să se fi scurs.

— Cum era să dispară, dacă ucigaşul nu ne poate spune nimic despre el ? Cine ar fi avut interesul să-l facă dispărut ? — se foi căpitanul.

Elder se lăsă pe spate fredonînd încetişor.

— Ei ? — îl trase de limbă enervat unul dintre poliţişti.

— În toată povestea asta covorul este cel mai important. Inspectorul se întoarse brusc către Lindner. Povestiţi-mi exact cum aţi ajuns să-l înjunghiaţi pe doctor drept în burtă...

— Stătea în faţa mea şi i-am înfipt pumnalul drept în burtă... — se opri stupefiat. Răceala de pe chipurile celor din jur lăsa să se înţeleagă că ceva nu e-n ordine.

— Perfect — spuse Elder sculîndu-se de pe scaun. Acum lucrurile sînt clare. V-aţi dat de gol, domnule Lindner ! Doctorul Ranke nu în burtă a fost înjunghiat, ci în gît.

Lindner îşi trecu nervos degetele prin părul rar.

— N-am auzit bine întrebarea... A, bineînţeles că l-am împuns în gît. Stătea în faţa mea şi, cum arma asta e

destul de fragilă, am vrut să-i nimeresc un punct vulnerabil, așa că am ales gîtul...

Se opri speriat, fiindcă signora Relli izbucnise în rîs și rîdea cu gura pînă la urechi, ușurată, din toată inima...

XX

— Signor Elder... *Benissima* ! Sînteți diavol și înger... — strigă văduva și, pînă să se dezmeticească ceilalți, se aplecă și sărută mîna inspectorului.

— Signora...

— Liniște... — Și se apropie de Lindner. Doamne ! Copil nerod ce ești ! Să-ți fie rușine. M-ai băgat în sperieți... Nu te-aș fi crezut în stare să minți în halul ăsta ! Să-ți fie rușine !

Bătrînul copilaș dolofan se năruí pe scaun.

— Eu l-am omorît... — bîigui el încurcat.

— Basta ! Prostule ! Doctorul Ranke a fost înjunghiat pe la spate, nu în burtă și nici în gît.

— Elder, ce-nseamnă asta ?

— Că lucrul cel mai important e covorul. Cine l-a luat și unde l-a ascuns ? Covorul acela era plin de sînge.

— Dar...

— În ceea ce-l privește pe domnul Lindner, înclin să cred că o parte din ce ne-a spus e adevărul gol-goluț. Doctorul Ranke a căutat-o pe Maud Borckman, neștiind că ea se mutase din camera domnului Lindner. Domnul Lindner i-a spus că doamna cu pricina stă în altă parte și...

— Și ? — insistă căpitanul.

— Vă rog, domnule Lindner, dați-ne dumneavoastră răspunsul la această întrebare — zise Elder. Fiecare cuvînt pe care-l veți spune e important.

Artistul redeveni făptura neputincioasă dinainte.

— Adineauri v-am mințit... Am crezut c-o bănuiți pe signora... Mă gîndeam... să iau asupra mea...

— Copil bătrîn și prostuț ce ești ! — strigă văduva.

— Liniște, vă rog — interveni căpitanul. Prin urmare doriți să vă revizuiți declarația ?

— Da.

— Ce s-a întîmplat între dumneavoastră și doctorul Ranke ?

— I-am spus că nu știu unde s-a mutat locatara dinainte. Apoi doctorul m-a rugat să-l las să dea un telefon la recepție. Am fost de acord, l-am lăsat și am coborît în hol. Pe urmă mi-am adus aminte că doctorul n-are cum să-mi încuie ușa și toți banii mei sînt în dulap. Întorcîndu-mă sus, m-am întîlnit cu signora Relli, care m-a trimis să-i aduc poșeta. Cînd am urcat din nou, în camera mea totul părea în ordine.

— Covorul era la locul lui ?

Lindner căzu pe gînduri.

— Nu-mi amintesc... Zău nu-mi amintesc...

— Nu știu ce-i tot dați înainte cu covorul ăla — se băgă căpitanul. În orice caz, în baza mărturisirii făcute, voi dispune...

— Scuzați-mă că mă amestec — îi luă Elder vorba din gură — dar aș dori ca persoanele audiate să se retragă puțin în încăperea alăturată, ca să vă spun ceva.

— În regulă, dar pe dumneavoastră, în temeiul celor declarate, mă văd, cu părere de rău nevoit să vă reții pentru cercetări...

— Exact de asta mă temeam — se posomorî Elder.

— Domnule căpitan, vă rog... — îngăimă Lindner.

— Enrico, încetează ! — i-o reteză signora Relli. Dreptatea este de partea noastră, iar eu am o încredere nebună în acest detectiv. Ăsta-i cu mult mai isteț decît căpitanul și n-o să lase poliția să se umple de rușine. *Pronto !* V-am mai spus. Faceți cu mine ce vreți.

Căpitanul se făcu galben ca ceara.

— Mă tem că vă-nșelați în privința inspectorului-șef, s-ar putea s-aveți o decepție. Sedlintz, Ulrik, conduceți-i în camerele lor pe signora Relli și pe domnul Lindner. Li se interzice să comunice únul cu celălalt, iar în fața ușii postați-le cîte o santinelă.

— Dar Vangold ? — întrebă Elder. Rămîne în libertate ? N-are nici el alibi, iar corpul delict știți că...

— Așa-i, asupra domnului Vangold planează bănuieli la fel de întemeiate, așa că-l punem și pe dumnealui în stare de arest preventiv...

— În aceeași situație sînt și prințul Sergius și Maud Borckman — urmă Elder necruțător. Mai mulți martori i-au văzut pe coridor la ora crimei și, la rîndul lor, n-au alibi!

Căpitanul încremeni. Pricepu că i se întinsese o nouă cursă.

— Le vom lua și lor un interogatoriu — răspunse ferm —, iar la nevoie îi vom ține și pe ei în stare de arest preventiv. Legea ne îngăduie să reținem pentru cercetări pe timp de douăzeci și patru de ore orice persoană suspectă...

— ...Dacă prin asta se preîntîmpină dispariția ei. De-aici însă nu poate ieși neobservat nici un pisoi...

— Vă-nșelați! Doamna Villiers a dispărut fără urmă. Sedlintz, puteți pleca.

— Bravo, detectivule! — apucă signora Relli să-i arunce lui Elder înainte de-a ieși pe ușă.

— Domnule inspector-șef! — spuse căpitanul încruntîndu-se. În timpul anchetei pe care o desfășurați aici, ați intrat în posesia unor date pe care le-ați trecut sub tăcere și cu care v-ați dat apoi în spectacol. Nu vă contest calitățile, dar modul în care ați procedat constituie o abatere disciplinară.

— Dumneavoastră m-ați rugat să nu mă amestec în cercetări care nu mă privesc. Iar dacă s-a întîmplat să intervin, a fost ca să salvez poliția de un scandal de proporții.

— Ce scandal?

— Pînă acum ați reținut trei persoane. Iar acum, în temeiul celor susținute de dumneavoastră, trebuie să arestați încă doi suspecți. În total cinci. Cinci persoane respectabile dintre care, în cel mai bun caz, doar una poate fi vinovată, prin urmare celelalte patru vor cere satisfacție, vor provoca un scandal în presă... Și pe bună dreptate.

— Care sînt celelalte două persoane suspecte?

— Prințul Sergius și Maud Borckman.

— O să le vină rîndul la interogatoriu. Să-i aducă detectivul Ferguson.

Markheit se sculă în picioare.

— N-aș vrea să mă amestec în treburile poliției, dar cred că Elder ne vrea binele. Ar fi păcat să provocăm aici un scandal cîtă vreme nu avem nici o certitudine.

— Pînă ce nu aflăm unde a dispărut doamna Villiers, trebuie să arestăm toți suspecții. Regret, dar serviciul sanitar nu ne poate oferi suficiente garanții — adăugă căpitanul, înțepîndu-l pe Markheit.

— Asta așa e — oftă Elder. Deși, după mine, doamna Villiers n-a părăsit hotelul.

— Asta de unde ați mai scos-o ?

— Fiindcă cineva care ar părăsi hotelul nu s-ar da peste cap să obțină trecerea peste cordon a unei scrisori, ci ar lua-o cu sine, bine mersi.

— De acord ! Chiar azi vom percheziționa toate încăperile, toate camerele, tot hotelul, pînă la ultimul cotlon.

Fu chemat și prințul împreună cu Maud. Prințul era în smoching, gata să coboare la masa de prînz. Își scoase tacticos mănușile albe.

— Excelență, ați fost văzut de signora Relli și de domnul Lindner pe coridor, lîngă locul crimei, la scurtă vreme după comiterea ei.

— Pe coridor... mda... Pornisem spre scară împreună cu domnișoara Borckman.

— N-ați observat nimic suspect ?

Răspunsul fu șovăielnic :

— Am auzit un zgomot care venea dinspre camera 70, în care stă Vangold, dar știam că era la restaurant...

— Și ?

— Și pentru o clipă am părăsit-o pe Maud în capul scărilor, m-am întors să văd ce... Ezită.

— Și ați deschis ușa — spuse Elder.

— Așa-i... — tăcu din nou.

— Ce-ați văzut ?

Spuse aproape în șoaptă :

— Am văzut un bărbat cu părul cărunt... Înjunghiat.

— Asta confirmă spusele signorei Relli — dădu Elder din cap —, care susţine că cineva a deschis uşa după ce ea transportase cadavrul lui Ranke în camera 70.

Căpitanul bătu cu stiloul în masă.

— Continuu eu interogatoriul.

— Pardon...

— Ce-aţi făcut după aceea ?

Mîinile şi vocea prinţului începură să tremure.

— I-am spus domnişoarei Borckman că ar fi mai bine să se retragă în camera ei... iar eu să mă retrag în camera mea... ca să nu fim amestecaţi în povestea asta... Îmi daţi, vă rog, un pic de apă ?

— Poftim... — Detectivul Ferguson îi oferi săritor un pahar cu apă.

— Mulţumesc...

— V-aţi mai întîlnit cu cineva între timp ? — îl întrebă căpitanul.

— Cu domnul Lindner, care urca treptele.

— Pe urmă ?

— Am aşteptat pînă ce domnişoara Borckman s-a retras în camera ei, apoi m-am întors şi eu în camera mea...

Maud privea palidă zbaterea neputincioasă a prinţului.

— Fiţi amabil şi poftiţi pentru o clipă în salonul alăturat — spuse căpitanul şi-i făcu semn lui Sedlintz, care tocmai intrase în cameră, să-l însoţească pe Sergius.

Din uşă, bătrînul întoarse capul şi o privi pe fată cu îngrijorare.

— Mergeţi liniştit — îi spuse fata.

Prinţul ieşi cu bărbia în piept.

— Vă numiţi Maud Borckman ?

— Da.

— Sînteţi liber-profesionistă ?

— Nu. Sînt asistenta profesorului Decker.

Markheit se ridică în picioare, consternat.

— Ce-aţi zis ?

— Ce vă miră aşa ?

— Dar... bine... dumneavoastră nu știți că muribundul atins de ciumă e profesorul Decker ? ! Apă... ba... coniac... repede... întindeți-o aici, pe sofa.

De parcă și-ar fi dat duhul, Maud căzuse ca trăsnită la auzul spuselor lui Markheit.

XXI

Căpitanul se scărpină în cap cu nedumerire hazlie.

— Dracu' mai pricepe ceva...

— Vă simțiți mai bine ? — o întrebă Markheit pe față.

— D... da...

Se ridică în coate, apoi izbuti să se scoale în picioare.

— Cum... cum se simte profesorul ?

— Are ciumă bubonică... Nu prea sînt speranțe. A căzut într-o inconștiență ireversibilă, are febră și prezintă simptome tipice de septicemie. Are toate glandele inflamate... într-un cuvînt... știința își arată neputința... Nu putem face nimic, medicul îl unge cu ulei de Palmira... asta-i mai astîmpără durerea și mîncărimile.

— Nu mai sînt speranțe să scape ?...

— Păi... știți cum e cu ciuma bubonică... În orice caz, păcat de un om așa de valoros...

— Cum se face, domnișoară — o întrebă căpitanul —, că șeful dumneavoastră nu v-a anunțat sosirea ? Existau neînțelegeri între dumneavoastră ?

— Nu. Profesorul ține la mine foarte mult și...

Se poticni.

— Pot să vă ajut ?— interveni Markheit. Am stat de vorbă cîteva clipe cu bolnavul. Venise aici incognito. Voia să dea de urma unui colaborator apropiat care o luase pe căi greșite și nu voia să amestece poliția în toată afacerea asta... — O privi pe Maud cu subînțeles.

— Nu știți nimic despre toate astea ? — o întrebă căpitanul.

— Nu. În nici un caz nu poate fi vorba despre mine.

— Ce știți despre crima de la camera 70 ?

— Multe !
— S-auzim.
Maud răspunse calm :
— Eu l-am ucis pe doctorul Ranke.

XXII

După o clipă de tăcere, căpitanul dădu cu pumnul în masă de sări în sus toate lucrurile din jur.

— Mama ei de viaţă !

— Nu-nţeleg... — se miră fata. Doresc să-mi recunosc vinovăţia. În ziua dinaintea crimei, seara la orele unsprezece, doctorul Ranke, proaspăt sosit să consulte bolnavul, mi-a trimis o scrisoare. Diagnosticul bolnavului l-a pus abia a doua zi. Iată scrisoarea.

Le-o înmînă. Căpitanul o citi cu glas tare. Iată ce scria :

Odiosul ucigaş Borckman şi fiică-sa doar din partea mea se pot aştepta la îndurare. Veniţi noaptea la ora trei în hol şi aduceţi cu voi şi însemnările. Dr. R.

— Despre ce însemnări este vorba ?
— Nu ştiu.
— Cine este „ucigaşul Borckman" ?
— Tatăl meu.
— Unde se află acum ?
— Nu ştiu. Cînd au fost descoperite crimele lui odioase, a dispărut fără urmă din Moscova. Atunci am plecat şi eu cu mama şi ne-am stabilit în Batavia, iar prinţul Sergius, cu generozitatea lui binecunoscută, ne-a luat sub oblăduirea sa.

— Ce voia Ranke de la dumneavoastră ?

— Să mă şantajeze. M-am dus la întîlnirea fixată. Mi-a spus că dacă nu-l storc pe prinţ de zece mii de guldeni, o să-mi dea în vileag originea, să afle toată lumea că sînt fiica unui ucigaş notoriu.

— Şi ?

— Mi-a fixat termen a doua zi.

— Şi ce s-a întîmplat pe coridor a doua zi, cînd dumneavoastră şi prinţul aţi fost zăriţi împreună în jurul orei la care a fost comisă crima ?

— Prinţul a intrat şă-şi ia mănuşile albe, fără de care nu merge la masă. Între timp, din camera domnului Lindner a apărut doctorul Ranke şi mi-a cerut banii. Am intrat după el, am zărit pumnalul pe masă, i l-am înfipt în spinare şi m-am grăbit să-l întîmpin pe prinţ. Acesta s-a mirat că-l aştept tocmai în faţa uşii, dar n-a zis nimic. Am trecut încă o dată prin dreptul camerelor numerotate de la 70 în sus şi, ajunşi în capul scărilor, prinţul mi-a spus că se întoarce o clipă, după care s-a întors şi m-a rugat să rămîn mai bine în camera mea.

— În temeiul acestor mărturisiri, vă arestez.

— Aveţi toate motivele. Aş dori să mi se permită să-l îngrijesc pe profesorul Decker. La urma urmei mi-e totuna unde-mi ispăşesc pedeapsa...

— Nu vă pot îngădui aşa ceva...

Intră Ferguson cuprins de agitaţie.

— Domnule căpitan, permiteţi să raportez !... Prinţul a declarat că doreşte să-şi recunoască fapta... el este cel care l-a omorît pe doctorul Ranke...

Pentru o clipă căpitanul simţi că înnebuneşte.

XXIII

— Ba nu-i adevărat — se împotrivi Maud. Prinţul crede că mă poate salva sacrificîndu-se pe sine.

Între timp intră şi prinţul.

— Lasă, Maud... — spuse el încet. Eu l-am ucis pe doctorul Ranke înainte de a te fi invitat la masă. L-am surprins în camera lui Lindner, care avea uşa întredeschisă. L-am auzit cerîndu-i centralistei legătura cu camera 72. M-am înfuriat. Am dat buzna peste el şi i-am smuls receptorul din mînă. M-a luat în rîs. Mi-a întors spatele, spunîndu-mi că se duce la dumneata. Am văzut pumnalul... l-am apucat... şi...

— Nu-i adevărat ! — strigă Maud.

— Nu-ncerca să mă acoperi. Eu sînt făptaşul. Pe mine să mă arestaţi.

Elder rămase impasibil. În răstimpuri nota cîte ceva într-un carneţel. De cîteva ori căpitanul îi căutase privirea. Îşi schimbase radical sentimentele pe care i le purta.

Pînă la urmă îi făcu semn lui Sedlintz, după care le spuse celor doi suspecţi :

— Am luat la cunoştinţă declaraţiile dumneavoastră. Vă rog să vă retrageţi fiecare în camera dumneavoastră şi să n-o părăsiţi pînă la noi ordine.

După ce Sedlintz ieşi cu prinţul şi cu Maud, căpitanul se-ntoarse către Elder.

— Blestemată afacere. De cînd sînt n-am pomenit aşa ceva. O crimă şi trei făptaşi.

— Patru făptaşi. Fiindcă dantela mînjită de sînge era în buzunarul lui Vangold.

Căpitanul îşi privi unghiile.

— Hm... Observ că v-aţi notat ceva.

— Da... Mi-am notat aspectele mai importante ale cazului.

— Serios ? Şi după părerea dumneavoastră cine este făptaşul ?

— Cel care a ascuns covorul.

— Dar de ce ?

— Deoarece acela a părăsit ultimul camera, prin urmare fusese ascuns, se aflase deja în cameră la sosirea primului dintre cei bănuiţi şi a profitat de scoaterea cadavrului ca să ia covorul cu sine.

— Iar acest om nu poate fi prinţul sau Lindner, domnişoara Borckman sau signora Relli ?

— Nu. Fiecare dintre ei s-a întîlnit cu celălalt după comiterea crimei şi nici unul dintre ei nu avea covorul asupra sa.

— Mie italianca mi se pare suspectă !

— Suspecţi sînt toţi în egală măsură — răspunse Elder. Fiecăruia îi lipseşte alibiul care să-i acopere cele cîteva minute în timpul cărora s-a comis crima.

Markheit se sculă în picioare.

— Mă duc să iau prînzul. Aș dori să știu însă ce imagine v-ați format în legătură cu această poveste, domnule Elder ?

— Pe moment ne aflăm în impas. Cred că cel mai bine ar fi să lăsăm suspecții să se miște liber prin hotel, să le urmărim discret mișcările.

— Dar pînă nu aflăm unde este doamna Villiers, mă văd silit să-mi mențin punctul de vedere — i-o reteză căpitanul.

— Faceți-mi o singură favoare, domnule căpitan, haideți să căutăm covorul.

— Cum ?

— Vom percheziționa toate camerele, fără excepție. Este vorba de un covor de 2×3 metri. Nu poate fi ascuns decît într-un dulap ori sub pat. Covorul ne va conduce la criminal.

— În ordine. Vom scotoci fiecare cameră.

— O să ne alegem cu niște învățăminte chiar făcînd abstracție de covor — mai zise Elder și se apucară de treabă.

XXIV

Trezindu-se din somn, tînărul nu se miră de faptul că dormise într-o cadă și nici de faptul că pe cap are o cască colonială, iar în rest e gol-pușcă. De la o vreme nimic nu-i mai părea nefiresc, însă rămase surprins văzînd apa care curgea șuvoi din robinet și care se revărsase de mult din cadă, inundînd baia.

Unde o fi ?

Treptat gîndurile i se limpeziră... Li Shing... Bruns... doctorul Raleigh și mimozele...

Închise robinetul. Din cameră se auzea un sforăit gros. Hai că nu-i a bună... Să n-o sfeclească... Constată cu amărăciune că halatul alb zăcea, împreună cu cîteva bucăți de friptură, pe fundul căzii. În cameră Bruns dormea dus, cu capul rezemat de un fotoliu răsturnat între sofa și masă. Afară se înserа...

Se repezi la dulapul cu haine. Acționa fără mustrări de conștiință. Era o fiară hăituită. Dacă va fi prins o să-și zboare creierii. Lăsînd totul la o parte, ancheta ar dobîndi o probă zdrobitoare.

Scoase la nimereală niște haine. Căută ceva mai ieftin și mai uzat. În cele din urmă atenția i se opri asupra unui costum de vară ca un sac.

Necazurile abia acum începură. Bondocul era cu jumătate de metru mai scund. Mînecile îi veneau pînă la coate, iar pantalonii pînă la genunchi... Căută cu înfrigurare... Dacă se trezește nebunul, s-a zis cu el. Ce caută un medic despuiat în camera lui ?

Trase sertarele scrinului. Maldăre de scrisori. Într-unul din sertarele uriașe ale comodei, un covor. Are 2×3 merți și, firește, e ruginiu. Nu-i bun... Trase un alt sertar și sări înapoi înspăimîntat...

Douăzeci de pistoale de diferite calibre și o grenadă. Asta ce mai e ? A, un revolver antic și de demult, un buldog demodat, cu butoi. Și grămezi de muniție. E-e ! Drăguț pacient, nimic de zis. Trase încă un sertar.

Și mai ciudat.

Un pistol automat. E cu putință ? Într-una din camerele Grand Hotelului ? Covoare și pistoale. Și, în treacăt fie spus, o mască de gaze.

Haine, în schimb, ioc. Groaznic ! La ce i-or trebui atîtea arme ? E de neînțeles. Se-ntoarse în baie și deschise ferestruica.

De undeva de vizavi răzbăteau crîmpeie de conversație. O voce răstită :

— Nu-i vina mea că-s aici. Nu mă poate obliga nimeni să muncesc.

— Vă-nșelați, domnule Hacker. Dumneavoastră sînteți dator să lucrați pentru noi pe timpul carantinei — răspunse celălalt cu asprime. Era Wolfgang.

— În regulă. Dar atunci n-are decît să muncească și domnul guvernator Shilling. Nu ca să muncesc m-am învîrtit ieri prin fața Grand Hotelului !

— Aha ! Atunci aflați că n-avem destul personal pentru deservirea întregii clientele, iar statul ne-a împuter-

nicit să recrutăm personal auxiliar din rîndul persoanelor întreținute aici pe seama vistieriei.

— Nu mun-cesc — răspunse Hacker.

— Are dreptate — spuse bătrînul vînzător de ziare. Ne aflăm aici sub observație medicală...

— Dumneata ține-ți gura — îl apostrofă Wolfgang. Cît despre întreținerea dumneavoastră, ea se va schimba radical, în cazul în care nu acceptați să lucrați. Băgați la cap ce vă spun !

— Atunci, o să vă dau în judecată ! — se răţoi Hacker. Și așa stăm doi în cameră, ceea ce este nepermis pe timp de molimă !

— Și dacă... v-aș oferi un salariu ?

— Pe mine nu mă mituiți cu una cu două.

— Așa, deci. Atunci, aflați că cine nu muncește nu mănîncă.

— O să găsesc eu ceva de mîncare ! Vă-nșelați dacă aveți impresia că voi fi condamnat pentru furt. Voi acționa constrîns de împrejurări. Îl am martor pe domnul vînzător de ziare. Și pe doamna Lidia, pe care ați condamnat-o la muncă silnică.

— Iată un exemplu pe care l-ați putea urma ! Numai din bacșișuri scoate doi-trei guldeni pe zi.

— Eu nu vreau să cîștig, ci să mă odihnesc.

— Frumos — zise Wolfgang. Dacă nu vă luați imediat din cuier livreaua și nu vă prezentați de îndată la Martin, chelnerul de roomservice, o să primiți de-acum încolo doar supă chioară și pîine...

— Excelent, tot voiam eu să mai slăbesc !

Hacker nici că-l lua în seamă pe director. Frunzări marfa bătrînului vînzător de ziare. Avea reviste, magazine, ziare la discreție.

— Cît despre distracție, veți putea citi doar la lumina zilei, fiindcă vă tai curentul.

— N-aveți dreptul — se stropși Hacker.

— Așa-i ! N-are dreptul — se băgă vînzătorul de ziare, de parcă s-ar fi născut jurisconsult.

Dar Wolfgang ieșise.

— Cîtă impertinență ! Vrea să ia și pielea de pe noi, acum că am ajuns la strîmtoare — bombăni Hacker.

— Lidia l-a stricat. Femeia aia părea o alcoolică de nădejde şi, cînd-colo, s-a angajat cameristă.

Pac ! În cămăruţă se stinse lumina. Prima ameninţare a lui Wolfgang se împlinise. Hacker înjură.

— Mama lui... E abia şapte şi mai devreme de zece nu pot închide ochii. Porcu' crede că aşa ne poate sili să-i facem jocul.

— Ne putem distra oricum — spuse bătrînul şi începu să învîrtă flaşneta. Asta se poate face şi pe-ntuneric...

— De-aş putea dormi toată ziua ca putoarea asta — arătă Hacker spre colţul în care sforăia băştinaşul vînzător de artizanat. Pe ăsta nu-l pune la treabă...

— Pentru că-i negru — spuse bătrînul învîrtind din flaşnetă. Prin părţile astea n-au căutare decît ca hamali...

O vreme se auzi doar flaşneta.

— Ia ascultă... Vizavi de noi stă bondocul ăla care la ora asta de obicei coboară la restaurant... cred că s-ar putea aduce din camera lui niscai pileală şi ţigări... Să ne simţim şi noi bine.

— Nu-i rea ideea. Dacă găseşti ceva bani, nu-i lăsa nici pe ăia acolo.

Nu se auzi decît flaşneta. Hacker ieşi pe fereastră. Intră pe fereastră în camera de vizavi.

Pleosc ! Ce dra... Ce se-ntîmplă ? Baia e inundată. Făcu cîţiva paşi prin lăcăraie, apoi aprinse lumina.

Rămase ca trăsnit, încremenit de groază. În faţa lui văzu un bărbat gol-puşcă, cu o mască de gaze pe faţă şi cu un pistol automat în mînă. Hacker îl privi năuc. Limba îi înţepeni în gură. Acum pistolul îşi ia elan, Hacker îşi vine şi el, în sfîrşit, în fire, dă să-ntindă o mînă, dar pumnul omului cu masca îl pocneşte în bărbie şi şomerul se rostogoleşte făcut knock-out în cadă. Apa se împroaşcă cu un zgomot asurzitor...

Între timp bătrînul învîrte întruna flaşneta. Trec zece minute, după care se aude un zdrăngănit asurzitor în fereastră. O umbră se furişează înăuntru.

Aha ! Se-ntoarce Hacker, şomerul cu principii — îşi zice el, deşi în întuneric se iveşte un domn purtînd o... mască de gaze.

— Ce-ai adus ? — întreabă bătrînul umbra care acum își face de lucru lîngă cuier.

— Psst — zice aceasta.

„Ceva nu e-n regulă" — își zice vînzătorul de ziare și-și vede de flașnetă cu gesturi mecanice, tăcînd chitic. O să afle curînd de ce n-are voie să vorbească... Între timp, celălalt parcă s-ar îmbrăca... Se aude un pantof rostogolit...

Peste cinci minute ușa se deschide scîrțiind. Umbra o zbughește pe coridor ↓ N-o fi făcut vreo porcărie ? Unde a plecat ? Bătrînul continuă să învîrtă îngrijorat flașneta.

Peste alte zece minute la Martin se prezintă un tînăr. Felix.

— Directorul m-a trimis aici.

— Dumneata ești hamalul din port ?

— Da.

— Ce-i cu ținuta asta ?!

Felix își privi hainele. Purta o livrea de valet cu fireturi aurite. Asta ar mai fi mers. Dar era asortată cu o pereche de nădragi zdrențuiți ca vai de ei. Erau din garderoba băștinașului vînzător de artizanat. Ce să facă ? Fusese nevoit să se îmbrace în întuneric.

— Și ce-i cu pantofii ăștia ?

Își coborî privirea spre picioare. Cum ?...

O clipă simți că-i fuge pămîntul de sub picioare !

...Era încălțat cu o pereche de tenișI albi, iar unul dintre ei avea în vîrf o pată cafenie.

XXV

— Știți... Domnul director ne-a tăiat curentul și m-am îmbrăcat pe întuneric... — izbuti să îngaime într-un tîrziu.

— Mda, bine... du-te la numărul 90, în camera de serviciu. Așteaptă să-ți trimit niște pantaloni. Ai acolo tabloul de comandă. Dacă te cheamă vreun client, se aprinde un beculeț sub care scrie numărul camerei. Co-

menzile le dai pe interior restaurantului. Dacă ai ceva nelămuriri, sună-mă la etajul cinci, acolo servesc eu.

Intră în camera care-i fusese desemnată. Se așeză tacticos, își aprinse o țigară. Avusese prezența de spirit de-a lua cu sine cîteva țigări care să se potrivească cu masca de gaze, înainte de a escalada ferestruica de la baie. Aveau capătul aurit, cu numele lui Bruns imprimat pe ele. Aha ! Procedează ca unul cu dare de mînă, fumează tutun de comandă.

Se aprinse un beculeț. La numărul 60. Porni. Îi deschise ușa un tînăr cu trăsături frumoase.

— Spune-mi, te rog... unde se spală rufele ? Mi-e și jenă în ce hal mi-au ajuns cămășile.

— Scuzați-mă, eu sînt proaspăt angajat. Dar cred că-n hotel avem o spălătorie.

— Trimiteți-mi, vă rog, spălătoreasa. Mă numesc Erich Kramartz.

— Da, domnule.

Telefonă la restaurant, unde chelnerul-șef îi refuză comanda de la camera 60.

— Bucătăria nu are treabă cu spălătoria.

— Atunci trimiteți-mi o bucătăreasă. Ce-mi pasă mie ?

— O să anunț recepționerul.

— Dinspre partea mea, n-ai decît... — răspunse noul angajat punînd receptorul în furcă.

Ar fi vrut s-o vadă pe Maud. Ajungînd după atîtea peripeții la o situație cît de cît stabilă, gîndul i se îndreptă spre ea. Nu-i a bună povestea asta... Misterul pantofului ar descurca multe ițe. Pantofii ăștia au adus scrisoarea, nu încape nici o îndoială. Forma petei cafenii e grăitoare. Ai cui or fi pantofii ăștia ? Hacker și vînzătorul de ziare erau încălțați, prin urmare nu pot fi decît ai bătinașului. Va să zică vînzătorul de ilustrate malayezian era cel care adusese scrisoarea. Trimis de cineva. Iar la autopsie pesemne a cărat instrumentarul sau așa ceva. Și acolo-i nevoie de servitori, nu numai de medici. Atunci nu se gîndise la această posibilitate.

Porni pe coridor spre cotul de unde începeau camerele de la 70 în sus...

Se trase grăbit înapoi...

Îl zărise pe băştinaş apropiindu-se tiptil. Purta hainele lui dîntotdeauna, dar în loc de pantaloni avea o pijama albastră cu carouri roşii, iar picioarele îi erau desculţe. Se strecura spre camera lui Maud ca o tîrîtoare ! Se aplecă. Strecură un plic pe sub uşă. Scrisoarea ieşea pe jumătate de sub uşă, dar imediat fu trasă înăuntru. O luase fata !

Acum o să meargă şi Felix la ea !

În clipa aceea, pe etaj se stinse lumina. De undeva se auzi vocea ofiţerului de serviciu :

— Ei, ce se-ntîmplă ? E un scurt-circuit ?

Felix intui că întunericul care se lăsase brusc trebuie să aibă o legătură cu solia.

Se apropie în grabă de camera fetei şi bătu discret la uşă. Uşa se crăpă. Cînd să intre, se trezi împins de Maud. Aceasta îi înmînă ceva şi-i şopti :

— Ia-l de-aici, pentru Dumnezeu... Ia-l. Şi fii blestemat, diavole...

Apucă instinctiv pachetul. Era de mărimea unui caiet. Auzi paşi apropiindu-se... Ceva mai departe se auziră nişte uşi trîntite... Zgomotele se înteţeau. Se lovi de cineva şi o mînă vînjoasă îi apucă braţul...

— Cine eşti ?!...

— Liftierul... Ce doriţi ?

Umbra se apropie de uşa lui Maud. Fără să-şi dea nici el seama de ce, Felix îl îmbrînci pe necunoscut, care fu cît pe-aci să se întindă cît era de lung. Apoi o luă din loc, deoarece se apropiau voci... Tropăit de cizme...

Se furişă în camera de serviciu şi aprinse un chibrit.

Văzu că are în mînă un caiet cu coperţi albastre pe care scria :

OBȚINEREA ȘI UTILIZAREA OXIDULUI BANANIC

Autor : Prof. univ. Richard Decker

Între timp se reaprinse lumina. Polițistul bătu la toate ușile de pe coridor. Nicăieri nu se-ntîmplase nimic.

Treptat zgomotele se stinseră, oamenii se duseră la culcare. Tînărul fu vizitat de Martin.

— Ei ? Ce s-a mai întîmplat pe aici ?

— S-a stins lumina.

— Asta știam. În rest, nimic deosebit ?

— Nimic. Am primit o singură comandă, cred că pînă acum a și onorat-o restaurantul.

— Atunci poți să te culci îmbrăcat. Pregătește-ți soneria pentru comenzile de peste noapte. Hai că mă duc și eu la culcare. Noapte bună.

După plecarea lui Martin, Felix deschise caietul :

FORMULA CHIMICĂ A OXIDULUI BANANIC

Acesta era titlul primului capitol. Hm... Caietelul ăsta joacă un rol de invidiat în toată afacerea asta. Soarta se ține de șotii. Pesemne că băștinașul transmisese un mesaj care spunea că cineva o să bată la ușă pentru manuscris. Cînd colo, la ușă bătuse el. Fata îi dăduse caietul și-l blestemase. Persoana căreia îi era destinat caietul se ciocnise de el în întuneric, bănuise că ceva nu e-n ordine, dar apropierea polițistului și a chelnerului de la room-service îl silise să spele putina.

Lumina se stinse din nou.

Asta ce să mai însemne ? Cineva se strecurase în cameră în vîrful picioarelor. Felix n-apucase să-l vadă stingînd lumina. Cu toate astea își băgă liniștit caietelul în buzunar. Bănuia despre ce poate fi vorba.

— Cu cine am onoarea ? — întrebă.

Intrusul îi răspunse în șoaptă :

— Dați-mi caietul pe care-l țineți în mînă...

— Vă previn că nu sînt un tip slab de înger. Cu cine am onoarea ?

— Sînt Peter Borckman.

I se tăie respirația. Borckman... Pe Maud tot așa o cheamă.

— Ei ? — îl chestionă vocea șoptită cu o răceală amenințătoare —, ce facem ?

— E chiar așa de urgent ? N-am putea discuta un pic ?

— Ce vreți ?

— Sînteți cumva rudă cu Maud ?

— Sînt tatăl ei.

E dată naibii povestea asta.

— Cred că vă dați seama — spuse tînărul prefăcut — în ce lumină o puneți pe fiica dumneavoastră, dacă o lăsați să înstrăineze însemnările secrete ale șefului ei.

— N-o să pățească nimic. O să-și piardă urma. Pentru spionaj economic nu va fi extrădată. Așa că nu vă faceți griji pentru ea. Cine sînteți ?

— Lacheul casei. Dar uite că pun la suflet și necazurile clienților noștri.

Ceva luci în întuneric.

— Am un revolver cu cartușul pe țeavă — spuse Borckman. Dacă nu-mi dai caietul pe loc, te împușc și tot ți-l iau.

Să i-l dea ? Poate că tatăl fetei e o otreapă și vrea s-o nenorocească... Ar trebui împiedicat cumva.

— Poftim, iată-l — îi spuse.

Celălalt nu văzu în întuneric încotro trebuie s-o pornească după caiet, făcu un pas cu revolverul în mînă. În clipa aceea tînărul răsturnă cu piciorul măsuța dintre ei și se aruncă într-o parte. Borckman, luat prin surprindere, se trase îndărăt, dar se trezi placat și se-ntinse cît era de lung...

Nu trase nici un foc, tot n-avea ce ochi. Se sculă, încasă un croșeu în falcă, ripostă și el, dar lovi în aer. Auzi în spatele lui ușa închizîndu-se și cheia răsucită în broască. Borckman rămase încuiat în beznă.

Fereastra camerei dădea spre acoperișul de sticlă al restaurantului. Misterioasa făptură înnodă un cearșaf și o cuvertură și își dădu drumul pe fereastră.

XXVI

Tînărul ieşi pe coridor. Acum încotro să pornească? Lumina de pe culoar aproape că îl orbi. Se hotărî să meargă la Maud. Abia făcu un pas cînd, fără veste, parcă apărînd din pămînt, cineva îi sări în spate şi-l lovi cu un pumnal. Deşi sărise într-o parte, Felix nu mai putu para lovitura, dar lama pumnalului îi atinse în loc de beregată umărul şi îi alunecă în jos, sfîrtecîndu-i pielea de pe piept, fără a-i provoca o rană profundă. Felix apucă încheietura mîinii care ţinea pumnalul şi...

Rămase uluit... prinţul Sergius!

— Dumneavoastră...

Pumnalul căzu din mîna prinţului, care îl privea speriat.

— Da... M-am hotărît să te ucid... — spuse el gîfîind. N-o să te las s-o nenoroceşti pe Maud... Eu... te omor cu mîna mea... dacă iei caietul ăla...

Tînărul scoase caietul din buzunar. Privi în urmă, spre uşa pe care o încuiase.

— Mai întîi de toate să plecăm de-aici. Trebuie să vă vorbesc, Excelenţă, dar nu mai fiţi aşa de nervos ca adineauri. Îl apucă pe prinţ de braţ şi-l trase după el.

Prinţul Sergius se împotrivi. Îl privi speriat pe Felix.

— Unde vrei să mergi?

— La Maud...

— Nu!

Felix făcu atunci un gest care ar putea fi luat drept un gest de impolitete, dacă ţinem cont de faptul că persoana în cauză era un gentleman mai vîrstnic, de extracţie nobilă. Îl înşfăcă pe prinţ de ceafă şi-l tîrî ca pe un pisoi. Bătu la uşa fetei şi, fără a mai aştepta vreo invitaţie, îl împinse pe prinţ înăuntru, apoi intră şi el şi încuie uşa pe dinăuntru. Maud şedea îmbrăcată la masă şi scria. Se ridică speriată.

— Dă-mi, te rog, repede, ceva care să aducă a faşă — spuse Felix —, m-au înjunghiat.

Prinţul se prăbuşi pe un scaun şi se luă cu mîinile de cap. Maud nu puse nici o întrebare, se apropie de dulap

cu o docilitate care o miră și pe ea și scoase cîteva fașe.

— S-avem grijă să nu picure sînge pe jos. În hotelul ăsta așa ceva complică, de regulă, viața clienților — spuse Felix scoțîndu-și livreaua și descheindu-și cămașa.

Maud continua să tacă. Era uimitor de ascultătoare.

Dizolvă o pastilă dezinfectantă într-un pahar cu apă, curăță tăietura și o pansă. Apoi șterseră cu grijă toate urmele de sînge.

— Stinge lumina — spuse tînărul —, afară se plimbă un polițist de serviciu, să nu i se pară suspect că-i lumina aprinsă la o oră așa de tîrzie.

Fata stinse lumina și vorbi :

— Unde te-ai întîlnit cu prințul ?

— Adineauri ne-am ciocnit pe coridor. L-am rugat să vină aici. N-a vrut. Așă că am fost nevoit să recurg la violență.

...Camera cufundată în beznă era asaltată de aburii jilavi, cu miros de mucegai, ai morbidului anotimp al musonilor. Afară se auzea plesnetul, șfichiul ploii necontenite, iar înăuntru bîzîitul agasant al unui țînțar. Miasma apăsătoare, sufocantă, emanată de vegetația luxuriantă pătrunsese și în cameră.

— Dumneata cine ești ? — întrebă fata.

Ce să zică ? Fusese pe rînd misionar, medic și valet. Își aprinse o țigară „marca" Bruns.

— Ferește-te de el, Maud — interveni prințul. El e cel care ți-a luat însemnările.

— Cum ?... Fata sări ca arsă. Dumneata... dumneata ești omul lui Borckman ?

— N-ar strica să facem o distincție. Caietul este într-adevăr la mine, dar eu nu sînt omul lui Borckman. L-am văzut pe posesorul unor pantaloni jalnic de zdrențuiți băgîndu-și o scrisoare pe sub ușă. Atunci am venit și am bătut la ușă, ca să stăm de vorbă, dar dumneata mi-ai întins un caiet, m-ai blestemat și mi-ai trîntit ușa-n nas. Între timp în întuneric s-a apropiat un domn pe care i-am dat de-a dura. Tot el a vrut ceva mai tîrziu să mă împuște, fiindcă nu i-am dat caietul.

— Unde-i... acum... omul ăsta ?

— L-am încuiat în camera 90.

Fata se apropie de uşă. Trase cu urechea.

— Tăceţi puţin — le şopti şi se strecură afară.

— Ce fată minunată — spuse tînărul. Ce caracter.

— Doamne... — murmură prinţul... Şi din cauza mea... Pentru că numai din cauza mea...

— Dacă nu sînt indiscret, spuneţi-mi, alteţă, ce fel de relaţii există între dumneavoastră şi domnişoara Borckman ?

Tăcere. Nu se auzea decît răpăitul monoton, neîntrerupt, al ploii. Jăraticul a două ţigări licărea în beznă. Iar prinţul sparse tăcerea, răspunzînd cu voce joasă :

— E fiica mea...

XXVII

...Maud se întoarse.

— Şi-a dat drumul pe fereastră: L-ai rănit ?

— Nu. Avea la el un revolver. Bine că n-am ieşit eu de-acolo cu pielea găurită.

— Dă-mi caietul.

— Nici prin gînd nu-mi trece. Dumneata chiar c-ai fi în stare să i-l dai urîtului ăluia.

— Trebuie să i-l dăm !

— Pe naiba... Scuzaţi-mă, dar m-am înfuriat. Caietul ăsta îi aparţine profesorului Decker, poate că pînă acum te-a şi denunţat...

— Nu. Şi nici n-are s-o facă. Poate că a şi murit... — suspină fata.

— Ei, nu vorbi aşa.

— Profesorul Decker este bolnavul din pricina căruia sîntem în carantină.

Tînărul nu se putu stăpîni să nu fluiere de uimire.

— Bietul om — urmă fata. De bună seamă că venise aici după mine. Nu voia să mă denunţe. De la el a aflat doctorul Ranke că am la mine însemnările.

— Medicul pe care l-am omorît ? — se interesă tînărul.

— Prostii ! M-am lămurit între timp că nu dumneata l-ai omorît. De ce m-ai mințit ?

— Am văzut că ți-ar fi plăcut să fie așa... — recunoscu el. Credeai că l-a omorît prințul. De aceea ai și luat cu dumneata corpul delict : pumnalul.

— Da... Însă asta nu mai contează. Ranke voia să mă șantajeze și cineva l-a omorît. Pesemne că Borckman. Și o să mai omoare multă lume, dacă nu-i dăm caietul. Nu poate conta nimeni pe îndurarea lui...

— Dacă vrei să-i dai tîlharului caietul, trebuie să fii sinceră cu mine...

— Dumneata... dumneata... ești omul poliției sau detectiv particular ?

— Sînt detectiv particular — răspunse Felix fără șovăială —, așa că mă poți angaja, cu condiția să ții cont de dorința mea.

— Poate că și acum mă minți.

— Din partea mea te poți aștepta la orice — răspunse tînărul cu amărăciune —, dar te asigur că mi-aș da cîțiva ani din viață, să te pot ajuta în vreun fel.

Cîteva clipe tăcură. Se priviră înfrigurați în zăpușeala jilavă, sufocantă.

— O să-ți spun totul. Sînt silită de împrejurări. Ne ai în mînă. Și de acest caiet pe care trebuie să i-l înmînez lui Borckman atîrnă viețile atîtor oameni, în afară de ale noastre.

Afară se revărsau zorii. Fix la patru dimineața, de parcă cerul ar fi funcționat după un ceasornic, ploaia conteni. De la trei după-amiaza pînă-n zori turna cu găleata. Ziua precipitațiile se evaporau în arșiță, umplînd aerul de aburi grei care făceau din insulă o uriașă spălătorie cu emanații purtătoare de tifos, malarie și reumatism.

— Îi povestesc eu — interveni Sergius. Așa s-ar cuveni... nu, Maud ?... Nu pot lăsa pe altcineva...

Liniștea fu tulburată, în loc de răpăitul ploii, de cîrîitul unui papagal speriat, cîțiva palmieri prinseră să se contureze prin pîcla lăptoasă a zorilor.

— Mă trag dintr-o familie de militari ruși. Tatăl meu, generalul Serghei Milenko, a căzut pe cîmpul de luptă sub

comanda amiralului Kolceak. Am încercat să mă refugiez din calea revoluției, dar n-am izbutit să trec granița, așa că am rămas ascuns în Moscova. După multe peripeții mi-am cumpărat de la un „negustor de documente" actele false de care aveam nevoie. Erau pe numele de Peter Borckman. Era prima oară cînd auzeam de acest nume. Soția și băiețelul meu, împreună cu alte cîteva rude, ajunseseră la Paris încă din primele zile ale revoluției, luînd și cea mai mare parte a averii noastre. Cu actele pe care mi le procurasem, puteam spera să răzbesc și eu pînă la ei. Dar n-a fost să fie așa, pentru că între timp am cunoscut-o pe Anna Mirskaia și m-am îndrăgostit de ea. Era pe-atunci studentă. Revoluționară. La început m-am prezentat drept Borckman, ascunzîndu-i adevărul despre mine. Prima mea căsătorie nu fusese fericită. Eu și soția mea ne respectam reciproc și țineam foarte mult la copilul nostru ; la atît ni se rezumau sentimentele nutrite în căsnicie. Dar asta nu-i o scuză pentru ce-am făcut. Bigamia... e un păcat, urît, o greșeală detestabilă. Însă patima și o căsnicie ratată sînt instigatori fără pereche. M-am însurat cu Anna... Ne-am stabilit departe de iureșul revoluției, în Siberia, la Acinsk... Am avut doi copii, pe Maud și pe Peter. Am avut parte de opt ani fericiți, în care ne-am cîștigat traiul muncind din greu. Avusesem pe vremuri o pasiune nobilă care, iată, mi-a prins bine : vînătoarea. Am lucrat ca achizitor de blănuri. Îi destăinuisem secretul meu Annei, mă înțelesese și mă iertase. Trecuseră vremurile cînd era revoluționară, acum era în primul rînd soție și mamă. Nu ținjeam deloc după condiția de prinț. Eram pur și simplu fericit. Într-o zi ne-a vizitat prefectul guberniei. Era prietenul meu cel mai bun. De data asta mi-a vorbit cu răceală. Mi-a spus că autoritățile îl caută pe un anume Peter Borckman, tîlhar și ucigaș notoriu înainte de revoluție. Un criminal odios. Mi-a înfățișat toate nelegiuirile acestuia. Un monstru. Prefectul mi-a spus că pînă a doua zi îmi dă timp s-o iau din loc. Să mă grăbesc ! Îți închipui în ce situație m-am trezit ! Dacă mă prindeau, singura mea apărare era aceea că de fapt sînt prințul Sergius, fost căpitan de cazaci. Fiul detestatului gene-

ral Serghei. Ar fi însemnat moarte curată. Iar ca Borekman mă aştepta ştreangul, şi pe bună dreptate... A trebuit să fugim. Am ajuns în China. Soţia mea s-a îmbolnăvit, n-a mai putut trece graniţa cu mine. A rămas la Habarovsk cu copiii. Eu mi-am continuat drumul după ce am rămas înţeleşi că-i aştept la Shanghai. Dar la Shanghai am fost internat în spital încă din prima zi, fiindcă mă îmbolnăvisem de tifos. Cîteva săptămîni m-am zbătut între viaţă şi moarte. Acolo m-a recunoscut un medic rus emigrant. A trimis pe loc o telegramă la Paris. Pînă să mă pun pe picioare, la căpătîi mi-au apărut prima soţie, băiatul, un unchi... Mă găsiseră. Ce puteam face ? Să fug de ei ? Mi-era cu neputinţă. Dacă s-ar fi aflat că prinţul Sergius e bigam, aş fi distrus cu asta două familii. N-aveam încotro : i-am scris Annei Mirskaia şi am plecat la Paris cu prima mea familie. Mi-am reluat modul de viaţă dinainte. Anna era o femeie inteligentă. A înţeles situaţia. A trebuit să se împace cu gîndul acesta, fie şi numai de dragul copiilor noştri.

Se opri aproape sufocat. Cîteva clipe îşi trase sufletul. Picăturile de ploaie luceau în lumina soarelui şi-n adierea matinală a vîntului frunzele lucioase şi ascuţite, potirele ude şi colorate ale hibiscuşilor se aplecau pînă la pămînt.

Tînărul îşi aprinse o nouă ţigară „Bruns" şi oftă adînc. Simţea că-i pătrunsese în toate mădularele toropeala acestui anotimp.

— La Shanghai Anna s-a întîlnit cu un fost coleg, profesorul Decker, un om simpatic, generos şi cumsecade. Pe vremea aceea era un tînăr serolog aflat în plină ascensiune. Se cunoscuseră pe vremuri ca medici stagiari, lucrînd în acelaşi spital din Moscova. Cu sprijinul lui Decker, Anna a călătorit pînă la Buitenzorg. Fostul ei coleg i-a întins o mînă de ajutor în perioada aceea atît de grea pentru ei, pînă le-am putut veni în ajutor din Paris. Între timp fratele lui Maud s-a înrolat în armata colonială olandeză, ajungînd pînă la gradul de căpitan. Celălalt băiat al meu, prinţul Sergius Ivan a optat tot pentru cariera militară. Are cetăţenia franceză şi este

tot căpitan. Anna a murit anul trecut... A fost o femeie minunată, un om bun, inteligent și puternic... Maud este leit maică-sa...

...Pămîntul începea să aburească pe măsură ce aerul dimineții devenea tot mai încins. Vîntul de sud-vest purta dinspre interiorul insulei mirosul de hidrogen sulfurat al mlaștinilor. Frunzele palmierilor se unduiau ca brațele unor vietăți marine și uriașele ferigi purpurii de sub fereastră foșneau în zăduful toropitor...

— Între timp, am ajuns aproape scăpătat, fiindcă în viața noastră a apărut această oroare. Borckman ! Prima lui scrisoare am primit-o la Paris. Îmi cerea zece mii de franci pe lună. Îmi scrisese, în cîteva cuvinte, să depun banii în cutare sau cutare cont, altfel află toată lumea că prințul Sergius nu-i nimeni altul decît Peter Borckman, ucigașul și bigamul. Mă-nțelegi, nu ? A trebuit să-i plătesc tăcerea și să rabd. Cruntă ispășire mi-a fost dată pentru păcatele tinereții ! Pe Borckman nu l-am văzut niciodată la față. I-am vărsat banii în conturi din Africa, America de Sud sau Australia... Cei zece ani de șantaj mi-au secătuit resursele. Iar acum, această lovitură...

Mireasma amărâie a țigaretelor „Bruns" se prelinse în toată camera.

— Mai departe povestesc eu — se oferi Maud. Profesorul Decker m-a luat ca asistentă pe lîngă el. A obținut cîteva seruri care au făcut din el o somitate în materie. A avut și pe mai departe grijă de noi. Am lucrat cot la cot cu el. Cu mine s-a arătat nespus de generos. Anul acesta a obținut cel mai important ser la care a lucrat vreodată, oxidul bananic. Probabil ai auzit de boala bananierilor ?

Tînărul simțea că-i plesnește capul de durere.

— Cum să nu — îngăimă moleșit. Dacă banana este culeasă verde arbustul se usucă și moare. Fructele însă nu pot fi transportate decît verzi... altfel se-nmoaie... și...

— Ce-i cu dumneata ? — îl întrebă fata.

— A... anotimpul ăsta... este insuportabil... — căscă. Continuă, te rog.

— Este vorba despre un ser extraordinar, care împiedică distrugerea arbustului după culesul fructelor. Pînă acum nimeni n-a izbutit să obțină o asemenea substanță. Decker este primul. Statul i-a răsplătit descoperirea cu o jumătate de milion de guldeni. Exact atunci am primit scrisoarea lui Borckman. Mă soma să procur caietul cu descrierea oxidului bananic și să vin cu el aici. Să-l fur pe binefăcătorul nostru, pe cel mai cumsecade om de pe fața pămîntului ! Scria că ar fi ultima satisfacție pe care ne-o cere. Dacă nu, atunci... Ce să zic ? Îl cunoști pe tata, știi că fratele meu e ofițer, iar eu... Deh... Ar însemna să ne nenorocească pe toți... Am primit instrucțiuni precise cum să fur caietul din biroul profesorului cînd acesta era plecat la un congres, la Weltewreden. Să vin apoi la Grand Hotel, să iau o cameră lîngă care să nu stea nimeni. Aici urma să aflu cînd trebuie să-i predau caietul. A trebuit să procedez întocmai. Cînd mi-au apărut vecinii, prin amabilitatea bietului Lindner am reușit să fac un schimb și să mă mut. În dimineața cînd ai intrat pe fereastră, tocmai aveam întîlnire cu doctorul. Începuse să mă șantajeze și el, fiindcă pe patul de moarte, bine intenționat cum era, Decker îi povestise totul... Sărmanul, venise după mine, să mă scoată din încurcătura în care mă aflu... Avea un suflet mărinimos, n-a vrut să mă denunțe... Iar acum... e pe moarte...

Arșița devenea insuportabilă. Grădina fumega cuprinsă parcă de flăcări, aburii fierbinți se ridicau valuri-valuri în văzduh. De pe pervaz îi privi ca un crocodil miniatural o șopîrlă toke căreia i se umfla în răstimpuri gîtul :

— Ci-cioc ! — făcu reptila și așteptă. Ci-cioc ! — strigă încă o dată înainte de a dispărea din fereastră.

Maud își aprinse o țigară. Tăcură toți trei.

— Cred că aveți dreptate — spuse Felix cu glasul pierit. Puse țigara pe scrumieră și bagă mîna în buzunar.

Cineva bătu la ușă.

— Cine-i ?

— Poliția !

Necunoscutul în haine de *boy* dispăru cît se poate de silențios și rapid în dulap.

XXVIII

În cameră intrară căpitanul și inspectorul-șef Elder.

— Vă rugăm să ne scuzați — începu căpitanul. A dispărut din hotel o doamnă, o anumită doamnă Villiers. Ne aflăm în fața unui caz disperat. V-ați întîlnit cumva cu persoana respectivă în ultimele douăzeci și patru de ore ?

— Eu nu — zise Maud.

Prințul Sergius rămase îngîndurat.

— Eu am văzut-o. A bătut la o ușă vizavi de camera mea și cineva dinăuntru i-a strigat „intră". Doamna asta a și făcut. Am văzut, cînd s-a deschis ușa, o mînă de bărbat într-o haină de culoare închisă... În mod sigur.

— Excelență, n-ați reținut din întîmplare ce cameră era ?

— Cum să nu ? Camera 102.

— Vă mulțumesc...

Căpitanul se îndreptă spre telefon.

— Domnișoară Borckman, îmi permiteți să dau un telefon ?

Fata își aprinse o țigară.

— Poftim.

Căpitanul sună la recepție.

— Aici căpitanul Vuyder. Spuneți-mi, vă rog, cine stă la 102... Cum ? Precis ? ! Mulțumesc...

Lăsă năuc receptorul.

— Ei ? — întrebă Elder. Cine stă la 102.

— De două săptămîni nu mai stă nimeni.

— Frumos !

Atît spuse Elder. Maud simți că i se pune un nod în gît. Bărbatul acela e-n dulapul ei. Și nu e detectiv particular ! Minte, așa cum a mințit și cînd a spus că el e ucigașul. Dar atunci cine e ? Cu toate nenorocirile care se abătuseră asupra ei, tînărul o preocupase încă de la prima lor întîlnire. Să fie criminal ?... Nu ! Simțea și își dorea să nu fie așa... Nu... să nu fie așa ceva !

— O să vă-mbolnăviți, domnișoară Borckman — îi spuse Elder.

— Eu ?... De ce ?

— Nici n-ați terminat o țigară, că v-ați și aprins alta.

Apucă țigara de capătul aurit, pe care Felix o lăsase în scrumieră. Prințul ședea prea departe de scrumieră ca să fie a lui.

— Ah, aia de adineauri nu mi-a plăcut nu-s țigările mele. M-a servit cineva cu ele.

— Observ. Domnul Bruns. Nu știam că vă cunoașteți...

Maud tăcu. Simțea că o băgase pe mînecă. Nu-l cunoștea pe Bruns !

— Dacă ne permiteți — spuse căpitanul — am dori să aruncăm o privire prin cameră.

Maud înghiți în sec și își simți inima bătîndu-i să-i sară din piept, dar spuse calm :

— Și... ce căutați ?

— Un covor...

— Sînt arestată ?

— Nu... nici vorbă am renunțat la această măsură.

— Atunci vă rog să-mi prezentați mandatul de percheziție emis de procuratură. Știu că fără el perchezițiile sînt interzise.

Luat prin surprindere, căpitanul tăcu.

— Poftim — spuse Elder politicos, scoțind o hîrtie din buzunar. Firește, nu sînteți obligată să tolerați nici cea mai măruntă abatere de la prevederile legale.

Era o dispoziție legală în virtutea căreia inspectorul-șef Elder poate percheziționa, fără justificare, orice cameră a Grand Hotelului.

Cel mai mult se minună căpitanul, dar asta nu-l împiedică să-nceapă primul percheziția și să se uite în dosul oglinzii care într-un colț al camerei forma cu pereții un triunghi ascuns privirii.

— Aici nu-i nimic.

— Nu poate fi decît sub pat sau în dulap — spuse inspectorul apropiindu-se de dulap.

Acum o să-l găsească pe tînăr ! Lui Maud îi venea să țipe de necaz. Prințul își mușcă buzele nervos.

Căpitanul se uită sub pat :

— Nimic.

Elder deschise ușa dulapului. O clipă îl sfredeli cu privirea pe Felix.

— Nici aici nu-i nimic — spuse închizînd dulapul.

După care cei doi salutară și plecară.

XXIX

Tînărul ieși din dulap agitat, cu un demiu ecosez pe cap. Maud și prințul încă nu-și reveniseră din uluială.

— Trebuie s-o șterg ! — zise tînărul dintr-o suflare. Acuș se-ntoarce Elder. Aruncă haina pe un scaun.

— Stai ! — strigă Maud. Noi ți-am încredințat toate secretele noastre. Doar nu ești un criminal care are motive să se ascundă de noi.

— Nu despre asta-i vorba... Dac-aș fi un criminal, v-aș spune-o pe șleau. Din păcate nu sînt decît un tîmpit și mi-e rușine de mine. Mă cheamă Felix, ăsta-i singurul adevăr din tot ce v-am spus.

— Dar poliția nu urmărește pe cineva pentru atîta lucru ! Elder spunea că...

— Că sînt „Teroarea Javei" — dădu Felix din mînă. E-o vulpe bătrînă. Voia să te-nspăiminte și să mă dai de gol în caz că aș fi fost ascuns aici. Fiindcă cine s-ar încumeta să ascundă un asasin ? Dumneata ai constituit însă o excepție. Trucul lui Elder n-a prins. Deși convinsă că sînt „Teroarea Javei", m-ai ținut ascuns. Dă-mi voie să te felicit.

— Dar — intreveni prințul — acum de ce nu te-a arestat inspectorul-șef ?

— Pentru că m-ar fi implicat în crimele comise în hotel și el știe bine că sînt un băiat de treabă. De altfel, nici nu vrea să mă aresteze, ci doar să mă rețină.

— Dar de ce te urmărește ?

— Pentru că nu vreau să mă-nsor. Dar — adăugă el grăbit — această hotărîre nu-i definitivă. Vine o vreme cînd îți dai seama că nu instituția e de vină, ci...

Se auzi un fișăit...

Cineva strecura o scrisoare pe sub uşă. Felix sări ca o panteră şi smuci uşa. Se auzi un pocnet înfundat ca de sticlă destupată, urmat de un strigăt de durere şi tînărul îşi duse mîinile la ochi năucit.

— Ce s-a-ntîmplat ? — îl întrebă fata înspăimîntată.

— Cred că... am orbit... sau cam aşa ceva...

— Arată-mi... lasă-mă să văd ce-ai păţit !

Felix avea ochii înroşiţi şi-l usturau groaznic. Treptat îşi recăpătă însă vederea.

— Ticălosul ! Avea un pistol... de alarmă...

Încet-încet vederea i se limpezi. O vreme rămase buimac. Nu-şi dădea seama dacă senzaţia asta i se trage de la pistolul cu gaze. De cîteva ore îi era rău, simţea că are un început de malarie, ceea ce nu l-ar fi mirat defel. Fata îi şterse ochii cu o batistă udă.

— Ah, tilharul... — gemu Felix furios.

Prinţul citi scrisoarea, apoi i-o dădu lui Maud.

Mîine la miezul nopţii caietul să fie în faţa uşii. Dacă nu, poimîine dimineaţă lumea va afla adevărul. Inclusiv faptul că Maud Borckman şi-a jefuit şeful, iar Felix Crickley, fiul guvernatorului, l-a ucis pe doctorul Ranke şi a comis mai multe delicte de cînd se află în Grand Hotel. Acesta este ultimul avertisment.

Borckman.

— Dumneata ? — îl întrebă Maud uluită şi dintr-o dată îi se lămuriră toate enigmele.

— Da. Din păcate sînt fiul guvernatorului Crickley... Tata m-a ademenit să mă-ntorc de la Paris, deoarece... cheltuiam cam mult... la... studii... E scumpă distracţia la Paris. Un valet cît de cît ca lumea costă cam opt sute de franci pe lună... În rest, ţi-am mai povestit... Promisiunea căsătoriei... confiscarea hainelor, evadarea în pijama, traversarea canalului cu o joncă, ancorarea în acest dulap... Doar nu era să mă prezint la recepţie în pijama, să-nchiriez o cameră pe numele fiului guvernatorului Crickley ? Acum sînt un om pierdut, fiindcă aici s-au comis o sută de crime, iar eu n-am nici un alibi... Ce mă fac ?

Ultimele cuvinte le spuse pe un ton atît de plingăreț, încît pe fată o pufni rîsul.

— Și de ce te căuta Elder dacă nu te-a arestat ?

— Ca să mă rețină pînă la sosirea lui papà. Fiindcă atunci s-a zis cu mine. Bătrînu' știe să fie al naibii de hotărît...

Pași apăsați se apropiau pe coridor... Se opriră în dreptul ușii. În doi timpi și trei mișcări tînărul încălecă pervazul, iar de-acolo sări ca un cosaș pe gazonul îmbibat de apă, apoi o rupse la fugă...

Deși la apropierea pașilor militărești în aer pluti din nou amenințarea, Maud privi fără să vrea în urma tînărului și o cuprinse bucuria la gîndul că... totuși, nu e criminal...

XXX

Bătăi în ușă.

Consilierul Markheit intră însoțit de doi soldați din corpul de pază. Îi privi sumbru și le spuse cu răceală :

— Am venit ca să îndeplinesc ultima dorință a unui muribund...

— Decker ! — strigă fata simțind că-i îngheață sîngele în vine.

— Da. I se apropie sfîrșitul. Pulsul abia i se mai simte. În fiecare zi fac un drum pînă la camera în care se află bolnavul și primesc raportul unei asistente medicale care îl îngrijește voluntar ; azi mi-a zis că Decker pesemne ar dori să-mi spună ceva, dar e prea slăbit. Nici camforul nu-l...

— Suferă... mult ?...

— Poate că n-ar strica să aflați, domnișoară, în ce stare a ajuns din cauza dumneavoastră... Are corpul acoperit de ulcerații, ganglionii axilari i s-au umflat cît oul, este complet desfigurat, probabil că pielea îl arde cumplit chiar și sub stratul de ulei de Palmira...

— Destul... vă rog... — gemu Maud.

Sergius se îndreptă de șale.

— Aveți sub ochii dumneavoastră vinovatul... Eu.

— Atunci, ceea ce o să vă spun se referă și la dumneavoastră. Acest savant atît de omenos venise aici ca s-o salveze pe domnișoara Borckman de închisoare și ca să recupereze ceea ce era proprietatea legitimă a statului. Prin asistentă mi-a transmis și de pe patul de moarte că mă roagă să păstrez secretul față de autorități, să-ncerc mai întîi cu vorba bună recuperarea descrierii preparatului său chimic. Asta și fac. Iată-mă aici. Predați-mi caietul, o să i-l duc lui Decker și o să vă las să fugiți. Dacă nu, voi fi silit, în numele lui Decker, să vă denunț...

Fata se uită speriată la prinț.

— Știți... Caietul... L-a luat cineva.

— Va să zică nu vreți să mi-l dați ?

— Vă implor, credeți-mă că nu se mai află la mine... Dar dacă-mi dați un răgaz de-o zi...

— În regulă. O s-aștept o zi. Cred că la fel ar fi procedat și Decker. Dar după aceea nu mai aveți nici o scuză.

Dădu din cap și ieși.

— Ce facem ? — întrebă Sergius.

— O să-i dăm înapoi lui Decker ce-i al lui și-o să ne purtăm crucea...

XXXI

Căpitanul și Elder se aflau în camera 102. Tavanul se surpase într-un loc din cauza ploilor care-l îmbibaseră, iar momentan crăpătura era astupată cu scînduri.

— Urîtă neglijență la un hotel de lux.

— Nu uitați — spuse Elder — că dacă n-ar fi fost carantina, la această dată hotelul ar fi fost pustiu. Aveau timp berechet pentru reparații în sezonul mort... Asta ce mai e ?

Zărise pe jos o țigară cu capătul aurit, fumată pe jumătate. Marca „Bruns".

— Interesant. Cred că i-am putea face o vizită domnului Bruns. Ce părere aveți, domnule căpitan ?

— N-am nimic împotrivă... Însă de ce-a fost chemată aici doamna Villiers ? Şi cine era oare bărbatul căruia prinţul Sergius i-a zărit doar mîna ?

— În ceea ce-o priveşte pe doamna Villiers, am o ipoteză aparte. Îmi oferă singura soluţie plauzibilă.

— Poate-mi spuneţi şi mie care este această soluţie.

— În linii mari, da. Mai exact, printr-o parabolă. Prin urmare : dacă cineva este căpitan de poliţie, asta nu înseamnă că nu ştie să cînte şi la vioară.

— Resping categoric această aluzie. Nu cînt la vioară decît acasă, în timpul liber şi nu pricep cum de-aţi aflat şi asta !

— Iertaţi-mă, n-am vrut decît să vă dau un exemplu. Putem însă recurge la altul. Dacă un bărbat îşi aşteaptă nevasta la gară şi cu acelaşi tren soseşte şi un bun prieten de-al lui, asta nu înseamnă că cei doi au călătorit în acelaşi compartiment.

— Dar nu putem exclude nici această posibilitate.

— Deocamdată nu vă pot spune mai mult fiindcă nu-i totuna să comunici rezultatul unor cercetări sau să bănuieşti pe cineva.

— Deci suspectaţi totuşi pe cineva de asasinarea doctorului Ranke ?

— Da.

— E o presupunere ?

— O certitudine : ştiu cine este ucigaşul ! Ştiam sigur încă din ziua crimei.

— De ce nu destăinuiţi despre cine-i vorba ?

— N-am încă dovezi. Să mergem la Bruns.

XXXII

Bruns şedea tolănit într-un fotoliu, cu o faţă galbenă ca pucioasa, cu cearcăne adînci, vineţii, sub ochi. Moartea întruchipată ! Acesta fu primul lucru care-i veni în minte lui Elder cînd intrară în camera lui.

— Domnule Bruns, aş dori să vă întreb cu ce ocazie aţi vizitat camera 102 — zise inspectorul.

Bruns oftă adînc.

— Asta care mai e ?

— Este sus la ultimul etaj. Camera în care a căzut o porțiune din tavan.

— N-am umblat eu pe-acolo.

— Dar acest muc de țigară vă aparține.

Bruns îl privi.

— E țigara mea.

— Obișnuiți să vă serviți musafirii cu țigări ?

— Desigur. Toată lumea face așa.

— Hm... Bag de seamă că sînteți cam indispus, Mr. Bruns.

— Doar vedeți ! Sînt bolnav !

— Ce vă supără, dacă nu sînt indiscret ?

— Nu vă privește ! Te pomenești că și asta ține de anchetă !

— Știți ce ? — îl atenționă căpitanul. Vă rog să vă revizuiți tonul !

— Lăsați, domnule căpitan, Mr. Bruns are toate motivele să fie așa de iritat... Ei, drăcie... Cine naiba freacă atîta flașneta aia ?...

— Parcă am fost blestemat — bombăni bolnavul — e unul pe-aici pe-aproape care toată ziua mă înnebunește cu flașneta lui.

Elder porni spre baie, căci muzica dintr-acolo părea să se-audă.

— Nu acolo cîntă — se repezi Bruns — ci vizavi, în curtea interioară.

Elder apăsă pe clanță.

— Ei ! — strigă cineva dinăuntru.

— Cine e ? — întrebă căpitanul.

— Hacker — veni răspunsul. Ce doriți ? Acum fac baie.

— Aveți oaspeți ? — îl întrebă Elder pe Bruns.

— Da ! Te pomenești că și asta vă interesează ? E Hacker, docherul pe care l-a prins carantina aici. Sîntem prieteni vechi, vine la mine din cînd în cînd să facă o baie și să citească niscai reviste.

— Bine... bine... nu mai fiți așa de supărat, domnule Bruns. Aș dori să stau puțin de vorbă cu prietenul dumneavoastră Hacker.

Bruns se duse spre baie și trase un picior în ușă.

— Hei, ieși de-acolo, da' repede.

— Bine, hooo ! Nu mai urla așa, că...

— Lasă gălăgia ! E poliția aici.

Căpitanul își trecu mîna peste frunte. Atmosfera apăsătoare de-afară îi punea nervii la grea încercare.

Se făcuse aproape patru. În scurtă vreme iar o să toarne cu găleata... Iar înainte de ploaie aveai senzația că fiecare fibră nervoasă ți se zbîrlește ca blana unei pisici.

Ușa de la baie se deschise și Hacker apăru într-o pijama în culorile curcubeului.

— Ce doriți ? — îi întrebă el seniorial și scoase din buzunar o țigară marca „Bruns".

— Ce-ai căutat în camera 102 ? — se răsti Elder la el.

— Tonul acesta...

— Gura, dacă nu vrei să-ți pierzi dinții ! Bagă țigara aia-n buzunar cînd vorbești cu mine.

Replica lui Elder avu un efect miraculos. Purtarea lui Hacker se schimbă radical. Stinse țigara cu mișcarea expertă a unui apaș.

— Să vedeți... domnule inspector-șef... sînt cu totul alt om decît...

— Gura !

— Vă rog să nu vorbiți așa cu oaspetele meu — interveni Bruns.

— Aveți dreptate. Ei, las' că te duc în spălătoria de la subsol și-ți arăt eu ție acolo, tîlharule.

— Vă rog, domnule inspector-șef... nu mă duceți... vă spun totul de bună voie... Mr. Bruns o să fie de acord să... să mă interogați aici.

— Bine. Dar atunci lăsați-ne cîteva clipe singuri, Mr. Bruns, fiindcă pe acest domn s-ar putea să-l bat măr și în asemenea împrejurări eu și domnul Hacker preferăm să fim între patru ochi.

— Bine, dar...

— Aveți de ales, Mr. Bruns — și ori de cîte ori se adresa americanului, vocea și chipul îi deveneau expresia

unei politeți desăvîrșite, după care, întorcîndu-se către Hacker, erau antiteza acesteia. Lasă, cîine ! Te fac bucăți ! Nu ne cunoaștem noi de ieri, de azi !

Bruns trecu în camera alăturată. Elder se uită în jur căutînd parcă ceva. În cele din urmă găsi o curea lungă de valiză, o îndoi de cîteva ori și se apropie cu ea de Hacker.

— Inspectore... — spuse căpitanul. Știți că-n timpul interogatoriului n-avem voie să...

— Uitați, domnule căpitan, că Hacker, cu toți borfașii din port, ține de secția mea, delictele lor sînt de competența brigăzii de cercetări penale. Aștia-s cu totul altfel decît cei de la departamentul sănătății. Nu pot fi făcuți să vorbească cu una cu două...

— Vă implor... domnule inspector-șef... Mărturisesc totul... eram în fața restaurantului... Dar de bicicletă jur că nu m-am atins...

— Va să zică negi ? ! — intră Elder în joc, prefăcîndu-se interesat de povestea cu bicicleta. N-ai demontat-o bucată cu bucată ?

— Ăă... asta s-a întîmplat... abia mai tîrziu... Slips mi-a zis că oricum dă vina pe mine, chiar dacă nu i-o demontez... Așa că i-am demontat-o, dar nu eu am vîndut-o... în afară de lampă și de lanț... m-am ales și eu cu ceva parale...

— Bagă la cap, Hacker, că sînt sătul de tine. M-aș bucura să-ți iei catrafusele, să te muți la englezi, să mai învețe și polițiștii lor cîte ceva. M-am săturat de tine Dacă-mi promiți că-ți iei pentru totdeauna tălpășița din Java, îți dau drumul...

— Și nu mă bateți ?

— Asta-i altă mîncare de pește. Dar se poate negocia, dacă-mi spui ce-ai căutat în camera 102.

— Acolo chiar că nu...

Cureaua zvîcni în mîna inspectorului.

— Acolo chiar că nu... a fost deloc rău... Cînd m-au băgat în cămăruța în care-i bătrînul cu flașneta, am... trecut de mai multe ori dincoace... cînd... nu era nimeni aici... Furam țigări.. Dar bani, niciodată. Serile ieșeam din cămăruță și mergeam să dorm la 102, pentru că...

— De unde ai avut cheie ?

— Am avut un șperaclu...

— De unde ?

— Singur îl făcusem, din arcurile de la pat... Ați spus că nu dați în mine !

— N-am spus. Zi mai departe.

— Și-atîta tot...

— Minți ! Povestește-mi ce s-a întîmplat acolo între un bărbat și o femeie.

— Eu nu...

— Poftim ? !

— Nu neg că s-ar fi întîlnit acolo. Într-o seară a intrat cineva. Abia am apucat să mă bag în dulap. N-am văzut cine era, i-am auzit doar pașii. După o vreme s-au auzit bătăi în ușă. A venit o femeie și...

— Ce-au discutat ?

— N-au vorbit mult. Bărbatul a zis furios : „Ce vrei de la mine ?" Femeia, întărîtată, i-a răspuns printre dinți : „S-a zis cu voi... Dacă află Arthur, vă vine el de hac... Iar de-aici n-aveți nici o scăpare..." Bărbatul i-a zis : „Vrei bani ?" Femeia : „Nu ! Acum e prea tîrziu, javră ! Credeai că scapi de mine cu una cu două ? Îm ? De mine, care de dragul tău m-am sacrificat... Îl urăsc pe Villiers..."

— Pe urmă ?

— N-am mai auzit nimic.

— Mă ! Nu minți, că...

Elder își cunoștea marfa. Știa că Hacker îi ascunde ceva, dar nu i-ar fi spus în ruptul capului ce știa, fiindcă și-ar fi făcut rău în primul rînd sieși.

— Cu ce-l ai la mînă pe acest Bruns ?

— Eu nu-l...

— Ia vezi !

— Nu neg nimic. Am venit încoa' pe șest după haleală. Un gagiu în pielea goală mi-a dat la cap. Cînd mi-am revenit, l-am găsit pe Bruns sforăind, așa că am aruncat o privire în jur... î... într-unul din sertare... am găsit... o scrisoare... de la o doamnă...

— Mă ! — îl înhață Elder de gît, zgîlțîindu-l zdravăn. Ticălosule ! Mă minți !

Hacker însă tăcu. Elder își dădu seama că totul ar fi în zadar. Hacker nu va mai spune nimic, fiindcă ar însemna să trădeze pe altcineva. Mai degrabă s-ar lăsa omorît în bătaie...

— Ascultă-mă, tîlharule. Te prezinți la biroul meu de-aici în fiecare zi, dimineața și seara, iar în ziua în care ai uitat să mă vizitezi, te-am arestat. Ai înțeles ?

— 'Țeles, dom'le inspector-șef !

— Putem pleca, domnule căpitan.

După ce atmosfera se însenină din nou, în cameră reapăru Bruns.

— Ia spune-mi, mă lipitoare, mă, cum aș putea scăpa de tine ? — întrebă el furios și își aprinse oftînd o țigară.

— Nicicum — răspunse Hacker. De-acum încolo vreau un trai pe vătrai. 'Mneata faci contrabandă cu armament. Ciștigi bine. O să-ți dea mîna să iei sub aripă un șantajist binevoitor. Ce-avem de mîncare ?

Posacul cu față de măcelar suspină cu amărăciune.

— Dă o comandă la room-service, să-ți aducă ce-ți poftește inima. Ticălosule.

Hacker nu puse la suflet această insultă.

— Spune-mi, Mr. Bruns, de ce oftezi întruna ?

— Nu te privește. Pricepi ? N-ai decît să mănînci și să dormi aici, dar nu-ți băga nasul unde nu-ți fierbe oala... Oricum n-o să mă parazitezi multă vreme. Mai am de trăit cel mult cîteva săptămîni...

— Bune și astea. Știu bine că n-o s-apuc pensionarea. Da' mneata de ce n-ai trăi mai mult ?

— Fiindcă o să dau ortu' popii.

Hacker își aprinse și el o țigară.

— Dacă n-ai lincezi și n-ai fi așa de palid, ar crede omu' că ești tare ca piatra.

— Ehe... Cîndva... Nici nu-i așa de mult de-atunci. Făceam negoț cu piratii și cu tîlharii. Pentru așa ceva îți trebuie vlagă, nu glumă. Acum mai ține-ți gura și lasă-mă-n pace. Mă și mir cum de-ți înghit șantajul, cînd știu că-s blestemat și oricum mi se apropie sfîrșitul...

— Iar dacă nu, scrisoarea pe care am ciordit-o din sertar înseamnă ani de temniță...

O vreme tăcură amîndoi.

— Chiar că-i de groază anotimpul ăsta — bombăni Hacker într-un tîrziu. Am început să-mbătrînesc... Pe vremuri... Puțin îmi păsa mie de musoni...

Și-nghiți în sec posomorît.

— Lasă-mă-n pace, n-ai decît să halești, fă ce vrei — zise bondocul cu vocea răgușită, plîngăreață. Dar Hacker își trecu iar dosul palmei peste fruntea nădușită.

— Nu... mi-a pierit pofta...

— Ce simți ? — se interesă Bruns.

— Niște gheare care parcă-mi apasă creștetul...

— Așa simt și eu, am picioarele reci și-mi transpiră palmele. Uneori dinaintea ochilor îmi joacă o mulțime de puncte mărunte.

Hacker păli.

— Blestemul ăla... o fi... molipsitor ?

— Nu cred.

— Și eu mă simt... ca blestemat...

— Se prea poate — răspunse Bruns. Dacă blestemul meu se ia...

XXXIII

Felix știa bine că mult timp n-o să poată rămîne în grădină... Păși pe solul moale, umed, și porni de-a lungul zidului. La un moment dat ajunse în dreptul unei ferestruici. Asta precis nu-i de la o cameră.

Privi în jur, după care se prinse de pervaz și se trase în mîini în sus. Se înșelase. Fereastra era totuși a unei camere, dar a uneia de serviciu. Pereții nu erau tapetați, ci zugrăviți, iar mobilierul se rezuma la o chiuvetă de fontă, un pat de lemn cu tăblie și o oglindă cu rama știrbită.

Pesemne că-i camera vreunei cameriste. Ia te uită ! De oglindă atîrnă un șirag de corali. Va să zică aceasta este camera de care pomenise femeia aia îngrozitoare cînd zbierase la el luîndu-l drept Martin. Se întinse niței pe un divan cu pielea roasă, care ținea probabil loc de debara. Se simți sleit de puteri. Să se fi îmbolnăvit de malarie ? Îi era greață, iar mîinile și picioarele îi amorțiseră. Sim-

ţise asta de mai multe ori în timpul zilei, dar senzaţia de rău dura de fiecare dată puţin.

Îi trecu şi de data asta de cum se-ntinse pe divan. Hopa !

Pe masă zări o cheie. O cheie universală ! Era cheia pe care femeia i-o ceruse zbierînd lui Martin. Cu ea se putea descuia orice uşă ! Ura !

De îndată o să se mute într-o cameră nelocuită. Ba mai mult ! O să facă şi o baie. Ah, de s-ar putea bărbieri, că are o barbă de groază... Acum că are cheie... Doamne... Un brici nu-i cine ştie ce scofală, o să-i trimită el păgubaşului zece brice în locul celui luat cu împrumut. Cheia o să-l ducă la un brici.

Hopa !

— Se înfioră... Uite unde-l împinge nevoia pe om. Bagă cheia în buzunar şi plecă la vînătoare de brice. Se trase într-un colţ mai întunecos al culoarului... Ceva mai încolo se deschisese o uşă, un bărbat într-un costum gri învîrti cheia-n broască, apoi o băgă-n buzunar şi coborî scările. Precis merge la recepţie şi la restaurant. La atac !

Descuie uşa. Cheia se comporta minunat. Intră. Nu trebui să scotocească prea mult, pe etajera de la toaletă găsi o trusă completă : brici, cremă de ras, piatră-acră şi curea de ascuţit briciul.

Băgă repede în buzunar briciul şi crema. De calitate superioară. Briciul superb, cu mîner încrustat cu litere de aur, era marca „Sidney Crick". Înainte de a pleca, luă cu el un săpun şi un prosop.

De-abia acum urmează greul. Care cameră o fi liberă ? Mezaninul trebuie să fie ocupat în întregime. Urcă pe scara în spirală pînă la etajul doi.

E-e !

Lîngă liftul de alimente zări un chelner. Se lăsă pe vine lipindu-se de perete.

— Hai odată ! — strigă chelnerul în puţul liftului. Ce naiba faceţi ?

— Nu mai striga aşa, domnule. Pe coridor apăru Wolfgang, directorul.

— Iertaţi-mă, dar marchizul şi-a pierdut răbdarea.

— Asta nu-i un motiv să urli. Ce se aude cu covorul ăla ?

— S-a întîmplat o mică încurcătură... L-am scos pe coridor ca să-l duc în depozit şi... a dispărut...

— Ce-ai zis ?

— Martin l-a dus cică din greşeală în camera domnului Bruns. Dar acolo nu l-am mai văzut...

— Pentru una ca asta zbori... Drept la poliţie... Unde a dispărut din camera lui Bruns ? ! — răcni directorul uitînd că tot el ceruse cu cîteva clipe în urmă să fie linişte.

— O fi într-unul din sertarele comodei. Nu suportă covoarele şi poate că l-a strîns de pe jos...

— De ce nu v-aţi uitat ?

— Pentru că nu se poate face curăţenie decît în prezenţa lui şi nimeni nu-ndrăzneşte să se atingă de sertare. E un dur.

— Rezolvăm noi şi chestiunea asta ! Nerozia asta... Dacă pînă mîine n-apari cu covorul, ai încurcat-o... Clar?

— Da.

Se auzi zbîrnîitul liftului care aducea cina marchizului. Chelnerul luă tava şi trimise liftul înapoi.

— Vezi că la 102 s-au murat aşternuturile. Mîine le duceţi jos. Strîngeţi de-acolo şi molozul.

Directorul se depărtă clocotind de mînie. Chelnerul plecă cu cina marchizului. Felix ieşi din ascunzătoarea scării în spirală. Şi-a găsit şi cameră ! La 102 nu-i nimeni, dacă a căzut tencuiala. Liftul reveni zbîrnîind discret, aducînd felul al doilea. Pe tavă era o jumătate de pui fript. O vîrî în buzunar fără să mai stea pe gînduri şi porni grăbit spre camera 102.

XXXIV

În camera nelocuită igrasia de pe pereţi răspîndea un miros puternic de mucegai. Felix intră direct în baie şi dădu drumul la robinetul de apă caldă. Avea un gust amar în gură şi o senzaţie de apăsare pe care nu i le alungă

nici bucuria băii pe care urma s-o facă... Ceva nu-i în regulă. Nici puiul nu-i căzuse bine, deşi fusese lihnit de foame. Jumătate de porţie o aruncase pe fereastră. Îşi golise buzunarele pe un scaun : cheia universală, săpunul şi briciul „Sidney Crick" cu mîner de sidef. Apoi făcu baie. În cadă îşi frecă obrajii cu crema de ras. Apoi, la oglindă, se apucă să se bărbierească. Tocmai terminase rasul pe un obraz, cînd auzi o cheie răsucindu-se în broască... Vine cineva !... Se retrase tiptil spre fereastră, cu săpunul şi cu crema de ras în mînă. De pe scaun apucă să ia cheia universală. Hainele erau prea departe, pe un cuier lîngă uşă...

— Aşa !... Lăsaţi covorul aici, în camera asta oricum nu stă nimeni — spuse Wolfgang. Vedeţi, nu cumva să trăncăniţi ceva, îl curăţă la anul şi gata.

— Da' ce-i cu pata asta urîtă, şefu' ?

— S-a vărsat o sticlă de lichior. Nişte nesimţiţi. Dacă l-aţi fi întrebat pe Bruns, v-ar fi spus imediat că el a vîrît covorul în comodă.

Felix răsuflă uşurat. Bine că nu intră în baie.

— De fapt, mai bine-ar sta în baie, în faţa căzii.

Trosc !

Abia avu timp s-o şteargă şi să tragă fereastra după el atît cît putu. Se trezi pe scara de incendiu dinspre curtea interioară, suspendat gol-puşcă între cer şi pămînt.

— N-am mai pomenit atîta măgărie ! — se stropşi Wolfgang la ceilalţi. Care-i canalia care după program vine aici să se schimbe ?... Şi să facă baie ?... Duceţi boarfele astea la direcţie ! Vai şi-amar de nemernicul care n-o să poată da socoteală de ţinuta de lucru lipsă. Banditii ! Haideţi ! Haideţi odată !

...I-au luat hainele. A rămas doar cheia şi cu briciul, bărbierit pe jumătate, în pielea goală !

Înfăşură cheia, briciul şi săpunul în prosopul pe care şi-l legă de braţ ca pe-o boccea. Apoi ieşi pe scara metalică.

Începea o palpitantă vînătoare de haine.

În întunericul negru ca smoala ploua torenţial. Într-o clipă fu ud leoarcă. De afară nu se zăreau decît trei ferestre neluminate. Prima din dreapta lui era tot fereastra unei băi. Intră.

N-a nimerit-o. Pe sub ușă se prelingea un firicel de lumină. Auzi crîmpeie de discuție.

Văduva ! Recunoscu pe dată vocea profundă, puternică, a signorei Relli.

— ...N-am avut parte de multe bucurii în viață. Dar am avut și clipe fericite și dacă uneori mă gîndesc la bătrînețe, n-o fac cu părere de rău...

— Întrebarea este dacă a meritat să faceți ceea ce ați făcut ? — răsună vocea gravă a unui bărbat.

— Cred că da... Mustrările de cuget nu m-au părăsit cu totul, de vină cred că-i tot dorința de-a făptui un bine. Am vrut să mă confesez unui coleg de-al dumneavoastră, dar, ciudat, după două întîlniri foarte scurte, nu l-am mai revăzut.

— Nu știam că-n afara mea locuiește aici un misionar.

— Ba chiar e din ordinul dumneavoastră, cu aceiași nasturi, același guler de catifea, același tiv gri.

— Ciudat... Tivul acesta gri este opera întîmplătoare a unei molii înfometate...

— Curios...

— Hm... o să mă ocup eu de colegul ăsta așa de ciudat... Prin urmare, ce anume vă apasă cugetul, signora ?

— O afacere întristătoare, părinte, în care vă cer mai curînd sfatul decît dezlegarea, fiindcă am indus în eroare și poliția. Am afirmat că nu-l cunosc pe Arthur Ceckin, deși am trăit împreună o vreme la Singapore.

— Și de ce ați tăgăduit că-l cunoașteți ?

— Deoarece... știam că din cauza neveste-si mi se pune această întrebare... Ea se află aici sub un nume fals... iar bărbatu-său crede că a sosit aici la invitația mea... E dureros, dar ce să fac, am o fire romantică... Soția lui Arthur e îndrăgostită de un tînăr... vor să fugă în lume... Încă din Singapore m-a rugat să-i trag bărbatul pe sfoară trimițîndu-i de aici o invitație, să petrecem chipurile împreună cîteva zile. Ca să poată pleca de-acasă fără probleme... I-am scris...

— N-ați procedat corect...

— Sînt italiancă... Și-n joc era o iubire, un romanț, o femeie nefericită... De-atunci însă m-am căit, pentru că am

găsit aici o altă femeie care-l iubea pe tînărul acela, dar de multă vreme, și care... făcuse pentru el mari sacrificii, fusese artistă, dansatoare, îi fusese parteneră și se măritase cu un redactor-șef bătrîn și ramolit numai și numai pentru ca să-i poată da bani mulți acestui Doddy. E vorba despre doamna Villiers, cea care a dispărut din hotel... M-a vizitat într-o zi, mi-a spus totul plîngînd și a leșinat. În Singapore tînărul o părăsise pentru această femeie, iar ei nu i-a mai rămas de-acum decît ramolitul ăla respingător de bărbatu-său și... Zicea că o să-i scrie lui Arthur, pentru că ea n-o să-l lase pe Doddy să...

— Ce vieți păcătoase ; în iad cu ele...

— *Si, si*... așa zic și eu acum... dar în Singapore nu vedeam decît latura romantică a lucrurilor. Iar doamna Villiers a fugit de-aici în chip misterios... Polițiștilor nu le-am spus tot ce știu... fiindcă păcătoasa aia s-a înregistrat sub un nume fals. A zis că o cheamă Hould. Vrea să fugă cu tînărul acela, deși are o mîndrețe de băiețel... Asta-i tot ce doream să vă spun, ajutați-mă, vă rog : ce să fac ?...

Felix încremenise în baie, ascultînd cuvînt cu cuvînt discuția din cameră. Sfatul misionarului nu-l mai interesă pe tînărul care tăcuse mîlc cu bocceaua prinsă de brat. Urcă înapoi pe scara de incendiu, să-i continue vînătoarea. Iată și un alt geam cu lumina stinsă în baie. Intră... se furișă în vîrful picioarelor... Trase cu urechea... Intră în prima încăpere care se deschidea din baie se opri speriat pe mozaicul rece...

Se afla într-un vestibul care dădea într-o cameră de care era despărțit printr-o perdea. Din pîlnia unui gramofon se revărsară primele acorduri ale unui șlagăr.

Miss Otis regrets she is
Unable to lunch today. *

— Termină odată cu melodia aia tîmpită — spuse o blondă durdulie îmbrăcată într-o rochie de seară.

* „Domnișoara Otis regretă / Că nu poate prînzi astăzi". (l. engl.).

Felix nimerise în apartamentul lui Hiller, fabricantul de înghețată. Hiller-ii făceau parte din primele zece mii de familii ale Americii.

— Nu mă-nvăța tu, Mae, ce disc să pun... — răspunse bărbatul fredonînd. Își scoase papionul și-și descheie cămașa.

— Nu ți-ar fi rușine ! Cine știe ce crede personalul hotelului despre mine ! Te-ai apucat să flirtezi cu camerista. Halal miliardar american !

Hiller își scoase sacoul fluierînd și-l puse pe spătarul unui scaun. Femeia își smulse din păr o diademă cu diamante care valora zeci de mii de dolari și dădu cu ea în gramofon.

— N-auzi ce zic ? — cîrîi ea țățește. Dacă nu știai, află că nu-s javra ta.

Hiller își aprinse indiferent o țigară.

— Te rog, nu mai țipa atîta — răspunse el plictisit — că nu te afli într-o cîrciumă !

— Nerușinatule ! Dacă te deranjează c-am fost casieriță, de ce nu ți-ai luat o cucoană mai de soi ? Da' cine era să se mărite c-un măscărici ? Cu unul cu mutra mînjită cu făină, pus să urle-n gura mare în fața unei dughene... Ai fost și ai rămas un precupeț ! Cu toate milioanele tale.

Hiller continuă să fredoneze în timp ce-și trăgea ceasul. Din pîlnia gramofonului se revărsa pe mai departe :

Miss Otis regrets she is
Unable to lunch today.

Femeia trînti de pămînt o vază, schimonosindu-și de mînie mutra bucălată, ofilită, de fetiță sulemenită.

— Escrocule ! Precupețule ! Băi ăsta, cu trecutu' pătat ! — cîrîi femeia.

— Te rog, lasă scandalul — zise Hiller coborîndu-și vocea —, că...

— Te pomenești că mă bați ? !... Ai fi-n stare... Pfui... Don Juanul cameristelor.

— Încetează odată, Mae... Camerista aia nu-i cu nimic mai prejos decît șoferul... Propriul meu șofer. Sau chiar mă crezi tîmpit ?...

— Neruşinatule ! Mînca-te-ar pîrnaia, mahalagiule... Şi se dezbrăcă şi ea, dar nu oricum, ci despicîndu-şi dintr-o mişcare pînă la brîu superba rochie de mătase comandată la Paris...

...Felix se retrase.

Porni din nou prin ploaia torenţială şi de departe îi ajunse pînă la ureche răzbătînd prin răpăitul ploii :

Miss Otis regrets she is
Unable to lunch today.

XXXV

...Se afla într-o altă baie. Se strecură grijuliu într-un dormitor. Şi...

...Dinspre cealaltă cameră se apropia cineva. Abia avu timp să se ascundă între perete şi dulap. Uşa se deschise. În conul de lumină zări o cameristă cu un moţ nostim. În camera cealaltă erau trei femei. Cea mai tînără dintre ele, frumoasa baroană Olga Petrovna, era o cunoscută campioană de tenis. Ursula Hungerscheim, văduva cavalerului von der Frühwart, avea cel puţin şaptezeci de ani, iar filosoafa suedeză Helga Jörins, autoarea mai multor lucrări ştiinţifice, era considerată mentorul Mişcării Sufletului din India. Era o femeie înaltă, uscăţivă, ridată, cu pince-nez, cu părul alb, îmbrăcată cu o bluză neagră cu guler înalt. Helga Jörins (mentorul Mişcării Sufletului din India) îi spuse cameristei :

— Umple cada cu apă caldă de patruzeci de grade.

Iar Felix rămase captiv, pentru că fata intrase în baie, tăindu-i retragerea. Acum apa curgea şuvoi.

Cele două musafire se pregăteau de plecare.

— Vorbesc cu un *boy* să vă aducă plapumă — se oferi Ursula Hungerscheim (văduva cavalerului von der Frühwart).

În anotimpul ăsta ploios reumatismul atacă în primul rînd picioarele.

— Sînteţi drăguţă, vă mulţumesc — îşi exprimă recunoştinţa teozoful Helga Jörins. În semn de recunoştinţă,

vă rog să primiți, stimată doamnă, lucrarea mea intitulată *Măreția moralității feminine și nemurirea.*

— Vă mulțumesc. Vii și dumneata, dragă baroană ?

— Eu mai rămîn o clipă. Domnișoara Jörins mi-a promis cîteva cărți... E așa de plicticos anotimpul ăsta fără tenis și yachting, că doar în cărți mi-aș mai putea afla mîntuirea.

Petrovna era o blondă superbă, cu trăsături grațioase și un trup zvelt, sportiv. În deux-pièces-ul ei gri din stofă englezească, cu o croială simplă, amintea de eroinele lui Ibsen. Din cîțiva pași elastici ajunse lîngă bibliotecă, studie cărțile, învîrtindu-și poșeta pe vîrful degetelor.

Ursula Hungerscheim (văduva cavalerului von der Frühwart) și domnișoara Jörins ieșiră pe culoar. Tomnateca prăjină de profesie teozof (mentor al Mișcării Sufletului din India) își conduse musafira cîțiva pași.

Felix rămase nemișcat. Și cele văzute în camera de-alături îl făcură să-nnebunească și nu alta.

O văzu pe baroana Petrovna privind grăbită în jur, trăgînd un sertar al scrinului și luînd două obiecte mărunte pe care le băgă în poșetă. Scotocind, baroana dădu sub lenjerie peste un teanc de bancnote ; luă și din ele. După care împinse sertarul la loc și își scoase pudriera... Se zice că la femei machiajul are efecte calmante.

O hoață-n casă...

Domnișoara Jörins reveni în cameră.

— Ți-ai ales ceva, draga mea ?

— Da, pe astea — răspunse baroana la repezeală, luînd la întîmplare două cărți dintr-un raft... Noapte bună.

— Ai ales niște scrieri cu adevărat frumoase — zise tomnateca femeie-teozof, uitîndu-se la cele două volume. Asta-i nemaipomenit de bună ! Unde a învățat micuța noastră baroană araba veche ?

— Mă preocupă... de... de mult... Noapte bună.

— La revedere.

Baroana plecă.

— Baia e gata ! — anunță camerista și-și luă rămas-bun.

Domnișoara Jörins intră în baie. Camera era acum goală.

Felix privi înfrigurat în jur. Ce să pună pe el ca să forțeze o ieșire pe coridor ?.... Cuvertura !... Din baie se auzea pleoscăitul din cadă... Acuși se-ntoarce și bătrîna filosoafă !

Brrr !...

Smulse cuvertura de pe pat, să se înfășoare cu ea. dar în clipa următoare încercă disperat să se vîre sub ea... Venea cineva !

Prea tîrziu !...

Groaznic...

Boy-ul intră cu plapuma și ineremeni, simțind că se face părul măciucă la priveliștea ce i se oferea din camera de alături.

Felix ședea pe pat cu picioarele încrucișate, ca o statuie a lui Buddha...

Boy-ul cel tuciuriu aruncă plapuma, o luă la picior și, ajuns pe coridor, nu conteni să bălmăjească :

— Oribil... Cine și-ar fi închipuit... Cine să mai înțeleagă ceva ?... Văleu !

Începu să sughită. umărul îi zvîrcni ca unui apucat. Trecură săptămîni și, de cîte ori își amintea de scena aceasta, iar îl apuca tremuriciul.

Pentru domnișoara Jörins a rămas o enigmă motivul pentru care Ursula Hungerscheim a rupt prietenia cu ea. mergînd pînă acolo încît nu i-a mai răspuns nici la salut și ori de cîte ori s-au mai întîlnit a preferat să privească țeapăn într-un punct undeva dincolo de capul venerabilei filosoafe.

XXXVI

În jurul orei unsprezece Maud încă citea, cînd cineva îi bătu la ușă.

— Intră.

În cameră dădu buzna o femeie cu o înfățișare înspăimîntătoare. Purta o bluză cafenie cu o croială ciudată, un jupon de mătase închis la culoare și pantofi de lac, iar exact o jumătate de obraz îi era acoperită de o barbă țepoasă.

— Pst... Trebuie să mă schimb... Am adus cu mine niște haine... — Într-adevăr, ținea sub braț un pachet din care atîrna lama unei săbii.

Maud își duse mîna la gură, să-și înăbușe rîsul.

— Nici nu mă mir — spuse Felix cu amărăciune. Vezi omul la ananghie și-ți mai arde de rîs.

— De unde vii ?

— Nici eu nu știu...

Dispăru-n baie și după puțin timp se-ntoarse îmbrăcat în uniforma căpitanului de cursă lungă Dickman. Pantalonii îi veneau pînă deasupra gleznelor, mînecile hainei pînă mai sus de manșete, iar la prima mișcare îi și plesni un epolet.

— Acum trebuie să mă bărbieresc — zise el grav. Păstrase tot timpul săpunul de ras, briciul și cheia universală.

— Cu jumătatea asta de barbă ești înspăimîntător.

— Cînd am venit aici, aveam convingerea că mai bine-ar fi să mor. Aș fi vrut să mă placi și cînd-colo sînt nevoit să m-arăt ca țapul din poveste, jupuit pe jumătate...

Tăcu și o cuprinse în brațe.

— Maud... ți-aș aduce un strop de alinare spunîndu-ți că deși știu totul despre tine... te iubesc ?

Fata nu se împotrivi, rămase în picioare îngîndurată, cu bărbia-n piept.

— Aceste cuvinte... mă fac fericită... și poate că dacă într-o zi... Eh, oricum nu mai contează...

— Maud, ascultă-mă... În America ți-ai putea pierde urma împreună cu prințul și, odată dispăruți, v-aș urma și eu.

— Totul vine prea tîrziu. Pentru mine se apropie nori negri, sau mă denunță Decker sau mă demască Borckman... Măcar de-aș putea salva alte persoane cu prețul persoanei mele... Dă-mi, te rog, caietul...

— Ca...ie...tul...

Maud se sperie văzînd expresia de groază întipărită pe chipul tînărului.

— Ce-i cu... caietul ? !

— A rămas... la 102... în hainele mele de valet... într-un buzunar... iar hainele au fost luate de-acolo...

XXXVII

— Nu te poți duce după el ? — șopti fata.

— Hainele au fost luate de-acolo, duse la direcție... Caietul era în buzunarul hainei...

Fata ridică din umeri și-și lăsă mîinile să cadă vlăguite.

— Atunci... totul s-a sfîrșit. La miezul nopții Borckman va veni după caiet. Și dacă nu-l va găsi în fața ușii... mîine își va împlini răzbunarea... și toți cei dragi mie... tata... fratele meu...

Felix insistă mîhnit :

— Ne-ar mai rămîne de făcut un singur lucru... În locul caietului îi punem o scrisoare, îi scriem lui Borckmann că însemnările cu pricina au rămas în buzunarul unei haine care a fost luată din camera 102... Eu o să cobor chiar acum la direcție.

— Nu ! Nu-ți mai pune-n joc reputația pentru mine. Aici s-a comis o crimă ! Iar tu n-ai alibi...

— Știi, Maud, pînă acum m-am jucat cu viața... În cîteva zile însă totul s-a schimbat... În mare măsură datorită ție... Reputația mea nu mai contează cînd a ta e-n primejdie. De-acum încolo, vom fi unul lîngă celălalt, orice s-ar întîmpla...

— Ah... tu chiar....

Felix o strînse la piept.

— Acum nu mai lupți de una singură, Maud... Aș fi fericit dacă ai lua în serios tot ce-ți spun, tot ce simt... Scrie-i cîteva rînduri lui Borckmann și lasă-i-le în prag... Eu plec.

...Și o zbughi pe ușă.

XXXVIII

Se făcuse de-acum tîrziu... Aproape miezul nopții... Borckman.

În scrisoare Maud îi povesti cum stau lucrurile. Scrisoarea o lăsă în fața ușii. Stinse lumina, aprinse o țigară și așteptă.

Ploaia se oprise, în noaptea ecuatorială cu aer stătut şi fierbinte stropi mari, umflaţi, se prelingeau în răstimpuri de pe frunze, broaştele orăcăiau în băltoace. Un strat gros de aburi încingea insula.

Din larg răzbătea şuierul prelung al unei sirene, semn că şi oceanul era cufundat în ceaţă. Trecu mai bine de o jumătate de oră. Picăturile de apă, cu răpăitul lor monoton, deprimant, marcau scurgerea timpului.

Maud simţi că este îngrijorată. Nu de întîlnirea de la miezul nopţii se temea. Începuse să aibă mustrări de conştiinţă din cauza lui Felix. Prietenul ei şugubăţ, cu un suflet atît de nobil, risca să intre în bucluc din cauza ei.

Undeva la etaj se aud paşi pe hol... O uşă trîntită, susurul apei care urcă pe o conductă... Tăcere... Dintr-un copac a căzut ceva... Un bufnet. Pămîntul emană aburi amintind de mirosul pivniţelor igrasioase, scăpaţi din menghina presiunii atmosferice şi care pătrund în camere. În jur ţiuie patru-cinci ţînţari, o pendulă bate ora douăsprezece.

— E miezul nopţii !

Ora lui Borckman.

De plasa de ţînţari se loveşte un liliac. Maud priveşte într-acolo. Este neaşteptat de calmă. În întunericul din fereastră prinde contur coroana încremenită a unui palmier, pe măsură ce luna, ivită de după un nor, o învăluie în lumina-i alburie.

„Hui-hi, hui-hi, hui-hi..." — repetă cu o monotonie enervantă o micuţă mangustă care, strămutînd în beznă, se năpusteşte neînfricată asupra unei cobre...

Tăcere...

S-a zis cu una dintre ele. Cu mangusta, cu şarpele, eventul cu amîndoi ?

Noapte ecuatorială...

Briza care adie după miezul nopţii amestecă duhoarea de ouă clocite a mangrovei bihlite cu mireasma înăbuşitoare a grădinii înecate în aburi...

Tăcere adîncă, încremenită-n căderea stropilor de apă. Lumina lunii păleşte, iar noaptea se strecoară-n cameră ca un zid negru, gros, impenetrabil.

Maud scoate o țigară, ia bricheta...

— A nu se aprinde !

Vocea se auzi de undeva din cameră. Dar nu dinspre ușă. Înseamnă că cineva se afla în camera lui Maud dinainte de sosirea ei. Stătuse pitit acolo cîteva ore bune.

Fata îi dădu ascultare, puse jos țigara și bricheta.

— Dumneata ești Borckman ?

— Da.

— Deci ai auzit ce-am discutat adineauri cu domnul acela. Caietul se află la direcție, într-o livrea de *boy*. Ți-am lăsat în ușă o scrisoare, fiindcă nu știam că ești ascuns aici în cameră. Dă-mi un răgaz, să pot intra în posesia caietului.

— Trebuie a ne gîndi. Mîine va fi iarăși un mesaj în fața ușii. Rămîi nemișcată.

Maud nu-l putu vedea pe cel care-i vorbise. Vocea îi venise din cel mai depărtat colț al camerei. Fata nici măcar nu întoarse capul. Deodată fîșia de lumină care se zărea de pe coridor pe sub ușă fu înlocuită de întuneric. Musafirul nepoftit ajunse la ușă din doi-trei pași uriași, apăsă pe clanță și ieși...

Pentru o clipă Maud avu impresia că se va înstăpîni iar liniștea dezolantă de mai înainte...

Brusc însă se iscă o hărmălaie de parcă ar fi scăpat dracii din iad.

— Te-am prins — tună o voce, apoi se auzi un bufnet, pași care se-ndepărtau în fugă, cineva se prăbuși pe coridor cu un strigăt :

— Prindeți-l ! Ucigașul ! Prindeți-l !

Poc ! Poc ! Poc !

Răsunară trei împușcături.

Maud rămase ca paralizată.

În sfîrșit, se aprinse și lumina... Uși trîntite pe coridor... zarvă... Glasurile celor treziți din somn...

— Sînteți rănit, inspectore ?...

— Cine m-a lovit în cap... Din păcate am scăpat lanterna înainte de-a o fi aprins... Bandajați-mi capul...

— Am tras la noroc în bezna asta, așa că nu știu dacă l-oi fi nimerit... — spuse căpitanul. După care urmă o hăr-

mălaie de nedescris. Capete somnoroase continuau să apară în uşile de pe coridor.

— Ce s-a întîmplat — răsună vocea de stentor a lui Wolfgang —, pentru Dumnezeu ?

— Toată lumea să poftească imediat în camere — ordonă căpitanul. Poliţia menţine ordinea publică în orice împrejurare.

Fraza fu urmată, bineînţeles, de o panică de nedescris.

Cîteva doamne singure hotărîră să doarmă laolaltă, lăsînd lumina aprinsă pînă-n zori. Marchizul Raverdan apăru bîţîindu-se, proptit în baston, cu un pistol de duel, vechi de cînd lumea, în mîna dreaptă.

Pe prinţul Sergius picioarele îl ţinură doar pînă la cotitură. Cînd văzu mulţimea strînsă în faţa uşii lui Maud, leşină. Shilling, guvernatorul insulei Tonga, îl prinse-n braţe la timp.

— Un doctor !... Chemaţi un doctor ! I s-a făcut rău... — strigă el disperat.

Cîteva femei începură să ţipe, băieţelul de cinci ani al ataşatului militar francez se puse şi el pe urlat, directorul Wolfgang se făcu alb ca varul, din părul răvăşit îi picurau broboane de sudoare.

Cu mare greutate ordinea fu restabilită.

Markheit îi făcu prinţului o injecţie, apoi se ocupă de Elder, care avea deja la cap un bandaj năclăit de sînge.

— Maud... — murmură prinţul îngrijorat.

— N-a păţit nimic — răspunse Elder. Am şi discutat cu ea. Acum, alteţă, mergeţi în camera dumneavoastră, pentru ca poliţia să-şi poată desfăşura nestingherită cercetările.

După ce prinţul fu condus la culcare, poliţiştii porniră spre camera lui Maud. Îi însoţi şi Markheit... Nu ştiau încă ce vor găsi acolo, fiindcă Elder spusese că vorbise cu Maud numai ca să-l liniştească pe Sergius.

Elder se opri în dreptul telefonului de serviciu de pe coridor.

— Un moment — zise el formînd un număr. Ei ? — întrebă după o vreme. Apoi tăcu. Excelent. Mulţumesc, Sedlintz, ai fost la înălţime. Puse receptorul în furcă.

— Ce v-a raportat Sedlintz ? — se interesă căpitanul.

— L-am rugat ca, în caz că se mai stinge vreodată lumina în hotel, orice-ar fi, el să fugă imediat la tabloul electric, să ia amprentele de pe maneta de decuplare.

— Bravo ! — exclamă Markheit fără să vrea.

— Excelentă idee — încuviinţă căpitanul în doi peri. Probabil cel care decuplează lumina este complicele celui pe care-l căutăm.

— Ba aş zice că-i chiar făptaşul.

— Ce vă face să credeţi asta ?

— Ştiu cine-i făptaşul. Preferă să rămînă în umbră.

— Vă cunosc teoriile, aşa că nu vă mai pisez cu numele respectivului. Dar de unde ştiaţi că fata va primi la miezul nopţii vizita unui ticălos ?

— Daţi-mi voie să nu vă spun nici asta. Circumstanţele mă silesc să tac. Oricum, aţi acţionat deosebit de prompt şi de rapid, domnule căpitan.

— Mă tem însă că în întuneric am ratat ţinta. Dar de unde o fi apărut cel care v-a lovit în cap ?

— De aici de undeva, dintr-o cameră. S-a deschis o uşă în spatele meu şi imediat cineva m-a lovit cu un baston de cauciuc sau cu o rangă.

Ajunseră la camera fetei. Elder bătu în uşă.

— Intră ! — îi pofti o voce liniştită.

Maud îi primi cu o privire senină. Nu se prefăcea. Îi trecuse spaima, strîngerea de inimă. Acum era gata să-şi înfrunte soarta.

— Domnişoară Borckmann — începu Elder — cred că cel mai corect ar fi să ne relataţi absolut tot ce s-a petrecut aici în această noapte... în măsura în care faptele ar prezenta interes pentru ancheta noastră — adăugă în grabă.

— Să vedeţi...

Povesti că cineva îi scrisese un răvaş fixîndu-i o întîlnire la miezul nopţii, că ciudatul ei musafir apăruse în cameră din senin, apoi reproduse întocmai discuţia cu respectivul.

Elder se cufundă în gînduri.

— La interogatoriul precedent aţi afirmat că nu ştiaţi nimic despre nici un fel de „însemnări".

— Am mințit. Am furat de la profesorul Decker formula oxidului bananic. Sînt victima unui șantaj în legătură cu care nu vă pot spune nimic. Voiam să-i dau celui care face presiuni asupra mea însemnările, însă din păcate nu le mai am. Nici despre asta nu vă pot spune mai multe.

— Atunci vom fi nevoiți să vă arestăm, domnișoară Borckman — oftă Elder.

— Se-nțelege de la sine — răspunse Maud împăcată.

— Să revenim la musafirul dumneavoastră nocturn. Sînteți sigură că mi-ați redat întocmai spusele lui ?

— Am o memorie foarte bună.

— Întîi v-a zis : „n-o aprinde" ?

— Nu tocmai. Mi-a spus pe un ton categoric : „a nu se aprinde !"

— Și a terminat cu : „O să mă gîndesc... o să găsești un mesaj în fața ușii..."

— Nu tocmai : „Trebuie a ne gîndi... Miine va fi un mesaj în fața ușii..."

— Mulțumesc. Asta ne va ajuta să-l depistăm cu ușurință pe unul dintre complici. Noapte bună, domnișoară Borckman. Vă rog să aveți încredere-n mine, voi face tot ce-mi va sta-n putință să vă scot cu fața curată din toată povestea asta. De-acum să rămîneți permanent în cameră. Veți avea un gardian la ușă...

Pe coridor căpitanul îl întrebă surescitat pe Elder :

— De ce-ați zis că unul dintre complici e ca și prins ?

— Pentru că nu ne va fi greu să-l găsim printre localnicii din hotel.

— Cum de ne puteți oferi această nouă surpriză ? — întrebă Markheit.

— Indigenii din această regiune obișnuiesc să folosească infinitivul în locul formelor paradigmei verbale, deoarece limba lor primitivă nu cunoaște conjugarea verbelor. Noi zicem „n-o aprinde, o să mă gîndesc" ; băștinașii zic : „a nu se aprinde... trebuie a ne gîndi".

— Cred că iar ați nimerit-o... — bombăni morocănos căpitanul.

XXXIX

Pînă să ajungă la direcție se iviră zorii. Sedlintz și ceilalți polițiști se adunaseră să bea un ceai. Cele petrecute în hotel îi impresionaseră pe toți. Îi trecuseră fiorii, deși afară erau treizeci și cinci de grade. Hîrtia era atît de pătrunsă de umezeală, încît la scrierea proceselor verbale creioanele arau brazde adînci.

— Domnul director Wolfgang unde este ? — întrebă Elder.

Unul dintre polițiști plecă să-l caute. Directorul apăru cu părul vîlvoi, ochii încercănați, mîinile înghețate și vocea pierită.

— Cumplit... e cumplit ce se-ntîmplă...

— De ce vă lamentați ? ! — îl interpelă inspectorul — fără carantina asta blestemată ați fi avut un cîștig ceva mai redus. Ori așa aveți hotelul ticsit cu oaspeți de vază trei săptămîni de-acum înainte în cel mai nesuferit sezon.

— Gîndiți-vă însă la scandal !

— Va fi cea mai grozavă reclamă. La anul hotelul va fi luat cu asalt.

— La anul îmi expiră contractul de concesionare pe zece ani și hotelul va trece în proprietatea statului. La ce-o să-mi folosească mie reclama ?

— Aha. Hotelul v-a fost, deci, concesionat pe o perioadă limitată ?

— Da.

— Numai dumneavoastră ?

Wolfgang ezită.

— Nu... Eu am pus doar bazele acestui obiectiv turistic, aprobarea de a deschide lucrările aici am avut-o de la regele malayezian care era proprietarul legitim al Lagondei Mici. Aprobarea condiționată de asocierea lui. Administrația olandeză ne-a aprobat acest aranjament, iar Neederlandische Bank ne-a finanțat proiectul.

— Cum se poate abuza așa ușor de tabloul electric al unui asemenea hotel ? De azi încolo înființăm acolo un post de pază.

— Centrala electrică este lîngă sala mașinilor, unde nu au acces decît fochiștii și mecanicul. Pînă acum n-au fost situații care să reclame precauții.

— Vom interoga personalul din sala mașinilor. Și pe toți băștinașii din hotel.

Wolfgang plecă.

— Iată amprentele — vorbi Sedlintz.

— Îți mulțumesc. Poftim — îi întinse Elder o oglinjoară învelită în hîrtie de mătase. Confruntă-le, te rog, cu cele de pe oglindă.

— De unde ați luat-o ? — îl întrebă căpitanul.

— Ultima oară a ținut-o în mînă chiar făptașul nostru.

— Dacă amprentele coincid, îl arestați ?

— Nu. Am prea puține dovezi împotriva lui.

— Dacă el este cel care ne lasă în întuneric la fiecare atac, asta nu-i o probă ?

— Ar fi doar pentru acuzația de complicitate la ultraj, or eu vreau să-l acuz de omucidere, șantaj și tîlhărie !

— Cum stă cu alibiul ?

— Are un alibi inatacabil. Se vor găsi martori demni de încredere care vor declara de bună credință, sub jurămînt, că s-au aflat alături de el...

— Și totuși...

— Și totuși el este ucigașul.

Sosiră personalul sălii mașinilor, liftierul de culoare, barmanul mulatru, un șofer tamyl, doi bucătari javanezi, negustorul malayezian de ilustrate și măști exotice și, în fine, o spălătoreasă metisă.

— Ferguson ! Fii amabil și condu-i pe localnici în camera alăturată și dă-le drumul celor care au alibiuri incontestabile. ceilalți să poftească aici unul cîte unul.

... Băștinașii se uitară speriați, cu ochii mari, la polițiști. Îl urmară pe Ferguson șușotind îngroziți.

— Să-ncepem — se-ntoarse Elder spre fochiștii în salopete pătate de păcură. Cu o oră și jumătate în urmă s-a decuplat curentul electric aici în hotel. Ce-mi puteți spune despre asta ?

— Eu am ieșit imediat, că tocmai eram lîngă cazanul cu apă caldă — zise mecanicul — și am restabilit imediat alimentarea cu curent. Înaintea mea a sosit la tablou electric un polițist care a trebăluit ceva.

Era vorba despre Sedlintz, care se ocupase de amprente.

— Pe altcineva n-ai mai văzut ?

— Nu.

— Mie mi s-a părut ceva nelalocul lui — se amestecă în discuție un fochist. Căram cocsul cu roaba, veneam dinspre tobogan. O clipă mi s-a părut că cineva se furișează în subsol. Am încercat să mă țin după individ, însă la primul colț a dispărut, iar eu trebuia să car cocsul... Era ciudat, în orice caz...

— Ce era ciudat ?...

— Păi... Am văzut cu ochii mei... Era un ofițer de marină...

— Cum așa ?

— Nici mie nu mi-a venit să-mi cred ochilor : ce să caute un ofițer de marină, noaptea, în subsolul hotelului...

— Mda... Destul de ciudat... Vă mulțumesc, puteți pleca.

Oamenii de la sala mașinilor plecară.

Urmă interogatoriul băștinașilor. Dintre ei doar doi n-aveau alibi : spălătoreasa și vînzătorul de artizanat, care ținea și ilustrate.

— Numele ? — o întrebă Elder pe spălătoreasă.

— Gilda... mă trag din Djapur... din India...

— De ocupație spălătoreasă ?

— Îhî... Jios la subsol. De cînd *sahib* a căzut la zăcare... n-am voie aici...

— Unde-ți petreci timpul ?

— În spălătorie... 'Nainte aveam o odăiță la etaj... da' de cînd îi *sahib* bolnav...

— Știu. N-ai observat nimic în noaptea asta ?

— Luna îi roșie di tot... Deși dă obicei...

— Unde-ai văzut tu luna de la subsol ?! Îm ?!

Spălătoreasa încremeni.

— Ăăă... în vis.

— Dacă minți, pun să te tundă de tot...

Intră directorul însoțit de Martin. Fata căută să prindă privirea lui Martin.

— Dacă-mi tăiați părul, io...

— Taci ! Va să zică ai urcat de la subsol. De ce și unde ai fost ? Zi, că dacă nu... — și Elder o smuci de braț, încît bietei Gilda i se înmuiaseră genunchii de groază.

— Mm... m-am întîlnit cu Martin... io-l iubesc pe marele servitor alb.

— Cu dumneata s-a întîlnit ?

— Da — răspunse Martin cu jumătate de gură.

Elder își dădu seama că nu mai are ce scoate de la spălătoreasă și n-are rost să-ntindă coarda, deși ceva nu era tocmai în regulă în spusele ei.

— Șterge-o ! — se răsti la fată. Și de-acum încolo o să fiu cu ochii pe tine.

Fata se strecură afară cît putu de repede, cu capul între umeri, aruncîndu-i lui Martin o privire disperată.

Intră negustorul malayezian de artizanat și ilustrate. Purta un impecabil costum de scafandru fără cască, dar cu o lavalieră albastră. Avea un joben negru fără boruri, în schimb era desculț, n-avea nici ciorapi, în mînă învîrtea un baston cu măciulia de fildeș. Din buzunarul costumului de scafandru îi atîrna o mască exotică.

— Numele ?

— Nalaya cel Măreț.

— Ocupația ?

— Rege și vînzător de artizanat.

— Poftim ?

— Prin grația reginei Olandei, sînt suveranul acestei insule și coproprietarul acestei întreprinderi hoteliere...

Această veste îl surprinse pînă și pe Elder.

— Atunci de ce locuiești într-o cameră murdară, la grămadă cu alții ?

— Pentru a nu se ști cine sînt. E la modă în marile hoteluri, îi zice incognito.

— Și... de ce vinzi măști indigene ?

— Pentru a mai cîștiga un ban.

— Dar din veniturile tale ai putea trăi împărătește !

— Atunci ar face altul negoț. Directorii băștinași nu-s iubiți, dar măștile exotice da. E bine a munci. E bine a

cîştiga bani, chiar dacă-s subsidiar pică bani mulţi. Aşa e drept.

Scoase masca din buzunar şi o privi drăgăstos. Elder i-o luă din mînă.

— Astea-s rarităţi aici, pe Lagonda Mică ?

— Rarităţi, domnule, pînă-ntr-atit încît nici nu se găsesc pe-aici.

— Dar asta de unde e ?

— Din Leipzig. Acolo nu-i o raritate. Se fabrică-n serie. Noi n-avem aşa măşti urîte. Ne mulţumim cu mutrele noastre, sînt ele şi-aşa destul de urîte. Asta-i adevărul.

— Unde ai fost astă-noapte ?

— La etaj. M-am bătut cu tine şi cineva a vrut să mă-mpuşte.

— Cum ?! Tu ai fost acela ?

— Eu. M-am furişat la fată-n cameră, la miezul nopţii am stat de vorbă cu ea şi cînd am ieşit m-ai atacat, iar eu m-am speriat... poc... poc... şi am fugit.

Elder îi privi îndelung chipul ironic. Găsea explicaţia sau foarte simplă, sau foarte bine ticluită.

— Spune-mi, rege, ştii cine sînt eu ?

— Te ştie toată lumea. Eşti isteţ şi bătrîn precum crocodilul, iar regina te plăteşte pentru a fi un copoi crunt, aşa că toată lumea te urăşte şi ai să sfîrşeşti ucis.

— Aşa... Şi ştii cum procedez eu cu criminalii care mă mint de la obraz ?

— Îi loveşti, iar ei se betegesc. Dar un rege nu poate fi lovit.

Imediat încasă o palmă de răsună tot hotelul. Pînă şi recepţionerul care aţipise în hol cu capul pe *comptoir*, sări ca ars.

— Mă tem că m-am înşelat, domnule. Şi un rege poate fi lovit — spuse mîhnit, cu stele verzi în ochi, Nalaya cel Măreţ.

— Îmi pare bine că ne înţelegem. Ia spune-mi, Nalaya, ce-ai căutat în camera fetei şi de ce-ai fugit de mine ? Dar vreau adevărul.

— O să spun adevărul, fiindcă eu mint foarte rar. Noaptea trecută cineva m-a trezit din somn. Era întune-

ric, nu l-am văzut la față. Mi-e martor bătrînul cu ziarele, în cutia căruia scîncesc sufletele copilașilor morți.

— Mai departe.

— Am auzit o voce : „Du-te la boxa cu scule, lîngă spălătorie, și-o să capeți bani mulți". Eu am bănuit că-i vorba de o boscoană din acelea de li se zice taumaturgie.

— Poftim ?!

— Cînd eram prinț moștenitor am lucrat fochist pe un vapor, așa că m-am mai civilizat și eu un pic.

— Hm... Continuă.

— În boxă era întuneric. Omul întunericului mi-a zis unde trebuie a merge, nu-i vorba de furat, ci doar de a primi un caiet. La întoarcere îmi dă cincizeci de guldeni. O ofertă avantajoasă, domnule.

— Altceva n-a mai zis ?

— Nu.

Elder privi în jur.

— N-avem pe-aici vreo vînă de bou ?

— Respectiv... mi-a zis — continuă brusc regele — că dacă mă-ntîlnesc cu cineva nu trebuie a-mi fi teamă, că mă va ajuta. La urmă m-am întors în boxă și acolo un ofițer de marină m-a snopit în bătaie, fiindcă în întuneric îl călcasem pe față...

— Ce zici ?

— Un ofițer de marină mi-a ars cîteva palme pe culoarul de la subsol de mi-au sărit ochi din cap. Atîta tot.

— Mă !

— Jur pe sufletele strămoșilor mei că nu umblu cu cioara vopsită, albule-cu-mîna-iute-ca-fulgerul.

— Cum arăta cel care a stat de vorbă cu tine ?

— A avut grijă să nu-l văd la față.

— Multe gogoși mi-ai mai turnat, rege, iar pentru asta o să capeți de la mine o bătaie soră cu moartea și multă vreme o să mai betegești de-acum încolo. Asta-i adevărul.

— Adevărat, dar trist, domnule.

— Dispari de-aici ! Ferguson, condu-l și pe urmă interoghează-l pe moșneagul cu ziarele.

Veni și rîndul lui Wolfgang.

— Știți ceva în legătură cu cele declarate de asociatul dumneavoastră ?

— Nu știu nimic. De el mă leagă doar prevederile unei străvechi cutume, în rest abia dacă ne vedem.

Se-ntoarse și Sedlintz.

— Poftim... — îi dădu lui Elder amprentele pe care la confruntase. Coincid.

— Ce sînt astea ? — întrebă Wolfgang.

— Amprentele digitale — îi răspunse Elder.

Chipul directorului căpătă o paloare cadaverică, se crispă și simți că i se taie picioarele.

XL

Hoinăreala nocturnă a lui Felix băgase-n boale uniforma căpitanului Dickman. Abia în zori se potoli zarva din hotel atît cît să-i îngăduie tînărului să se aventureze spre scara de serviciu. În orice caz, se cuvenea să-i înapoieze căpitanului uniforma. Deocamdată se afla însă tot la subsol.

Mii de draci...

În capul scării în spirală o metisă șușotea de zor cu un valet. Abia le distingea cuvintele.

— Crede-mă, Maartiiin... Tînăru' mi-o poruncit prin chelnăru'-șef să viu... Și mi-o zîs să-i calc bine cămășile... Frumos bărbat, are fața de copiil, da' io numa' pe tine...

— Ce-a vrut de la tine ?

— Tu mi-ai zîs, Maartiiin, că ne măritam cu tine dacă avem o mie de guldeni și băgăm banii aiștia într-o afacere maare... Tu cureți pantofi pi stradă, iar io dășchid o spălătorie de-aia cu cazan cu aburi...

— Vezi să nu-ncasezi vreo două, dacă te mai mocăi mult...

— Tînărul cu față di copil mi-o zîs că-mi dă o mie de guldeni. Dacă-l ajut să iasă de-aici... Să-l las pîn' spălătorie prin canalu' di scurgere... Mîine seară... la zece.

— Înseamnă că ăsta ne-a omorît clientul.

Fata zise cu voce blajină :

— Apăi l-o omorît... Dacă o fost nevoit, ce era să facă ? Clienţi or să mai vie aici berechet, da' noi cu o mie de guldeni ni luăm de nevastă unul pe-ălălant...

— Măi, măi, măi ! Dacă te toarnă careva, iei zece ani de închisoare.

— Nu ştiu, Maartiiin, zău... Tînărul ăla dichisit şi isteţ, cu pielea albă şi sprîncene lungi şi negre...

— E ucigaş.

— Se mai întîmplă...

— Acum trebuie să plec. Atîta-ţi spun, fii atentă ce faci ! Şi dacă intri la apă, nu mă amesteca-n afacerea asta...

Se auzi un ţocăit. Apoi Martin o luă în sus pe scară, iar femeia se-ntoarse fredonînd la spălătorie.

Porni şi Felix. Spre etaj. Să-i lase lui Dickman uniforma în uşă. Dar cu ce o să se îmbrace el ? În sala cazanelor zări o lampă de avertizare care împrăştia în jur o lumină albăstruie... Văzu cîteva salopete soioase. Dădu şi peste nişte pantofi scîlciaţi, din pînză... Şi acum, la drum...

Puse la locul lor hainele lui Dickman. Căpitanul le agăţase în uşă ca să-i fie duse la curăţătorie. Nu mică-i va fi mirarea cînd le va găsi terfelite în ultimul hal.

Porni apoi spre camera lui Maud... Se furişă în vîrful picioarelor pe scară, apoi pe culoar... La cotitură scoase capul şi privi iscoditor după colţ...

Se trase înapoi speriat.

În faţa camerei lui Maud era instalat un poliţist !

Imediat îşi dădu seama despre ce-i vorba. Au arestat-o ! Se-ndreptă grăbit pe coridor. Urcă la primul etaj hotărît, fără nici o măsură de precauţie şi bătu la o uşă.

— Intră.

Intră. Elder şedea la o masă în pijama, tocmai pusese apă de un ceai.

— Ai arestat-o ? — îl întrebă Felix.

— Este doar reţinută pentru cercetări.

— Astă-noapte cînd mi-am uşurat inima, mi-ai promis că nu iei în considerare nimic din ce ştii de la mine.

— Fata şi-a mărturisit vinovăţia de bunăvoie, de faţă cu căpitanul. N-am avut încotro. Ia o gură de ceai.

Felix amestecă zahărul cu linguriţa şi întrebă necăjit :

— N-ai dat peste caiet ?

— Nu. Hainele au fost duse de la direcţie la spălătorie şi cînd am ajuns acolo, în buzunare nu mai era nimic... Cineva mi-a luat-o înainte.

— N-o putem ajuta pe fata asta ?

— Sînt speranţe. Eu unul cred că da.

— Ascultă, Elder, sîntem foşti colegi de şcoală şi prieteni din copilărie. O clipă n-am fost supărat pe tine că m-ai păzit ca pe un ocnaş, sau că mi-ai ascuns hainele, de a trebuit să evadez în pijama. Poate că aveai dreptate să execuţi ordinele lui taică-meu. Nu m-am supărat deloc. Dar dacă cu această fată nu faci excepţie, dacă o să te agăţi de sentimentul datoriei... — Vocea i se frînase. Am fost un băiat cam fluşturatic la viaţa mea — urmă el. Acum însă e vorba despre cu totul altceva. O iubesc pe fata asta şi o voi lua de nevastă. La nevoie, şi după ce-şi va fi executat condamnarea. La eliberare o voi aştepta în poarta închisorii.

— E o fată minunată...

Dar poate că nu voi avea de aşteptat multă vreme. Ascultă-mă : mie nu-mi rămîne decît să stau ascuns pînă la sfîrşit.

— Păcat. Ar fi trebuit să te găsesc mai devreme. Aşa n-ai alibi.

— Deh, n-avem ce face. O să rămîn ascuns... N-ar fi exclus s-o şterg împreună cu ea.

Urmă o scurtă tăcere.

— Acum ascultă-mă tu pe mine, Felix. Adineauri n-ai zis nimic despre amărîtul ăla de avocat din Weltewreden pe care l-ai ajutat la nevoie, facilitîndu-i intrarea în rîndurile poliţiei. Nu voi uita gestul tău cît voi trăi. Dar dacă vei încerca să evadezi cu domnişoara Borckman, voi veghea zi şi noapte să vă prind şi voi proceda aşa cum îmi va dicta conştiinţa mea de poliţist. Iar pe urmă voi demisiona, îţi voi fi dator cu atîta, ca-ntre gentlemeni. Doar ţie-ţi datorez totul.

Felix se sculă de pe scaun.

— Te înțeleg.

— Te rog, ai încredere-n mine și-n justiție. Nimic nu-i pierdut. Ai răbdare.

— Nu mă-ncred în tine. Pa.

Acestea fiind zise, ieși. Fără să fi profitat măcar de prilejul de a se bărbieri în baie la Elder, deși pe o falcă îi crescuse o barbă falnică. Se-ndreptă zorit spre camera fetei.

— Ce dorești ? — îl întrebă cerberul oarecum surprins de apariția individului semi-bărbos, în salopetă.

— Te pomenești că accesul e interzis ? — spune Felix în gura mare. — S-a defectat robinetul de apă caldă. Am fost chemat să-l repar.

Polițistul bătu la ușă și băgă capul. Felix se propti în prag ca să-l vadă Maud.

— Ați chemat instalatorul ? — întrebă gardianul.

— Da — răspunse Maud. Eu l-am chemat.

— Dă-i bătaie — îl îndemnă polițistul pe instalator și-i făcu loc să intre, apoi salută și se-ntoarse pe culoar.

După ce închise ușa, Felix veni lîngă Maud și-i sărută mîinile.

— Caietul ? — îl întrebă fata.

— S-a pierdut... a dispărut fără urmă. N-am timp de povești, Maud, pe scurt : strînge-ți strictul necesar într-un *nécessaire*. Fii în orice moment pregătită pentru evadare.

— Nu !

— Taci !

Vorbeau aproape răstit, iar Felix o cuprinse pe Maud în brațe. O strînse la piept.

— Evadăm împreună, Maud. Plecăm în America. Dacă răzbim de-aici, va fi floare la ureche să ne îmbarcăm undeva pe un vapor.

— Nu vreau alte... alte victime... — se apăra fata tot mai șovăielnic, lipindu-se strîns de pieptul tînărului.

— Te iubesc, Maud. Pentru mine, în rest, nu mai contează nimic. Te iubesc și, chit că vom evada sau nu, o să-ți împărtășesc soarta și la bine și la rău...

Și-n tot acest timp buzele li se apropiară pe nesimțite...

XLI

Cînd Felix ajunse din nou pe coridor, viaţa din hotel pulsa deja în ritmul ei diurn. Oameni în pijama zoreau ca traşi la indigo spre grupurile sanitare de pe etaj, cu prosopul pe braţ şi cu săpunul şi periuţa de dinţi în mînă.

Pe scară erau urcate sobiţe de tuci care încălzeau cu jeratic. În cîteva camere rugina declarase război obiectelor metalice ale turiştilor, iar lenjeria călcată începuse să prindă mucegai, mirosul lui era omniprezent de cîteva zile. Un meşteşugar întreprinzător ceruse accesul în carantină, să poată instala sobiţe de tuci, deoarece Grand Hotelul nu avea încălzire. Sobiţele cu grătar erau aduse în camere gata umplute cu jeratic.

Deşi căldura era toropitoare, toată lumea se bucură de noua sursă de „căldură", fiindcă pereţii făcuseră condens, iar împotriva ţînţarilor nu exista nici o posibilitate de apărare, deşi în toate încăperile plutea fumul înăbuşitor de lămîiţă.

Încă de la începutul anotimpului ploios clima devenise neprielnică organismului neadaptat al europenilor. Răspîndirea ciumei fusese oprită cu succes, dar în schimb apăruse un caz de malarie. Un reumatism de natură epileptică îi paralizase domnişoarei Jörins ambele picioare. Junghiurile reumatice, migrenele acute, bronşitele şi dispepsiile gastrice făceau ravagii în tot hotelul. Timp de cîteva ceasuri, o ceaţă gălbuie, fetidă, se lăsase pe insulă prevestind torentele de apă prăvălite din tării.

La bar se îngurgita alcool în cantităţi incredibile. Băutura încălzea sîngele, alina durerile... Turiştii erau ursuzi, irascibili, certurile şi intrigile se ţineau lanţ, într-o cameră de la etaj îşi trăsese un glonţ în piept un lord englez despre care ulterior s-a aflat că era un perceptor delapidator fugit din Olanda... După prima ploaie, din solul îmbibat de apă îşi începură invazia milioane de insecte şi de rîme. Gazul folosit pentru combaterea furnicilor nu însemna decît o miasmă în plus în atmosfera şi aşa sufocantă.

Odette Dufleur, frumoasa regizoare belgiană, se otrăvise cu adrenalina cu care bătrînul marchiz își trata tulburările astmatice ; acum se zbate între viață și moarte și nimeni nu știe cè a împins-o la această faptă necugetată.

Cîțiva clienți au dat în patima cărților. Baroana Petrovna stă prost cu nervii, o podidește plînsul pe nepusă masă, Markheit înccarcă tot felul de leacuri și-ntre timp îi dispare ceasul de buzunar...

Felix are o singură dorință, să se poată bărbieri odată. Străbate în lung coridorul de la etaj. Erich Kramartz, tînărul cu alură de vedetă de cinema, cu sprîncenele arcuite nu tocmai de la natură, dă să iasă din cameră. N-are nici treizeci de ani. În buzunarul de la piept are o batistă de mătase, iar costumul la două rînduri este o capodoperă în materie.

Pornește pe culoar fredonînd bine dispus.

Felix intră cu cheia universală în camera lui Kramartz. Se repede în baie.

Scoate briciul ! Acum ! Dar numai ce apucă să-și întindă crema pe față că aude cheia în broască.

Vine cineva.

Ah, e Kramartz, însoțit de doamna Hould. Frumoasa doamnă plinuță la trup, sărită de vîrsta balzaciană a femeii.

— De ce, Marjorie, de ce ? — se precipită tînărul nerăbdător. Dacă ai luat această hotărîre, la ce bun să te mai chinui atîta ?

— Înțelege-mă, Doddy... lucrurile nu-s chiar așa de simple... — răspunde doamna Hould cu vocea tremurîndă. Dacă fugim de-aici și treaba asta ajunge la urechile lui Arthur... totul s-a sfîrșit.

— Bine, dar nu ești singură, ești cu mine...

— Acum. Dar peste un an ? Doddy ! Nu mi-am părăsit doar soțul, ci și copilul... Nu mai am pe nimeni, doar tu mi-ai rămas...

— Nu-i destul ? Te iubesc, Marjorie...

— Ai doar douăzeci și șase de ani... iar eu...

Doamna Hould împlinise patruzeci și doi de ani. Avea trăsături frumoase, un trup plinuț dar proporționat.

Ridurile din colțul ochilor și de pe gît i se vedeau doar atunci cînd nu folosea suficient fard.

— Plecăm la Cairo, Marjorie. O să dăm lovitura...

— Și dacă nu reușim ?

— O să reușim !

— Ce speri să obții în schimbul bijuteriilor mele ?

— Un preț bun. Pietrele tale sînt nemaipomenite, briliantele sînt la modă, au căutare... Ne cumpărăm o căsuță, iar cu ce ne mai rămîne ne descurcăm tot restul vieții... Ce fericiți vom fi, Marjorie !

— Ah, Doddy... Îmi vine așa de greu.

Bărbatul o cuprinse pe după umeri.

— Vremea asta păcătoasă e de vină. Prea te sensibilizează.

— Nu... nu... eu de tine mă tem... Cine ești tu ?

— Iar ți-ai adus aminte c-am fost dansator ? Iar mă privești de sus ?

— Nu te supăra, Doddy.

— Sînt sătul de-atitea insulte !

Trase sertarul scrinului și-i puse femeii în poală o casetă.

— Poftim, ia-ți bijuteriile ! Și du-te acasă !

— Nu te supăra, Doddy. Nu am vrut să te jignesc

— Cum să nu mă jignești, dacă-mi tot răscolești trecutul ? Pe vremuri am studiat și eu ingineria, mă pregăteam de doctorat, cînd am scăpătat, trebuia să-mi întrețin tatăl care suferea de-o boală incurabilă, așa că m-am făcut dansator de local...

— Știu, știu... Iartă-mă, dar... te iubesc și-n același timp mă tem de tine... Nu fi supărat...

Tînărul o cuprinse din nou pe după umeri.

— Marjorie, micuța mea, nu mai fi așa speriată... Te rog să ai încredere-n mine.

Felix se cățără pe scara de incendiu cu viteza unei maimuțe crescute-n copaci, apoi coborî în camera spălătoresei, pentru ca de acolo să iasă iar pe culoar. Acum ce să facă ? O să coboare la subsol. Găsește el un locșor ferit, să se poată bărbieri... Coborî pe scara în spirală.

Nici la subsol nu găsi liniștea pe care o dorea. Cîțiva muncitori trebăluiau în preajma cazanului de apă caldă.

Tropăiau de colo-colo... Observă o uşă metalică, se deschidea dintr-un culoar secundar.

Depozitul ! Pesemne că aici se ţin valizele goale. Una tocmai este dusă la liftul de serviciu...

— Lăsaţi deschisă uşa depozitului, să se aerisească şi să fie adusă şi aici o sobă, să nu prindă cuferele mucegai — îi zice Martin boy-ului. După care amîndoi se îndreaptă spre lift.

Felix se furişează în depozit. Merge pînă-n fund. Lumina de-afară pătrunde în depozit printr-o ferestruică de aerisire care dă spre grădină. Aici duhoarea este de-a dreptul insuportabilă. N-ar fi crezut că pielea mucegăită are un miros aşa de greu. Simte că dacă nu trage în piept o gură de aer curat o să vomite pe loc. Îşi croieşte drum printre genţi. O valiză uriaşă îi barează calea, încearcă s-o dea la o parte, dar aceasta nu se clinteşte... De ce-o fi aşa de grea ? O săltă din drum şi-o dă de-a dura.

În cele din urmă se aşează năduşit, cu briciul marca „Sidney Crick" lîngă el, dă să caute crema de ras... Duhoarea însă rămîne pe mai departe insuportabilă. Se trage mai aproape de fereastră... Pfui, degeaba.

Mai dă o dată valiza de-a dura. De data asta capacul se deschide şi din valiză se rostogoleşte un cadavru.

XLII

Lui Felix i se tăiară picioarele. Cadavrul mînjit de sînge închegat avea gura căscată, ochii sticloşi, membrele contorsionate hidos. În cîteva clipe depozitul se umplu de o duhoare cumplită.

Porni spre uşă împleticindu-se, fără să-i mai pese de nimic.

— La naiba cu valizele astea mucegăite — strigă cineva de pe culoar. Încuiaţi depozitul ăla.

Ușa metalică fu trîntită și Felix auzi zăngănitul zăvorului. Crezu c-o să leșine de greață. Găsi o ladă pe care o propti de zid în picioare și se cățără pe ea s-ajungă la fereastră. Nu-i mai păsa de nimic. Ieși afară la aer. Din fericire în grădină turna cu găleata. După cîțiva pași privi înăuntru pe prima fereastră. Spălătoria. Numai bine ! Sări înăuntru. Mobilierul era compus dintr-un pat și o masă. Fusese adus pentru Gilda, care pe timpul carantinei nu avea voie să se urce în camera ei. Pe masă era o mică trusă de voiaj. O fi furat-o Gilda sau a uitat-o cineva aici ?

Se așează stors de puteri, gîfîind, cu limba de un cot. Își luă capul în mîini. Cum era cu putință ?

Doamna Villiers fusese asasinată. Beregata îi păstra urma unei tăieturi adînci. Cine ar fi putea fi ucigașul ? Doddy ! Gigoloul. Văduva siciliană îi povestise misionarului că doamna Villiers venise aici după Doddy. Doamna Hould e, prin urmare, femeia cealaltă, care-și părăsise bărbatul. Știa de la Elder și numele ei adevărat : doamna Cecklin. Doddy vrea să fugă azi cu bijuteriile femeii. Doamna Villiers fusese un obstacol în înfăptuirea acestor planuri, așa că gigoloul a lichidat-o pe soția redactorului, a ascuns-o într-un cufăr și pur și simplu, a trimis-o la depozitul de bagaje... La noapte va fugi cu bijuteriile lui Marjorie și gata.

Să-i spună lui Elder despre asta ? Nu ! Pe Maud tot prin canalul de la spălătorie vrea s-o scoată. Dacă Kramartz va fi prins și mărturisește pe unde a vrut să fugă, le vine ideea să pună și acolo o santinelă...

Ticălosul, n-are decît să scape. E în joc soarta lui Maud.

Criminalul ăla n-are decît să fugă, trăsni-l-ar Dumnezeu...

Încet-încet se liniști. Privi jgheabul de scurgere. Se termina cu o gură de canal rotundă, astupată cu un grătar metalic. Diametrul permitea unui om să coboare cu ușurință. O scăriță metalică ducea jos în subteran.

Și-acum, în sfîrșit, să se bărbierească. Se-ntoarse spre măsuță, în speranța că va găsi o oglinjoară în

nécessaire. În trusă cîndva fusese într-adevăr o oglindă, însă fie că se spărsese, fie fusese aruncată. În locul ei găsi tot felul de mărunțișuri care pot fi furate din camerele clienților fără să bată la ochi : un pieptene de baga, o trusă de cusut, o pudrieră...

Închise gentuța neagră. Nu-i nimic. O să se descurce și fără oglindă. Se scotocea prin buzunare, pentru că nu-și găsea briciul, cînd auzi pe culoar glasuri care se apropiau. Se strecură grăbit sub pat. Iar o ia de la capăt. Așa o să pățească mereu : cînd sub pat, cînd pe scara de incendiu, cînd în șifonier. Se obișnuise cu asta pînă într-atît, încît se întreba cum va fi cînd va trebui să renunțe la aceste obiceiuri. Intră Gilda fredonînd. Puse jos un coș cu rufe. Aprinse lumina, fiindcă se întunecase.

— Hei ! Gilda ! — strigă cineva după ea. Mișcă-te mai repede !

— Ce s-a-ntîmplat ?

— Au găsit o turistă moartă în depozitul de bagaje.

Fata ieși în fugă. Martin și *boy*-ul găsiseră cadavrul cînd se întorseseră în depozit cu soba de tuci. În jurul cadavrului era o mînă de muncitori și servitori înspăimîntați de moarte.

— Să nu se apropie nimeni de moartă ! — își dădu Martin aere — la locul crimei pot exista urme lăsate de ucigaș !

Boy-ul tuciuriu trimis după Elder se-ntoarse gîfiind :

— Sosesc !

Apăru comisia de anchetă. Polițiștii, căpitanul, Elder și Markheit.

— Știam — dădu din cap posomorît inspectorul. E doamna Villiers.

Începură cercetările. După o jumătate de ceas comerciantul Vangold fu arestat după ce recunoscu că lui îi aparține briciul cu miner de sidef, marca „Sidney Crick", găsit lîngă cadavrul cu beregata tăiată.

XLIII

Se înserase. Gilda se întorsese fredonînd în cameră. După un timp apăru şi o cameristă căreia tocmai i se luase un interogatoriu. Acum s-au apucat să iventarieze lenjeria dintr-un coş cu rufe spălate. Gilda împăturea rufele grijulie, iar camerista ţinea socoteala.

— Două cearşafuri... un plic...

— Feţele de pernă nu le pune la socoteală... îs ale mele... Pe tine dă ce te-au interogat ?

— Io eram... ăă... cum îi zice... cînd trebe să stai noaptea dă pază... A, da : dă servici ! Şi m-au întrebat dacam băgat dă seamă că ceva nu-i în regulă... Le-am zîs c-acolo pă culoar a fost linişte toată noaptea... Don' Vangold îi băiat subţire. Mi-a dat un gulden să-i duc un răvaş şi un buchet dă flori lu' baroneasa Petrovna. Mi-a dat şi-a doua zi un răvaş, da' baroneasa cică să-i spun că n-a mai rămas la ea nici un stilou dă aur... Acu' el se smiorcăie la poliţişti că vrea să-i telefoneze nevesti-si...

— Şi tu ce-ai zis ?...

— Că n-am băgat dă seamă n'ica. Io am fost dă sărvici doar o noapte... Patru plicuri... Al cincilea-i dus la cusut...

„Bietul Vangold" — îşi zise Felix sub pat, chinuit de furnicile şi miriapozii care se căţărau pe el.

— Dacă mă întrebau ce şi cum îi la etaju' trei, aveam ce povesti. Numa' porcării... Shilling, guvernatoru' din Tonga, împreună cu căpitanu' Dickman au găbjit săptămîna trecută ţigările lu' Bruns. L-au plătit pă recepţioner să-şi ţină gura... Trei găinari... Din întîmplare i-am auzit şi io... Mi-au dat cincizeci de guldeni şi cică dacă nu-mi ajung o să-mi mai dea cinzeci... m-au pus să-i duc lu' Bruns ţigările ca şi cum ar fi sosit poşta... Bruns ăsta cică face contrabandă cu arme în China. Aşa zice Ferdinand. Asta se pedepseşte urît de tot. Cică n-ai voie să scoţi arme dîn Java. Ăla a făcut bani mulţi, deşi a fost un pîrlit dă marinar, şi-a mai fost cică şi la zdup... Acu' îi vin ţigările drept din fabrică, dă la Simon Artz, are numele scris pă fiecare...

— Îîi... scundacu' ăla dă l-a bătut pă bietu' liftier ?

— Îhî... Şi care pă urmă i-a dat cinzeci dă guldeni, că nu-i hain, da-i cam mîrlan dă felu' lui... Acu n-o să mai bată el pă nimeni, că l-au otrăvit şi-o să crape şi-or să-l îngroape. Aşa zice Ferdinand. Îi chelner la camere şi, dă scîrţar ce e, fură din ţigările clienţilor. Şi s-a îmbolnăvit. Şi mi-a zis că Bruns e otrăvit. A scocioríţ prin camera căpitanului Dickman şi a dat peste o otravă din cînepă şi mac crud care fumată îl omoară pă om cu încetu'... Şi mi-a zis că nu-i vreme dă pierdut, aşa că i-a strîns cu uşa pă căpitan şi pă englez, să aibă şi el bani de-o motocicletă cu ataş... Alea opt plicuri dă mătasc albastră, pune-le deoparte, că-s a lu' belgianca aia, Odette. N-are decît ţoale dă mătase albastre şi uite că tot a vrut să se omoare. Martin zice că a părăsit-o unu' care făcea zahăr şi care avea mulţi cai dă curse şi că d-aia s-ar fi...

Felix uitase cu totul de gîngăniile care-i fojgăiau pe trup. Încremenise aşa cum stătea pe burtă sub patul de fier... Îşi aminti slăbiciunea care-l cuprinsese cînd fumase din ţigările „Bruns". Deci asta era ! Ţigările fuseseră otrăvite ! Şi-i puseseră în prag mimoza lui Li Shing ! Iar Bruns înghiţise momeala, credea că-i blestemat...

— Dereticînd, Ferdinand a văzut din întîmplare că Dickman are-n sertare paturi dă puşti şi l-a auzit spunîndu-i lu' Shilling : „...dacă avem voie să debarcăm în Tongo, piraţii nu se vor atinge dă vapoarele englejilor. Şi s-au vorbit între ei, da' guvernatoru' din Tonga i-a zis că nu-i lasă să-şi facă acolo cuib, iar guvernu' n-o să îngăduie armele. Dickman a zis că numa' Bruns să ocupa cu aşa ceva. Aşa că Ferdinand i-a mai strîns niţel cu uşa şi s-a căpătuit cu un costum dă vară şi două binocluri. Lidia l-a prins şi pă un avocat din Java, cică are un copil dîn flori pă care i-l cresc misionarii dă aici, iar liftieru' a prins-o pă o cucoană că...

— Numa' la spălătorie nu pică niciodată n'ica...

Lumina de pe culoar s-a stins. Luminau doar cîteva lămpi albastre de avertizare.

— Noapte bună — spuse camerista ieşind cu coşul. Gilda stinse lumina, dar nu se dezbrăcă. Aştepta pe cineva...

— Ceva mai departe se auzi un huruit de rotile. Era căruciorul cu cărbuni împins de fochişti la cazan. Apoi se făcu linişte. Nu se mai auzea decît plesnetul monoton al ploii... Trecu mai bine de jumătate de ceas.

Cineva bătu la uşă.

— Martin ?...

Nici un răspuns. Uşa se deschise şi cineva intră în întuneric.

— N-aprinde lumina... Eu sînt — şopti Kramartz. Desfă gura canalului. La plecare îţi dau banii... Te previn că pentru treaba asta poţi lua zece ani de închisoare, aşa că să-ţi ţii gura.

— Vai... *sahib*... Gilda... o să rămîie mută.

Tînărul şi fata făcură cîţiva paşi în întuneric, aşa că Felix putu ieşi neobservat de sub pat. În timp ce tînărul orbecăia în urma spălătoresei, Felix se repezi spre canal. Kramartz nu avea la el decît o trusă de voiaj lăcuită. În ea erau bijuteriile doamnei Hould !

— Nu poci... să-l dăşchid — icni Gilda aplecată deasupra grilajului care astupa gura canalului.

— Dă-te la o parte ! — Kramartz scoase ceva din buzunar, o vreme îşi făcu de lucru cu zăbrelele... un zăngănit... Saltă grătarul. Se auzea clipocitul apei. Luă geanta şi-i dădu fetei banii promişi... Grătarul căzu la loc zăngănind, iar tînărul coborî pe scăriţa de fier...

Şobolani speriaţi o rupseră la fugă puzderic. Tînărul porni cu spatele lipit de perete, să nu calce din greşeală în gol şi să cadă în apă... La fiecare cotitură lumina cîte o lampă cu globul mat... Trecuse de-acum de-a zecea gură de canal, cînd se hotărî să iasă la suprafaţă... Trase cu urechea. În jur era linişte şi o ceaţă groasă care te pătrundea pînă la oase... Folosi din nou ranga, forţă grătarul şi... iată-l afară !

Se afla în cartierul băştinaşilor, undeva departe de port, pe malul insulei. La o intersecţie auzi apropiindu-se paşi în fugă. Era un băştinaş cu ricşa. Bătu din palme.

— În port — strigă tînărul, făcîndu-se comod. Băştinaşul o luă la picior, trăgînd ricşa.

...Peste o oră era îmbarcat la bordul unui vapor care pornea spre Surabaya. Se întinse oftînd pe patul îngust din cabină şi deschise geanta să-şi desfete privirea cu comoara, cu minunatele bijuterii ale lui Marjorie.

Geanta era ticsită cu tot felul de fleacuri. Un pieptene de baga, o trusă de cusut, o pudrieră... şi tot ce şterpelise Gilda de la turişti. În schimb nici urmă de bijuterii.

Galben de ciudă, cu faţa schimonosită de furie, trînti de pămînt geanta şi fleacurile se împrăştiară pe podea...

XLIV

Aprinzînd lumina în cameră, Gilda nu-şi putu stăpîni un strigăt de groază. În faţa ei, cu o geantă în mînă, era un bărbat jumătate spin — jumătate bărbos.

— Taci ! Ai lăsat pe cineva să fugă din carantină. Pentru asta vei fi deportată pe insula Sumbawa.

— *Sahib*, fie-ţi milă...

— Ai o singură scăpare ! Peste o oră şi jumătate mă-ntorc cu o doamnă. Dacă ne ajuţi să coborîm în canal, tot ce s-a întîmplat va rămîne secret. Dacă n-o să fii aici, te denunţ.

— O s' fiu aici, *sahib*.

Felix urcă la mezanin cu gentuţa în care erau bijuteriile lui Marjorie. Profitase în întuneric de momentul în care Doddy ridicase grilajul de fier şi substituise gentuţa cu bijuterii, punînd în locul ei *nécessaire*-ul Gildei.

Se opri în faţa unei uşi de pe mezaninul pustiu la acea oră.

Trase cu urechea. Auzi o voce răguşită, macabră :

— Degeaba... m-am mutat astea două zile... Sînt pierdut... Blestemul se ia...

— Îmi pare rău, Hacker — zise o altă voce, la fel de macabră. Nu te mai urăsc... Frumos din partea ta că-mparți moartea cu mine... Îți mulțumesc...

— Eu nu...

Sfîrîitul unui chibrit aprins. Careva începe o nouă țigară.

— Știi... — gîfîi Bruns cu vocea pierită —, dacă n-ar fi să vor... multe... le-aș face altfel... Ce vită-ncălțată am fost... Am atîția bani... atîția... și-n viața mea... n-am făcut și eu... un bine... Acum e prea tîrziu... Sînt blestemat....

— Și eu, care crezusem că totu-i o tîmpenie...

— La început, și eu... S-a vădit că nu e. După a treia mimoză... mi-e scris să mor...

— Da' eu cum s-o mierlesc așa, fără nici o mimoză ? !...

— Ești predispus... la blesteme...

Un oftat adînc.

— N-am făcut bine, Hacker...

— Mi-e rău... Mr. Bruns...

— Nu-mi mai zi... Mr. Bruns... Mă cheamă Hermann Thorn... Dar m-am lepădat... de acest nume... E al unui șef de bandă... căutat de poliția din lumea întreagă... Pe vremuri... la Cairo... am jefuit seiful unui vapor... De-acum pot să-ți spun și asta, nu mai contează.

Tăcere.

Unde-s frumoasele vremuri... de-altădată ?

Felix nu mai bătu la ușă. Intră și le turui dintr-o suflare celor doi, care-l priveau holbați :

— N-am vreme de pierdut, așa că voi fi scurt. Dacă vreți să-mi fiți recunoscători, nu încercați să-mi dați de urmă. N-aveți absolut nimic. Blestemul acela e o prostie. În realitate țigările sînt otrăvite. Nu mai fumați. Beți cît mai mult alcool și cafea și-n două zile n-o să mai aveți nici pe naiba !

— De unde... știi ?

— Țigările vă sînt sistematic otrăvite de un contrabandist care vă face concurență. Sănătate.

Se strecură pe culoar și trase ușa după el.

Bruns își întoarse spre ușă fața scofîlcită, gălbejită, înecată în broboane unsuroase.

Se uită apoi la Hacker. Păreau două capete de mort. Nici celălalt nu arăta mai grozav. Ochii ziceai că-i sînt două pete de umbră. Brusc înșfacă o sticlă de whisky de pe masă și o duse la gură.

— Ticăloșii — zise Bruns printre dinți. Aici e mîna agenților englezi... O să le pară rău... dacă chiar o să mă fac bine, e vai și-amar de ei... Hei ! lasă sticla aia, măi lipitoare ce-mi ești !

— Îm ? — gîfîi Hacker cu o expresie de mulțumire — adineauri crezusem că dacă te pui pe picioare o să deschizi o școală de duminică.

— Aș, prostii ! Ticăloșii... o să le scufund vapoarele... ce te hlizești la mine ?

— Mi-a venit o idee... ăă... hîc — sughiță Hacker. A... apropo : nu cîntăm și noi ceva ?

— Nu !

— Păcat... cu așa un secretar de treabă ca mine...

— Ai visat ! Nu-mi ești și nici n-ai să-mi fii vreodată secretar !

— Nu te pripi... Mr. Hermann Thorn... judecă și dumneta...

Bruns își mușcă buza și murmură :

— De fapt n-ar fi exclus să te angajez...

A doua zi, în afara bolnavilor de malarie, Markheit consemnă în jurnalul său medical și două cazuri de comă alcoolică...

XLV

...Tînărul se furișă pe coridor. Polițistul pus s-o păzească pe Maud dispăruse... Te pomenești că inspectorul le întinde o mînă de ajutor ? ...Bătu la ușă. Intră...

În întuneric zări o siluetă în fotoliul în care de obicei stătea Maud.

— Maud... — șopti cuprins de îndoială.

— Nu-i aici — veni calm răspunsul. În fotoliu ședea Elder.

— Unde-i fata ?!

— La loc sigur. Știam că vrei să fugi cu ea, așa că mi-am luat cîteva măsuri de prevedere. Maud e bine păzită.

— Elder !

— Ascultă-mă, bătrîne, aici e vorba de o luptă între bine și rău. Iar binele trebuie să învingă urmîndu-și calea lui dreaptă dintotdeauna, după toate regulile cavalerismului. Asta mi-e crezul, după el mă călăuzesc în viață și cu asta basta. Fata trebuie scoasă basma curată. Dacă o împingi la evadare, nu faci decît să-i dai apă la moară unui ticălos.

— Și dacă nu reușești s-o scoți basma curată ?

— Atunci... atunci...

— O nenorocești...

Elder se cufundă în gînduri.

— Liniștește-te, Felix. Avem șanse să reușim. O să dau de urma covorului. Un persan mare nu poate fi distrus cu una cu două, iar personalul hotelului oricum nu poate fi implicat în povestea asta... De ars, nu puteau să-l ardă... Dacă apare covorul, am învins !

— Despre ce covor e vorba ?

— Un persan ruginiu.

— Făceam baie cînd... Wolfgang l-a adus la 102.

— Ce-ai zis ?! În camera cu tavanul căzut ?

— Da.

— Doamne, dacă știam... De ce nu mi-ai spus ? Hai ! Era întîia oară că Felix îl vedea pe Elder așa de agitat.

O luară la fugă pe scări.

...Covorul era în camera cu aer stătut și băltoace de apă. Elder îngenunche...

Lui Felix nu-i veni să-și creadă ochilor văzîndu-l pe inspectorul care stătea în patru labe și adulmeca de aproape covorul...

— Mda... — făcu el. Am bănuit eu... Ochii îi luceau febril. Nu-i nevoie să mai evadezi, bătrîne. De-acum totul e-n ordine ! Hai să rulăm frumușel covorul...

În acest moment lumina din hotel se stinse...

— Capul ! — strigă Elder, însă fu prea tîrziu. Cineva se furișase pe ușa lăsată deschisă și-l lovi pe Felix în cap

atît de strașnic, încît acesta leșină pe loc. Elder trase trei focuri în aer. Împușcăturile răsunară înfricoșător.

Între timp pe covor se învîlvoră o flacără mare. Cineva aruncase pe persan o bombă cu eter și apoi o rupsese la fugă, iar Elder, care se-mpiedicase de trupul lui Felix, nu-l mai putu prinde pe agresor. Îl tîrî pe Felix afară pe culoar. Ca la un semnal, pe coridoarele hotelului se aprinseră-n întuneric lanterne. Ca din pămînt răsăriră în locuri dinainte stabilite polițiștii. Elder coborî în fugă pe scara în spirală, sărind cîte patru-cinci trepte odată. La fiecare etaj urmăritul era întîmpinat de fasciculul orbitor al unei lanterne... Iar în spate se afla urmăritorul... Se opri orbit...

Elder plonjă peste zece trepte și-i sări în spate. Îl prinse cu mîinile de gît. Se rostogoliră la pămînt încleștați.

— O lanternă ! — strigă Elder din toți rărunchii. Te-am prins, ticălosule ! Jocul s-a sfîrșit !

Celălalt îi răspunse resemnat :

— Adevărat, domnule.

XLVI

Santinela postată lîngă tabloul electric fusese atacată prin surprindere.

La decuplarea luminii din tablou plouase cu scîntei albastre. A urmat apoi o tăcere de cîteva secunde, după care s-au auzit trei împușcături. Agresorul care-l doborîse pe polițistul de lîngă tabloul electric fugise spre mezanin, cu gînd să se ascundă într-o cameră liberă...

Intrînd, a fost orbit de lumina unei lanterne. Un polițist îl soma cu revolverul :

— Mîinile sus, Wolfgang ! — strigă Sedlintz. Da' repede.

Pînă să-și vină în fire, Wolfgang se trezi cu cătușe la mîini, împins către biroul lui. După un minut apăru și Nalaya cel Măreț cu nasul sîngerînd și mîinile încătușate.

La etaj căpitanul făcea din nou ordine.

— Toată lumea este rugată să se retragă-n camere — tună căpitanul. Nu vă temeți. Nu s-a întîmplat nimic.

La care mai mulți turiști leșinară. Un polițist veni în fugă :

— Hotelul e-n flăcări.

Sparseră geamul hidrantului și dădură alarma.

În scurtă vreme se auziră sirenele și claxoanele pompierilor.

Grand Hotelul e-n flăcări ! Limbile de foc din camera de la etaj se zăreau pînă hăt-departe.

La început trecu cordonul carantinei o singură grupă de pompieri, căci cei intrați nu se mai puteau întoarce afară. Din fericire, această grupă izbuti să stingă pălălaia neînsemnată, iar turiștii adunați în holul recepției se-ntoarseră în camerele lor.

Zărindu-l pe Felix clătinîndu-se pe picioare în compania lui Markheit, Elder nu le mai dădu nici o importanță celor doi arestați. Ascultă pe rînd rapoartele polițiștilor.

Îi instrui în prealabil ca în cazul unei pene de curent să se grăbească fiecare la un loc dinainte stabilit, pe care să nu-l părăsească în ruptul capului. Crease astfel un dispozitiv care acoperea la fiecare etaj casa scării și cîteva din camerele nelocuite.

— Unde-i Ferguson ?

Acesta apăru ceva mai tîrziu, cu capul spart, plin de sînge și cu o falcă învinețită.

— Ce-ai pățit ?

— Păzeam trecerea de la mezanin... cum mi-ați ordonat... Cineva a încercat să treacă... l-am împiedicat... m-a lovit în cap...

— N-are cum să ne scape ! Răscolim tot hotelul pînă îi dăm de urmă ! — strigă Elder. Căutați un bărbat îmbrăcat într-o pijama roșie în carouri... Porniți !

Felix fugi în subsol, la spălătorie. El unul bănuia pe unde ar fi putut fugi individul.

— Gilda !

— Aici mi-s, *sahib*... — Fata aprinse lumina. Tremura ca varga.

— Caut un bărbat în pijama.

Gilda tăcea.

— Spune-mi dacă l-ai lăsat să coboare în canal. N-o să pățești nimic. Altfel, ești pierdută.

— Pe aici a coborît, domnule.

— Cum arăta la față ?

— N-am văzut, că... era mascat... își legase un batic peste față.

Felix ridică cu ușurință grilajul care astupa gura canalului. Era săltat pentru a treia oară în cîteva ceasuri.

Coborî pe scărița de fier și o luă la fugă. Șobolani cît pisicile se risipiră în toate părțile...

La un moment dat se opri, i se păru că aude pașii fugarului. Continuă să alerge în vîrful picioarelor, cît putea de repede...

La o cotitură îl zări pe individ. Era îmbrăcat în pijama. Un batic îi acoperea chipul ca unui tîlhar de drumul mare.

Acum întoarce capul și-l vede pe Felix. O rupe la fugă !

Felix dă următorul colț fără cea mai mică precauție.

În canalul îngust, boltit, două împușcături asurzitoare sparg liniștea...

Felix simte că e lovit, genunchii i se-nmoaie și se prăbușește lîngă perete. Iar privirea i se înnegurează.

...Mascatul în pijama roșie aleargă mai departe. A parcurs de-acum un drum cu mult mai lung decît Kramartz. În fine, urcă și el pe o scărița. Se căznește o vreme pînă ce izbutește să răzbată la suprafață.

Iese pe asfalt. Privește în jur gîfîind...

Iată că în jurul lui răsar ca din pămînt soldați și pompieri...

Scoate revolverul, dar o lovitură cu latul sabiei i-l zboară din mînă.

— Nu... Ar fi fost mult prea simplu — spune Elder înaintînd din cercul soldaților și-i smulge baticul de pe obraz.

Cei din jur se trag îngroziți înapoi. Chipul criminalului este acoperit cu bube roșietice, hidoase.

— *Mynheer* profesor Decker, sînteți arestat.

Cătușele se-nchid țăcănind.

XLVII

...Cînd își reveni, Felix se trezi într-una din camerele hotelului, în pat. O văzu pe Maud la căpătîi, aplecată asupra lui.

— Cum te simți ?

Felix îi întinse, surîzînd, o mînă.

— Bine... draga mea.

— Ai fost împușcat în umăr. Glonțul a trecut pe lîngă plămîn. Markheit spune că ești slăbit nu atît din cauza rănii, cît a oboselii. Bea un pic de lapte.

— Ce s-a întîmplat ?

— Sst... Întîi bei un strop de lapte. Discutăm pe urmă.

Dar nu apucară să mai stea de vorbă. Tînărul adormi la loc de cum înghiți ultimul strop de lapte. Se trezi seara tîrziu. Maud era tot la căpătîiul lui. Felix se simțea întremat și odihnit, se întinse și îi luă mîna...

— Maud... vreau să știu ce s-a întîmplat cu tine.

Fata îi zîmbi.

— Ce să fie ? Sînt prizonieră...

— Elder...

— Nu — răspunse fata — nu a lui, ci a ta. Elder zice că am căzut din lac în puț — se aplecă deasupra lui —, fiindcă de-acum înainte tu n-o să-mi mai dai drumul... niciodată... E adevărat ?

...Se smulseră din îmbrățișare doar la apariția inspectorului-șef.

Elder dădu mîna cu Felix, strîngîndu-i-o mai tare ca oricînd.

— Adineauri am vorbit la telefon cu guvernatorul. Nu i-am pomenit nimic despre rană.

— Foarte bine. Mi-nchipui ce spaimă a tras bietul bătrîn cînd a văzut că arde hotelul. Știa de la Elder că-s aici — se-ntoarse Felix spre Maud.

— Domnișoară Borckman, i-ați povestit epilogul acestei afaceri ?

— Felix s-a trezit abia adineauri. În plus, cred că-i de datoria dumneavoastră să i-l povestiți. Sînt destule lucruri pe care nu le-nțeleg nici eu.

Cineva bătu la uşă. Era chelnerul care venea să le servească ceaiul.

— Păi, cu ce să-ncepem ?... — întrebă Elder. Mai repede cu ceaiul ăla, Ferdinand !

— N-are rost să tragi cu urechea — remarcă Felix. O să-ţi fac cadou un costum de vară şi două binoclu ri, fii fără grijă.

Chelnerul făcu ochii mari, cît pe-aci să scape ceştile din mînă.

— Eu...

— Cît despre motocicletă, pune-ţi pofta-n cui. Întinde-o !

Ferdinand ieşi cu coada între picioare, alb ca varul.

— Profesorul Decker este un criminal care lucra în stil mare.

— Cum ?... — îngăimă Felix.

— Nu ştiai ? Ei bine, Decker era fantoma, şantajistul, asasinul, cel care se ascundea sub masca lui Borckman.

— Cînd adevărul a ieşit la iveală am crezut că înnebunesc — zise Maud.

— Îl bănuiam din prima zi, deşi premisele afacerii, plasate în Rusia, au rămas şi pentru mine o enigmă pînă cînd le-am aflat de la Decker. În studenţie profesorul fusese coleg cu mama domnişoarei Borckman. Era îndrăgostit lulea de frumoasa studentă medicinistă, cînd la orizont a apărut prinţul Sergius care, procurîndu-şi nişte acte false, luase numele de Borckman. Acesta s-a îndrăgostit de fată. S-au iubit şi s-au căsătorit. Vanitosul de Decker nu s-a împăcat cu soarta, a luat urma lui Borckman. Îl ura. Astfel a aflat că Borckman este un nume de împrumut. N-a bănuit însă că-n spatele lui se ascunde prinţul Sergius. După o vreme a aflat că exista un Borckman căutat de autorităţi pentru nişte crime odioase. Patima nu i se stinsese cu trecerea anilor, aşa că n-a pregetat să-l denunţe pe falsul Borckman, adică pe Sergius. Dăduse de urma tinerei familii stabilite la Acinsk. Pe baza denunţului împotriva lui Borckman autorităţile l-ar fi arestat pe prinţul Sergius. Un prefect omenos a dejucat însă planul lui Decker. I-a oferit lui Sergius-Borckman o portiţă de scăpare. La Shanghai Sergius a fost recunoscut de o

mai veche cunoştinţă şi, nevoit să se rupă de familia Borckman, a redevenit prinţul Sergius. Decker şi-a continuat pînda din umbră. Văzînd femeia rămasă pe drumuri cu doi copii, a înscenat o întîlnire „ca din întîmplare", la Shanghai, apărîndu-i ca un înger mîntuitor, gata să-i ia sub aripa lui ocrotitoare. I-a dus în Java şi şi-a etalat ostentativ mărinimia. Decker însuşi mi-a spus ce amarnic s-a înşelat în aşteptările lui. Femeia i-a arătat recunoştinţă fără să trădeze o clipă memoria prinţului Sergius. Fostul ei coleg i-a cîştigat încrederea într-atît, încît ea i-a dezvăluit adevărata identitate a bărbatului ei. Medicul care ulterior avea să ajungă un profesor eminent a renunţat la ţelurile sale intangibile, urmărind altele mai realizabile. A plecat pentru cîteva săptămîni la Paris, unde a început să-l şantajeze pe prinţ. S-a dat drept „adevăratul" Borckman. Pe banii prinţului şi-a utilat primul laborator serologic din Java, din aceşti bani şi-a revărsat binefacerile asupra familiei Borckman şi a început o nebănuită viaţă dublă. Lipsind de acasă cîteva săptămîni, profesorul cel sobru trăia pe picior mare în Tahiti sau Hawai, cu vilă, yacht, amante, juca la bursă şi la cazinouri, după care, reîntors în Java, redevenea savantul auster cu realizări demne de admiraţie. Cu oxidul bananic a dat lovitura : statul l-a recompensat cu o jumătate de milion de guldeni.

Pierderile uriaşe de la bursă şi de la ruletă, viaţa necumpătată pe care a dus-o l-au purtat în pragul prăpastiei. Jumătate de milion abia i-a ajuns să-şi achite datoriile. Visa să mai pună mîna pe cinci sute de mii de guldeni. Ştia că un stat oarecare ar fi fost dispus să-i plătească această sumă pentru a intra în posesia monopolului oxidului bananic în dauna olandezilor. Dacă şi-ar fi furat propria-i invenţie, ar fi însemnat să-şi sacrifice prestigiul de savant eminent. Astfel i s-a născut ideea de a-şi şantaja secretara, pe Maud, silind-o să fure însemnările referitoare la oxidul bananic şi să fugă din ţară. Fuga secretarei l-ar fi ridicat deasupra oricărei bănuieli, Maud ar fi fost neîndoielnic în culpă. Urmarea afacerii s-a derulat aici. Domnişoara Maud n-a avut încotro, a trebuit să-i fure însemnările. Era convinsă că astfel îşi trădează binefăcătorul în avantajul lui Borckman. Nu ştia că cei doi sînt

una și aceeași persoană. Borckman i-a cerut să vină la Grand Hotel și-i pregătise un avion care s-o ducă de pe insulă pe continent. În momentul furtului, Decker nici nu se afla prin preajmă, plecase chipurile la un congres. Între timp a venit aici incognito, își răsese barba pe care i-o cunoștea o lume întreagă, a închiriat o cameră modestă și urma ca într-o noapte să intre în posesia caietului fără a fi recunoscut de către Maud.

— L-ar fi luat din fața ușii — interveni Felix.

— Din fericire, drama a luat turnura unei tragicomedii. În scenă au intrat doi escroci : Wolfgang și complicele lui, Nalaya cel mai degrabă Ticălos decît Măreț au șmecherit cum au putut acum zece ani capitalul necesar construirii unei ministațiuni balneare pe Lagonda Mică. Regele și Wolfgang s-au ales cu încasarea veniturilor provenite din exploatarea întreprinderii hoteliere pe termen de zece ani. Termenul expira în această toamnă. De la anul, întreprinderea trece în exploatarea directă a băncii care a investit capitalul. Cei doi escroci au vrut să stoarcă pînă la ultima picătură această ultimă ocazie de a face bani. Așa le-a venit ideea de a prelungi sezonul turistic. O clientelă selectă de peste optzeci de persoane le-ar fi adus un cîștig de peste o sută de mii de guldeni, asta însemnînd jaf curat. Dar cum ar fi putut prelungi sezonul ? Simplu : cu o carantină care ține fix trei săptămîni. Nalaya cunoștea o plantă otrăvitoare care provoacă simptomele ciumei bubonice. dar nu și moartea. Și-au ales o victimă însignifiantă, un individ șters pe care să-l otrăvească. Incognitoul profesorului Decker i-a indus în eroare. A fost de-ajuns să-l mituiască pe chelnerul de room-service ca să-i pună profesorului otravă în cafea. Pentru isprava asta chelnerul a primit cincizeci de guldeni. Meschinăria i-a dus la pierzanie pe mulți criminali. Așa s-a întîmplat și acum. Chelnerul i-a dus lui Decker cafeaua otrăvită. Dimineața lui Decker i s-a făcut rău. A fost chemat doctorul Ranke, un om hapsîn și corupt. Și-a dat seama la prima vedere, din două întrebări, că-i vorba de ciumă. Nu i-a putut veni în ajutor decît cu tratamentul clasic. uleiul de Palmira pentru ungerea plăgilor. Profesorul și-a dat seama ce-l așteaptă. Uleiul acesta cu un miros pătrunzător atenuează

senzația de usturime. Ungîndu-se cu uleiul, i-a spus deschis doctorului rămas în prag :

„Colega, eu sînt profesorul Decker, am venit aici incognito. Vreau adevărul : am ciumă ?"

„Da. Sînteți un caz tipic, domnule profesor" — i-a spus doctorul pe șleau.

— La zece mii de bolnavi de ciumă bubonică abia dacă supraviețuiește unul. Iar acela rămîne o epavă pe tot restul vieții. Decker s-a hotărît să le redea libertatea victimelor pe care le atrăsese-n cursă. L-a rugat pe doctorul Ranke să pună punct acestei afaceri. Să urce la camera 88. (Acolo stătea Maud, abia a doua zi a făcut schimbul cu Lindner). Să-i transmită domnișoarei Borckman că se poate întoarce acasă cu însemnările și să-și vadă liniștită de treabă. El se dăduse drept Borckman. Ranke a priceput că i se oferă o ocazie unică. Știa ce valoare are oxidul bananic. N-a înștiințat autoritățile imediat că există un caz de ciumă, ci mai întîi și-a dat o întîlnire nocturnă cu Maud. Asta s-a întîmplat cînd ai intrat tu la ea pe fereastră, în pijama.

— Măcar știu și eu pe unde-a umblat în noaptea aceea — zise Felix punîndu-și în poală și cealaltă mînă a fetei.

— Ranke a lăsat să se-nțeleagă că e la curent cu tot ce s-a întîmplat și a avut abilitatea să scoată de la Maud esențialul. Apoi a șantajat-o și i-a cerut caietul. I-a dat termen pînă a doua zi. Dimineața Wolfgang și băștinașul au aflat de la Ranke cine e pacientul pe care ei îl crezuseră un biet comis-voiajor. Chelnerul care le fusese complice a tras cu urechea la această dezvăluire. Risca închisoarea pe viață... pentru cincizeci de guldeni ! Pînă să înștiințeze doctorul autoritățile, chelnerul s-a dus la bolnav. Și lui Decker îi păruseră suspecte simptomele de ciumă fără febră și paralizie. Chelnerul a încercat să-și scape pielea spunîndu-i de la obraz cum fusese otrăvit. Decker a înțeles totul. L-a plătit pe chelner ca să păstreze secretul pe mai departe. A rămas să aștepte întoarcerea lui Ranke. Între timp însă a sosit poliția și s-a instituit carantina. Abia a ieșit Markheit din camera bolnavului, că Decker s-a furișat la etaj, o dată cu doctorul Ranke, care avea treabă la camera 88, unde însă de-acum locuia Lindner.

Doctorul i-a cerut permisiunea să dea un telefon. Lindner a coborît în hol, deoarece poliția îi convocase pe toți turiștii la recepție. Ranke tocmai ridicase receptorul ca să vorbească cu Maud, cînd în cameră a apărut bolnavul. Și-au aruncat vorbe grele și s-au încăierat. Pe îmbrăcămintea victimei se vedeau urme de violență, avea cravata sfîșiată și cămașa ruptă. Lui Ranke nu i-a fost greu să-și doboare adversarul slăbit de boală, dar cînd să iasă din cameră, Decker l-a înjunghiat cu pumnalul de recuzită de pe biroul lui Lindner. Pe urmă în scenă au intrat cîteva personaje aflate în pragul isteriei. Signora Relli a mutat cadavrul din camera lui Lindner. Maud a crezut că ucigașul este prințul și a furat pumnalul de la locul crimei. Auzind zgomote suspecte, Felix a ieșit din ascunzătoarea lui, să vadă ce se-ntîmplă, dar, temîndu-se să nu fie implicat, a preferat să se ascundă la loc, nu înainte de a pierde un nasture de la pijama la locul crimei. Toate acestea au frînat evoluția anchetei. Din fericire, însă, m-am putut sprijini pe un indiciu esențial. Cadavrul păstrase un parfum discret dar perceptibil de ulei medicinal. Se lipise de el de pe trupul lui Decker. Acest indiciu m-a condus pe o pistă corectă. Urmele încăierării erau vizibile pe cadavru, dar nu și în camera unde fusese găsit. Iar sîngele scurs pe podea era infim raportat la gravitatea rănii. Am tras concluzia că covorul pe care se purtase lupta și pe care se scursese sîngele a dispărut. Pe acest covor se păstrase și mirosul uleiului de Palmira. De asta și-a dat seama și Decker. Wolfgang și băștinașul ajunseseră-n mîinile lui. Dacă poliția l-ar fi arestat pe Decker, iar acesta ar fi dat în vileag cum a fost otrăvit, pe cei doi i-ar fi așteptat o pedeapsă grea. Profesorul i-a înhămat la treabă, făcînd din ei, practic, niște sclavi. Wolfgang a ascuns covorul. Nalaya îi ducea scrisorile la destinație. Wolfgang m-a și atacat o dată-n întuneric. Infirmiera avea somnul profund, iar medicul nu se afla prin preajmă decît ziua, cînd Decker simula suferința provocată de ciumă. Am reușit să intru în posesia unei oglinjoare din camera lui Decker, procurîndu-mi astfel amprentele lui. Erau identice cu cele de pe întrerupătorul tabloului electric.

Am luat toate măsurile pentru contracararea lui în cazul unei noi pene de curent. Ferguson i-a blocat accesul spre cameră. Decker nu s-a putut întoarce în camera lui și a fost nevoit să forțeze evadarea.

— Și cum l-ați prins ?

— Markheit suspendase carantina încă înainte de izbucnirea incendiului, deoarece din depoziția lui Wolfgang reieșise că în hotel nu există nici un caz de ciumă. Cînd ai luat-o din loc, am fugit după tine, căci răspundeam pentru soarta ta. Gilda mi-a mărturisit totul de la prima amenințare. Am luat pompieri într-un camion și am pornit cu el de-a lungul canalului. La fiecare gură de canal am postat cîte trei oameni. La penultima am sosit o dată cu Decker și l-am prins.

— Dar doamna Villiers ? — întrebă Maud.

— Întîmplarea a făcut ca hotelul să fie scena unei crime care n-are nici în clin nici în mînecă cu tot ce v-am povestit. Doamna Villiers dansase pe vremuri cu gigoloul, pe afiș erau cuplul „Amy și Doddy". Doddy sedusese o altă femeie, sperînd să pună mîna pe bijuteriile ei. Doamna Villiers, cu gelozia ei, îi primejduia acest plan, așa că a suprimat-o. Ucigașul se află deja în urmărirea poliției. Ceilalți acuzați și-au recunoscut culpa. Decker m-a rugat să nu consemnez în procesul-verbal nimic în legătură cu Borckman... I-am făcut acest serviciu... cu dragă inimă.

— Vă mulțumesc... — șopti Maud.

— Elder ! Ești mare !

— Nu eu, ci dreptatea — răspunse inspectorul-șef.

XLVIII

Sosi și clipa exodului : turiștii părăseau Grand Hotelul și se-ndreptau către port. Baroana Petrovna și domnișoara Jörins vor urca împreună pe munții javanezi. Lindner și signora Relli își fac bagajele pentru Italia, unde se vor căsători... Hacker, secretarul particular al lui Mr. Bruns, a rezervat două bilete la avionul de Shanghai. Amîndoi

plesnesc de sănătate. Camerele rămîn pustii, valeții și cameristele scotocesc după fleacuri uitate de turiști prin camere. Odette Dufleur va fi transportată la un sanatoriu, iar afară ploaia nu mai contenește.

Sub portalul de sticlă al hotelului, o flașnetă își deapănă monoton acordurile-i nostalgice...

Marjorie a îmbătrînit într-o noapte cît în zece ani... Doddy a dispărut... Cu bijuterii cu tot... S-ar putea întoarce acasă... doar are un alibi... a fost invitata signorei Relli... Dar ce-o să-i spună lui Arthur despre bijuterii ?... Cum o să se-ntoarcă cu mîna goală ?... Ce altceva să facă ?

Privi în zare apa verde, tălăzuită, a oceanului... Pe bolta înnorată planează păsări mari cu aripile desfăcute...

Da... nu i-a mai rămas altceva de făcut !

— Scuzați-mă — o oprește un valet cu livrea în vestibul. Ați uitat ceva în cameră. Și îi întinde... caseta cu bijuterii !

Marjorie își trece mîna prin păr... deschide caseta... toate... sînt toate...

Pesemne că are vedenii !... E oare cu putință ?

— Cine ești dumneata ? — îl întreabă gîfîind pe valet.

— Un slujitor. Slujitorul destinului. De data asta, doamnă... Dar pentru ultima oară... Mă-nțelegeți, nu ?... Respectați-vă soțul și iubiți-vă copilul... *Au revoir*...

Slujitorul destinului dispare. Îl caută pe Elder.

— Mare noroc, bătrîne — îi zice — că ai dat în camera lui Maud peste bijuterii. Uitasem de ele și, iată, ai salvat viața unei femei.

— Să mergem — răspunde Elder — prințul Sergius și Maud sînt de două ceasuri oaspeții tatălui tău. Sper că de data asta n-o să mai fugi de căsătorie în pijama...

— Hotărît nu.

Pe drum Felix se oprește brusc.

— Spune-mi... Pumnalul ăla îl aruncasem în grădină, cum de a reapărut în hotel ?

— A fost găsit în cizma căpitanului.

— Ce face ? !... Cine l-a pus acolo ?

— Eu ! Nu voiam să-l aresteze pe Vangold. Așa încît găsindu-l în grădină l-am băgat în cizma bătrînului nostru căpitan. Dar vezi, să nu-i spui.

— Iar caietul cu oxidul bananic ?

— A ajuns unde trebuie. L-am găsit la direcțiune în buzunarul livrelei, exact unde-mi spuseseși că l-ai lăsat.

— Și mie mi-ai zis că nu l-ai găsit !

— Da ! Căci altfel i l-ați fi dat lui Decker... Să mergem.

...În vila guvernatorului, în jurul mesei s-au strîns cîțiva oameni fericiți. Afară toarnă cu găleata, dar cui îi mai pasă de asta ? Guvernatorul se bucură pentru băiat, Elder se bucură de avansare, iar dintre toți Felix este cel mai fericit, fiindcă sub fața de masă ține strîns mîna fetei...

O știre din presă :

La cazinoul Alcazar din Singapore s-a petrecut o tragedie nu tocmai obișnuită. O balerină geloasă l-a împușcat în timpul programului său artistic pe dansatorul Erich Kramartz, care figura pe afiș sub pseudonimul Doddy. Moartea a survenit instantaneu...

Și-n timp ce peste ultima scenă a dramei cortina s-a lăsat ca un lințoliu, Lagonda Mică a fost definitiv împresurată de o piclă groasă, fetidă și stătută.

O tînără pereche aflată în voiaj de nuntă debarcă în Hawai.

CICLONUL BLOND

INTRODUCERE

Autorul recunoaşte spăsit,
dar pe scurt,
că romanul său necesită lămuriri preliminare

Cititorul, dar nu mai puţin scriitorul, abia aşteaptă să treacă peste aşa numitele preliminarii ale romanului. Treaba asta este pe de o parte plictisitoare, iar pe de alta un clişeu al genului, mai ales în ziua de azi, cînd unele specii româneşti nu sînt coapte pe bandă rulantă, ci pe baza unor reţete, a unor reguli de artă culinară. De pildă : „Se iau două tinere inimi îndrăgostite, se fring, li se opăresc pătimirile, se presară cu un praf de binecuvîntări în faţa altarului şi, bine fierte sau doar uşor rumenite, pot fi oferite oricînd spre consum cititorului".

Cred c-ar fi mai înţelept din partea mea să recunosc deschis că cititorii acestui roman au nevoie de cîteva date introductive. Dar cu cît mai repede vom trece peste ele, cu atît mai bine.

Ce i-ar trebui deci acestui roman ?

În primul rînd o fată necăjită, care-şi cîştigă traiul traducînd balade populare, un trai nu tocmai strălucit, dat fiind faptul că în lume este infim numărul marilor capitalişti care au făcut avere traducînd balade. Ne-ar mai trebui un puşcăriaş bătrîn căruia să-i curăţim cu grijă inima de toate păcatele, pînă ce din străfundul ei vom scoate la iveală piatra preţioasă a omeniei sale. O piatră preţioasă care valorează pe puţin o jumătate de milion de lire sterline. Bătrînul puşcăriaş, pe numele său Jim Hogan, a fost cîndva coleg de şcoală cu Mr. Weston, tatăl fetei pomenite mai sus. Mr. Weston obişnuia să-şi viziteze din cînd în cînd prietenul ajuns la închisoare, uneori îi trimitea şi cîte un pachet, cu alte

cuvinte încerca să-i mai îndulcească lui Jim Hogan soarta nefericită. După moartea lui Mr. Weston, familia sa a preluat tradiția ocrotirii prietenului din închisoare, trimițîndu-i cînd și cînd cîte un pachet, iar pe Hogan, în locul domnului Weston, îl vizita acum Evelyn, fiica răposatului. Poveștii noastre i-ar trebui și un tînăr ușuratic, un domn visător și nu tocmai integru, pe nume Eddy Rancing. Locuiește la mansardă, vizavi de apartamentul familiei Weston, iar în ceea ce privește ocupația sa, momentan tocmai lucrează la o invenție care odată montată pe motociclete i-ar aduce profituri de milioane. Invenției nu-i lipsește deocamdată decît esențialul. Vreo doi ani și jumătate, prin bunăvoința unchiului și tutorelui său, Mr. Arthur Rancing, tînărul a urmat cursurile facultății de drept. De-o vreme încoace își toacă la cărți, între întîi și patru ale fiecărei luni, banii trimiși de unchiul și tutorele său, Mr. Arthur Rancing. În timpul liber este amorezat, deocamdată fără speranță, de Miss Evelyn Weston. În afara lui Eddy Rancing s-ar cuveni să facem cunoștință și cu Mr. Charles Gordon, care-i pe cale să iasă din închisoare după ispășirea unei condamnări de șase ani. Timp de cinci ani și trei sute șaizeci și două de zile a rezistat cu brio, dar ultimele trei zile de detenție îi par insuportabile și chestia asta cu închisoarea începe să-l calce pe nervi. Mai sînt și oameni din ăștia. Un amic de-al meu, mare alpinist, care a escaladat de mai multe ori Mont Blancul, și-a luat săptămîna trecută administratorul la palme, pentru că nu funcționa liftul și a trebuit să urce pe jos pînă la etajul cinci. Cu trei zile înainte de eliberare, Gordon s-a plîns de o migrenă și de niște palpitații cumplite, la care înțelegătorul medic al penitenciarului a dispus internarea lui în spitalul închisorii.

CAPITOLUL ÎNTÎI

Un milionar își pune pe veci în cui găleata cu clei. Își face testamentul, lăsînd o moștenire ușor de găsit. Trebuie să fie pe undeva pe-aici, pe Pămînt. Directorul trimite semnalmentele unui ocnaș înalt, de un metru nouăzeci, cu nasul pocit de-o cicatrice veche, ocnaș despre care se poate presupune că nu dormea. Aici e buba. Și pereții au urechi în persoana lui Eddy Rancing. Iată planul său : o va jefui pe fată ca s-o facă bogată. Își ia tălpășița.

1

Milionarul cu găleata în mînă se opri o clipă.

Își regretă pe dată nesăbuința, alegîndu-se cu un ghiont zdravăn, ca să nu uite că e așteptat în atelier. În atelier milionarul era într-adevăr așteptat de către colocatarii săi să apară cu găleata. Colocatarii își omorau timpul confecționînd pungi de hîrtie, iar pentru această îndeletnicire aveau nevoie întruna de cleiul pe care-l căpătau prin bunăvoința milionarului molestat mai sus.

Domnul acesta bogat luă la cunoștință cu o indiferență nedemnă de starea lui socială faptul că fusese înghiontit în coaste. Oricît de incredibil vi s-ar părea, milionarul era locatarul penitenciarului din localitatea engleză Dartmoor. Trăia în această ambianță de opt ani de zile. Nimeni nu știa că e milionar. Tot ce se știa despre el era faptul că-i un bătrînel retras, taciturn, greoi în mișcări, și care la o vîrstă respectabilă, după treizeci de ani petrecuți în slujba crimei fusese pe bună dreptate scos la pensie, asigurîndu-i-se pe tot restul vieții casă și masă în Dartmoor.

Avea parte aici de traiul liniștit, tihnit al criminalilor pensionați, care consta în dereticatul celulei, plimbarea în curtea închisorii, confecționarea pungilor de hîrtie, cîte un pachet cu alimente sau un vizitator. Jimmy Hogan avea un singur vizitator, pe Miss Evelyn Weston. De la moartea fostului său coleg de școală, fata îl vizita o dată la două luni, schimba cîte o vorbă cu bătrînul pușcăriaș, iar acesta se mulțumea să mormăie în barbă ursuz, posac.

Miss Weston era studentă la filosofie, ceea ce nu pune într-o lumină tocmai favorabilă spiritul practic al acestei fete. Curios, dar așa se-ntîmplă: celor ce-nvață de la cei mai mari maeștri cum să gîndească le vine-n minte cel mai rar lucru de pe urma căruia să tragă vreun folos. Evelyn Weston, de pildă, se căznea să-și cîștige existența traducînd în engleză balade medievale franțuzești. Dacă ținem cont de faptul că la data desfășurării întîmplării noastre în Anglia scăzuse în mod îngrijorător cererea de balade transpuse din franceză, n-o să ne mirăm că miss Weston o ducea greu împreună cu mama ei la mansarda unei case de raport de pe King's Road. Pensia răposatului Weston abia le asigura cît de cît traiul. Din fericire, fratele văduvei Weston, deși nu era un tip înstărit, izbutea ca în răstimpuri să-și ajute din veniturile sale sora mai mică cu sume cînd mai mari, cînd mai mici. Acest frate cumsecade, Mr. Bradford, era croitor de lux. Avea oarece dare de mînă, fiindcă în afara meșteșugului său se ocupa și cu speculațiile la bursă, de obicei cu succes.

Consider importante aceste spuse numai în măsura în care cititorul va intui altruismul cu care Evelyn Weston, în ciuda traiului ei modest, nu s-a dezis de bătrînul ei criminal Jim Hogan și a continuat să-i ducă periodic cîte un pachet cu alimente la Dartmoor.

2

După cincisprezece ani de închisoare, cazul lui Jim Hogan a fost înaintat instanței supreme, acelei instanțe care nu pronunță decît sentința de achitare. Bătrînul Hogan aștepta în spitalul închisorii să fie eliberat din trupul său de lut și, aflîndu-se în fața unei instanțe unde pînă și cel mai mare păcat pare mărunt pe lîngă cel mai mic bine făcut vreodată, putea fi sigur că-n cîteva ore va părăsi Dartmoorul.

Seara la ora opt se-ntîmplase ceva uluitor. Bătrînul Hogan declarase că dorește să-și facă testamentul. La început medicul crezuse că are febră. Ce testament și-ar fi putut face un bătrîn deținut? Trupul îi aparținea de-acum țărînii, sufletul — iadului, iar hainele — statu-

lui. Cum însă puşcăriaşul o ţinea una şi bună pe-a lui, iar ultima dorinţă a unui muribund rareori se-ntîmplă să nu fie respectată pînă şi de directorii penitenciarelor, fu întocmit procesul-verbal al ultimelor dispoziţii date de bătrîn, la cererea sa, în prezenţa exclusivă a duhovnicului şi a directorului..

...A doua zi, bătrînul Hogan se dădea huţa pe inelul lui Saturn şi, privind în urmă de la o depărtare de mii de ani lumină spre planeta noastră măcinată de indigestie, îşi freca mîinile mulţumit :

Miss Evelyn Weston era moştenitoarea unui milion de lire sterline.

- 3

Nu-mi place să judec pe nimeni după defectele lui. Nici curiozitatea nu cred că-i un păcat. E posibil să-l îmbătrînească pe om mai repede, cel puţin asta pare să însemne faptul că foarte multe femei relativ tinere merg cu regularitate la cosmetică, dar nici ăsta nu-i un păcat. Curiozitatea însă are un frate geamăn schilod din naştere, o pocitanie de copil: trasul cu urechea. Pe cei ce trag cu urechea îi disprețuiesc. De cîte ori mi s-a întîmplat să trag cu urechea, am făcut-o cu remuşcări. Credeţi-mă că această faptă are ceva ce aduce cu un asasinat, parcă am înjunghia pe la spate, cu organul nostru auditiv, secretul unui alt om. Nici lui Eddy Rancing nu-i putem ierta această infamie, deşi era un tînăr îndrăgostit şi ştim bine în ce măsură oxidează uneori această stare sufletească pînă şi cel mai oţelit caracter bărbătesc. Eddy Rancing avea obiceiul să tragă cu urechea. Camerele de la mansardă au pereţii atît de subţiri, încît pentru această operaţiune a fost suficient să-şi lipească urechea de tapet şi pe dată a şi auzit discuţia purtată alături de Evelyn Weston şi mama ei. După o vreme se lipi tot mai strîns de perete şi şi-ar fi lipit cu plăcere şi cealaltă ureche dacă firea, spre necazul indiscreţilor, n-ar fi aşezat urechile paralel, de-o parte şi de alta a feţei. Din fericire auzi şi aşa totul.

Evelyn îi citea mamei sale o scrisoare. Această scrisoare conținea testamentul bătrînului Jim Hogan. Sosise cu poșta de după-amiază.

„La cererea deținutului Jim Hogan confirmăm în calitate de martori, bazîndu-ne pe experiența noastră îndelungată, precum și pe opinia medicului închisorii, că susnumitul ne-a dictat testamentul de mai jos și l-a certificat cu propria-i semnătură în deplinătatea facultăților sale mintale."

Semnează pastorul G. H. Gladstone și directorul M. Crickley.

„Las moștenire averea mea care se ridică la un milion de lire sterline numitei Evelyn Weston, fiica lui Samuel Weston, domiciliată în Londra, King's Road numărul 4. Averea de un milion de lire sterline constă într-un diamant de mărimea unei nuci pe care l-am primit cîndva în dar. Ceea ce spun poate părea destul de neverosimil și ciudat, dar am ajuns în posesia lui într-o epocă plină de întîmplări neverosimile și ciudate. La sfîrșitul războiului m-am înrolat împreună cu alți cîțiva soldați englezi în armata contrarevoluționară a lui Kolceak. După terminarea campaniei siberiene, cu prețul unor suferințe inimaginabile, am reușit să revin în Rusia europeană. Am reușit să ajung la Moscova cu un tren de prizonieri, avînd asupra mea actele unui prizonier austriac. Acolo m-am înhăitat cu cîțiva indivizi de teapa mea într-o bandă care se ocupa de jefuirea aristocraților înspăimîntați de revoluție, ce voiau să fugă din țară. Îi dibuiam și ne ofeream să-i trecem dincolo, în Polonia. Făcuserăm rost, în acest scop, de un camion militar. Îi luam la drum și-ntr-un loc pustiu le luam tot ce aveau asupra lor și-i lăsam în mijlocul drumului. Așa a mușcat momeala și bătrînelul scund, bărbos, încărunțit de ani, molcom la vorbă care avea să fie ultimul nostru transfug. Ne promisese o sumă fabuloasă dacă-l ajutăm să ajungă-n Polonia. Cincizeci de mii de dolari ! În ziua aceea nici n-am mai luat alți pasageri. L-am cocoțat în camion cu cufere și bagaje cu tot și l-am dus cale de vreo două sute de verste, pînă la marginea unei păduri înzăpezite. Aici l-am jefuit. Adică l-am fi je-

fuit noi, dar n-am avut cum. Bagajele pasagerului nostru conţineau doar lenjerie, cărţi şi alte boarfe lipsite de valoare. Zadarnic i-am despicat căptuşeala mantalei, zadarnic i-am făcut cufărul bucăţi ; omul nu luase cu sine nimic de preţ. Cei trei complici ai mei au tăbărît pe el; din ce avea să ne plătească cincizeci de mii de dolari ? «Vă dau şi mai mult de-atîta — le-a răspuns pasagerul —, dacă mă treceţi peste graniţă. Averea mea de mult nu se află-n Rusia.» Unul dintre complici a scos cuţitul şi l-ar fi înjunghiat pe loc dacă nu l-aş fi împins eu la o parte. Acum n-are rost să mă justific ; la viaţa mea am fost un criminal ordinar şi dacă se-ntîmpla să fiu prins asupra faptului loveam orbeşte cu şişul, dar credeţi-mă : omenia nu m-a părăsit niciodată cu totul. Nu i-am lăsat să-l căsăpească pe bătrîn. Harţa a degenerat în încăierare. Pînă la urmă mi-au făcut şi mie vînt din camion şi duşi au fost. N-o să vă povestesc în amănunt cum am ajuns la graniţa cu Polonia, trecînd prin oraşele şi cătune, în ceea ce mă priveşte contează doar faptul că am răzbit pînă în zona critică a călătoriei noastre, fîşia aceea de cîţiva kilometri care despărţea cele două ţări pe timpul tratativelor de pace şi care se numea «zona neutră». Iarna acelui an era cumplită. Mergeam printre troiene în neştire, echipat ca vai de lume, cu un braţ rănit şi c-un moşneag vlăguit după mine. «Domnule, o să vedeţi — îmi repeta bătrînul întruna, trăgînd nădejde să mă însufleţească —, dacă scăpăm cu viaţă o să vă fac un om bogat.» Îmi venea să-l bat şi mai multe nu. «Termină, dom'le, cu poveştile astea ! Nici tu n-ai altceva decît izmenele de pe tine !» Mi-apare şi-acum înaintea ochilor privirea lui de-atunci : «Vă-nşelaţi, domnule. Bijuteriile mele de milioane sînt de mult la Paris. Fiul meu a reuşit s-o şteargă de mult. Asta-i adevărul. Nu-mi puteţi cere o sumă, oricît de puţin modestă, pe care să nu v-o pot onora.» Mă înfuria tot mai rău. «Ştii ce, nene — m-am oţărît eu la el —, mai bine hai să ne-nţelegem aici, pe viscol, că dacă scăpăm cu viaţă, o să-mi aduci la Londra cea mai preţioasă piesă dintre bijuteriile de familie, care sînt convins că face cît viaţa dumitale.» La care el a dat liniştit din cap : «Dacă vom scăpa cu viaţă, domnule, o să vă aduc la Londra cea mai

prețioasă dintre bijuteriile familiei noastre. Chiar dacă nu-mi va fi ușor să mă despart de ea, fiindcă este vorba despre cel mai frumos diamant de pe vechea coroană a țarilor ruși». Vă închipuiți cam ce i-am putut răspunde. Zăpada viscolită ne șfichiuia obrajii, vîntul aproape că ne dobora de pe picioare, iar urletul îndepărtat al lupilor băga groaza în noi. Între timp ne-am rătăcit. Au urmat clipe cumplite. Cu ultimele puteri, căzînd istoviți în patru labe, am rătăcit pînă ce am dat din nou peste urme de sanie. Pe ultima porțiune de drum a trebuit să-l sprijin pe bătrîn cu brațul meu beteag, și abia mă mai țineau picioarele și pe mine. Cu toate astea n-aș fi fost în stare să-l abandonez în pustiul acela alb, înghețat. Scrîșneam din dinți de furie, dar îl tîram după mine. În cele din urmă au dat peste noi grănicerii polonezi. Pe tovarășul meu de drum l-au transportat în stare gravă la cel mai apropiat spital. Cît despre mine, drumul mă istovise în asemenea măsură, încît a trebuit să dau pe gît o sticlă întreagă de tărie ca să-mi vin în fire. Înghesuit într-un mărfar printre refugiați am ajuns la Danzing, de unde un crucișător englez avea să mă aducă în patrie. Timpul a zburat și am uitat cu totul de bătrîn. La Londra mi-am regăsit vechii tovarăși, așa că m-am pus imediat „pe treabă". După cîteva spargeri izbutite am scrîntit-o și am fost închis. Eram recidivist, așa că m-am ales cu doi ani de pîrnaie, deși la proces nu mi-au putut pune-n cîrcă decît o spargere. Avocatul meu m-a prevenit că dacă după eliberare nu mă las de potlogării și ajung iar în fața legii, o să capăt pedeapsa maximă. Dar ce poate face omul după vîrsta de patruzeci de ani, dacă pînă atunci n-a făcut decît să prade și să fure ? La patru zile după-eliberare am spart magazinul universal Manhattan. O, de-aș fi așteptat încă o zi ! De aceste douăzeci și patru de ore a depins să nu-mi sfîrșesc viața ca un gentleman bogat, în libertate, ci să mor astfel, ispășindu-mi condamnarea pe viață pînă-n ultima clipă. În timpul spargerii m-a surprins paznicul de noapte. Ne-am încăierat. În cele din urmă l-am înjunghiat și am spălat putina. Credeam că murise. Eram hotărît să-mi fac bagajele și să părăsesc Anglia. Știam că-n zori, dacă se descoperă crima, voi fi trecut și eu pe

lista suspecților. Nu-mi trecuse prin minte că sticleții mi-ar putea lua urma încă din timpul nopții. Și așa s-a și întîmplat. Paznicul nu murise. Rănit cum era, s-a tîrît pînă la butonul de alarmă. În cîteva minute poliția a ajuns la fața locului. Detectivii și-au dat imediat seama, din descrierea sumară făcută de rănit, că-i vorba de mine. Eu însă n-aveam cum să știu de asta. Pe paznic îl crezusem mort și-mi închipuiam că pînă la deschiderea magazinului am timp berechet s-o întind. Locuiam pe strada Knightbrige, la numărul 8. La parterul clădirii de lîngă locuința mea era un mare magazin de decorațiuni interioare, unde se vindeau mai ales bibelouri și ceramică. Numele firmei este Longson § North. Vă rog să rețineți această adresă"...

Eddy Rancing nu-și dezlipise urechea de perete nici o clipă, dar între timp își scosese creionul și, lîngă ureche, pe perete, își notă adresa.

— Ciudată întîmplare — spuse Evelyn.

— Citește mai departe — îi șopti emoționată doamna Weston. Evelyn citi mai departe, iar Eddy Rancing continuă să tragă cu urechea.

„Am ajuns acasă grăbit. Prima surpriză mă aștepta în poartă, unde la ora aceea tîrzie era parcat cogeamite automobilul de lux. Intru în casă și ce văd ? La masă stătea bătrînelul pe care cîndva îl trecusem peste graniță. Dar ce mult se schimbase ! Avea privirea senină, pe chipul său bunăvoința, calmul și amabilitatea luaseră locul tristeții sleite cu care mă privise ultima oară. Era îmbrăcat elegant, pe masa din fața lui pusese pălăria și bastonul. M-a întîmpinat zîmbind :

— Dacă nu mă-nșel, domnule, noi doi avem încă de rezolvat o mică socoteală. Dar dați-mi voie să mă prezint : sînt prințul Radzovill. V-aș fi vizitat de mult, dar am zăcut multă vreme la pat, iar mai tîrziu mi-a fost neașteptat de greu să vă dau de urmă.

Nici nu mai știu ce-am bîiguit atunci pe loc. M-a bătut pe umăr și bine dispus, parcă pus pe glumă, a urmat :

— V-am adus plata transportului, deși ceea ce ați făcut pentru mine nu poate fi plătit c-un diamant, dar dacă

ţin bine minte, mi-aţi cerut cea mai preţioasă bijuterie de familie, nu ?

Mi-a întins o cutiuţă neagră în care era un diamant. În viaţa mea nu văzusem o piatră preţioasă atît de mare şi de strălucitoare. Nu cred că există în lume multe ca ea. Strălucirea ei m-a făcut să uit de toate, de crimă, de fugă, am rămas ţintuit locului, sorbind din priviri diamantul scînteietor...

— V-am mai spus că nu-mi vine deloc uşor să mă despart de-acest giuvaier, fiindcă este cel mai mare diamant al vechii coroane ţariste. Dar, firește, ăsta nu-i un motiv să-mi calc promisiunea. Familia prinţilor Radzovill va întări oricît că acest diamant îi aparţine de drept lui Jim Hogan, care a ajuns la el pe căi cinstite.

— Mu... mulţumesc... — am îngăimat eu năuc.

— N-aveţi pentru ce — mi-a răspuns el. Acest diamant este o recompensă măruntă pentru serviciul pe care mi l-aţi făcut. Fiţi fericit, domnule.

Mi-a strîns mîna şi a plecat. L-am auzit ambalînd motorul. M-am uitat după el pe fereastră. La ţanc. În poartă, în spatele maşinii prinţului, trăsese o dubă cu mult mai mare. Din ea au sărit poliţişti şi detectivi. Tragicomică situaţie ! Ţineam în mînă diamantul acela de-o valoare inestimabilă în ipostaza unui ucigaş hăituit de poliţie. Timp de gîndire nu prea aveam. Chiar dacă eram prins, diamantul rămînea al meu. Dar cîţi păguboşi (pe care i-am furat sau jecmănit) nu s-ar fi grăbit să-l revendice, aflînd că Jim Hogan se afla în posesia unui diamant de milioane ? Trebuia să-l ascund ! Dar unde ?... Poliţiştii ajunseseră cu siguranţă pe scară. Am privit în jur. În momentul acela a sunat soneria. Am sărit pe fereastra de la baie în curtea interioară. Am intrat pe fereastra deschisă de vizavi. M-am trezit într-o încăpere largă. Era ticsită cu lăzi, cutii, surcele, hîrtie de ambalaj şi murdărie. Pe fereastra de la baie cineva a tras după mine. Am fugit mai departe. În camera de-alături, prin fereastra dinspre stradă se strecura lumina zorilor, aşa că m-am putut descurca. Mă aflam în atelierul magazinului de decoraţiuni interioare. Într-un colţ era zidit un cuptor uriaş. Nimerisem într-o fundătură. Dincolo de vitrină, afară pe

stradă, era duba poliției. În preajmă roiau cinci-șase polițiști, așteptînd să apar de undeva. Întîmplarea a făcut se zăresc pe masă cîteva statuete neterminate... Una dintre cele mai mici, care îl înfățișa pe Buddha, servea de capac unei casete smălțuite. Am pipăit-o. Am simțit că argila încă nu se întărise. Am înfipt diamantul în masa aceea moale a statuetei lui Buddha și pe urmă am netezit-o cu tiparul de lemn, să nu las urme. A trebuit să las diamantul în voia soartei, cu gîndul că dacă vreodată o fi să scap din închisoare, o să fiu destul de isteț ca să dau de statueta de ceramică ce împodobea o casetă smălțuită. Se putea întîmpla ca între timp statueta să se spargă și diamantul să ajungă în mîinile altcuiva, dar oricum îmi rămînea speranța că într-o bună zi va mai putea fi al meu. Marile magazine trebuie să aibă o evidență a vînzărilor și poate c-o să dau odată de un fir care să mă conducă la statuetă. Dacă peste zece ani aș fi fost nevoit să caut cincizeci de persoane, tot nu mi se părea ceva irealizabil. Curînd eram dus cu duba poliției spre Scotland Yard. Deși paznicul nu murise, am fost condamnat la închisoare pe viață. Ani de zile am sperat să evadez ori să fiu grațiat, ca să pot porni în căutarea statuetei de pe caseta smălțuită. Acum s-a zis cu speranțele mele și nu vreau să duc această taină cu mine în mormînt. Diamantul i-l las domnișoarei Evelyn Weston în speranța că-l va găsi pe Buddha cu piatra despre care, la nevoie, familia principală Radzovill va depune mărturie c-a ajuns în posesia mea pe căi cinstite. De-atunci și pînă azi crimele mele au fost prescrise, așa că din valoarea diamantului nu poate pretinde nimeni despăgubiri. Miss Evelyn trebuie să afle doar cui i-a fost vîndută sau cui i-au fost vîndute după data de 9 mai 1922 caseta ori casetele împodobite cu statuile lui Buddha confecționate în acea zi. Statueta îl înfățișa pe Buddha într-o poziție ciudată. Nu ședea drept, ci adus de spate și cu bărbia lăsată-n piept. Știu că firma Longson & North există și astăzi. Asta îi va ușura primul pas. Mulțumesc familiei Weston pentru bunătatea pe care au arătat-o unui om care n-a meritat-o. Binecuvîntați fie de Domnul, iar mie iertate să-mi fie păcatele.

Jim Hogan."

Lui Eddy Rancing cele auzite îi fură de-ajuns. Își puse pălăria pe cap și își luă picioarele la spinare. Ce noroc ! Unchiesul tocmai e-n Londra ! O să-i ceară bani ! Și-o să-i capete ! O să pună mîna pe diamant.înaintea Evelynei, iar apoi o să i-l dea în dar ! E floare la ureche s-o ia înaintea fetei ! Cu geniul lui Eddy Rancing ! Și dac-o să fie bogat, nici Evelyn n-o să mai facă nazuri ! O să se mărite cu el ! Două diamante dintr-un foc !

Fugea de-i sfîrîiau călciile !

CAPITOLUL DOI

Intîi se duc la unchiul Marius. Din fericire, Mr. North nu și-a neglijat pietrele de la ficat, așa că arhivarul își poate permite să viseze că-și va petrece la bătrînețe week-end-urile pe continent, în compania unor femei superbe. Plănuiește vînzarea registrelor vechi și de demult. Mai tîrziu mănîncă bătaie. După părerea lui Mr. Bradford, destinul aduce c-un croitor bețiv. Pînă la urmă toată lumea pleacă la drum, iar Evelyn se ridică dintr-o băltoacă și urcă la bordul unui vapor.

1

Poate n-ar fi stricat ca Eddy Rancing să mai tragă puțin cu urechea. Directorul închisorii anexase testamentului o scrisoare în care arăta :

„Consider că este de obligația mea să anunț moștenitorii că în timp ce se dicta testamentul, în rezerva alăturată se afla un deținut care ulterior ne-a declarat că dormise tot timpul. Noi crezuserăm că rezerva este goală. N-ar fi de mirare ca Charles Gordon (care a fost condamnat la șase ani închisoare pentru falsificarea unor polițe) să nu fi dormit, ci să fi tras cu urechea, deci să aibă cunoștință de conținutul testamentului. Vă aducem de urgență la cunoștință acest fapt, pentru că sus-numitul împlinește mîine termenul de detenție la Dartmoor și, odată pus în libertate, n-ar fi exclus să încerce să pună stăpînire prin violență și-n mod ilegal pe moștenirea lăsată de Jim Hogan. Charles Gordon este un individ înalt

de un metru nouăzeci şi trei, chel, predispus la îngrăşare, iar ca semn de recunoaştere are o cicatrice hidoasă pe nas. Drept care am considerat necesar să vă înştiinţez despre cele menţionate mai sus etc..."

Mama şi fiica se priviră lung fără să scoată o vorbă. Nu ştiau dacă să se bucure sau nu. Comoara se află în pîntecele unei statuete confecţionate cu şaisprezece ani în urmă ! Cine ştie cînd şi unde se făcuse ţăndări, în ce debara zace aruncată printre vechituri, sau dacă mai există cumva ?

— Întîi şi-ntîi să mergem la unchiul Marius — spuse Evelyn hotărîtă.

2

Cînd sosiră doamna Weston şi fiica ei, Mr. Marius Bradford tocmai închidea uşa sălii de probe în urma ultimului client. Bradford ţinea mult la soră-sa şi poate şi mai mult la Evelyn. De la moartea cumnatului său făcea totul să-i ţină locul, prin sprijinul acordat celor două femei rămase singure. De fapt, el era capul familiei. De aceea, ori de cîte ori îl vizitau, Evelyn şi mama ei puneau mare preţ pe spusele lui. Şi de data asta despături ceremonios şi sobru testamentul, îşi scoase îngîndurat ochelarii din buzunarul de la piept şi citi cu atenţie înscrisul.

— Cred — zise el după o îndelungă chibzuinţă — că acest Jim Hogan a fost mare şnapan la viaţa lui. Chiar azi mi-am concediat o calfă care avea un talent nemaipomenit, ce mai, era neîntrecut în croirea taliei, dar le cam trăgea la măsea. Nu suport aşa ceva. Azi îmi zicea lordul Peavebrook, care mi-e client permanent, „uitaţi, Mr. Brandford, în ziua de azi..."

— Unchiule Marius — îl întrerupse Evelyn nerăbdătoare —, am venit la dumneata să-ţi cerem sfatul ! Ce-i de făcut ? Mîine iese din închisoare ocnaşul ăla ! Cel mai bine ar fi să i-o luăm înainte...

— Păi, nu v-am spus că bătrînul North, preşedintele lui Longson & North, este un vechi client de-al meu ? Bietul Longson tot la mine îşi făcea hainele, dar a răposat acum doi ani, fiindcă şi-a neglijat pietrele de la ficat...

Bine... bine... Îl chem la telefon. La ora asta precis e acasă. Alo ! Aici Mr. Bradford. Îmi pare bine că v-am găsit, Mr. North. Sînteţi mulţumit de pardesiu ?... Poftim ? Scuzaţi-mă, nici vorbă nu poate fi de-aşa ceva, acest material a-ntîia nu-l recomand decît celor mai vechi clienţi... Aş, nu pentru asta, Mr. North ! Aş dori să vă-ntreb cui i-aţi vîndut acum vreo şaptesprezece ani statueta aceea care avea în ea un diamant mare ?... Dar se poate, Mr. North ? În viaţa mea n-am... De-asta mi-am concediat şi calfa azi... Staţi puţin să v-o dau la telefon pe fiica soră-mi, că trage de receptor...

Evelyn izbuti să-nşface în sfîrşit receptorul :

— Scuzaţi-ne deranjul, Mr. North. Ne-aţi putea ajuta cu o lămurire în legătură cu o statuetă vîndută cu ani în urmă ?... Poftim ? Mi-aţi putea da adresa angajatului dumneavoastră ?

Evelyn îşi notă adresa pe marginea unei reviste de modă. Repetă :

— Austin Knickerbock... Longstreet, 4... Vă mulţumesc.

— Ei, vezi — îi spuse Bradford — nu trebuie să te sperii cu una cu două. Mă ocup eu şi-n continuare de chestiunea asta.

— Mr. North spunea — interveni Evelyn — că au un arhivar care se ocupă de corespondenţă şi de vizitele la domiciliul clienţilor, pentru obţinerea de noi comenzi. Aşa că îşi ţine registrele de vînzări acasă. La omul ăsta o să găsim toate registrele vechi. Austin Knickerbock, Longstreet, 4. Să mergem îndată la el, poate-i acasă. Ocnaşul tot pe pista asta o să-şi înceapă cercetările, dacă vrea să pună mîna pe diamant.

— Just — încuviinţă Bradford. Cine măsoară de şapte ori şi-abia pe urmă taie termină mai repede de croit o haină decît cel ce taie stofa dintr-o dată.

Lui Mr. Bradford îi plăcea să-şi argumenteze opiniile cu comparaţii împrumutate din lumea croitoriei. Şi-acum îi stătea pe limbă o maximă cu asemănarea dintre omul rău şi jachetele cumpărate de gata, însă Evelyn, cu ajutorul doamnei Weston, îi puse-n fugă pălăria pe cap, şi-l luă pe sus...

3

Clădirea din Longstreet, de la numărul 4, era o casă de raport mohorîtă, cu trei etaje. Pe latura dinspre curte a acestei clădiri, în fundul unui coridor întunecos închiriase două văgăuni stătute Mr. Knickerbock care, ca toți arhivarii bătrîni, era burlac și bolnav de melancolie cronică. Își ducea zilele între cărți și dosare mucegăite, cu ochelarii lui de bufniță și cu mînecuțele lui de lustrin, și îndemna aiurita clientelă să cumpere obiecte din ceramică, pescuind tot felul de nume din registrele de vînzări din anii trecuți. Cu blajină mustrare le arăta clienților în scrisorile lui că pentru menținerea unui standard de viață al omului inteligent cerința primordială este cultura de apartament, reprezentată mai ales prin achiziționarea statuetelor de ceramică și a imitațiilor de vaze chinezești. Prietenii și cunoscuții îl ocolesc pe cel ce nu-și împodobește căminul cu obiecte decorative.

Domnul Knickerbock era o dovadă vie a acestei teze. În locuința lui nu erau statuete, pe rafturi n-avea ceramică și nicăieri nu zăreai vreo vază chinezească, în schimb din divanul pe care dormea atîrnau într-o voioșie smocurile de iarbă-de-mare, iar cina îi era adusă de la birtul de peste drum. Comparația șchioapătă într-un singur loc. Pe el prietenii nu aveau cum să-l ocolească. N-avea nici un prieten. Judecîndu-l din această perspectivă, nu e de mirare că și-a primit cu rezerve vizitatorii de la o oră atît de înaintată, pe Mr. Bradford și pe cele două rude ale sale. Bănuielile i-au prins aripi cînd Mr. Bradford a scos brusc zece shillingi. Chipul arhivarului s-a alungit de lăcomie și ochii au prins a-i străluci. Dar nu se atinse de bani. Așteptă să audă despre ce este vorba.

— Iertați-mă — le spuse el pe șleau —, dar pentru așa ceva se plătește cu mult mai mult. S-au mai interesat și alții ! — adăugă cu o viclenie pornită din instinct și pricepu pe dată c-a mers la țintă.

— Deci i l-ați dat ?! — strigă Evelyn.

— Nu ! I-am spus individului că sub cincizeci de lire nu-l pot servi. Iar el a șters-o și a spus că se-ntoarce cu banii.

— Poftim ! — strigă Bradford şi-i întinse un cec de cincizeci de lire.

Knickerbock nu-ndrăzni să ridice preţul. Îi conduse în camera alăturată, al cărei miros amintea de catacombele romane. Pe o etajeră ce se-nălţa pînă-n tavan căută registrul cu eticheta pe care scria 1922. Caietul se prezenta într-o stare jalnică. Eticheta se desprinse şi, plutind, căzu la pămînt. După ce cu rigiditatea nu ajunsese la nici un rezultat, Knickerbock deveni brusc amabil şi se repezi săritor după sticluţa cu clei.

— Să vă lipesc eticheta la loc ?

— Nu, nu... — răspunseră musafirii într-un glas şi se repeziră agitaţi asupra registrului. Uşa se şi-nchise în urma lor.

Întorcîndu-se în cameră, domnul Knickerbock stinse în primul rînd lumina, să nu ardă de pomană, apoi se tolăni pe canapeaua de piele care scîrţîi sinistru şi îşi aprinse un trabuc ieftin. Suflînd fumul căzu în visare. O, Doamne ! În sfîrşit, cineva l-a băgat în seamă şi pe-un amărît de arhivar în lumea asta putredă, unde sînt înconjuraţi de atenţie numai şi numai funcţionarii publici. Şi totuşi, corupţia e o treabă frumoasă. Fumă înduioşîndu-se la acest gînd, hrănindu-se cu vise, cuprins de-o melancolie plină de fericire, ca aceea a unei tinere mame. Ţîrîitul brusc al soneriei îl readuse cu picioarele pe pămînt.

— Cin' să fie ?

Aprinse lumina. Porni spre uşă mînat de-o presimţire ciudată. În apartament năvăli un tînăr exaltat. Era limpede ca lumina zilei că e agitat, căci de-ndată ce intră, îi spuse lui Knickerbock dintr-o suflare :

— Am vorbit la telefon cu patronul dumneavoastră ' Mr. North mi-a spus că deja s-au interesat şi alţii... V-a mai vizitat cineva azi ?!

Arhivarul îşi simţi inima pătrunsă de-o fierbinţeală plăcută. Cine ştie ? Umblă zvonuri necontrolabile cum că diavolul e veşnic treaz. Te pomeneşti că şi ăsta a venit să-şi arunce banii-n vînt ?

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule ? — întrebă cu prudenţă.

— Mă numesc Eddy Rancing. Vreau să cumpăr registrul de vînzări pe anul 1922 — spuse Eddy şi-n mînă îi apăru o bancnotă de o sută de lire.

— Domnule — întrebă Mr. Knickerbock cu inima cît un purice şi aproape plîngînd —, de ce ţineţi să-l cumpăraţi tocmai pe cel din 1922 ? Avem toate registrele din 1878 şi pînă azi, printre ele şi pe cel din 1914, un an de război, în două volume...

— Lăsaţi trăncăneala ! Vă rog să-l căutaţi imediat pe cel din 1922 ! Dacă-l găsiţi vă dau o sută de lire !

În mintea lui Knickerbock încolţi o bănuială cumplită. Nenorociţii care fuseseră la el mai devreme îl trăseseră pe sfoară ! Profitaseră de credulitatea lui ! Cine ştie ce conţinea registrul ăla. Dar n-o să se oprească aici ! Mîine se duce la poliţie ! În orice caz, acum o să-ncerce să-i afle preţul adevărat :

— Regret, tinere domn. Adineauri a trecut pe-aici o persoană care mi-a promis două sute de lire pentru acelaşi registru. Mi-aduce banii îndată. Dar celelalte registre vi le pot vinde şi mai ieftin. Dacă le cumpăraţi pe toate, vi le dau cu preţ redus.

— Uitaţi... — gîfîi Rancing —, vă dau două sute cincizeci de lire bani gheaţă...

Arhivarul înlemni ! Înghiţi în sec şi cîteva clipe avu senzaţia că se sufocă. Se duce la poliţie !..

— Domnule ! — răcni tînărul crezînd că Knickerbock mai stă pe gînduri —, aveţi aici trei sute de lire, dar aduceţi-mi-l odată ! De teamă să nu se-ntoarcă primul venit, Rancing licită imediat încă o dată. Trei sute cincizeci de lire !

Knickerbock orbecăi în camera de alături la fel de năucit ca domnul acela din romanele de groază care, ajungînd acasă la cabana din pădure, în locul casei şi al familiei nu găseşte decît ruine fumegînde. O, ticăloşii ! I-au luat registrul pentru numai cincizeci de lire ! Fiindcă nu ştia ce dă din mînă !

Dar acum ştie ?

Da, ştie !

Acum știe c-a dat din mînă trei sute cincizeci de lire. S-a dus pe apa sîmbetei ultima șansă uriașă a vieții lui !... Privirea-i năucă poposi pe dușumea. De pe covor îi făcea cu ochiul o etichetă :

REGISTRUL VÎNZĂRILOR
PE ANUL 1922

Evrika ! S-a rezolvat ! Ridică eticheta dezlipită. Dintr-un raft scoase primul registru aflat la îndemînă, apoi dădu cu clei pe eticheta căzută de pe registrul deja vîndut și o lipi peste eticheta originală a celuilalt registru. Astfel, pe registrul din 1926 fu lipită eticheta pe care scria 1922. Eticheta soioasă, pătată, cerneala de mult decolorată înlăturau orice dubii în privința autenticității registrului. Poate că acesta nu conține acel ceva care face atît de neprețuit registrul din 1922, însă dacă tînărul din camera de alături nu observă asta decît mîine, atunci pur și simplu o să nege că ar fi primit bani de la el. Așteptă pînă ce cleiul se uscă, apoi ieși cu registrul în mînă și spuse necăjit :

— Iată registrul însă din păcate mi-am dat cuvîntul domnului care a trecut pe-aici mai devreme, iar onoarea unui gentleman...

— Gîndiți-vă bine, trei sute cincizeci de lire nu-s de lepădat !

— Nu-mi scot onoarea la mezat pentru trei sute cincizeci de lire.

— Atunci ?

— Patru sute. Un preț de nimic în schimbul onoarei unui gentleman.

Peste cîteva clipe ținea în mînă cele patru sute de lire !

După plecarea tînărului nu se mai simți așa de fericit. Era limpede că profitaseră de nevinovăția lui. Registrul acela valorează, de bună seamă, o avere ! Dar o să-i dea în judecată !

Într-un tîrziu se liniști, dar nu se mai culcă. S-ar putea să mai primească și alte vizite. Dacă stă să se gîndească bine, pe eticheta din anul 1927 ar putea face, cu oarecare

îndeminare, un 2 în loc de 7. În orice caz, n-ar strica să desprindă cîteva etichete și să le rescrie. Pare-se că așa ceva nu strică niciodată la casa omului...

... Ceva mai tîrziu își aprinse febril încă o țigară de foi din cele ieftine. Și totuși, corupția e o treabă frumoasă. Jumătate din bani o să-i joace la bursă, iar restul o să-i împrumute cu dobîndă, dar numai în schimbul unor garanții sigure. De-acum încolo n-o să-l mai fure nimeni. N-o să mai scurme prin terfeloage prăfoase, că doar are abia șaizeci de ani, vorba aia, are o viață de om înaintea lui. O să-și petreacă week-end-urile pe continent, în compania unor femei tinere, pe care o să le agațe. Așteptă pînă la ora șase dimineața. Văzînd că nu mai sînt șanse să primească o nouă vizită, se-ntinse un pic și imediat îl fură somnul.

La ora șase și cinci minute îl trezi țîrîitul asurzitor al soneriei, tocmai cînd se visa directorul unui gigantic trust de magazine de decorațiuni interioare, concediind cîțiva arhivari indolenți... Sări ca ars și fugi să deschidă ușa.

Oaspetele matinal era înalt ca de un metru nouăzeci, predispus la îngrășare, chel și pe nas avea o cicatrice hidoasă. Părea un tip jovial, cumsecade, și avea toate motivele să fie așa, fiindcă abia ieșise din închisoarea Dartmoor.

— Salut, bătrîne ! — exclamă el voios. Cum e cu putință să-și închirieze cineva locuință în pustietatea asta ? Aici te poate lichida oricine în orice moment.

— Ce doriți ? — îl întrebă Knickerbock cu voce tremurîndă, pentru că era prima oară cînd cineva îi atrăgea atenția asupra acestei posibilități, deși locuia de zece ani aici, în capătul coridorului.

— Păi, uite care-i treaba, bătrîne, o să fiu scurt : am nevoie de registrul de vînzări pe 1922. N-aș precupeți cîțiva bănuți să-l pot avea.

— Depinde cîți — răspunse Knickerbock și se și văzu transformîndu-l pe 7 în 2 în camera de-alături. Mi s-au oferit și o mie de lire în schimbul lui, dar nu l-am dat.

— Păi foarte rău ai făcut. De la mine o să capeți cel mult trei shillingi. Știi ce ? Îmi și retrag oferta. Un sfanț

nu-ţi dau. Îmi dai registrul sau îţi dau la cap. Ai de ales. Capul sau registrul. Şi cu o mişcare neglijentă îl apucă pe Knickerbock de beregată. Azi am ieşit de la Dartmoor, unde am stat în banca mea timp de şase ani. Vezi că la viaţa mea am omorît şi din greşeală. Marş de-aici ! Fugi şi-adu registrul.

Lui Knickerbock i se muiară genunchii. Acum chiar minciuna lui o să-l împingă la moarte. Scînci :

— V-am minţit... nu mai am registrul... l-am vîndut deja de două ori...

— Zi cum a fost. Dar te previn, să nu te pună dracu' să ţipi, că s-a zis cu tine. În casa scării mă aşteaptă o bandă întreagă.

Întîi, tremurînd tot, bătrînul duse la gură paharul cu apă de pe masă şi bău. Pe urmă povesti totul de-a fir a păr. Sincer. Ştia că-i este în joc viaţa. Gordon îşi dădu seama că arhivarul nu mintea. Cînd Knickerbock îi povesti cum falsificase registrul, fostul puşcăriaş cu greu se stăpîni să izbucnească în rîs. La urmă strigă la el cu o mutră sinistră :

— Minţi, ciine. Şi-acum, mori !

Knickerbock căzu în genunchi şi, împreunîndu-şi palmele, îl imploră :

— Îndurare, domnule... am familie... Am de întreţinut o mătuşă în Birkham of Sussex... — desperarea îl împinsese la acest ultim argument, deşi nu-şi mai văzuse mătuşa de opt ani de zile, de cînd se împroşcaseră reciproc cu blesteme din cauza celor două sfeşnice de argint pe care la moartea unchiului le ochiseră amîndoi în casa răposatului. Simţind că nici acest argument nu-i de-ajuns, scoase banii :

— Domnule ocnaş ! Priviţi... Cum ar putea să aibă un pîrlit de arhivar aceste patru sute cincizeci de lire, dacă n-ar fi adevărat tot ce v-am povestit ?...

Laba uriaşă a puşcăriaşului înşfăcă fulgerător banii, vrînd parcă să-i arunce în obrazul arhivarului, dar pe urmă, cu o mişcare neaşteptată, îi vîrî în buzunar, apoi cu stînga îi aplică domnului Knickerbock un knock-out ca la carte, care-l atinse pe-acesta în bărbie...

...Soarele strălucea de mult pe bolta cerului cînd Knickerbock își veni în fire. Întîi își pipăi posomorît obrazul, apoi, și mai posomorît, buzunarul. Avusese în el patru sute cincizeci de lire ! În tranzit ! Suma aceea fabuloasă, de basm, fusese în buzunarul lui. Mai tîrziu constată că temeinicia ocnașului n-avea limite, fiindcă îl vămuise și de cele două lire care constituiau amărîtul cîștig al domnului Knickerbock. Banii lui ! O parte din leafa lui. Trebuia să se descurce cu ei pînă la întîi ale lunii viitoare.

Să pierzi patru sute cincizeci de lire fabuloase poate fi deprimant, dureros și trist. Dar să pierzi două lire adevărate este de-a dreptul o lovitură ! Tragedie ! În ziua aceea Knickerbock nu mai deschise ușa nimănui, își redactă demisia și hotărî ca nici pe viitor să nu-și petreacă week-end-urile pe continent.

Ce putredă și depravată e lumea asta în care trăim. Și totuși, corupția nu-i o treabă frumoasă. Să-ndrăznească să mai vină cineva la el, să arunce bani în vînt.

Dar așteptă zadarnic. Nu mai apăru nimeni.

4

Cum obținuse Eddy Rancing suma aceea fabuloasă care-l năucise pe bătrînul Knickerbock ? Izbutise să-și convingă unchiul, pe Mr. Artur Rancing-senior care, ca un provincial ce era, se purta plin de suspiciune față de rudele sale sărace din capitală. În raporturile cu nepotul său, suspiciunile îi atinseseră cota maximă. Ascultînd fantastica istorie despre testamentul la care trăsese cu ureche Rancing-junior, s-a învîrtit de colo-colo îngîndurat, apoi a chemat la telefon Dartmoorul. S-a dat drept o rudă a lui Jim Hogan. I s-a adus la cunoștință că bătrînul deținut murise și faptul că-și făcuse testamentul, pe care prin intermediul notarului public i-l trimiseseră moștenitoarei. Toate astea l-au impresionat. Piatra în valoare de un milion de lire sterline dădu apă la moară dispoziției sale de rudă bogată dar meschină de-a intra în horă. Și tocmai oamenii meschini își asumă cele mai mari

riscuri dacă sînt convinşi să renunţe la izolarea în care-i aruncă suspiciunile lor.

— Uite, unchiule Arthur — îi explică tînărul — în sfîrşit mă confrunt cu ceva pe măsura mea. Aici e nevoie de geniu. Dacă o să-l dea de urmă diamantului, creierul meu ţi-l va aduce la picioare la fel cum aduce prepelicarul vînatul împuşcat. Dar asta presupune cheltuieli. S-ar putea să dureze luni de zile pînă-mi ating scopul, poate o să cheltuiesc bani, să pot pătrunde în anumite cercuri, să călătoresc ; pentru asta îmi trebuie două mii de lire pînă la ultimul bănuţ. Dacă mă finanţezi, te iau asociat cu cincizeci la sută din cîştig.

— Şi dacă umbli cu fofîrlica ?

— Se poate, unchiule Arthur ? ! Doar mă cunoşti !

— De-aia te-am şi întrebat.

— Ascultă-mă ! Îţi semnez o poliţă în valoare de cinci sute de mii de lire. Dacă găsesc diamantul, vreau să mă bucur şi eu de bani. Investesc într-o întreprindere, cumpăr domenii sau mobile, iar tu-mi poţi protesta poliţa în orice moment. Dacă găsesc diamantul, n-o să-l îngrop, în schimb, dacă obţin contravaloarea lui în bani, o să-ţi poţi exercita drepturile asupra lor. Dar n-o să ajungem noi pînă aici. Sînt la fel de cinstit ca şi tine, aşa că te poţi încrede în onoarea mea de tîlhar.

Aşa se face că soarta scoase, în sfîrşit, în calea lui Rancing marea şansă a vieţii lui, el s-a dus cu două mii de lire în buzunar la arhivar, unde s-a căpătuit cu un registru fără să-i dea prin minte că, de fapt, acela era jurnalul vînzărilor pe anul 1926. Originală era doar eticheta. Registrul cel bun se afla de-acum la Evelyn. Întîmplarea a făcut ca şi în anul 1926 să se fi confecţionat un „Buddha meditînd" pe capacul unei casete emailate. Aceasta era denumirea preţioasei statuete pe care un oarecare artist numit Thompson o livra periodic firmei. În cantităţi relativ mici. Anual abia dacă se vindeau două-trei exemplare. De cîte ori se vindea o statuetă, Thompson mai trimitea cîte un exemplar. Şi, din nefericire pentru Rancing, şi în mai 1926 se vînduse un exemplar din

„Buddha meditînd" montat pe-o casetă emailată. Registrul consemna că fusese expediat împreună cu un bibelou intitulat „Țăran și țărancă la seceriș", consilierului tehnic Wollishoff, la castelul său din Mügli am See.

Pentru a-și devansa rivalii, Eddy Rancing zbură cu avionul pînă la Zürich, iar de acolo, pe calea cea mai scurtă, ajunse în pitorescul Mügli am See.

5

În acest timp, Evelyn Weston afla din adevăratul registru pe 1922 că sipetul emailat împodobit cu „Buddha meditînd" îi fusese livrat pe data de 20 mai locotenentului de marină Harry Brandes, domiciliat în Westminster Road nr. 4. Se făcuse noapte, dar Evelyn dorea să se folosească de avansul de cîteva ore ce-o despărțea de clipa în care ocnașul, în caz că știa totul, ar fi intrat și el în acțiune.

Era trecut de miezul nopții cînd mama și fiica sosiră cu taxiul în Westminster Road. Bradford se-ntorsese acasă. Evelyn sună la intrare și veni să-i deschidă un bărbat cărunt, dichisit, într-un veston cu fireturi aurii pînă la genunchi și cu tîrlici albi în picioare.

— Pe cine căutați, vă rog ?

— Pe domnul locotentent Brandes.

Portarul se uită la fată de parcă s-ar fi interesat cel puțin de Cristofor Columb.

— Fiți mai explicită.

— De ce ?... — întrebă Evelyn îngrijorată. Domnul locotentent s-a mutat de-aici ?

— Poate și din rîndul celor vii. Domnișoara nu citește ziarele ? De aproape un an ziarele scriu întruna despre el.

Fata îi dădu un shilling portarului cărunt, dichisit pînă la genunchi.

— Cred că mi-a scăpat. Spuneți-mi, vă rog, în cîteva cuvinte, ce s-a întîmplat cu locotenentul Brandes.

— Păi, adevărul gol-goluț nu-l prea știe nimeni. Cică ar fi sustras niște secrete militare de foarte mare impor-

tanță. Deși părea un locatar tare cumsecade. Toată lumea îl stima. Eu care, ca portar, mă pricep la oameni și trebuie să dibui pe dată dacă cel care calcă aici a venit în vizită la artista de la etajul trei sau e doar un hoț îmbrăcat elegant, vă spun, eu care, ca portar al unei case de raport, sînt doctor-docent în materie de fizionomie, pînă și eu m-am înșelat în privința domnului maior.

În sinea ei fata se bucură că de vorbă cu portarul nu stă unchiul Bradford, deoarece cu un schimb de experiență între cei doi, aici ar fi apucat-o zorii.

— Vasăzică Mr. Brandes este amestecat într-o afacere necurată ?

— Oho, și încă cum. Vedeți, eu ca portar...

— Știu : în privința lui v-ați înșelat.

— Așa-i. I se poate întîmpla și unui portar. Calul are patru picioare și tot i se-ntîmplă să mai calce strîmb. Darămite un portar, care n-are cu totul decît două picioare. Unchiu-meu, care a fost tot portar...

Evelyn suspină.

— Observ că la dumneavoastră în familie asta-i o tradiție.

— Nu tocmai. Bunicul meu, de pildă, a fost maestrul de călărie al contelui de Derby, ca să nu mai vorbesc de femeile din neamul nostru, pe care sexul le-a împiedicat să practice această frumoasă meserie, fiindcă mișcarea sufragetelor n-a cerut decît în ultima vreme egalitate și pe acest tărîm. Dar o să mai curgă multă apă pe Tamisa pînă or să capete drepturi egale. În meseria asta e nevoie de bărbați. De bărbați isteți, capabili.

— Mda, așa-i... V-aș ruga să-mi spuneți cîte ceva despre domnul maior Brandes.

— Părea cel mai cumsecade om de pe fața pămîntului, dar uite că-ntr-o bună zi a furat niște secrete militare și dus a fost.

— Bănuiesc că a șters-o pe nepusă masă și că lucrurile ce i-au aparținut au rămas aici.

— Așa s-a întîmplat. Mobila și boarfele au zăcut multă vreme aici, în apartamentul lui, pînă cînd, în cele din urmă, a venit și le-a ridicat doamna Brandes, maică-sa.

— Nu știți cumva unde-aș putea-o găsi pe doamna Brandeș ? Aș dori să stau de vorbă cu ea imediat.

— Una ca asta este cu neputință în ziua de azi. Pînă nu se rezolvă problema zborurilor cosmice n-o să puteți discuta imediat cu doamna Brandes. Momentan locuiește la Paris.

— Vasăzică — oftă Evelyn — s-a mutat la Paris ?

— Exact — răspunse portarul, după care își trase de după ușă un scaun și, așezîndu-se, își aprinse o țigară. De cînd s-a inventat avionul se poate ajunge destul de repede la Paris. Mi-amintesc că pe vremuri un drum la Paris era considerat o călătorie al naibii de lungă.

— Știți cumva adresa din Paris a doamnei Brandes ?

Portarul dispăru în cămăruța lui. Se-ntoarse cu un pince-nez pe nas și răsfoi un notes.

— Ah, iat-o !... La această adresă a fost trimisă mobila. V-o notați ?... Nu strică să v-o notați, fie și numai ca să nu vă necăjiți în caz c-o uitați. Rețineți : Paris... V-ați notat ?... rue Mazarin numărul 7.

— Vă mulțumesc. Mă grăbesc, așa că vă spun la revedere.

— Eu mai rămîn aici un pic, să-mi pufăi țigara.

— Ședere plăcută.

6

...Nu închiseră ochii toată noaptea. Pentru familia Weston o călătorie la Paris nu-i de colea ! Cheltuieli de drum, hotel, restaurant... „Doamne, de unde scoatem noi banii ăștia ?" — oftă văduva. Odinioară o asemenea excursie ar fi fost un fleac pentru bugetul lor.

Odinioară ! Pe vremea cînd răposatul Mr. Weston nu se apucase de afacerile cu terenurile de construcții aveau și mașină.

— Mă tem că nu ne poate ajuta decît tot Marius — murmură doamna Weston.

— Eu cred că putem conta pe unchiu'.

Și nu se-nșelară. A doua zi dimineața, Evelyn intră în eleganta sală de probe, unde atmosfera lucrului matinal era dată de mireasma plăcută a hainelor proaspăt

călcate. Mr. Bradford tocmai contempla cu o privire expertă paltonul aşezat pe un manechin.

— O să pleci pe continent — îi spuse el nepoatei sale strîngînd cîteva bolduri între buze şi, lăsîndu-şi capul pe un umăr, scoase din buzunarul vestei o cretă plată, rotunjită la capăt şi însemnă locul nasturilor. Ne descurcăm noi cumva cu banii. Trebuie să-i dăm de capăt acestei poveşti, oricum ar fi să se termine. Destinul aduce c-un croitor beat : cînd bagă foarfeca-n stofă, nu se ştie ce-o să iasă din ea — pardesiu ori pantaloni ? Am două suteé de lire bani gheaţă, fată dragă, ţi le dau să le ai pentru drum. Eu cred că cerurile au avut acest testament lăsat de puşcăriaş, deşi pe oamenii de teapa lui nu te poţi bizui. Dar n-aş mai avea somn dacă n-ai pleca să cauţi diamantul ăla. Iar somnul tihnit este mai mult decît important pentru un croitor, fiindcă orice activitate spirituală are nevoie de-aşa ceva.

Evelyn însă nu mai era atentă la ce-i spunea unchiul. Aruncase întîmplător o privire pe fereastră şi zărise pe trotuarul de vizavi un bărbat înalt, chel, cu un nas hidos.

7

Pe lordul Bannister, eminentul savant, îl aştepta o surpriză neplăcută seara, în port, cînd opri şi coborî din superbul şi uriaşul său Alfa-Romeo. În jurul vaporului cu destinaţia Calais se îmbulzea o armată de ziarişti şi fotoreporteri. Lordul era un om modest şi timid, cum sînt îndeobşte savanţii. Ura publicitatea care, pentru realizările sale, nu-l cruţa nici măcar pe un medic. Deşi nu împlinise nici patruzeci de ani, lordul Bannister făcuse o carieră frumoasă şi pentru meritele sale în combaterea bolii somnului era un candidat cert la Premiul Nobel. Nu demult a fost distins cu un înalt ordin de către rege în persoană, iar cercetările sale au distins acea formidabilă popularitate cînd mulţimea face o modă dintr-o teorie ştiinţifică fără să priceapă, în fond, o iotă din ea. Teoria lordului Bannister cu privire la boala somnului (predispoziţia genetică) pătrunsese cu surlele şi trîmbiţele trium-

fale ale snobismului în cafenele, la recepții, precum și-n vocabularul funcționarilor bancari dornici să epateze, alături de termeni ca psihanaliză și relativitate, de unde doar un pas mai despărțea nefericita teorie de suplimentul duminical al vreunui cotidian.

Invitat de Sorbona, mergea la Paris spre a susține o conferință. De acolo urma să-și continue drumul spre Maroc, unde avea să rămînă o jumătate de an, fiindcă avea acolo un laborator experimental pentru studierea bolilor tropicale și o vilă ce-ar merita denumirea de castel. Îi era deja dor de solitudinea de la tropice.

Era un om serios, interiorizat, iar pe deasupra modest și timid.

Își păstrase pentru sine nenorocirile care se abătuseră asupra familiei sale. Se zvonea c-ar fi nefericit. Frații îi muriseră de tineri, iar voiajul de-acum era strîns legat de happy-end-ul căsătoriilor neizbutite : exact în ziua aceea i se pronunțase divorțul. Îi părea bine că reușise să păstreze secretul acestei afaceri delicate. Tremurase întruna la gîndul că ziariștii care-l urmau la tot pasul în haită și-ar putea da pînă la urmă seama că e pe cale să divorțeze.

Se-nțelege, deci, că lordul Bannister încremeni cuprins de spaimă în fața salvei de blitzuri cu care-l asaltau fotoreporterii, și-n spaima lui, dîndu-se cu un pas înapoi, îi puse din greșeală piedică unei domnișoare care apăruse în urma lui, iar aceasta se-ntinse cît era de lungă în mijlocul unei băltoace, în compania poșetei și a cutiei de pălării. Ziariștii se-mprăștiară care-ncotro, înspăimîntați de urmările faptei lor. Lordul nu știa ce să facă. Așa ceva nu i se-ntîmplase niciodată în timpul cercetărilor sale. Domnișoara elegant îmbrăcată se adună de pe jos cu chiu cu vai și-i aruncă savantului o privire de martir.

— Iertați-mă... — îngăimă lordul — sînt dispus să suport toate daunele... Sînt lordul Bannister.

— Savantul ! — strigă fata cu însuflețire, uitînd de înfățișarea ei de hornar. Îmi pare sincer bine că v-am cunoscut, milord.

— Dinspre partea mea... — reuși să îngaime lordul, strîngînd mîna plină de noroi pe care i-o întinsese fata. Mă bucur și eu, adică îmi pare rău...

Răzbi din învălmășeală simțindu-se îngrozitor. Inițial dorise s-aștepte pînă i se încarcă și automobilul pe vapor. Acum nu-i mai păsa de asta. Era furios la culme pe fata asta neîndemînatică. Poate apare și-n ziare povestea asta. Doamne ! Ce nu scriu ziarele ?! Noroc că nu i-au mirosit procesul de divorț. Numai de nu s-ar întîlni pe vapor cu cine știe ce cunoscuți ! Nu era o dorință irealizabilă, fiindcă Bannister își doza cunoscuții în porții cît mai mici cu putință. Nu lega cunoștințe noi decît silit de împrejurări. Era însă un om de treabă, prin urmare nu neapărat neprietenos.

De data asta n-avea noroc. Ca o întrupare a celor zece Năpaste îi ieși în cale mai întîi redactorul Holler, cu fața lui lătăreață și cu pince-nez-ul lui din aur. Una din marile puteri ale presei care au popularizat în repetate rînduri realizările lordului. Și ce ghinion ! Merge tot în Maroc, fiindcă toate concediile și le petrece numai în Africa. Cu Holler va trebui să se întrețină cel puțin zece minute și, cum o nenorocire nu vine niciodată singură, primarul Parisului se-ntoarce acasă din vizita de la Londra la bordul aceluiași vapor și îl cunoaște și el pe Bannister, că doar a fost de față cînd acestuia i s-a înmînat la Sorbona titlul de doctor honoris causa, așa că cele zece minute s-au făcut o jumătate de ceas, iar situația i-au agravat-o un cocteil și apariția guralivei consoarte a primarului parizian. Lordul detesta nespus de mult consoartele guralive.

Primarul îl înștiință fericit că va fi primit și el în rîndurile uniunii de apărare a moravurilor în fruntea căreia se afla lordul Bannister. Lordul declară că aceasta ar fi o cinste deosebită pentru el. Holler promise că-și va întrerupe călătoria, ca să scrie un articol despre conferința lui Bannister. În cel mai rău caz, își va continua călătoria spre Maroc cu avionul.

Cîțiva băgăreți nesuferiți îl asaltară pentru autografe. Ce aiureală și cu autografele astea ! Între timp se holbează la el și-l măsoară din cap pînă-n picioare, cum fac

apașii cu fețișcanele arogante ! Iar el trebuie să le arunce priviri gingașe. Fruntea i se îmbrobonise de sudoare și simțea că-i plesnește capul.

— Milord, ați mai văzut vreodată un răsărit de soare deasupra Canalului Mînecii ?

Această întrebare tîmpită i-o pusese, bineînțeles, Holler. Iar el trebuia să-i și răspundă. N-avea încotro.

— Ăă... răsăritul ? — îngînă savantul a răspuns. Încă nu. Deși cred că n-ar fi exclus...

— Am convenit cu domnul redactor Holler — interveni primarul — să nu mai mergem la culcare, acum că tot ne-au mai rămas doar trei ore și jumătate pînă la răsăritul soarelui, să-l vedem și noi în larg.

— Știți, și noi iubim natura — le justifică ideea fixă consoarta cea guralivă.

— Mă bucur din suflet — oftă lordul sumbru.

— Lady Bannister n-o să apară la cină ? — se interesă redactorul auzind între timp gongul care-i chema la masă. Profesorul roși. Asta-i mai lipsea !

— Lady... Cred că... — privi stingherit în jur. Nu cred c-o să apară...

— La începutul călătoriei e de preferat cabina... — remarcă primarul.

„Cum de mi-a venit pe limbă și tîmpenia asta ? — se frămînta lordul în sinea lui ca un școlar prins cu minciuna. Foarte bine puteam să spun că nevastă-mea a rămas acasă. La urma urmei, de ce trebuie să mint ?"

...În timpul cinei toată lumea se străduia să schimbe măcar o vorbuliță cu celebrul savant. După ce ieși bîjbîind pe punte, primarul îl luă la braț, ca să-l ducă pentru o clipă pînă-n cabina lui, pentru o consultație urgentă. La un colț fulgeră blitz-ul : i-a fotografiat Holler ! Lordul se lasă tîrît, îi vîjîie capul, înaintea ochilor îi dansează cercuțe și, în această stare de apatie și somnambulism, nu leșină nici atunci cînd guraliva consoartă a primarului își descheie bluza în fața lui, ca să-i arate că la cel mai mic contact cu soarele face alergie, are mîncărimi insuportabile și săptămîni în șir îi este silă să bage-n gură o bucată de carne. Este acesta un simptom frecvent la tropice și ce se prescrie acolo, de regulă, în asemenea situații ?

... Se făcuse miezul nopții, cînd lordul Bannister ajunse orbecăind în cabina lui. În sfîrșit ! În sfîrșit !

Se prăbuși epuizat într-un fotoliu, își făcu un ceai (treaba asta n-o lăsa niciodată în grija altcuiva), își aprinse un trabuc și, pentru ca să-și destindă nervii istoviți, hotărî să citească ceva.

... În clipa aceea se deschise ușa cabinei și intră, în pijama violetă, domnișoara cu care făcuse cunoștință în împrejurări atît de neplăcute îi zgîlțîi energic umărul și-i spuse :

— Mă numesc Evelyn Weston. Dați-mi voie, vă rog, să-mi petrec noaptea aici, la dumneavoastră...

CAPITOLUL TREI

Cabina se umple de țăndări. Profesorul nu poate face nimic. Evelyn doarme. Răsăritul soarelui îi pune într-o lumină proastă. În ciuda referințelor salg excelente, ocnașul este nevoit să-și caute altă slujbă. Corned-Beef acționează în legitimă apărare împotriva unui șofer, dovedind prin asta că-i de-al casei. Gordon îl vizitează pe Buddha la el acasă. Evelyn contramandează cina comandată de Mr. Wilmington și pune ea masa.

1

Reușind să scape în fine de noroiul care se uscase pe ea, Evelyn intră grăbită în salon. Nu-și dădea seama de ce o cuprindea tulburarea în prezența profesorului. Ce prostie din partea ei să se poarte ca o școlăriță ; auzi, să-și lase privirea-n pămînt. După cină se retrase imediat în cabina ei. Se pregăti de culcare, dar pînă la urmă se așeză în dreptul hubloului, să mai citească un pic.

Era la prima ei călătorie cu vaporul. Ca-ntotdeauna, Canalul era niței cam agitat. I se făcu rău. Lăsă cartea din mînă cu gînd să ia o gură de aer curat afară pe punte. Puntea era pustie. Deasupra Canalului se lăsase o noapte apăsătoare, înnorată.

Se plimbă pînă la pupa și, simțindu-se mai bine, dădu să se-ntoarcă. Părea singura pasageră a unui vas-fan-

tomă. Nici urmă de pasageri sau marinari. Grăbi pasul. Încremeni însă la mai puţin de douăzeci de paşi de uşa cabinei.

În faţa uşii stătea un om ! Ocnaşul !

Îşi duse mîna la inimă. Ce să facă ? Penibil... Doar n-o s-o atace aici pe vapor. Zadarnic încercă însă să se îmbărbăteze. Întîmplările palpitante ale ultimelor două zile, călătoria pentru ea neobişnuită, pe mare, singurătatea, o aduseseră într-o stare de isterie. Tremura ca varga...

Namila cu chelie stătea proţăpită în uşa ei şi o clipă îi zări în jăraticul ţigării şi nasul sluţit.

Brusc hotărî să înainteze. Însă omul acela nu se clintea din dreptul cabinei...

Ce să facă ?... Doamne !

Zări hubloul luminat al cabinei alăturate. Dinţii îi clănţăneau de groază şi de-acum nu mai tremura ci avea de-a dreptul convulsii. Deschise uşa acestei cabine aproape fără să-şi dea seama ce face, mînată de instinctul omului cuprins de panică.

— Mă numesc Evelyn Weston. Daţi-mi voie, vă rog, să-mi petrec noaptea aici la dumneavoastră... Sînt urmărită !

2

Cred că profesorul nu ar fi fost mai surprins nici dacă în cabină i-ar fi năvălit rinocerul împăiat din reşedinţa sa londoneză, ca să-l invite la un pocheraş ca-ntre amici, dacă n-are nimic împotriva persoanei lui... Ba din punctul de vedere al lordului Bannister, această alternativă ar fi fost chiar de preferat, fiindcă în faţa unui rinocer cartofor s-ar fi descurcat mai uşor decît în faţa acestei fete în pijama violetă, care zice că se numeşte Evelyn Weston, în picioare are papuci şi este urmărită.

În primul rînd i se păru firesc să se ridice imediat în picioare, dar îndată ajunse într-o situaţie insuportabilă provocată de-un vechi inamic, un membru al atît de răspînditei familii a ceştilor de ceai, care, profitînd de oca-

zie, se răsturnă şi căzu pe podea. Dar faţa de masă, acest polip nesuferit, i se prinse pe neobservate de un nasture, aşa că pe urmele ceştii porniră şi zaharniţa, spirtiera şi cartea care, ca un Hopa-Mitică, trase în gol şi sticla de rom.

Aşa ceva n-a mai păţit !

Apare femeia asta şi dintr-o dată încăperea se umple de ţăndări. Zornăitul cioburilor umplu cabina, iar zahărul pudră îşi dădu sufletul pe covor, într-o băltoacă de rom.

— Cu ce vă pot fi de folos ? — întrebă deprimat lordul Bannister. Fata privi necăjită interiorul făcut zob.

— Vă rog... daţi-mi voie să-mi petrec aici restul călătoriei. Oricum, n-avem mult pînă la sosire... Sînt urmărită...

— Doriţi să vă conduc pînă la cabina dumneavoastră ?...

— Nu, nu ! Nu vă las să ieşiţi pe punte... să nu vă facă rău şi dumneavoastră... din cauza mea ! Mă pîndesc nişte ucigaşi ! Unul dintre ei a stat şase ani în închisoare pînă nu demult... Iertaţi-mă... plec chiar acum — şi porni...

Profesorul observă că fata tremură toată. Îi tăie calea. O prinse de mînă. Era rece ca un sloi.

— Vă rog, luaţi loc. Mai întîi beţi o gură de whisky. După ce se aşează şi sorbi whisky-ul se mai linişti puţin. Lordul Bannister, în schimb, era din ce în ce mai neliniştit.

— Povestea asta... n-o consider pe de-a-ntregul acceptabilă — spuse el.

— Mă urmăreşte un ucigaş. Mă aşteaptă afară... n-am curajul să merg nici pînă la cabina mea... — îngăimă Evelyn.

— Bine, dar nu puteţi rămîne aşa... în cabina mea... pînă dimineaţa. Reputaţia dumneavoastră şi buna mea creştere ne interzic una ca asta !

— Aveţi dreptate, milord... — porni din nou spre uşă, dar văzînd-o atît de amărîtă şi de înfricoşată profesorul o prinse de mînă.

— Nu vă las să plecaţi aşa. Se-nvîrti furios prin cabină, zornăindu-şi cîţiva penny pe fundul buzunarului. Cred că n-ar strica să petreceţi în starea asta de surescitare cîteva ceasuri în compania unui medic. Vă rog să luaţi loc. Curînd se va lumina de ziuă şi vom ajunge la Calais. Îi spuse toate astea pe un ton nu tocmai amical, după care adăugă : Nu mi-o luaţi în nume de rău că-s aşa de nervos. Dar la urma urmei... viaţa unui gentleman nu-i o cameră de trecere.

Era un pic înciudat. Se aşeză la masă, deschise cartea şi începu să citească. Evelyn simţea că-i crapă obrazul de ruşine şi se uita necăjită la Bannister. Îngenunche pe covor şi se apucă să strîngă de pe jos urmările vizitei sale. Profesorul o privi fără să vrea. Hm... Pare a fi dintr-o familie bună. Deşi, mai mult ca sigur, e o aventurieră, dacă nu mai rău.

— Nu vă deranjaţi — spuse el — mîine dimineaţă o să facă ordine *boy*-ul.

— Domnule profesor... îmi pare nespus de rău...

— Lăsaţi, haideţi să ne-mpăcăm cu situaţia. Or să treacă şi-aceste cîteva ceasuri şi sper că n-o să intrăm în gura lumii, n-aş suporta gîndul ăsta. De fapt, ce vor ăştia de la dumneavoastră, miss Weston ?

— Caut o veche bijuterie de familie şi un criminal care întîmplător a prins de veste unde este ascunsă bijuteria se află tot timpul pe urmele mele.

— Vă compătimesc. În general, îi compătimesc pe cei ce fac risipă de chinuri şi strădanie pentru ceva efemer. Bani, bijuterii de familie... Dacă aţi fi învăţat filosofie, domnişoară, atunci aţi şti ce-a spus bunăoară Aristotel : „Ceea ce nu-i veşnic nu-i adevărat".

— Filosofie am învăţat eu, milord, dar, nu vă fie cu supărare, ştiam că aceste cuvinte le-ar fi spus nu Aristotel, ci Hermes Trismegistul.

Se lăsă o tăcere chinuitoare. Excelenţa sa ştia că filosofia fusese dintotdeauna partea lui slabă. Cu atît mai mult îl durea această gafă, de parcă l-ar fi înjunghiat cineva acolo unde se simţea cel mai bine apărat.

Răspunse cu o mină gravă :

— Nu-i acum momentul să filozofăm. De altfel, din cîte am înțeles, nu acesta-i scopul vizitei dumneavoastră.

Și acestea fiind zise, se aplecă din nou asupra cărții. Un gentleman este dator să ocrotească o femeie care pare să fie amenințată de primejdii, dar nu să și converseze cu ea. Mai ales dacă aceasta îi corectează unui eminent profesor citatul dintr-un filosof. Și mai ales dacă îndrăznește, pe deasupra, să mai aibă și dreptate. Evelyn se așeză speriată în spatele lui Bannister, într-un fotoliu. Rămase tăcută.

Profesorul se uita în carte, dar nu citea. Era furios pe fata asta. Este pentru a doua oară cînd îi tulbură liniștea apărînd în viața lui ca o vijelie, cu strălucirea neașteptată a părului ei blond. Ca un ciclon !

Ciclonul !

Iată comparația potrivită. Profesorul avusese parte de zăpușeala stătută de la tropice, cînd frunzele abia mai foșnesc, în aer plutește acalmia toridă și dintr-o dată se pornește valvîrtejul.

Ce-o mai fi făcînd puștoaica ? Încet-încet recunoscu în sinea lui că se poartă cam aspru cu această furtună școlită într-ale filosofiei. Pesemne șade în spatele lui plîngînd amarnic și nu-ndrăznește să zică nici pîs.

Se-ntoarse să-și consoleze vizitatoarea cu o vorbă bună.

Evelyn dormea.

Cu gura deschisă, cu capul căzut lîngă colțul spetezei, dormea ca un bebeluș uriaș.

Profesorul se văzu nevoit să recunoască în sinea lui că fata e foarte frumoasă.

Bombăni ceva în acest sens, apoi își continuă lectura, trăgînd din cînd în cînd cu coada ochiului spre Evelyn. Dar ea dormea buștean. Pesemne era tare obosită.

3

Trecu astfel mai bine de un ceas și jumătate. Fata respira regulat, profesorul însă citea neregulat.

Se mijea de ziuă.

Bannister fu cuprins de neliniște. Curînd vor ajunge la Calais. Ar cam fi timpul ca fata să se ducă-n cabina ei pînă se trezesc ceilalți pasageri și se populează puntea...

— Miss Weston !

Fata sări în sus speriată. În prima clipă nu-și dădu seama unde se află. Pe urmă îi veni să intre-n pămînt de rușine. Evenimentele neobișnuite ale ultimelor două zile îi puseseră la încercare nervii în așa hal, încît ajunsese să exagereze primejdiile întîlnirii nocturne cu Gordon.

— Vă rog să mă ietați, domnule profesor.

— Știu prea bine cum stau cu nervii femeile din ziua de azi — dădu profesorul din mînă. Și-acum vă duceți frumușel în cabina dumneavoastră, să nu vă vadă cumva cineva.

O conduse pe Evelyn pînă la ușă și ieși cu ea. Și-n acest moment se produse catastrofa ! Nici dracul n-ar fi brodit-o mai bine ! Exact vizavi de cabină, rezemați cu coatele de bord, așteptau răsăritul soarelui primarul și consoarta lui guralivă, în compania ziaristului Holler. Îi zăriră îndată pe Evelyn și pe profesor. Îi zăriră primarul, consoarta lui guralivă, redactorul Holler și soarele abia mijit la orizont.

Evelyn era într-un chimono violet. Profesorul era într-o mare încurcătură. Urmă o tăcere de cîteva clipe, după care primarul răcni de se cutremură puntea :

— Și totuși, v-ați sculat să admirați răsăritul soarelui, milord ? Ba, după cum văd, și lady Bannister e-ndrăgostită de natură !

Profitînd de soarele ce-și arunca primele raze asupra tînărului cuplu năuc, Holler îl fotografie între timp cu nelipsitul său Kodak. În clipa următoare se și apropie să se prezinte.

— Sînt fericit că v-am cunoscut, lady Bannister. Sînt redactorul Holler...

Se prezentă apoi și primarul, împreună cu consoarta lui guralivă. Nici o clipă nu le-ar fi trecut prin minte că tînăra care ieșise din cabina lordului ar putea fi altcineva decît soția lui. Evelyn nu îndrăznea să deschidă gura, iar Bannister abia reuși să îngăime ceva. Pînă să-și

vină-n fire, cei trei îndrăgostiți de natură se și îndepărtaseră plini de tact, explicîndu-și tulburarea tinerei perechi prin faptul că lady Bannister era în cămașă de noapte. Unei doamne nu-i place să fie văzută în asemenea ținută. Holler făcuse rău că se apropiase de ei, își dădu cu părerea consoarta cea guralivă.

— Am călcat în strâchini... — murmură Evelyn îngrozită cînd rămaseră singuri.

— Dragă domnișoară, dumneavoastră parcă ați fi un ciclon, ba sînteți chiar mai periculoasă. Știți ce mi-ați făcut acum ? Eu am divorțat de curînd ! În cea mai mare taină. Iar acum ăștia cred că dumneavoastră sînteți soția mea. Firește, trebuie să le explicăm imediat că...

— Dar, milord ! Ce-or să creadă atunci despre mine ? ! Și cum vă vor judeca pe dumneavoastră ? Sper că am de-a face cu un gentleman care știe ce-nseamnă să apere reputația unei femei.

— Regret, domnișoară, dar de însurat nu mă însor.

— Nici eu nu m-am gîndit la o asemenea soluție radicală. Cred c-ar fi de-ajuns să coborîm împreună la Calais. Doar ajungem acolo îndată. Iar pînă atunci n-au decît să creadă că vă sînt soție. Astfel, n-o să se afle nici despre dumneavoastră că ați divorțat. În port, după ce scăpăm de cunoștințe, o să vă mulțumesc pentru amabilitatea de care ați dat dovadă și o să vă promit că n-o să mă mai vedeți.

— Batem palma !

Abia de-acum urmară, în port, cîteva minute cumplite, timp în care își luară rămas-bun de la domnul redactor și de la primar, iar aceștia n-o mai scoteau pe Evelyn din „milady", la care profesorul roșea de fiecare dată. Dar în cele din urmă rămaseră singuri. Bannister aștepta să-i fie coborîtă mașina. Își cumpărase superbul Alfa-Romeo doar cu cîteva zile-n urmă. Evelyn își expedie bagajele la rapidul de Paris și apoi se o[illegible]părțiră.

— Vă mulțumesc încă o dată și-mi pare rău de cele întîmplate — spuse Evelyn.

Apoi porni tristă, cu pași înceți.

Profesorul privi în urma ei. Cine-o fi fata asta ? Nu-i o femeie ca oricare, asta în mod sigur. Şi e chiar foarte drăguţă. Aproape că-i simte lipsa... Frumoasă turnură a luat viaţa lui ! De-acum poate împînzi Parisul cu tot felul de minciuni gogonate despre unde a lăsat-o pe nevastă-sa. Iar Bannister ura minciuna. O ura în primul rînd pentru că după părerea lui otrăvea viaţa omului, iar profesorului îi plăcea să trăiască liniştit, împăcat. Şi totuşi, e o fată drăguţă...

Îi apăru din nou înaintea ochilor dormind ca un bebeluş uriaş, cu gura deschisă şi capul căzut într-o parte.

4

Evelyn se cuibărise amărîtă într-un colţ al compartimentului. Cît timp se aflase în preajma profesorului, fie şi numai pentru cîteva ore, simţise ce-nseamnă pentru o fată prigonită să aibă alături de ea un bărbat. Acum era din nou singură.

Trenul era aproape gol. Găsise un compartiment în care nu călătorea nimeni. Lanurile vesele şi pîlcurile răzleţe de copaci rămîneau în urma trenului care, cuprins de orgoliul vitezei sale, trecea prin gările mai mici fluierînd dispreţuitor.

Cineva deschise uşa compartimentului.

— Aveţi un loc liber ?

Intră o namilă de om. Cu cheile şi cu nasul sluţit de-o cicatrice veche.

Surprinzător, Evelyn nu se sperie prea tare de data asta. Oroarea care o cuprinsese pe vapor fusese mai degrabă un semn de epuizare nervoasă decît spaimă adevărată. Totuşi, se temea şi acum de acest om, dar nu foarte tare.

Răspunse la întrebare dînd din cap, sugerînd prin asta că refuză să lege o nouă cunoştinţă. După care continuă să privească pe fereastră.

Cîteva capre muşcau iarba rară de pe rambleu.

— Rău faceţi, mis Weston, că n-aveţi de gînd să stăm de vorbă. Nu strică să-i cunoaşteţi pe cei care au intrat în joc.

Fata se-ntoarse spre el cu o privire glacială :

— Nu doresc să facem cunoştinţă fiindcă deja vă cunosc. Sînteţi fostul deţinut Charles Gordon, eliberat nu demult din închisoarea din Dartmoor, iar acum faceţi tot ce vă stă-n putere ca să mă privaţi de moştenirea lăsată de răposatul Jim Hogan. Asta numiţi într-un cuvînt joc ?

Ocnaşul zîmbi.

— Dacă aş avea de gînd să vi-l fur pe Buddha, atunci m-aş feri să mai fac cunoştinţă cu dumneavoastră, să nu dau poliţiei ocazia de-a avea un suspect în cazul unei crime.

Suna logic.

— Ce doriţi prin urmare ?

Bărbatul îşi scoase tabachera.

— Îmi permiteţi să-mi aprind o ţigară ?

— Vă rog.

— Vă propun un pact. Experienţa şi îndemînarea mea v-ar oferi o şansă de izbîndă-n plus, decît dacă v-aţi apuca să căutaţi statueta de una singură. Fiindcă diamantul, nu-i aşa, trebuie procurat, la o adică, prin mijloacele delincvenţei. Sînteţi posesoarea de drept a giuvaierului şi străduinţa dumneavoastră de a-l găsi nu e tocmai ilegală, dar pentru asta trebuie să obţineţi statueta care-i aparţine altcuiva, chiar dacă poartă-n ea ceea ce-i al dumneavoastră. Nu cred că vă arde să-i mărturisiţi asta proprietarului lui Buddha, aşa că singurul drum care v-ar duce la ţintă ar fi înşelăciunea, eventual furtul. Fără falsă modestie vă pot spune că mă pot mîndri cu rezultate excepţionale în calitatea mea de delincvent şi Scotland Yard-ul vă poate oferi despre mine referinţe a-ntîia. Ar fi, ca să zic aşa, o copilărie din partea dumneavoastră să-mi respingeţi propunerea întemeiată, firește, pe-o recompensă de cincizeci la sută din cîştig.

— Dacă-nţeleg eu bine, doriţi să ne asociem ?

— Întocmai.

— Vă pot vorbi deschis ?

— În meseria mea, n-am prea fost răsfăţat cu gingăşii.

— Just. Atunci, aflaţi că n-a apărut încă pe lume vreo bijuterie sau vreo moştenire pentru care să mă asociez cu un tîlhar.

Ocnașul privi gînditor pe fereastră, înspirînd adînc fumul țigării.

— Nu știam că țineți așa de mult la etichetă.

— Acum ați aflat.

— Afacerea asta mai are un aspect demn de-a fi luat în considerare. Bineînțeles că și eu vreau să obțin statueta. Chiar dacă nu-mi acceptați oferta. Iar în strădania mea n-am de ales între mai multe mijloace. Poate voi fi nevoit să vă jefuiesc, să vă bat, să vă omor sau cam așa ceva... La urma urmei, cinstea mea de afacerist nu-mi creează nici o obligație în cazul în care n-ajungem la o înțelegere.

— Se prea poate. Și acum, că am discutat ce-am avut de discutat, vă rog să vă mutați într-un alt compartiment.

— V-aș mai spune un singur lucru...

— Sigur e ultimul ?

Ocnașul se învineți de furie.

— Chiar crezi că-mi poți ține piept ? — răcni el. După cum vezi, n-a trebuit să pun mîna pe registrul de vînzări ca să mă aflu alături de dumneata, în drum spre statuetă.

— Fiindcă m-ai urmărit !

— O să te urmăresc și de-acum încolo.

Evelyn ridică din umeri.

— Sper să te păcălesc în vreun fel, mai devreme sau mai tîrziu. Iar dacă nu, al dumitale să fie diamantul... — se ridică de pe banchetă — și acum, vrei să trag semnalul de alarmă ?

— Nu-i nevoie. Plec. Îți spun doar că ai face mai bine să-mi dai registrul de vînzări. Nu-i spuse Evelynei că la vamă îl zărise în valijoara ei galbenă. Ți-aș oferi în acest caz cincizeci la sută...

— Număr pînă la trei și trag semnalul de alarmă.

Ocnașul, ca un interpret plin de demnitate dintr-un final de operetă, pocni din călcîie :

— La revedere.

— Unu... doi...

Ușa compartimentului se-nchise. Ceva mai încolo, ocnașul își găsi într-un compartiment de clasa a treia unul

dintre prieteni. În afacere se băgaseră și doi vechi complici care porniseră cu el din Londra.

— Fata e încăpățînată — îi spuse el complicelui numărul unu. Rămîne cum ne-am înțeles, Rainer.

Rainer, un domn posac, încărunțit, cu pince-nez, aducea cu un comis-voiajor, dar în realitate era ucigaș de meserie ; răspunse indispus, cu o voce plîngăreață :

— Bine, bine... se face. N-ai cumva la tine un ziar de astăzi ?

5

...În sinea ei, Evelyn nu primise cuvintele ocnașului cu calmul pe care-l afișase în fața lui. Părea destul de verosimil că n-are mari șanse să-i țină piept lui Charles Gordon, care pe tărîmul delincvenței se bucura de referințe a-ntîia.

Dar ce să facă ? Să se asocieze pentru obținerea moștenirii ei legale cu un individ cu trecutul pătat ? Să stea la sfat cu un ucigaș ? Avea unchiul Bradford o vorbă : „cinstea se asemănă cu un croitor de lux — nu știe ce-i aia tocmeală".

Fie ce-o fi ! O să lupte !

Pretutindeni există poliție, pretutindeni există gentlemani care să sară la o adică în apărarea unei femei. Iar dacă nu ? Atunci, o să se-ntoarcă la sărăcia ei.

La urma urmei, ce i-ar putea face ?

...Cînd trenul ajunse în Paris află răspunsul și la această întrebare. Un hamal bondoc, cărunt, îi înșfăcă cel dintîi valijoara galbenă și o luă la fugă spre ieșire.

Evelyn rămase locului, lîngă cealaltă valiză, să-l aștepte.

Dar hamalul nu mai apăru nici în următoarele zece minute. Nu mai apăru deloc. O ștersese cu valiza galbenă în care era registrul de vînzări. Dacă din întîmplare Evelyn i-ar fi cunoscut și pe pasagerii de la clasa a treia, ar fi știut că hamalul e una și aceeași persoană cu Rainer, care cu puțin timp înainte de sosire își schimbase înfățișarea cu ajutorul unei șepci și al unui veston, ca să fie suficient de convingător în rolul de hamal improvizat.

„Bine că am rupt foaia din registru — își spuse Evelyn — și am pus-o în mapa de corespondență, în valiza mare."

Nu la fel de bine îi păru și lui Gordon cînd, frunzărind înfrigurat registrul, constată că lipsește din el tocmai foaia cu evidența vînzărilor pe luna mai, inclusiv cu data la care fusese vîndut Buddha.

— Nu pricep — spuse Rainer după ce-l privi cîteva minute bune pe Gordon cum își trage cu pumnii în cap — de ce ești așa de nervos ? O s-o supraveghem pe fată și de-acum încolo, și gata: Mai devreme sau mai tîrziu tot ne dăm noi seama pe cine caută în Paris și la acela va fi și diamantul.

— Ce să zic, uite optimistul ! De unde știu că n-o să ne ducă de nas cu prima ocazie ?

— Așa cred eu. Pînă una-alta o ține sub observație Corned-Beef. N-ar fi exclus ca la primul pas pe care-l mai face să nici nu mai avem nevoie de adresa pe care n-am aflat-o din cauza ta, căci ai ieșit din pîrnaie cu cîteva ore prea tîrziu. Asta-i blestemul tuhausului : nu poți pleca la plimbare atunci cînd ai tu chef. Acum unde iei prînzul ?

Pe ocnaș îl apucau dracii ori de cîte ori Rainer îi punea cîte o întrebare nefirească și neașteptată, care n-avea nici în clin nici în mînecă cu mersul unei afaceri.

— Mersi ! Eu sînt sătul !

— Atunci îți recomand o cafea la Café Rome, însă la etaj, că acolo o face o turcoaică și... Ei ! Ce te-a apucat ? !

O carte groasă îi trecu vîjîind la un fir de păr de tîmplă.

Rainer fu chemat la telefon în timpul siestei de la Café Rome :

— Fata a schimbat vreo patruzeci de mijloace de transport — raporta Corned-Beef — o fi mirosit că-i urmărită și-a vrut să scape de urmăritori. Pînă la urmă s-a dus în rue Mazarin la numărul 7, iar de acolo în rue Salpétrière, la numărul 12, la direcția agenției de voiaj „Columbus". Fata acum e înăuntru, vorbește de la telefonul public de peste drum, văd că pleacă și de-aici. Spu-

ne-i lui Gordon că-n rue Mazarin la numărul 7 s-a interesat de văduva Brandes și a aflat că la această adresă nu locuiește decît Edward Wilmington, directorul agenției „Columbus". Ăsta sau are statueta, sau e omul prin care se poate ajunge la ea. N-ar strica să-i facă Gordon o vizită și să se intereseze de-a dreptul de statuetă.

— Bine. O să-i spun totul lui Gordon. Trebuie să sosească din clipă-n clipă.

— Mă duc. A ieșit fata.

— Alo !... Stai așa...

— Ce mai vrei ?

— Nu știi, azi e cumva zi de curse ?

Fără un cuvînt, Corned-Beef puse receptorul în furcă.

6

În casa din rue Mazarin de la numărul 7, pe Evelyn o așteptau vești proaste. Mama maiorului Brandes fusese înmormîntată cu șase luni în urmă. La scurt timp după aceea muri și fiica ei, doamna Wilmington. De-atunci încoace directorul trăiește singur. Toată lumea îl consideră un om distrus. Într-un răstimp scurt și-a pierdut și soacra și soția...

La început Evelyn schimbă mai multe mijloace de transport, să-și poată pierde urma în mulțimea călătorilor în caz că ocnașul o urmărește. Întorsese capul de cîteva ori, dar nu-l zărise niciodată.

Se pare că scăpase de el !

Dar se-nșela.

Corned-Beef o urma pretutindeni îndeaproape. Degeaba tot întorcea Evelyn capul, că pe ocnaș n-avea cum să-l zărească. În schimb pe omulețul cu monoclu, îmbrăcat țipător, care tocmai îi întindea zîmbind părintește unui copilaș mingea rătăcită pe trotuarul de vizavi, nu-l cunoștea. Cu toate că acest domn atît de amabil era Corned-Beef, care-și primise porecla de „carne congelată" fiindcă avea mult sînge rece și era prost ca o vită.

Din rue Mazarin, Evelyn porni îndată spre agenția de voiaj „Columbus" și-n scurtă vreme se afla față-n față cu domnul Wilmington.

Directorul era un tip uscățiv, manierat, îmbrăcat cu gust, avea ochi albaștri și, în contrast cu părul ușor grizonat, o figură tinerească. Acesta era deci cumnatul nefericitului maior Brandes și, de ce nu, și proprietarul statuetei care valora un milion de lire sterline.

— Mă numesc Evelyn Weston.

— Cu ce vă pot fi de folos, miss Weston ?

— Sînt în căutarea unei vechi amintiri de familie. Este vorba de o casetă dreptunghiulară care are pe capac o statuetă a lui Buddha șezînd cu capul în piept.

— Am văzut cîndva acest bibelou.

— Din cîte știu, domnul maior Brandes l-a cumpărat acum vreo cincisprezece ani, pe vremea cînd era locotenent, iar mai tîrziu a ajuns în posesia doamnei Brandes care am înțeles că a răposat nu demult...

— Cred că știu despre ce-i vorba. Trebuie să fie printre obiectele de ceramică ale regretatei mele soacre. Sărmana femeie, ce mult iubea obiectele de artă. Acum toate au rămas la mine în casă.

Evelyn începu să se bîlbîie, căci de emoție i se tăiase răsuflarea.

— Da, da... Aș dori să cumpăr această statuetă... E o veche amin...

— Regret, miss Weston, dar toate amintirile moștenite de la regretata mea soacră nu sînt de vînzare.

— Vasăzică mai aveți această statuetă a lui Buddha ?

— Soacra mea prețuia obiectele de artă și ne-a lăsat multe bibelouri din acestea. Toate reprezintă amintiri dragi și pentru nimic în lume nu m-aș despărți de vreuna. Nu se obișnuiește așa ceva la familiile engleze de condiție...

— Dar știu că aceste lucruri îi aparțin domnului maior Brandes.

— Cu atît mai puțin aș dori să răscolesc amintirea nefericitului meu cumnat. N-am de vînzare nici statueta lui Buddha, nici altceva. Între timp fu chemat la telefon și stabili cu cineva o întîlnire pentru seara, apoi își rugă

secretara să-i comande de la Félix Potain un supeu pentru două persoane. La urmă respinse pe un ton rece rugămintea Evelynei. Fata nici nu apucă să afle deci dacă statueta căutată este sau nu la el.

Părea probabil ca statueta, în caz că ar mai fi existat, să se afle acasă la Wilmington.

Plecă necăjită. Poftim, se-neacă tocmai la mal, cînd mai avea doar puțin. N-o să se dea bătută cu una-cu două ! Poate în ajutor îi veni duhul bătrînului Hogan ori poate, incredibil dar adevărat, îi veni și ei, filosoafei, o dată în viață, o idee practică ! Nu ! Nu și nu ! Las' c-o să găsească ea un mijloc de-a pătrunde în casa lui Wilmington. O să-i spargă locuința !

Se-nfioră la acest gînd...

De la telefonul public de peste drum sună la casa de comenzi Félix Potain.

— La telefon agenția de voiaj „Columbus", sînt secretara domnului Wilmington. Am comandat adineauri un supeu pentru două persoane... Da, exact... în rue Mazarin la numărul 7... Am dori să decomandăm supeul... Rămîne, fără îndoială, pe mîine... Vă mulțumesc...

Puse receptorul în furcă.

Prin geamul cabinei zări un bărbat pe trotuarul de vizavi. Un domn bondoc, durduliu, în haine țipătoare, cu monoclu... E a treia oară cînd îl vede azi... Mai adineauri îi întinsese mingea unui țînc de pe rue Mazarin...

Pricepu îndată că pe ea o urmărește. Ah, ce neroadă fusese ! Trebuia să-și închipuie că ocnașul o să pună pe urmele ei oameni pe care ea nu-i cunoaște, pentru ca să nu bănuiască nimic...

Indiferent dacă o urmărește sau nu, trebuie să scape de acest individ.

Ieși din cabina telefonică. Porni grăbită, prefăcîndu-se că nu l-a observat pe Corned-Beef. La colțul străzii sări într-un taxi și-i dădu șoferului adresa hotelului. După un timp întoarse capul. Erau urmăriți de o mașină. In ea nu putea fi decît tipul în haine țipătoare. Îi spuse șoferului peste umăr :

— Monsieur... Aveți aici zece franci... Mă urmărește un gangster. La primul colț luați-o la dreapta și frînați

cît să pot sări din mașină. Apoi continuați-vă drumul o vreme în zig-zag și amăgiți-l pe urmele dumneavoastră.

Șoferul luă banii rînjind satisfăcut. La prima intersecție făcu la dreapta și încetini viteza fără a opri.

Evelyn sări din mașină și se ascunse într-un gang. Șoferul acceleră și își văzu de drum.

Totul dură două secunde. Mașina în care era Corned-Beef dădu și ea colțul. Reușise să-l păcălească. Urmăritorul, fără să bănuiască nimic, se ținu după mașina din fața lui, din care cu cîteva clipe în urmă sărise Evelyn. Și cum șoferul taxiului liber trebuia să-și facă plinul, ieși din oraș cu Corned-Beef pe urmele lui spre o stație de benzină prăpădită, de dincolo de poarta Vincennes și de cimitirul celebru în lumea întreagă, Père-Lachaise.

Corned-Beef intră de data asta la bănuială. Coborî și expedie taxiul cu care venise, apoi se apropie grăbit de cealaltă mașină. Aceasta era într-adevăr goală.

— Unde este clienta care v-a oprit ? — îl întrebă pe șofer.

— Nu-i în mașină ?

— Nu.

— Uitați-vă mai bine, s-o fi ascuns sub banchetă.

— Ia ascultă, mă ăsta ! Te ții de glume ?

— Momentan, nu încă — îi răspunse șoferul amenințător, punînd mîna pe-o cheie franceză și ridicînd-o ca pe un tomahawk. Lui Corned-Beef îi plăcea să se bată, iar în situația de față i se părea că se află și-n legitimă apărare, însă astfel n-ar fi putut scoate prea multe de la omul său, așa că își propuse să-l ia cu binișorul.

— Ține, prietene, zece franci...

Cheia franceză coborî liniștită și, pierzîndu-și orice asemănare cu bardele indienilor, rămase în mîna șoferului ca o sculă oarecare.

— Deci, unde a coborît domnișoara ?

— Cînd am cotit pe malul Senei spre Boul' Mich', am încetinit și conița a sărit din mers. Mi-a zis că ați fi gangster. Iar eu am crezut-o.

— Și acum, că m-ai cunoscut ?

— Acum sînt sigur.

Corned-Beef aflase ceea ce-l interesase, așa că se hotărî să-l bată, totuși, pe șofer. Degeaba ! Legitima apărare rămîne legitimă apărare și atunci cînd nu te pripești. Așa că-i smulse șoferului cheia franceză, o aruncă cît-colo, iar apoi îl plesni minute-n șir, ținîndu-l cu o mînă de gît și țintuindu-l cu brațul întins de peretele benzinăriei, ca să-și menajeze îmbrăcămintea țipătoare. Neputîndu-l pocni pe șofer decît cu o mînă, din cînd în cînd îi trăgea în compensație și cîte una la turloaie.

Bătrînul proprietar al stației de benzină își trase ceva mai încolo canistra și se așeză pe ea, uitîndu-se ca la teatru la întîmplarea plină de învățăminte. Într-un tîrziu, Corned-Beef îi dădu drumul șoferului plin de sînge și cu un bobîrnac își îndepărtă o scamă de pe sacou.

— Și chiar crezi că-s gangster ?

Șoferul pufni împroșcînd sînge.

— Hm... acum, că v-am cunoscut mai bine, parcă mai veniți de-acasă.

— Just. Atunci du-mă la Café Rome.

Bătrînul îi făcu plinul, șoferul se așeză la volan, trînti portiera și porni spre oraș, cu clientul său cu monoclu și cu haine țipătoare.

Corned-Beef dădu buzna agitat în cafenea.

Domnul Rainer, ucigașul profesionist, tocmai începuse o partidă de șah cu un doctor.

— Scuzați-mă, — spuse el zărindu-și complicele și se ridică de pe scaun — eu o să urmez la mutare.

După ce ascultă prelegerea plină de justificări amarnice a bondocului, spuse :

— Interesant ! Gordon a presimțit că fata o să fie mai isteață decît tine. Eu cred că ori n-avem de-a face cu o începătoare, ori tu începi să-mbătrînești. Se pare că nici pe ăi mai duri bandiți nu-i cruță timpul cu dinții lui de fier. Gordon e acum la agenția „Columbus", de unde ne-ai sunat tu. Îl așteptăm aici. Cam asta ar fi ordinea de zi.

— Cine-ar fi crezut că fătuca asta-i așa perfidă — se tînguî Corned-Beef.

— Într-adevăr, s-a purtat fără tact cu un criminal naiv. Așa-i. Ia zi, cît costă-n ziua de azi un taxi pînă la Père-Lachaise ?

Gordon se-ntoarse și el agitat.

— Fata ?

— Mr. Gordon... — bîigui Corned-Beef — fata a întins-o... a sărit din mers dintr-o mașină.

Gordon scrîșni din dinți.

— Nătărăule ! Du-te acum și nu-l scăpa din ochi pe lordul Bannister. Mai devreme sau mai tîrziu se va-ntîlni cu miss Weston. Profesorul a tras la Ritz, poate prin el vom reuși să dăm iar de urma fetei. Veștile le aștept aici. Rainer, tu rămîi să asiguri legătura. Eu plec.

— Încotro ?

— După Buddha. Locuiește în rue Mazarin la numărul 7.

— Nu stai să bei o cafea ? — îi sugeră Rainer.

— Timpitule !

7

După ce scăpă de umbra ei, Evelyn se-ntoarse pe cheiul Senei. Se opri în fața unei prăvălii de haine vechi. Se uită în vitrină, apoi intră.

— V-aș ruga să-mi dați o rochie neagră de cameristă cu un șorțuleț dantelat pe deasupra, ca acela din vitrină.

Își schimbă hainele pe loc. Dintr-un alt magazin își cumpără o gentuță neagră lăcuită, își băgă în ea rochia împăturită grijuliu. Cînd fu gata, căută prin apropiere un magazin de delicatese Felix Potain. La Paris există o întreagă rețea de asemenea magazine. La Potain împachetă supeul pentru două persoane, apoi se grăbi s-ajungă în rue Mazarin la numărul 7 și sună la ușa locuinței lui Wilmington.

— Sînt de la Félix Potain. V-am adus cina.

— Da, știu... — bombăni menajera. Lăsați-o aici.

— Dacă-mi dați voie, pun eu masa și aranjez tacîmurile. O cină de la Potain e șic doar dacă e servită cu tot dichisul...

— Din partea mea...

Puse masa frumos, aranjă totul ca la carte, în timp ce menajera trebăluia într-o cameră alăturată. Evelyn profită de această ocazie. Ieşi în vestibul, trînti uşa de la intrare cu putere, dar nu ieşi, ci se piti într-un ungher, între dulap şi perete. Menajera scoase capul, se uită dacă uşa e-ncuiată şi se-ntoarse la treburile ei. Trecu o jumătate de ceas. Se-ntunecase. Evelyn continua să stea smirnă. De data asta norocul îi surîdea. Menajera apăru în pardesiu, cu pălăria pe cap, cu poşeta şi umbrela în mînă. „S-ar părea că vine aici doar să deretice, iar acum se duce acasă" — îşi zise Evelyn fericită. Aşa şi era.

Rămăsese singură în casă !

Intră grăbită în salon şi aprinse lumina. De teamă şi emoţie abia mai răsufla. În salon erau trei vitrine ticsite cu tot felul de bibelouri. Le privi pe rînd. Buddha nu se afla printre ele. Uşa sufrageriei era deschisă şi prin sufragerie Evelyn vedea şi camera din fund. Una dintre ferestrele acestei camere se deschise încet. Întîi apărură două mîini pe pervaz, apoi un cap chel, cu nasul sluţit.

Era ocnaşul ! Gordon !...

Evelyn înlemni de groază.

CAPITOLUL PATRU

Eddy Rancing îşi începe cercetările, dar nu dă decît peste cadavre cu pete şi contuzii dubioase. Acestea nu prezintă interes. Face cunoştinţă cu Victoria, nevasta grădinarului, şi cu Muştar, o rumegătoare boemă. Suvenirul din Karlsbad nu-i trebuie. O dojeneşte pe Gürti cea capricioasă. Un spiriduş rău îl atrage-n cursă. Ajunge înot pînă-n satul învecinat. Totu-i rău, dar se termină cu bine.

1

Mügli am See este aşezat pe malul lacului Mügli şi în Elveţia se bucură de faima de a fi cea mai neînsemnată aşezare a republicii. Străinii şi turiştii nu-l vizitează niciodată. Aici a sosit cu autobuzul Eddy Rancing, cu

gînd să-l cunoască pe domnul consilier tehnic Wollishoff.

Cunoştinţa lor n-a întîmpinat piedici deosebite. În timp ce Eddy îşi lua cina, la fereastra hanului se înghesuiră într-o coadă ordonată, răbdători, cetăţenii care voiau să-l vadă pe străinul picat din cer. Nu trebui decît să-i zîmbească primului venit, un domn cărunt, cu fruntea înaltă, privirea deschisă, binevoitoare, despre care Eddy stabili pe loc că trebuie să fie ori primarul, ori doctorul satului, că se şi împrietenirâ. Află că pe individ îl cheamă Guggenheim şi de profesie este necroscop, dar asta nu înseamnă că nu poate căpăta unele informaţii de la el.

— Îi cunoaşteţi pe oamenii de prin părţile astea, domnule Guggenheim ?

— Cum să nu... Doar ţin de circumscripţia mea, aşa că-i cunosc binişor. Anul trecut, cînd a fost epidemia de tifos, am avut aici mult de lucru.

— Îl cunoaşteţi pe domnul Wollishoff ?

— Ăsta cînd a murit ?

— Trăieşte. Cel puţin din cîte ştiu eu.

— Atunci n-am avut onoarea să-l cunosc. Eu nu am de-a face, în general, decît cu morţii şi cu băcanul satului. E rudă cu nevastă-mea. Altminteri nu duc o viaţă mondenă. Profesia mea îmi cere să studiez necontenit.

În cîteva minute se străduí să facă propagandă ştiinţei atît de ignorate a medicinei legale. Nu era un specialist blazat. Îl pasiona munca sa. După părerea lui, mulţi indivizi ar putea excela în acest domeniu, dacă pe lîngă oarece înclinaţii native ar avea şi tăria să evite munca de rutină. Să luăm, de pildă, petele de pe cadavre...

— Cu altă ocazie, scumpul meu domn Guggenheim. Nu uitaţi ce mi-aţi promis. Aş dori mai întîi să fac cunoştinţă cu domnul Wollishoff...

Guggenheim se posomorî, dar nu stărui.

— Am fost o dată şi la Wollishoff acasă. Pe el personal nu-l cunosc. L-am examinat pe răposatul administrator. Cadavrul prezenta nişte contuzii care m-au făcut să chem jandarmeria. Cînd am trecut ultima oară pe-acolo, tocmai o săltau pe nevasta răposatului din cauza acestor contuzii.

— Și de-atunci ?
— De-atunci e-nchisă, că la autopsie am constatat că...
— Să-i lăsăm pe morți să se odihnească-n pace...
— Corect. Dar nu înainte de a-i examina temeinic. Eu am un principiu, domnule : pînă la autopsie, suspecți sînt toți cei vii ! Anul trecut la St. Gallen...

Eddy Rancing n-avea să afle niciodată ce i se-ntîmplase domnului Guggenheim cu un an în urmă la St. Gallen, deși poate că această întîmplare fusese și mai interesantă decît cazul plin de învățăminte al administratorului care prezentase niște contuzii suspecte. Eddy Rancing plăti și ieși în stradă.

2

În fața hanului, chibzui cum s-ar putea înfățișa dinaintea consilierului. Nu trecuseră însă nici două minute, cînd din pămînt răsări o cameristă cu o față de coșmar, cu un nas nemaipomenit de turtit și cu o falcă în așa hal umflată din pricina unei dureri de măsele, încît dintre gușă și falcă nu i se mai zăreau decît cogeamite nările întunecate. Veni glonț spre el.

— Sînt Victoria, soția grădinarului Kratochvil.
— Ce doriți, vă rog ?
— Bătrînul Johann Wollishoff vă trimite vorbă că vrea să discute cu dumneavoastră, dar va trebui să răcniți la el, că sărmanul om e fudul de-o ureche. Mai ales de-a stîngă. De la gripă i s-a tras. Anul trecut l-au și tăiat.

O urmă uluit pe femeia cu falca umflată, care înainta extrem de prudent pe drumul întunecat. La început crezu că e bine să facă și el la fel, dar după ce luă-n picioare a cincea băltoacă pînă-n glezne, își dădu seama că Victoria, nevasta grădinarului Kratochvil, de-aia pășea așa de grijuliu, ca nu cumva, din greșeală, să ocolească-n beznă vreuna din băltoacele din drum.

— Nu știți cumva de ce v-a trimis domnul consilier după mine ?
— Ce-ați zis ?

— V-am întrebat — strigă el furios — de ce v-a trimis stăpînul după mine ?

— Pen' că Helli nu-i acasă. Îi dus la Erlenbach după ziare. Le primim de la Zürich.

Pleosc !

Călcase într-o băltoacă pînă mai sus de glezne.

— Fiți cu băgare de seamă, că drumu-i cam ud — zise Victoria, nevasta grădinarului Kratochvil. La anu' or să ne pună pavaj. Au băgat deja la zdup pă doi de la oraș, care tot mangleau pavajul. Acu' s-a băgat unu' Hütrich, çică o să-l pună el. Ásta precis n-o să-l manglească, c-a stat mult la pîrnaie.

Cineva îl îmbrînci zdravăn din spate... O vacă încerca să-i depășească neregulamentar...

— V-am zis doar s-aveți grijă... Mustar, mare bandită ești !!! O adevărată boemă ! Seara se-ntoarce acasă și-ntotdeauna umblă doar pe trotuar...

Unde visează asta trotuar aici ? se întrebă Eddy cuprins de disperare, pescuindu-și din noroi pălăria pe care glumeața rumegătoare i-o zburase între timp din mînă cu o mișcare bine țintită a cozii.

Pînă la urmă, cum-necum, ajunseră la castel.

Intrînd în salonul de modă veche, ticsit cu mobilă masivă din lemn de stejar, primul lucru pe care-l văzu fu o colecție de pisici de diferite dimensiuni, care se plimbau de colo-colo. Deasupra unei uriașe vaze în care era sădit un merișor ședea chircit un papagal cu creasta roșie, iar într-un jilț lucra o broderie o fată cu privirea sfioasă, ca la vreo patruzeci și cinci de ani. În întîmpinare îi ieși sprijinindu-se în baston un domn cu nasul acvilin și o chelie din care porneau cîteva fire de păr uimitor de lungi. Acest domn căzu drept în brațele lui Rancing, pentru că din greșeală călcase pe cordonul halatului său de noapte, care atîrna pînă la pămînt. Cîteva clipe își trase sufletul în brațele oaspetelui său.

— De-o mie de ori le-am spus să mi-l scurteze... Le e milă de material... Într-o zi o să-mi rup-gîtul !... Încîntat să vă cunosc.

— Plăcerea este de partea mea.

— Cine v-a trimis la mine ?

Racni :

— Mă numesc Eddy Rancing !

Se apropie de ei și fata.

— Eu sînt Grete — se prezentă ea. Cu tata trebuie să vorbiți tare, că-i nițel fudul de-o ureche. Luați loc.

Se așeză. De la domnișoara Wollishoff află că vreo zece săteni alergaseră cu sufletul la gură de la han, după ce-l auziseră întrebîndu-l pe necroscop de ei. La care, firește, consilierul îi trimisese imediat vorbă. Pe urmă îl poftiră să le fie oaspete pentru cîteva zile, ba îi îngăduiră să se și retragă în camera lui, să se spele și să se schimbe, căci între timp îi aduseseră la castel și bagajele.

După cină își petrecură timpul în răcnete prietenoase. Bătrînul își pierduse cu doi ani în urmă proteza auditivă care-l ajuta să audă tot ce se discuta cu el, dar nu se-ndura să-și cumpere una nouă.

Într-un tîrziu, pe la ora unsprezece, Eddy puse pe tapet scopul vizitei sale.

La această oră, trei pisici îi torceau deja de zor în poală.

— Vin de la Londra, sînt colecționar de artă.

— Ce zice ? — o întrebă Wollishoff pe fiică-sa, gîfiind ca un astmatic. Grete îi țipă în ureche :

— E colecționar de artă !

Bătrînul dădu din cap în semn c-a înțeles :

— Eu am un nepot care-i optician !

Între timp sosiră spițerul, directorul teatrului și un autor dramatic, domnul Maxl, care de cîțiva ani lucra la o dramă intitulată *Wilhelm Tell* și care trăia de pe urma faptului că era primit pretutindeni ca unul care colindase mult lumea la viața lui. Acest tînăr făcuse, în realitate, cîndva, un singur drum pînă la Brünn, din însărcinarea unui negustor de vite.

3

Mai tîrziu Eddy rămase în compania Gretei. Obrăjorii ei palizi aduceau pînă la un punct cu lămîia. Avea în păr o fundă albastră și cînd zîmbea părea un premier japonez demisionat din jurnalele cinematografice. Era urîtă

ca noaptea și cele două rînduri de dinți falși îi sporeau această trăsătură.

— Știți, eu colecționez operele unor artiști englezi care nu mai sînt în viață. Luate ca atare, e vorba de niște fleacuri fără nici o valoare, dar fiecare om își are gărgăunii lui.

— Mie-mi spuneți ? Am o mătușă care se spală pe mîini întruna, dar nu se poate dezbăra de-acest obicei. Spuneți-mi, ce vedeți bun în spălarea mîinilor ?

— Ziceam că sînt colecționar...

— Dar, pentru Dumnezeu, spuneți-mi, la ce-i bun spălatul pe mîini ?

Rancing se stăpîni cu greu să n-o plesnească pe față.

— Sînt în căutare de ceramică veche — repetă el vlăguit — și din registrul de vînzări al unei firme am stabilit cine-a cumpărat bibelourile care mă interesează pe mine mai mult. Tăticul dumneavoastră a primit acum șaptesprezece ani două bibelouri din partea firmei Longson & North.

— Pe-alea precis le-a plătit !

— Se-nțelege de la sine. Nu despre asta-i vorba. Printre altele m-ar interesa „Țăranul și țăranca la seceriș" — numi intenționat și acest bibelou, să nu bată la ochi interesul pe care-l manifesta —, apoi o mică statuetă montată pe-o casetă, așa-numitul „Buddha meditînd".

— Vai, asta de mult am făcut-o cadou !

Rancing simți că se-nvîrte camera cu el. Genunchii i se înmuiară, simți nevoia să se așeze. Iar în gleznă simți o durere strașnică. O mîță călcată din greșeală în picioare, pusă pe răzbunare, începuse să-i deșire ciorapul.

— Zît, Gürti ! — făcu fata duios. Știți, e așa de capricioasă.

— Ați făcut-o cadou ?! Au !... Chiar că-i capricioasă...

— Da, am făcut-o cadou. Nu-mi plăceau deloc „Țăranii" ăia.

Îmbătat de speranțe renăscute, Eddy nici nu mai simțea capriciile prelungite ale mîței care-i nenorocea glezna.

— Dar „Buddha meditînd" ?

— Vechitura aia nu face două parale. O țin în dormitor. Vreți s-o vedeți ? Stați că v-o aduc.

— Dacă ați fi atît de bună să...

Îndată ce dispăru fata, capricioasa Gürti descrise o voltă grațioasă de vreo doi metri, decolînd de pe piciorul lui Eddy și aterizînd în spatele etajerei cu ficuși și merișori. Un „miau" sfîșietor întrerupse pentru o clipă discuția intelectualității adunate în jurul șemineului.

Apoi se-ntoarse fata !

Cu statueta-n mînă ! Cu Buddha ! Acesta ședea pe o cutiuță emailată, cu capul plecat în chip bizar, privindu-și parcă buricul.

Întinse mîna... fata i-l oferi indiferentă și...

Și iată-l în mîinile lui !

Telectualitatea se strînse-n jurul lor să caște gura. Iar bătrînul, crezînd că Eddy este, naiba știe de ce, surd, răcni din toți rărunchii :

— Asta-i un fleac ! În piața din Zürich pe soclu e înălțată statuia din marmură a lui Pestalozzi și a neveste-si !

— Aia chiar că-i mai frumoasă — spuse fata.

Eddy ținea în mînă statueta cu diamantul care valora cît o comoară din basme. Dacă ar da cu ea de pămînt, piatra fermecată ar ieși la iveală dintre țăndările ei. Dar atunci ar vedea-o toți. Îi venea s-o rupă la fugă cu ea.

„Fii calm, Eddy — se-mbărbătă în sinea lui —, doar ai geniu și sînge rece".

— Statueta asta să tot valoreze cîțiva shillingi, dar eu țin foarte mult la aiurelile astea — îi explică el fetei. În schimbul ei v-aș da cu dragă inimă un ceas de mînă superb, fiindcă n-aș vrea să vă jignesc oferindu-vă bani.

— Nu vă dau statueta — răspunse Grete. În ea îmi țin trusa de cusut — deschise caseta care constituia soclul statuetei. Înăuntru erau ață, ace, un degetar și-o forfecuță. A fost a mamei. E-o amintire de la ea. Pe-asta nu v-o dau. Dar dacă-mi dați un ceas de mînă, vă dau paharul pe care l-am adus de la Karlsbad. E și ăla frumușel și pe deasupra nici nu-l folosim.

Toate promisiunile se dovediră zadarnice, toate încercările de-a o convinge eșuară.

Nu putea ajunge la Buddha pe care-l ținuse o clipă-n mînă. Se confrunta cu un amestec de îngustime și îndărătnicie care făcea desperată orice altă încercare de-a

obține bibeloul pe căi cinstite. Cu zîmbetul ei amintind de statuile antice, dar care aducea totodată cu simptomele oricărei boli mintale legate de obtuzitate, Grete așeză bibeloul în buncărul impenetrabil al încăpățînării ei.

4

Trebuia deci să născocească altă cale.

O treabă cît se poate de simplă. Analele polițienești amintesc atîtea cazuri în care au fost jefuite safeuri, sparte ziduri și forțate uși de fier. Pe lîngă toate astea e floare la ureche să șterpelești o zeitate hindu folosită ca trusă de cusut din camera mereu deschisă a fiicei pe jumătate cretine a unui consilier surd.

Cel mai simplu i se părea să se ascundă vizavi de camera fetei (aflată la etajul trei), în debaraua plină de vechituri pe care o observase cînd o condusese o dată pe Grete pînă la camera ei.

— Cine stă aici ? — o întrebase el în treacăt.

— Aici stau tot felul de boarfe vechi — îi răspunse Grete rîzînd. Iar grădinarul nostru își ține aici hainele cele bune.

Crăpase ușa de la debara. Lîngă ușă erau agățate hainele grădinarului. Judecînd după hainele lui cele bune, grădinarul ăsta era probabil cel mai zdrențăros cetățean al republicii.

O să se ascundă aici !

După ce-i sărută fetei mîna gelatinoasă și ea dispăru în camera ei, se strecură cu iuțeală în debara. Știa că Grete o să coboare peste o oră în cămară, de unde o să-și aducă tot felul de bunătăți ca să se-ndoape. Făcuse această descoperire uluitoare cu o zi în urmă. La cină fata abia ciugulise din mîncare, ca o păsărică. Noaptea pe Eddy îl chinui o migrenă și, ieșind să se plimbe prin parcul castelului, pe fereastră o zări întîmplător pe Grete așezată în salon în fața unei bucăți zdravene de parizer și a unei porții uriașe de salată orientală. Înghițea niște dumicați așa de mari, că risca să se înece în orice moment.

Planul i-l sugerase tocmai această descoperire. Pînă ce fata se ghiftuiește jos, el o să se strecoare în cameră

ei, o să-l ia pe Buddha și pe urmă o să-și ia tălpășița cu prada. Ajunsese-n gînd tocmai la momentul evadării, cum stătea chircit într-o cadă ciobită care împreună cu cîteva mese de grădină și un taburet cu trei picioare umplea fundul încăperii pline de vechituri, cînd deodată apăru grădinarul ca să-și îmbrace ținuta festivă. Bătrînelul se schimbă tacticos, bombănind între timp ceva despre unii care au impresia că grădinarul e Dumnezeu și-i destul să pocnească din degete ca să răsară semințele alea de lalea de-un sfanț. Trase mai multe înjurături la adresa celui care ar putea crede una ca asta, dar pînă la urmă își agăță hainele de lucru în cui și plecă.

Iată că încuie însă ușa pe dinafară !

Ce-i cu obrăznicia asta ?!!

Unde s-a mai pomenit o debara cu vechituri încuiată ?!!!...

Într-o clipită odaia se preschimbă pentru Eddy în baie, fiindcă în cadă se simți de parcă ar fi făcut un duș rece. Ieși din cadă. Ușa era într-adevăr încuiată. Geamuri ioc. Îl cuprinse o foame de lup. Îi venea să se dea cu capul de ușă.

Mai tîrziu înălță pumnii spre pod și bătu cu ei aerul, de parcă ar fi dat vina pentru toate cele întîmplate pe cearșafurile întinse deasupra lui. Răsturnă din calea lui un pitic de grădină din faianță, să poată face cîțiva pași.

De necaz îi veni să-și înfulece tabachera cînd constată că uitase să-și ia chibrituri. Din greșeală își prinse degetul mare într-o cursă de șoareci. Apoi o auzi pe fată furișîndu-se din cameră, mergînd să se îndoape cu salată orientală și cu bucata de parizer rămasă de ieri. Îi veni să urle de durere, fiindcă din greșeală se așezase pe un sfeșnic cu brațele rupte. Dădu cu el de capul spiridușului rău, de grădină.

Veni, în sfîrșit, și dimineața. În broască se răsuci o cheie și bătrînul grădinar apăru ca să-și menajeze iar hainele cele bune. Să tot fi fost ora cinci, afară era încă întuneric. Era o dimineață ploioasă, umedă, iar mirosul pămîntului reavăn ajungea pînă-n debara.

Grădinarul încremeni și se holbă la piticul de grădină care pe cap, în locul bonetei frigiene, avea un sfeșnic cu

mai multe braţe rupte. Aseară piticul ăsta nici nu fusese aici ! Piticul bărbos surîdea enigmatic. De unde-o fi apărut ? Şi de ce face echilibristică cu un sfeşnic pe cap ?... O fi intrat cineva în încăpere ?...

Acesta îi fu ultimul gînd şi pesemne că ar fi luat-o la fugă, dar această ultimă verigă a raţionamentului nu-i mai veni în minte, deoarece, ca o dovadă deplină a faptului că este cineva în încăpere, primi o lovitură cumplită în ceafă, aşa că se prăvăli pe arcurile unui schelet de canapea şi capul îi trecu prin pînza unei picturi care înfăţişa viaţa tihnită de odinioară a unei familii de urşi pe locul Bernei de azi. Urlă ca din gură de şarpe !

Un rîndaş cu ceara de lustruit duşumelele în mînă tocmai dădea colţul coridorului la etajul trei, îl auzi şi alergă într-acolo. Rancing o zbughi pe uşă şi se ciocni-n prag ! Rîndaşul căzu lat ! Era întuneric de să-ţi bagi degetele-n ochi !...

De-acum erau doi care răcneau din toţi rărunchii după ajutor.

La parter apăru şi portarul în pijama. Rancing se aruncă asupra lui de pe-a opta treaptă şi-l doborî. Căzură la pămînt şi Eddy o luă la picior. Traversă în goană grădina cufundată-n beznă !...

Îl urmau rîndaşul cu ceara de lustruit duşumelele, grădinarul în hainele lui de lucru, avînd pe gît tabloul care-nfăţişa o familie de urşi pe locul Bernei de azi, iar la urmă portarul în pijama. Bucătăreasa, femeie superstiţioasă, îi zări pe fereastră şi-n urma celor văzute căzu cîteva săptămîni bolnavă la pat.

In chip neaşteptat, tragic, lucrurile luară o cotitură, în înţelesul strict al cuvîntului, favorabilă urmăritorilor. Un car cu fîn coti pe drumul de ţară, tăindu-i calea urmăritului.

Ce-o să mai urmeze ?

Haida în desiş ! Cînd, în sfîrşit, izbuti o aterizare forţată în nas pe celălalt mal al şanţului de apărare, urmăritorii se aflau la doar cîţiva paşi de el. Alergă mai departe în zig-zag printre copaci şi ajunse la malul lacului. Se lăsă încet în apa rece ca gheaţa. Îşi umplu plămînii cu aer, plonjă în adînc şi înotă sub apă cît putu.

Urmăritorii n-au auzit nici un clipocit, oglinda apei se-ntindea netedă în lumina zorilor.

Se-ntoarseră acasă.

Peste o jumătate de ceas, Eddy Rancing ajungea vlăguit în Schwacht bei Zungli am See. Faima acestei așezări constă în faptul că deja a dat țării doi președinți de corporație.

Mijise de ziuă. În stufăriș broaștele orăcăiau asurzitor.

Rancing ședea tăcut, vînăt de frig, ud leoarcă, pe un bolovan din Schwacht bei Zungli am See și lacrimile-i șiroiau din ochi...

CAPITOLUL CINCI

Evelyn este nevoită să comită o indiscreție. Se face curent, se lasă cu împușcături și, în cele din urmă, razia umflă o mulțime de oameni. Fiecare ajunge urmărit și urmăritor. Bandiții intră în cîrdășie, iar apoi în restaurantul „Regele fasolei". Furtuna tropicală răvășește un banchet, iar sărbătoritul pornește la drum în frac, cu automobilul

1

Evelyn încremeni pe loc !

Dintr-o cameră alăturată, o pendulă bătu grav, distins. Ocnașul încălecă pervazul și sări înăuntru. Își șterse grijuliu varul care-i mînjise pantalonii în timp ce escaladase zidul. Situația se prezenta în felul următor : lui Gordon nici prin minte nu-i trecea că fata-i acolo, în timp ce Evelyn știa de prezența lui.

Fata apucase să se tragă îndărătul draperiei. Dar dacă dau nas în nas ? E singură-n apartament cu ocnașul și nici să strige după ajutor nu poate, căci și ea a intrat aici ca o hoață !

Auzi dușumeaua scîrțiind. Probabil că gangsterul a luat dulapurile la rînd și-l caută pe „Buddha meditînd".

Ce-o să se-ntîmple dacă-l găsește ? Dacă o să fie silită să stea ascunsă în timp ce de sub nas i se suflă ceea ce-i aparține de drept ?

Să rămînă ascunsă ? Cu dragă inimă ar spăla putina dacă ar ști încotro s-o ia. Așa măcar, la o adică, ar putea țipa după ajutor...

Porni tiptil spre fereastră. Covorul gros înăbușea orice scîrțîit. Ajunse la fereastră.

Acum totul depinde de miner, dacă va scîrții au ba. Îl atinse... Încercă să-l răsucească. Funcționa silențios.

Fereastra se deschise fără zgomot. Simți o adiere ușoară, se făcuse curent, deoarece nici Gordon nu închisese geamul în camera alăturată.

Evelyn avea noroc. Exact aici, în dreptul acestui pervaz de la etajul patru cobora scara de incendiu. Poate are șanse să și fugă.

Dar acum, cînd înaintea ei se deschidea calea spre libertate, prinse curaj. Pînă atunci nu observase vitrina de lîngă perete. Ce-ar fi ca sipetul emailat cu Buddha pe capac să se afle tocmai în ea ?

Se-ntoarse. Făcu cîțiva pași de la fereastră.

Afară se-nsera. În cameră era întuneric. Fu nevoită să se apropie de vitrină, să distingă contururile spălăcite ale bibelourilor din spatele geamului protector. Buddha nu se afla printre ele.

În acest moment auzi trîntindu-se ușa de la intrare, voci care se apropiau și, imediat după aceea, păcănitul comutatorului.

Wilmington sosise acasă însoțit de un musafir !

2

Bine, dar cina o comandase pentru ora opt ! — îi trecu prin minte Evelynei. Încremeni locului. Pesemne că și ocnașul a înlemnit, la rîndul lui, acolo unde se află.

Acum ce-o să se-ntîmple ?

— Nu-ți pricep jocul și pace, Adams ! — se auzi din vestibul vocea răsunătoare a gazdei. Nu de teamă ți-am cedat, chemîndu-te acasă la mine, ci din curiozitate.

— O să pricepi totul îndată — îi răspunse celălalt ostil.

Prin ușa întredeschisă Evelyn era spectatoare la tot ce se-ntîmpla în sufragerie. Musafirul era un tip scund, burduhănos, cu vocea răgușită, picioare crăcănate și mers lălîu, în colțul gurii îi fumega o țigară, cernînd din belșug spuză și scrum pe haina șleampătului musafir, iar acesta mai degrabă și le-ntindea pe haină decît le curăța cu gesturi domoale, cu care parcă ar fi vrut să le alunge.

Aproape de cum intrase, răspîndise în jur duhoarea insuportabilă a țigărilor Caporal.

Wilmington era palid și părea nervos. Nările-i înguste, fine, îi fremătau în răstimpuri, își mușca buzele și părea să nu-și găsească locul. Grăsanul se trînti imediat într-un fotoliu și cu cea mai cavernoasă și șuierătoare nuanță posibilă a vocii sale hîrșîite, trecu fără ocolișuri la subiect, așa cum procedează durii plini de sine.

— Uite, Wilmington, care-i treaba ! Îl aștepți pe Fleury la ora opt, așa că mai ai la dispoziție o oră ca să reflectezi la propunerea mea, că eu n-o să stau să-l aștept pe prietenul nostru. Țin să te anunț că jocul tău a luat sfîrșit.

— Vrei să mă sperii, Adams ?...

— Nu. Doar să te previn. Acum patru luni, cînd ți-am spus că, din cîte bănuiesc, harta lui Clayton este la tine, mi-ai rîs în nas. Mi-ai zis că de cînd te-ai însurat te-ai lăsat de spionaj, că n-ai nici în cîin nici în mînecă cu tragedia nenorocitului ăluia de Brandes și să te las în pace, că dacă nu mă potolesc, mă denunți. Știam de-atunci că vrei să mă duci de nas.

— Lasă blufurile, Adams — îi răspunse gazda, de data asta cu blîndețea cu care-și arată colții o panteră și privirile dușmănoase li se încrucișară o clipă. Îți cunosc trucurile, că doar am lucrat cîndva împreună.

— Atunci ar trebui să știi că întotdeauna port un pistol în buzunarul de la haină, iar în clipa asta țin degetul pe trăgaci...

Wilmington îl privi cu o furie neputincioasă.

Grăsanul își mai scoase un Caporal cu degetele-i îngălbenite, cu gheare încovoiate, ca de uliu, și-l aprinse de

la mucul celeilalte țigări. Mucul îl stinse în farfurioara de sticlă pe care Evelyn o pregătise pentru salată și făcu o mutră de parcă ar fi suferit de indigestie.

— Ai tot așteptat cu harta în speranța că după tulburările din colonii o s-o poți vinde la un preț mai mare. Ai gîndit bine. Dar nu ți-a dat prin minte că o să-mi dai timp să fac cercetări temeinice. Doar știi ce relații întreții patronii mei în toate colțurile lumii, ca să nu mai vorbim de propriile mele posibilități. Așa că iată-mă azi în situația de-a primi harta laolaltă cu celelalte documente înainte de sosirea lui Fleury sau a poliției. Poliția oricum ne ține sub observație pe toți.

— Mai crezi în cacialmale, dragă Adams ?... Îți cunosc metodele.

— Ei bine, dacă insiști, o să-ți spun lecția cu care o să te conving. O să-ți înșir toate crimele, ca să nu crezi că mă țin de bancuri sau șarade. Deci : tu, dragă Wilmington, sau Mr. Stuck, cum ți se mai spunea în notele informative pe vremea cînd erai agentul nostru, te-ai însurat acum un an cu sora maiorului Brandes, din marina britanică. Cu ținuta și cu manierele tale elegante și cu sprijinul financiar al patronilor tăi ai reușit să intri în înalta societate. Din punctul de vedere al ocupației tale, această căsătorie ți-a deschis mari perspective, deoarece Brandes, care lucra la Amiralitate, era folosit datorită calităților sale deosebite într-un domeniu de mare însemnătate, cartografia. Nu ți-ai pierdut vremea cu mărunțișuri, n-ai sustras documente de mică însemnătate, nu te-ai ostenit să culegi informații neînsemnate. Ai pîndit o pradă grasă și ai căutat să te pui bine cu cercurile înalte. Ai și reușit, datorită manierelor elegante, vicleniei și isteției tale. Pe urmă, la orizont a apărut pe neașteptate Marea Afacere ! Clayton, exploratorul Africii, s-a întors în patrie bolnav de moarte din ultima lui expediție. Traversase jungla Africii Centrale și se-ntorcea muribund. Presa a comentat săptămîni în șir acest eveniment, i se proslăveau meritele, însă erau puțini la număr cei care știau că acest om predase Departamentului Apărării un jurnal, cîteva hărți și numeroase fotografii. Într-un ținut necunoscut,

inaccesibil europenilor, descoperise zăcăminte de petrol uluitor de bogate !

Wilmington ridică din umeri :

— Am auzit de-așa ceva.

— Stai puțin... Materialul acesta a fost transferat la Amiralitate, la serviciul de cartografie. Documentele, de-o valoare inestimabilă, puse în plicul portocaliu cu cinci peceți uriașe ale Departamentului Apărării, au ajuns pe biroul maiorului Brandes. La scurtă vreme, Clayton a murit. Nu-i nevoie să-ți explic ce-nseamnă în ziua de azi petrolul african într-un ținut care nu e al nici unei mari puteri. Iar celelalte mari puteri nici cu aproximație n-au reușit să stabilească pe unde a trecut Clayton. Doar plicul portocaliu cu harta și cu alte date permiteau accesul la această bogăție. În istoria spionajului internațional pentru nici un document secret nu s-au oferit banii pe care i-ar fi căpătat cel care-ar fi pus mîna pe-acest plic. Dar acesta era bine păzit. Între timp a izbucnit războiul din colonii. Toate marile puteri i-au privit cu ochi răi pe cuceritori. Și exact în momentul acela tu ai pus mîna pe plicul portocaliu cu cele cinci peceți !

— Spune-mi, Adams, de ce nu te-ai făcut scriitor ? Cu o imaginație așa bogată...

— O să recunoști îndată că-s mai talentat în meseria mea din totdeauna. Te previn că lupta se dă acum pe viață și pe moarte, fiindcă poliția pariziană vă urmărește pe toți, și pe tine, și pe Fleury, și pe Hannusen...

— Îmi spui odată ce vrei ?

Grăsanul își mai scoase o țigară și și-o aprinse de la chiștocul celei dinainte, apoi scoase pe gură un nor uriaș de fum, care stîrni o veritabilă ninsoare de scrum. Se tolăni și mai comod, hițînîndu-și picioarele peste brațul fotoliului și continuă cu o voce somnoroasă, fără să-și scoată măcar o clipă mîna dreaptă din buzunarul umflat al sacoului.

— Ca să-ți duci planul la îndeplinire, ai distrus o familie întreagă. Dintre ei mai trăiesc azi doar cel mai mare dintre frații Brandes și nenorocitul ăla de maior, dacă viață se cheamă lunile alea cumplite petrecute în iadul

Saharei... Văd că eşti palid... Te pomeneşti că habar n-aveai că Brandes a intrat în Legiunea Străină ?

— Aş, prostii, palavre — spuse Wilmington printre dinţi, făcînd un pas.

— Ia seama ! — se răsti Adams cu vocea lui gîjîită. Am degetul pe trăgaci.

Pulpana sacoului se înălţă ameninţător şi Wilmington, icnind de furie, rămase locului. Celălalt izbucni în ris.

— Începe să nu-ţi mai placă povestea, ai ? Soţia ta, Isabella Brandes, a dat naştere unui copil. Într-o bună zi, copilul a dispărut. Mamei desperate i-ai spus că n-o să-şi revadă pruncul pînă ce n-o să procure tiparul cheilor de la serviciu ale fratelui ei, maiorul. Ai învăţat-o pe-această nefericită cuprinsă de disperare, aproape nebună de durere, cum iau spărgătorii de meserie tiparul unei chei. După două săptămîni de calvar, femeia ţi-a adus tiparul. Dar cum să obţii plicul fără să-ţi periclitezi excelenta poziţie socială la care ajunseseşi ? Ai născocit un plan formidabil. Maiorul Brandes ţinea foarte mult la frate-său mai mic, puştiul de douăzeci de ani, iar acesta se îndrăgostise nebuneşte de o dansatoare. Această damă lucra pentru tine. O cunosc bine pe Ethel Ardfern. Nu i-a fost deloc greu să-l seducă pe băiatul pe care de la moartea tatălui lor îl crescuse maiorul Brandes şi la care acesta ţinea ca la propriul său copil. Ei bine, Ethel l-a prins pe Holm cu totul în mreje le ei. S-au înţeles să fugă împreună în Canada. În ziua în care trebuiau să ia trenul spre Southampton, băiatul i-a scris o scrisoare fratelui său, maiorul.

Wilmington încremenise şi se uita fix la musafirul său.

— Conţinutul scrisorii se rezuma la atît : „Dragă frate ! Nu puteam proceda altfel, iartă-ţi fratele care a luat-o pe căi greşite, al tău, Holm". S-au înţeles să expedieze scrisoarea din Southampton, înainte de a se îmbarca pe vapor. Ethel avea o limuzină frumoasă. Înainte de-a porni spre gară, l-a rugat pe băiat s-o însoţească la mama ei care locuia în împrejurimile Londrei. Într-un loc părăsit simulă o pană de motor. S-au dat jos din maşină. Aici Dickmann, complicele lui Ethel, l-a lichidat pe puşti. Seara, Ethel îşi ţinea numărul obişnuit la bar. Scrisoarea de adio din buzunarul lui Holm se afla însă în mîi-

nile tale. A doua zi a avut loc furtul genial. Dimineața te-ai dus la Amiralitate cu cîteva minute înaintea maiorului Brandes. Nu știu ce complici ai mai avut la această fază. Fapt e că-n numai cîteva minute ai pătruns în biroul lui Brandes și cu ajutorul dublurilor făcute după tipar ai descuiat sertarul cu pricina și după ce ai sustras documentele secrete, ți-ai reocupat locul din anticameră. Cînd a sosit Brandes, i-ai înmînat scrisoarea de adio a fratelui său ucis și tiparele din ceară pe care-i imprimaseși amprentele digitale. I-ai spus că Holm te chemase la telefon și-ți spusese pe-un ton agitat c-ar fi comis un delict... Chipurile n-ar fi îndrăznit să-și sune fratele... Avusese niște datorii apăsătoare... ar fi ajuns în închisoare... căzuse în mîinile unor șantajiști care-l siliseră să procure dublura cheilor și să fure plicul portocaliu. Acum urma să emigreze pentru totdeauna. Lui Brandes i-ai povestit că, firește, luaseși mașina și te duseseși acasă la Holm. Băiatul nu mai era acolo, n-ai mai găsit decît scrisoarea și tiparul din ceară. Nu pricepi ce-nseamnă toate astea, așa că i le-ai adus imediat lui Brandes. Maiorul a pălit văzînd tiparul și scrisoarea în care frate-său, cu scrisul lui bine cunoscut, așternuse doar atît : „Dragă frate ! Nu puteam proceda altfel, iartă-ți fratele care a luat-o pe căi greșite, al tău, Holm".

Pe urmă a intrat în birou și a observat dispariția plicului portocaliu cu cinci peceți, în care era harta lui Clayton. Nefericitului nici prin minte nu i-a trecut că plicul portocaliu, îndoit în două, se afla în buzunarul pardesiului tău care atîrna afară în cuier. Cine s-ar fi gîndit la asta ? Ai lucrat genial !...

Wilmington nu mai părea la fel de semeț ca înainte, stătea cu privirea ațintită în pămînt. Adams își aprinse încă un Caporal de la mucul jilav care-i rămăsese între degete, apoi își turnă din vinul de pe masă și dădu un pahar pe gît.

— Pasența ți-a ieșit mai bine decît te-ai fi așteptat. Nebunul ăla de Brandes n-a fost în stare să-și denunțe fratele... El n-avea de unde ști că nenorocitul fusese ucis... Prin urmare, acest erou smintit care-i maiorul Brandes a vrut să-i dea lui Holm șansa de-a începe o viață nouă,

în speranța că dacă se va îndrepta vreodată, societatea nu-l va exclude din rîndurile ei pentru păcatul săvîrșit... Brandes le-a raportat superiorilor săi într-o scrisoare că harta i-a fost furată și că el fuge de răspundere și renunță la grad. Furtul fusese comis din vina lui, luase documentele secrete acasă fără aprobare și pe drum fusese atacat și i se luase geanta...

Autoritățile militare n-au crezut o clipă această poveste. Maiorul Brandes a fost învinuit de spionaj. Nu l-au putut prinde, însă mîrșăvia lui a făcut înconjurul lumii. Și uite-așa ai distrus această veche familie distinsă. Mama lui a murit aici, la Paris. Prîslea îi fusese ucis, feciorul de-al doilea ajunsese un fugar, iar cel mare devenise mizantrop...

— Destul cu trăncăneala asta stupidă. Al vreo dovadă concretă care să susțină aceste fantasmagorii ?

Adams rînji satisfăcut.

— Am dovezi mai mult decît concludente. Dar n-am epuizat toate datele : mai tîrziu ți-a murit și soția !

3

La aceste cuvinte, Wilmington, care se foia de colo-colo și tocmai era cu spatele la Adams, se-ntoarse brusc și-l privi năuc pe grăsan.

— Ce zici ? Am nimerit-o ?... Hai să le luăm la rînd. Pe Ethel Ardfern am făcut-o să murturisească folosindu-mă de metoda ta. La tine am văzut-o prima oară. Am sechestrat-o pe dansatoare pe un vapor. Știi ce-a urmat, nu ?... I-am inoculat bacili de tetanos, iar vaccinul i l-am injectat numai după ce ne-a semnat o declarație în prezența a doi martori. O declarație autentificată, care nu poate fi retractată. Ethel cunoștea și ea această metodă de-a smulge declarații... A mărturisit ! Știa că nu se poate aștepta la îndurare. A vorbit de dragul antidotului... Fiindcă tetanosul nu-i o moarte frumoasă. Din păcate, mărturisirea a venit un pic prea tîrziu, așa că antidotul nu și-a mai făcut efectul...

— Ticălosule !

— Ia seama ! — scrîșni grăsanul îndreptînd revolverul spre pieptul lui Wilmington.

Urmă o clipă de tăcere. Evelyn încremenise de groază, cu gura căscată, cu obrajii în palme, părea eroina de pe ultimul clișeu al unui film rupt în două în timpul unei proiecții.

Gordon ascultase uluit această dramă de care era străin și în care fusese tîrît fără voia lui.

Wilmington se așează pe un scaun, își aprinse o țigară. Era palid, sufla fumul în trîmbe mari.

— Mărturisirea lui Ethel ne-a condus la Dickmann. Individul care-l înjunghiase pe Holm Brandes s-a grăbit să spună adevărul fie și numai ca să-l lăsăm să fugă. Nu l-am lăsat. Este ostatec la bordul unui vapor ancorat în rada Toulonului, deși am deja în mînă depoziția pe care ne-a făcut-o de față cu doi martori, depoziție din care reiese că tu ești cel care l-ai montat, l-ai plătit și i-ai dat indicații precise... Apoi pot dovedi că soția ta a fost înmormîntată în baza unui certificat de deces fals. Și-n plus... deși asta se pedepsește aspru, noaptea trecută am efectuat deshumarea ei în Père-Lachaise și cadavrul i-a fost examinat de specialiști. Pînă și azi poartă pe buze albastrul inconfundabil al cianozei.

— Ajunge !... Ascultă-mă... ascultă-mă...

— Mai am cîteva blufuri. Ajungem acum cu ușurință și la maiorul Brandes. Am aflat că s-a înrolat în compania a doua din Legiunea Străină sub numele de Münster, iar momentan este rănit și primește îngrijiri medicale într-un spital militar din Maroc. El îmi va fi martorul numărul unu. Omul a cărui onoare pe nedrept mînjită îți acoperă toate fărădelegile este încă în viață !

— Destul, ți-am spus... — gîfîi Wilmington și privi în jur de parcă s-ar fi văzut înconjurat de năluci. Ia harta, ia-o de-aici, dar repede, pentru că Fleury poate apărea în orice clipă... Spune-mi numai cît îmi dai pentru plicul portocaliu... Al tău să fie, spion blestemat ce ești.

— N-o să-ți pară rău. Dar întîi trebuie să mă conving că pecețile de pe plic sînt neatinse. Nu-mi spune că e-n camera de-alături și nu du mîna la buzunar. Safe-ul e colea, nu-ți rămîne decît să-l deschizi.

Evelyn ascultă dialogul paralizată. Nu-ncape nici o îndoială că dacă o găsesc aici, o omoară. Dar nici spaima ce-o cuprinsese nu-i putea înăbuşi compasiunea pe care o simţea pentru această nefericită familie Brandes. Da! Dacă scapă de-aici cu viaţă, o să aducă la cunoştinţă opiniei publice tot ce-a auzit... Dar cu ce dovezi? Între timp, Wilmington se apropiase de safé şi pusese pe masă un plic imens, pe care se vedeau neatinse cele cinci sigilii. Vai, ce mult i-ar fi plăcut Evelynei să înşface onoarea maiorului şi să fugă cu ea pînă-n Maroc. Bieţii oameni! Oare ocnaşul auzise şi el tot ce se discutase ori între timp o luase din loc? În orice caz, o să reţină numele combatantului din legiune. Münster... Münster... repetă numele de mai multe ori în gînd.

— Oricum, n-ar strica să ne grăbim — spuse Wilmington. Azi două persoane s-au interesat la mine de soarta maiorului, prefăcîndu-se interesate de o statuetă a lui Buddha aplicată pe capacul unei casete. Dar asta cred că nu era decît un pretext. Trebuie să fi fost oamenii vreunei agenturi.

— De ce neapărat? Nu există această statuetă între lucrurile care i-au aparţinut?

— Ba da. Îmi amintesc că am văzut o dată o casetă cu statueta lui Buddha pe capac la unul din fraţii Brandes acasă, dacă nu mă-nşel, în baie. Dar asta nu mă linişteşte. Bine-nţeles că au venit cu întrebări care să aibă-n ele ceva verosimil. Or fi ştiut de undeva că maiorul Brandes a avut un asemenea bibelou.

Adams se mohorî.

— Dar de ce-ar fi pus amîndoi aceeaşi întrebare? Asta, dimpotrivă, demonstrează că ceva-ceva trebuie să fie în legătură cu statueta aceea, or fi mai mulţi care i-au descoperit secretul, urmele i-au condus la ea, şi acum se grăbesc s-o ia unul înaintea celuilalt în găsirea statuetei. Afacerea asta nu-mi miroase-a bine.

Wilmington păli.

— Crezi? Dar ce naiba să facă cu o cutie-n care se ţin articole de toaletă sau cu bibeloul care-o împodobeşte?

Grăsanul căzu pe gînduri.

— Ai statueta la tine ?

— Pe naiba. Ca să le tai cheful de întrebări am insinuat că ar fi la mine, chiar dacă n-am afirmat asta deschis. Statueta nu poate fi decît în Africa, la Brandes, dacă n-o fi aruncat fleacul ăla cînd a trebuit să fugă.

— Dac-aș ști ce-ascunde afacerea asta cu Buddha — reflectă Adams — n-aș da-o din mînă pentru nimic în lume.

— Te previn că Fleury trebuie să sosească din clipă-n clipă.

— Ai dreptate. Hai, dă-mi plicul.

— Dar va trebui să mi-l plătești cu bani grei, Adams ! Contractul pe care-l încheiem este rezultatul atîtor și atîtor riscuri asumate timp de doi ani de către un om pus pe fapte mari.

— Prea mulți oameni ai sacrificat în afacerea asta ca să nu-mi dau seama de valoarea lui.

Zdrang... Un geam spart. Afară se iscase o adiere și curentul trîntise geamul din camera în care era ascuns Gordon. Doar acalmiei de pînă acum i se datorase faptul că asta nu se-ntîmplase mai devreme.

4

Dintr-un salt Adams și Wilmington ajunseră în camera de alături. Gordon însă era deja pus în gardă și atacatorii abia izbutiră să se ferească din calea scaunului care zbură din mîna ocnașului, lovindu-l pe Adams în umăr. Scaunul fu urmat imediat de o măsuță și de o vază chinezească... Adams trase două focuri în gol, după care năvăliră în cameră.

Gordon îl apucă pe Wilmington de mijloc și-l îmbrînci peste grăsan. Din cameră se auzeau lovituri, bufnituri, zdrăngănit și zornăit, mobila trosnea, ghivece se făceau țăndări, în icnetele și înjurăturile care nu mai conteneau ; parcă s-ar fi înfruntat niște fiare.

Dinspre casa scării se auzi pe neașteptate o împușcătură, apoi tropăit de pași apropiindu-se de ușa apartamentului. Cineva spărgea ușa de la intrare cu toporul. Se pare

că poliția îi așteptase pe Fleury și pe acoliții săi ca să-i încolțească și să-i ia apoi pe toți ca din oală.

În camera rămasă goală, pe masă, se afla plicul portocaliu cu cele cinci peceți.

Evelyn intră în sufragerie, înhață plicul în care era onoarea unei familii, îl bagă în poșetă și de la etajul patru ieși pe fereastră pe scara de incendiu. Dacă Brandes este în viață, în schimbul acestui plic o să-i dea cu dragă inimă o mînă de ajutor în căutarea lui Buddha.

O să plece-n Maroc... Zdrang !

Bărbații din camera alăturată se băteau ca turbații.

Gordon se aruncă asupra lui Adams. Wilmington își scoase revolverul. Dintr-o lovitură de picior, ocnașul se debarasă de bondoc, care ateriză la cîțiva metri. Deși o țintă ideală pentru Wilmington, acesta nu-l ochi. Ura pe care-o adunase, furia, setea de răzbunare a orgoliosului jignit de moarte izbucniseră acum din el și Adams era cel pe care voia să-l ucidă ca pe un cîine turbat ! Îi ținti capul de la numai doi pași.

De data asta însă arma dădu chix, nu bubui. Cu asta îl salvă pe Gordon de la moarte. Căci Adams pusese mîna pe revolver încă din cădere și l-ar fi împușcat el pe ocnaș, dacă n-ar fi auzit în ureche țăcănitul acela îngrozitor care de obicei era urmat de-o împușcătură mortală...

Pînă să apuce celălalt să mai apese o dată pe trăgaci, Adams trase și-l împușcă pe Wilmington în stomac. Acesta scăpă pistolul și-n cădere smulse draperia ușii, se-nfășură în ea ca-ntr-un giulgiu, se răsuci și căzu pe podea acoperit de brocart.

Topoarele sfărîmaseră deja ușa de la intrare.

Între timp, ocnașul dispăruse.

Adams abia acum se trezi la realitate : poliția !

Dintr-un salt ajunse în sufragerie. Văzu imediat fereastra larg deschisă.

Ușa vestibulului se dădu în lături și detectivii năvăliră-n apartament peste cadavrul lui Fleury, aflat în prag !

Adams tocmai ajunsese în dreptul biroului. Dar nu detectivii îl îngroziră, ci priveliștea cumplită pe care-i fu dat s-o vadă,

Mai avu atîta timp cît să-ncuie în nasul poliţiştilor uşa care dădea în sufragerie. Apoi se repezi în salon şi încuie şi această uşă. Fereastra deschisă îi arătă drumul pe care fugise ocnaşul.

Urcă pe scara de incendiu.

Deasupra lui, la etajul cinci, văzu piciorul ocnaşului dispărînd de pe ultima treaptă pe acoperiş. Trase după el.

5

Cînd Evelyn ieşi pe fereastră şi privi în jos, îi scăpă un ţipăt.

Sub ea, pe stradă, parcă avea loc o ciocnire armată. Maşinile poliţiei soseau una după alta cu sirenele vuind... Oamenii fugeau care-încotro şi poliţiştii nu se zgîrceau cu loviturile de baston. Rue Mazarin părea blocată din toate direcţiile. Patru bărbaţi cu cătuşe la mîini şi cu hainele ferfeniţă erau duşi la dubă din casa de unde-şi căuta Evelyn scăparea. Sub felinarul de la intrarea-n casă, într-o băltoacă mare, închisă la culoare, zăcea întins pe burtă un om. O femeie elegantă, cu cătuşe de piele la încheieturi era şi ea tîrîtă spre duba în care dispăru ţipînd isteric, în timp ce proiectorul de pe un car blindat îşi răsfrîngea dogoarea îngheţată deasupra acestui haos dominat de panică.

În urma Evelynei, în casă, răsună o împuşcătură.

Asta o readuse la realitate şi, la început şovăielnic, apoi cu o grabă insuflată de spaimă, sui scara de incendiu. În stradă nu putea ieşi. N-avea de ales decît acoperişul. Fusta i se agăţă de un cui care i-o sfîşie toată. Adunîndu-şi toate puterile, apucă marginea burlanului şi se trase în braţe. Părul îi cădea în ochi. Plină de praf, de noroi şi cu fusta zdrenţuită, ajunse totuşi pe acoperiş !

O luă la fugă. Alunecă într-o băltoacă rămasă după ploaie şi căzu în genunchi, mai-mai să leşine de durere. Se ridică ameţită de suferinţă. Cîteva clipe se rezemă gîfîind de un horn şi privi în urmă.

Iar îi e dat să vadă priveliştea aceea groaznică !

...La marginea acoperişului, între două mîini se ivi o căpăţînă chelă. Nasul era doar o cicatrice roşiatică, iar chipul era schimonosit de ură şi efort.

Ocnașul !

O rupse iar la fugă. În spatele ei răsună o nouă împușcătură și auzi pașii urmăritorului...

Doamne...

Se strecură printre niște scînduri, iar la un moment dat o frînghie de rufe întinsă în întuneric îi prinse beregata, vrînd parcă s-o decapiteze... Se dezechilibrează... Mai departe !

Iar se-aude o împușcătură, dar aceasta îl vizează pe ocnaș. Urmăritorul este la rîndu-i urmărit. De către un alt urmărit. Evelyn apucă, în sfîrșit, să-și tragă sufletul, căci Gordon se pitește după un horn și trage și el în Adams. Se vînează unul pe celălalt, în timp ce poliția pariziană îi vînează pe amîndoi.

Evelyn profită de ocazie și cu ultimele puteri o ia la goană, strîngînd la piept poșeta cu plicul atît de prețios... Deodată zărește sub ea o fereastră...

Un studiou.

Nu mai stă pe gînduri. Se-agață de-o fereastră căreia i s-a scos geamul, își face vînt, apoi, închizînd ochii, își dă drumul înăuntru.

Trebuie să fie o cameră joasă, căci cu vîrful picioarelor atinge podeaua. Așteaptă.

E întuneric. În încăperea alăturată se discută :

— Vă rog, alegeți, astea de-aici sînt nouă pe doisprezece, au format de carte poștală... dar dacă doriți să le mărim...

Un fotograf !

Privește grăbită-n jur. La dreapta se deschide o ușă. Traversează o altă încăpere întunecoasă, dar asta e lungă ca un vestibul. La capătul ei, o altă ușă. O deschide.

O izbește aerul curat de-afară. A nimerit pe un coridor.

Coboară treptele în fugă. Cu cîteva trepte înainte de parter se împiedică. Fusta îi mai pîrîie o dată. Simte cum i se usucă noroiul pe mîini, pe față, pe gît. Mai departe !

Ajunge într-o curte interioară prost luminată. O fetiță jumulește o găină, doi băieți cu șorț golesc un hîrdău în canal. Printr-o ușă ce se deschide în curte se vede o bucătărie uriașă. O fi a vreunui restaurant select de pe malul Senei... Evelyn pornește spre gang.

Se-aude vuiet de sirene !

Aoleu ! Pe acoperiș a mers paralel cu rue Mazarin. Se află tot pe strada unde se face razia ! Dacă ar traversa bucătăria, ar ieși din zona periculoasă, ajungînd pe malul Senei.

Un țînc din curte se apropie de ea și o privește curios. Evelyn iuțește pasul ! Intră în bucătărie. Trece valvîrtej printre cîțiva băcătari care se holbează la ea, împinge ușa batantă și se trezește într-un sclipitor restaurant de lux ! Ușa restaurantului dă într-una din străzile aglomerate de pe cheiul Senei. Lumea din local întoarce stupefiată capul după Evelyn. Fata își dă seama ce murdară și zdrențuită îi este îmbrăcămintea. Părul năclăit îi cade în ochi. Nu-i rămîne decît s-o tulească și de-aici cît mai repede.

Întinde pasul...

Simte privirile consumatorilor ațintite asupra ei. Slavă domnului, a ajuns, în sfîrșit, la ieșire...

În această clipă, o voce răsunătoare exclamă chiar de lîngă ea :

— Dar iat-o și pe lady ! Doamne, dar ce-ați pățit, milady ?

Cel ce vorbise era primarul.

Lîngă el ședea Holler, iar în capul mesei, în frac, în societatea unor domni foarte distinși, lordul Bannister.

6

Cred că, după ce a privit în urmă la Sodoma și imediat trupul i s-a preschimbat în sare iar straiele în solniță, nevasta lui Lot a făcut o mutră mai isteață decît lordul așezat în capul mesei atunci cînd a zărit-o pe Evelyn. O clipă s-a lăsat o tăcere apăsătoare. Mintea Evelynei se încordă în acea clipă gata să-i crape. Simțea că-n joc e reputația profesorului, simțea că e pe cale să provoace un scandal de proporții și-ntr-o fracțiune de secundă mintea ei concentrată avu o sclipire în măsură să rezolve rapid situația creată. Spuse cu un surîs :

— Te rog, Henry — nimeri ea în mod miraculos numele mic al profesorului — iartă-mă că-ți stric seara, dar trebuie să mă conduci acasă. Un biciclist neîndemînatic

a dat peste mine aici, lîngă bordură și uite ce s-a ales din fusta mea.

O nimerise !

Fusta ruptă și urmele de noroi îi confirmau spusele. Toți o înconjurară pe „lady Bannister" cu compasiune, exprimîndu-și politicos regretele. Membrii Academiei, profesorii universitari și generalii de față se prezentară și „lady", aproape cu sincere păreri de rău că nu poate rămîne în această ținută cu ei, îl luă de braț pe sir Bannister și-l tîrî după ea.

Cînd luară loc în mașina profesorului, Evelyn privi precaut în jur, să se asigure că n-o descoperiseră urmăritorii ei. Era sigură că atîta vreme cît plicul va fi la ea, pe urmele ei se vor afla oameni în stare de orice. Nu zări nici o figură cunoscută. Profesorul aștepta pînă ce Evelyn se făcu comodă lîngă el și nu-i spuse decît :

— Trîntiți bine portiera și spuneți-mi unde să vă duc.

Nici nu găsea cuvinte în înverșunarea care-l cuprinsese. Era prea revoltat ca să-i mai ardă de ceartă. Este însă de netăgăduit faptul că-n ultimele zile își adusese în mai multe rînduri aminte de această fată și o dată chiar se gîndise că i-ar părea bine s-o revadă. Dar împrejurările reîntîlnirii îl zguduiseră. Acum pur și simplu îi venea să o îmbrîncească din mașină. Ce-nvîrte făptura asta ? Pe unde-o fi umblat de-i veșnic plină de noroi și cu hainele rupte ? Și ce treabă are ea singură, noaptea pe stradă ? N-are de unde ști.

Apare din senin. Pe neașteptate, cu fulgerele blonde ale părului ei zburlit, furibundă ca un ciclon.

— Vă implor, duceți-mă cît de repede puteți undeva, cît mai departe de Paris, de unde să pot lua un tren sau să pot închiria o mașină — îl rugă fata cu sufletul la gură.

— Dar... bine, dar... sînt în frac...

— Sînt urmărită !

— Parcă am mai auzit asta undeva. Păi, dragă miss Weston, mie-mi sînt foarte clare îndatoririle unui bărbat, dar mă văd nevoit să vă amintesc că, din păcate, sînt un biet om de știință, nu un cavaler rătăcitor. Nu pricep de ce, în locul organelor de poliție atît de competente ale epocii noastre, apelați exclusiv la persoana mea în afaceo-

rile dumneavoastră penale. Vă prețuiesc nespus de mult, stimată domnișoară, dar dați-mi voie să mă repet : viața unui gentleman nu-i o cameră de trecere...

— Aveți dreptate... Cobor imediat — zise Evelyn. Apoi, hohotind de plîns, se lăsă pe parbriz. Îi era teamă că-n Paris gările și, eventual, toate garajele sînt ținute sub observație. Știa că-n joc e chiar viața ei. Poate că de-acum i-au și luat urma ! Singura ei șansă ar fi să-nchirieze un automobil cît mai departe de Paris... Doamne, ce singură e !

— Ei, hai, spuneți-mi unde să vă duc — zise profesorul scrîșnind din dinți, deoarece simțea că nu poate vorbi pe cît de aspru ar fi vrut. Nu mai plîngeți ! Vă rog, liniștiți-vă ! Bine, fie, vă duc din Paris unde vreți !

— La Marsilia — spuse fata c-un licăr de speranță.

— În frac ? ! — exclamă lordul Bannister.

— Nu, nu... duceți-mă numai pînă la cea mai apropiată așezare de unde să pot închiria un automobil.

Profesorul apăsă pe accelerator și superbul Alfa-Romeo scos ca din cutie porni lin, silențios, pe șoseaua Paris—Lyon.

7

Cei doi bărbați de pe acoperiș se pitiseră după cîte un coș. Între timp, agitația se mai domolise. Ar fi fost riscant să mai tragă.

— Străinule ! — strigă Gordon. Chiar îți mortiș să ne umfle poliția pe amîndoi ? Cum celălalt nu-i răspunse, adăugă : Ar fi mai înțelept să ne unim eforturile.

Adams nu răspunse.

— Împreună am putea-o găsi pe fata cu plicul. Dețin cîteva date fără de care nu vei putea obține nimic. Hai să ne asociem.

— Tu cine ești ?

— Un englez. Dintr-o branșă înrudită.

— Cu ce mi-ai putea fi de folos ?

— Ia-mă ca părtaș la afacerea cu harta lui Clayton, iar eu, în schimb, îți ofer participarea la „afacerea statuetei".

— Care „afacere a statuetei" ?

— Este vorba de-o statuetă care valorează un milion de lire sterline.

— Am bănuit eu că ceva nu e-n regulă cu Buddha ăla. Regret, dar momentan n-am timp decît pentru plicul portocaliu.

— Cele două afaceri sînt de fapt una — îi răspunse Gordon. Amîndouă se rezolvă dacă punem mîna pe Evelyn Weston. Ei, ce zici ? Jumi-juma. Dacă vrei, putem ajunge la poliție. Sau dacă nu, să ne-ntoarcem spatele unul celuilalt și să coborîm fiecare pe cont propriu de pe acoperiș, că sper că nici tu n-ai de gînd să-mbătrînești aici.

Urmă un moment de tăcere.

— S-a făcut — zise Adams în cele din urmă. Deocamdată oricum nu-ndrăznim să ne arătăm la față, eu unul nu mă-ncred în tine, așa că cel mai înțelept lucru ar fi să ne dăm întîlnire peste o jumătate de ceas la „Regele fasolei". E-o bombă lîngă Château Rouge.

— *All right !* Pe curînd...

La adăpostul hornurilor se tîrîră în direcții diferite.

Ajuns în stradă, Gordon îl sună pe Rainer.

— Vino împreună cu Corned-Beef la restaurantul „Regele fasolei".

— Se gătește bine acolo ? Că încă n-am cinat.

— Tîmpitule ! Lupta se dă pe viață și pe moarte. Dac-o găsim pe Evelyn Weston, vom fi milionari.

— Atunci poți să faci un împrumut în contul milionului. Adineauri m-a sunat Corned-Beef să-mi spună că fata a pornit la drum cu mașina profesorului. Au făcut plinul sub nasul lui pe șoseaua Paris—Lyon. A plecat după ei și-o să ne lase cîte un mesaj la fiecare stație de benzină. E departe „Regele fasolei" ?

8

Rainer și Gordon îl găsiră pe Adams așteptîndu-i în compania a doi dintre oamenii săi. Domnii făcură prezentările și-și prezentară și colaboratorii.

Unul dintre colaboratorii lui Adams purta barbișon și mesteca întruna mahorcă, așa că-n răstimpuri era silit

s-o și scuipe. Îl chema Joko. De obicei se prezenta doar cu acest nume. Pe vremuri lucrase la circ, fusese om de cauciuc, dar într-un rînd s-a întîmplat să omoare cîțiva oameni și de-atunci își schimbase ocupația.

Celălalt colaborator, doctorul Cournier, era o namilă de om buhăit, tras la față, cu privirea absentă și părul cărunt, un morfinoman înrăit. Își mișca domol mîinile umflate, pistruiate, cînd se-ntîmpla să explice ceva cu o voce baritonală, plin de înțelepciune și bunăvoință.

— Domnilor, timpul ne presează — începu Gordon. N-ar trebui să mă asociez cu dumneavoastră, dar în acest caz mai devreme sau mai tîrziu am ajunge la o ciocnire, iar miza este atît de mare, încît ne revine oricum o sumă frumoasă.

— Treceți la concret ! — îl întrerupse bărbosul, curățindu-și jegul de sub unghii cu vîrful unui cuțit incredibil de lung.

— Bine zis. Ar fi timpul să trecem la concret — declară Rainer și-i comandă ospătarului : Un șnițel cu cartofi mulți, o jumătate de vin roșu și două ouă tari.

— Prin urmare, domnilor — se explică ocnașul — eu știu unde se află în clipa de față fata cu plicul portocaliu, iar pe deasupra știu și unde vom găsi statueta aceea cu caseta, care înseamnă un milion de lire sterline.

— Asta o știu de-acum și eu. E la Münster — zise Adams. Dar dacă ne spui unde-i fata, ne asociem cu dragă inimă.

— Jumi-juma

— S-a făcut.

Gordon le povesti totul. În grabă, dar pe înțelesul tuturor. Începu cu Dartmoor-ul, cu Jim Hogan și termină cu mesajul telefonic al lui Corned-Beef.

— Din fericire pentru noi, Corned-Beef pierduse o dată urmele fetei, dar am avut inspirația să-l pun pe urmele profesorului cu care a călătorit Evelyn Weston pe vapor, dîndu-se drept soția lui. M-am gîndit că odată și odată tot o să reapară în preajma profesorului. Și chiar s-au întîlnit, imediat după cele întîmplate în rue Mazarin.

Adams sări ca ars.

— Atunci i-avem la mînă ! — Se-ntoarse către Rainer. Cînd zici c-ai vorbit cu amicul tău ?

— Nu-i nici o oră de-atunci. Dar n-am mai pomenit așa deservire. De-o jumătate de oră aștept să mi se-aducă mustarul. Iar ouăle fără mustar...

Bărbosul scoase cuțitul de sub unghie și-l îndreptă spre Rainer.

— Pornim ! — croncăni Adams.

Curînd goneau nebunește pe șoseaua Paris—Lyon. La Armentière ajunseră din urmă un taxi.

Corned-Beef coborî din el.

— M-au lăsat cu mult în urmă — le dădu el de știre instalîndu-se în Packard — profesorul are o mașină trăsnet, nou-nouță, dar nu bănuiește că-i urmărim.

Mașina gonea nebunește...

CAPITOLUL ȘASE

Amintiri despre un far și alfabetul Morse. Noul plan rămîne în aer la etajul cinci. Poetul lui Wilhelm Tell capătă un ceas de aur și-l duce la Högraben pentru evaluare. Compania de pompieri își face datoria. Eddy Rancing face trimiteri la Shakespeare, tălmăcite de Löwy, șeful de țeavă. Este expediată o telegramă.

1

Rancing își șterse lacrimile, desprinse o barcă de la ponton și vîsli pînă pe malul opus. După ce debarcă, porni glonț spre castel. Localnicii din Mügli am See mișunau peste tot.

Tînărul îi salută de departe.

— L-am avut în mînă ! — strigă el cu însuflețire cînd ajunse în mijlocul localnicilor. Ne-am luat la trîntă și-am căzut în apă, iar el înota mai bine decît mine.

Tînărul londonez neînfricat era înconjurat de priviri pline de admirație și respect.

— Ah, eroul meu ! — îi spuse Grete, lățindu-și gura într-un zîmbet de cel puțin douăzeci de centimetri. Nu

m-am speriat deloc cînd am auzit strigătele acelea : știam că-n preajmă vă am pe dumneavoastră.

— Din cîte văd, v-ați ales cu cîteva contuzii zdravene — se apropie necroscopul și-i examină buzele crăpate. Pentru procesele penale din guri ca a dumneavoastră se pregătesc probele histologice.

— Ne puteți oferi ceva semnalmente, Mr. Rancing ? — îl întrebă pe un ton rece căpitanul de poliție.

— Cum să nu ! Era un tip înalt, cu mustăcioară, cu fața plină de negi și cu cicatrice la subsuoara dreaptă.

— Vreun semn de recunoaștere bătător la ochi n-avea ?

— Duhnea a băutură.

— Îmi pare rău, dar prin părțile noastre așa ceva nu bate la ochi — zise comisarul aprinzîndu-și pipa. Îi era silă de ea, dar simțea că-i datoria unui organ al puterii să fumeze pipă în timpul cercetărilor. Ceva de natură mai intimă nu știți despre el ? Ce monogramă avea pe cămașă sau ce număr purta la pantofi, în fine, dacă era puternic sau slab.

— Rar mi-a fost dat să văd un hoț așa de musculos — povesti Eddy —, aș putea spune că acest om era un Hercule.

— Atunci o să-l dibuim noi din cărțile de imobil.

Eddy Rancing nu se-ndoia de asta. Abia aștepta să ajungă-n cameră. O zi întreagă zăcu la pat. Spre seară, Victoria, nevasta grădinarului Kratochvil, îi duse bolnavului un pahar cu ceai medicinal, care înrăutăți și mai mult starea acestuia.

Eddy nu fugea din calea aventurii, însă de data asta intrase în mai multe rînduri la apă într-un hal care l-ar fi convins pînă și pe un Arsène Lupin că tot mai bine-i să ai pămîntul sub picioare. Nu-l speriau mizeriile cotidiene. Nu-s nici doi ani de cînd o vizita pe fata paznicului de far din Dover, cățărîndu-se pînă la ea pe paratrăznet doar în nopțile cu furtună, căci atunci pe tatăl ei obligațiile de serviciu îl țineau legat de mîini și de picioare. Harrington, uriașul paznic de far, era un om periculos și un tată sever. Nevoia îl învăța pe Eddy telegrafia. Fata îl învățase semnalele luminoase ale alfabetului Morse. La fereastra ei, între orele opt și nouă seara, lumina se stingea pentru in-

tervale cînd mai scurte, cînd mai lungi. Iar Eddy, care datorită fetei se specializase în telegrafie, citea de pe țărm semnalele luminoase : „tata... de serviciu... opt ore... cocteilul... pe terminate... iubitule..."

Astfel învățase Eddy din dragoste telegrafia și cățăratul pe paratrăsnete. Dar toate astea aveau în ele ceva romantic. Primejdii, savoare. Pe cînd aici, rîndașii cu negi pe față aruncă după el cu ceară de dușumele, îl încuie-n debara, îl pocnesc, îl călăuzesc drept în băltoace.

Ceva tot va trebui să născocească pentru acest Buddha. În timp ce se odihnea, chibzui profund și născoci un nou plan. Da ! O să meargă !

Îi veni-se o idee mai mult decît genială. După-amiază îl vizită pe doctorul Rüdiger, medicul satului.

— Aa, îmi pare bine că v-am cunoscut, ce mai e nou ? Cum vă simțiți la castel ?

— Nu pot să dorm.

— Mie-mi spuneți ? Ar trebui stîrpite toate pisicile alea.

— Nu ele sînt cauza. Sufăr de insomnie.

— Hm... și cum se manifestă ?

Rancing, pe a cărui față începuseră să se arate simptome de gălbinare datorită fierii înghițite în ultimele zile, se lăsă în voia soartei și, cu un surîs curtenitor, îi explică doctorului că insomnia lui are două simptome mai importante, și anume starea de veghe și lipsa somnului.

— În orice caz, e destul de grav — zise doctorul. Pesemne că suferiți de-o anemie, iar asta vă provoacă o stare de nervozitate cu halucinații și slăbirea memoriei.

— V-aș ruga să-mi prescrieți un somnifer.

— Iată o idee grozavă !

Doctorul îi întinse o rețetă Rancing plăti și plecă.

La cofetărie cumpără cîteva prăjituri cu frișcă. Știa că mîncăcioasei fete cel mai mult îi plac dulciurile. După cină profită de un moment în care rămaseseră doar ei doi și îi oferi Gretei prăjiturile. Fata abia dacă ciuguli o fărîmă, după obiceiul ei, spunînd că restul îl duce pisicilor din camera ei.

Rancing știa că le va înfuleca încă înainte de a ajunge în cameră. Și nu greșea. În frișca din prăjituri băgase o

porție de somnifer de cinci ori mai mare decît cea prescrisă de doctorul Rüdiger. Peste un ceas Grete sforăia așa de zdravăn că pînă și bietele pisici se ascunseseră cu spinările zburlite prin cîte un ungher.

2

Era o noapte crîncenă, întunecoasă.

Urma la rînd clipa hotărîtoare cînd nu-l mai puteau paște nici un fel de decepții. Luă cu sine un sul de hîrtie groasă unsă cu smoală. Cînd va tăia geamul de la camera Gretei cu un diamant de geamgiu, o să lipească de geam cartonul, ca să-l poată da la o parte fără zgomot. Altminteri nu i-ar rămîne decît să-l împingă spre interior, ceea ce ar provoca un zdrăngănit infernal. Mai luă cu sine o frînghie lungă, groasă.

Și vremea ține cu el ! Dinspre Alpi bate foenul împrăștiind stropi grei de ploaie și un strat gros de nori s-a lăsat ca un strai cernit peste întregul ținut. Pe-o scară în spirală eroul nostru a ajuns în foișorul ornamental al castelului. Cămăruța din foișor are o fereastră batantă care se deschide ușor și pe care se poate ieși pe acoperiș.

Vîjjj !

I-ar fi plăcut să-i răspundă vîntului cu un chiot vînătoresc, acum cînd se simțea cuprins de un dor aprig și ferm de aventură.

Vîjjj !

Cu părul fluturînd în vînt, cu frînghia înfășurată pe braț și cu sulul de hîrtie în mînă părea un cowboy nebun gonind prin preerie cu lasoul și poemul său liric.

La unul dintre coturile burlanului ieșea de sub tablă un piron de fier. Era deasupra ferestrei Gretei. Din grădină studiase atent acest piron de lîngă basorelieful dreptunghiular al fațadei, cioplit în gresie. Sub el urma o fereastră oarbă rotundă, iar mai jos balconul fetei.

E curat confort pentru un spărgător să pătrundă în camera victimei năucite de somnifere.

Prinse frînghia cu un nod marinăresc de piron și-i dădu drumul. Frînghia căzu în jos, legănîndu-se bătută

de vînt. Cobora dincolo de nivelul balconului cu pricina. Cînd termină treaba asta, Eddy își puse hîrtia de lipit la subraț și începu să coboare.

Lua-o-ar dracu' de hîrtie !

Mai întîi, sulul de hîrtie uns cu smoală i se lipi de mîini și, vrînd să și-o dezlipească, vîntul i-o întinse pe toată fața. Acum arăta ca un terorist din Ku-Klux-Klan, cu o mască pînă la brîu. Noroc că, de bine de rău, izbuti să ajungă pînă la fereastra oarbă și se așeză să-și tragă oleacă sufletul pe marginea întrîndului îngust, rotunjit. La doi metri sub el era balconul Gretei. Dădu drumul frînghiei și-și dezlipi de pe față hîrtia smolită.

Nu departe de el se legăna în vînt un brad uriaș.

Fereastra oarbă pe a cărei margine ședea avea forma unui cerc. Era o palmă de zid gol. O scobitură cît o oală mai mărișoară. La ce or mai fi făcut și-așa ceva ? Se minună cîteva clipe, dar pe urmă rămase de-a dreptul uluit.

Unde-i frînghia ?

Doamne sfinte ! ! !

Îi dăduse drumul și, la o rafală de vînt mai puternică, se agățase în crengile bradului uriaș din apropiere. S-a agățat doar puțin, iar acum se leagănă încet pe-o crenguță. N-ar fi exclus să cadă îndată la loc, dar să te afli pe-o muchie îngustă, cu un zid orb în spate, la înălțimea etajului patru, și să nu te poți agăța decît de-o foaie de hîrtie unsă cu smoală, e o situație oarecum desperată. Să recunoaștem !

Ca să atingă frînghia ar trebui să-ntindă doar brațul. Dar cum să se clintească din loc ?

Simțea că-l ia cu ameteli.

N-are încotro, trebuie să aștepte prima rafală de vînt care să desprindă frînghia. În seara asta nu trebuie s-aștepți prea mult o asemenea întețire a vîntului. Se-apropie o nouă rafală vuind și hăulind !

Vîjjj !

Frînghia se clintește din loc.

Acu' i-acu' !

Se-nalță și...

Și-nțepenește între două crengi groase ca într-o furcă. Doar un ciclon, o tornadă sau alte stihii de peste mări și țări ar mai putea-o desprinde de acolo.

3

Eddy Rancing era într-o situație mai sumbră și mai desperată decît orice om demn de milă de pe lumea asta.

Își cuprinse genunchii cu brațele, chircindu-se pe prichiciul ferestrei oarbe, încît de la distanță părea un colac de frînghie. Era ud leoarcă, frigul îl răzbise pînă-n măduva oaselor, iar zorii erau o chestiune de multe ore.

Dar în zori ce-o să facă ? Cum să se explice ?...

Auzi pietrișul scrîșnind. Venea cineva ! În parc apăru o pălărie cu boruri largi.

Domnul Maxl ! Poetul lui Wilhelm Tell ! Ce naiba caută aici ?

E drept că deunăzi îl văzuse zăbovind lîngă gard cu Victoria, soția grădinarului Kratochvil. A, da ! Grădinarul azi a fost trimis la Erlenbach și pesemne c-o să mîne acolo. Ce-i de făcut ? N-are de ales. Își drese gîtlejul și strigă de sus :

— Bună seara... domnule Maxl...

Poetul ridică privirea. Apoi își scoase pălăria.

— Ce plăcere să vă revăd, Mr. Rancing ! Ce ziceți de vremea asta ticăloasă ?

— Coboară dinspre Alpi. O fi dat dezghețul — strigă el din fereastra oarbă, silindu-se să surîdă.

— Dacă nu sînt indiscret : ce faceți acolo sus ?

— Nici eu nu știu...

— Ei, atunci nu vă mai rețin — îi răspunse poetul sălțîndu-și pălăria, gata să-și vadă de drum.

— Domnule Maxl ! Nu-mi dați o mînă de ajutor ?

— Regret, domnule, dar n-am o para chioară. Însă directorul casei de economii, baronul Ostrau...

— Nu în sens material. Aș dori să cobor de-aici.

— Nu-i bine acolo ?... Spuneți-mi, vă rog, ce căutați noaptea cocoțat pe fațada castelului ca un basorelief ?

— Nu pot să cobor...

— Asta nu era un motiv să urcați.

— Vîntul mi-a suflat fringhia şi-a rămas agăţată-n bradul ăla de colo. Mi-aţi putea veni în ajutor, domnule Maxl.

— Dar asta depinde doar de mine. Sînt dispus să vă-ntind o mînă de ajutor ca să coborîţi de-acolo. Pentru asta însă va trebui să-mi aruncaţi un fleac. Aveţi un ceas foarte frumos cu lanţ.

Lui Eddy i se făcu părul măciucă.

— Domnule ! Ăsta-i şantaj !

— Lăsaţi asta în seama conştiinţei mele. Ei, mi-l aruncaţi sau nu ? — domnului Maxl îi plăcuse de la bun început ceasul lui Mr. Rancing, cu lănţugul acela scurt, de ofiţer, cu verigi groase. Rămîne de văzut dacă e din aur sau nu. La Zürich a cumpărat odată un baston cu măciulie de argint şi mai tîrziu s-a dovedit că minunatul mîner era în realitate un robinet de apă. De-atunci suflă şi-n iaurt. Se făcu că pleacă.

— Staţi !

Rancing îi aruncă dispreţuitor ceasul de buzunar care se rostogoli zornăind pe un strat cu flori, printre puieţii înfăşuraţi în hîrtie.

— Ar trebui să vă fie ruşine ! — strigă el. Unde s-a mai văzut un poet aşa de mercantil ?

— Vă-nşelaţi ! Ca poet nu-s deloc mercantil ! Pentru operele mele n-am primit nici un sfanţ. Unde-i ceasul ăla blestemat ?

Culmea e că acum nu găsea ceasul. Vîntul vuia, continua să toarne cu găleata, iar Eddy se împăcase deja cu gîndul c-o să se aleagă cu o pneumonie. Într-un tîrziu ceasul fu, totuşi, găsit.

— Ei, haide !... — îl zori Rancing.

— Ştiţi ce, sînt păţit. Dacă nu vă supăraţi, întîi o să duc ceasul la evaluat

Puţin lipsi ca lui Eddy să nu i se facă rău la înălţimea la care se afla.

— Domnule, dar... Mă pot prăbuşi în orice moment...

— Închideţi ochii şi rugaţi-vă. Eu dau o fugă pînă la Högraben, stă la mai puţin de-un sfert de oră de-aici. E

un ceasornicar excelent. A studiat la Schaffhausen. Soră-sa mai mică e măritată cu un pictor. O să i-l arăt și, dacă-i din aur, vă ajut imediat...

— Domnule Maxl ! Sînteți un...

— Nu-mi mulțumiți ! Mă grăbesc cît pot să v-ajut, că-i o zicală, cică cine dă repede, dă de două ori.

Cu dragă inimă i-ar fi dat Eddy rapid vreo două poetului, dar acesta o luase deja la fugă.

Vîjjj !

Vîntul aproape că-l smulse din înălțimea lui, biciuindu-l cu lapoviță. Hainele trosneau pe el în ger ca zahărul candel crocant...

Domnul Högraben ori nu locuia în apropiere, ori dormea buștean, căci poetul se-ntoarse abia peste o jumătate de ceas.

— Totul e-n ordine ! Nu vă faceți griji ! Cu aurul nu-s probleme ! O să fiți jos îndată...

— O scară... Căutați o scară... măcăi Rancing.

— Nu-i nevoie. O aduc pompierii pe-a lor.

Din depărtare răsuna o goarnă.

— Ticălosule ! Ai anunțat pompierii ?

— Păi, nu era să vă dea jos compania de gaze.

— Uite o scară acolo... Te implor... Pînă sosesc ăștia...

— Frumos ! Pe urmă or să mă amendeze că i-am chemat de pomană. Cîte rubine spuneați că are ceasul ?

4

...Soseau pompierii ! În frunte cu plutonierul Zobelmann. Atelajul de trei și jumătate gonea mîncînd pămîntul ! Trei cai și un catîr erau înhămați la căruța prevăzută cu pompă și scări.

Aflînd de cele întîmplate, Zobelmann sună întîi din goarnă. Las' să răsune, ca pînă se fac pregătirile, localnicii să aibă timp să ajungă la locul marelui eveniment. Apoi și-a îmbrăcat zorit uniforma de paradă alb-albastră.

Azi trebuie să fie la înălțime ! I se oferea un prilej rarisim. De cotlonul ăsta nenorocit fuge pînă și focul.

— Totul e pregătit ?

Atunci, înainte ! Căruța pompierilor gonea, iar goarna se tînguia ! Potcoavele țăcăneau infernal.

Pînă să ajungă pompierii, sătenii se buluciseră în jurul castelului într-un număr impresionant. Se zgîiau curioși la silueta posomorîtă, chircită în fereastra oarbă, cu pantalonii ca niște burlane auxiliare prin care apa de ploaie se revărsa șuvoaie.

Dar, ah, au sosit pompierii !

Urmă o scurtă manevră cu scara. O împinseră înainte, apoi înapoi. În cele din urmă, un flăcău se cățără pe scară ținîndu-se cu o singură mînă și ridicînd-o pe cealaltă deasupra capului.

Era fenomenal ! Toată lumea îl aplaudă.

— Înainte ! — răcni Zobelmann.

Scara poposi pe zid și Herr Löwy, șeful de țeavă, începu să urce.

De-acum, în jurul castelului se strînseseră toți sătenii din Mügli am See.

Domnul Wollishoff fu cît pe-aci s-o ia înaintea pompierilor în acțiunea de salvare. Dormea tun cînd îl trezi fiică-sa. În jurul orei unu, Grete se trezise cu crampe la stomac, fiindcă i se făcuse rău din cauza bicarbonatului de sodiu prescris de doctor lui Rancing împotriva insomniei. Convins că Rancing are halucinații din pricina anemiei, doctorul îi telefonase farmacistului rugîndu-l să-i elibereze bicarbonat de sodiu bolnavului care se va prezenta la el cu o rețetă pentru Veronal. Grete își trezi tatăl și-l înștiință speriată că pompierii au ieșit la paradă în fața sătenilor.

Wollishoff fugi în parc cu pijamaua pe el, privi în sus, spre locul unde era înălțată scara, apoi fugi înapoi și se întoarse cu o carabină cu care îl ochi pe Rancing, care stătea chircit deasupra balconului Gretei. Situația creată ar fi fost rezolvată mult mai simplu dacă își împușca oaspetele aflat pe prichiciul ferestrei oarbe. Poate că nici

Rancing n-ar fi regretat asta. Dar în ultima clipă, Zobelmann îi dădu peste mînă.

— Luați ceva pe dumneavoastră, să nu răciți ! — îi răcni lui Wollishoff în ureche.

— Îl împușc !

— După ce-l dăm jos ! Ce credeați, că am bătut atîta cale de pomană ? — Și ordonă. Doi oameni să-l imobilizeze pe domnul consilier !

Operațiunea de salvare își urmă cursul. Nu trecu nici o jumătate de ceas și străinul puse piciorul pe pămînt într-un vacarm de urale și de pălării aruncate-n văzduh. Cu răcnete dezarticulate, răgușite, amintind de șuierul gros al unei sirene, Eddy îi explică consilierului imobilizat de către doi pompieri că-i îndrăgostit lulea de fiică-sa și că dorise să-i ceară mîna.

— Am vrut să-i mărturisesc dragostea mea la fel ca-n scena balconului.

— Care scenă ? — tună domnul Wollishoff.

— Aia în care tînărul apare noaptea sub balcon să-și mărturisească iubirea. Asta-i frumos ! Despre asta a scris și un mare poet.

— Eu am fost ăla — bombăni domnul Maxl. Lui Wilhelm Tell i s-a întîmplat asta.

— O iubesc pe fiica dumneavoastră și vreau s-o iau de nevastă — răcni Eddy.

— Ce zice ? — îl întrebă amfitrionul pe domnul Löwy, care stătea lîngă ei cu țeava în mînă.

— O iubește pe fiica dumneavosatră — urlă șeful de țeavă de se curtremurară geamurile castelului.

— Pisica ?... pisica ?... — măcăi bătrînul consternat, privind spre fereastra oarbă.

Dar Grete, care stătuse pînă atunci în spatele lui, păși în față și se aruncă în brațele lui Eddy. Asta o pricepu, în sfîrșit, și bătrînul și se duse la culcare.

Crestele Alpilor se iviră-n zori de după norii grei ca niște cîlți de aburi... A doua zi, Eddy îi trimise o telegramă unchieșului :

„M-am logodit cu Buddha, vino imediat. Eddy."

CAPITOLUL ŞAPTE

Profesorul stîrneşte senzaţie. Face rost de o cămaşă de noapte proaspăt spălată. Fracul ajunge o ţinută de voiaj invidiată, dar rămîne de căruţă. Evelyn şofează vitejeşte. Le ies în cale trei vaci. Lordul se îmblînzeşte sub banchetă, dar din cauza trusei de toaletă îi sare ţandăra. Apar din nou cele trei vaci. La Lyon se îmbracă în costume populare, îşi iau rămas bun unul de la celălalt şi-şi continuă drumul împreună. Lordului Bannister i se taie respiraţia citind un articol de pe prima pagină.

1

Lăsară-n urmă mai multe aşezări mici. Profesorului nu i-ar fi păsat că-i îmbrăcat în frac, însă ori de cîte ori se apleca înainte nasturele fracului îi intra adînc în piept.

Fata abia îndrăzni să-l întrebe :

— Unde putem găsi... pe-aproape... un garaj de unde să pot închiria o maşină ?

Lordul chibzui cîteva clipe dacă să-i răspundă sau nu. În cele din urmă se hotărî să răspundă. Însă concis şi morocănos.

— Din cîte ştiu, în La Rochelle există un garaj din ăsta. E o localitate mai răsărită. Sper ca acolo să găsesc şi eu o cazare ca lumea peste noapte.

Acum iarăşi tăceau. Lăsau în urmă copacii încinşi cu un brîu lat, alb, înşiraţi pe marginea drumului ca o armată mărşăluind în şir indian. Numai din cauza automobiliştilor fusese pocită cu brîul ăsta urît, de var, priveliştea frumoasă a acestui ţinut în care timpul se oprise parcă în loc.

Profesorul continua să bombăne în sinea lui, deoarece îşi amintise de-o nouă posibilă catastrofă legată de înnoptat, pe care izbutise însă s-o evite.

— Noroc că-mi ţin întotdeauna în valiză trusa de toaletă... — mormăi el.

— De ce noroc ? — îl întrebă Evelyn uşor neliniştită.

— Fiindcă altfel nu m-aş putea bărbieri mîine dimineaţă în La Rochelle. Şi nu suport să umblu neras.

„Ce cap sec" — își zise fata în sinea ei și doar că nu izbucni în plîns uitîndu-se cum arăta zdrențuită și plină de noroi, zgîrieturi, prigonită de moarte, undeva în Europa. Iar ăstuia îi mai arde de bărbierit.

Poate că nu se străduia să-l coboare pe profesor în propriii ei ochi decît ca să contrabalanseze simpatia ce-o simțea față de el și care-i creștea suspect de vertiginos.

Nici în mașină nu-și descleștase degetele de pe gentuța ei neagră.

În ea se afla plicul portocaliu. Prețul răscumpărării lui „Buddha meditînd".

Și-n plus, onoarea nefericitului maior Brandes. Sub ce nume se înrolase ?

Münster... Münster... Münster... .

Repeta numele întruna, ca pe o lecție.

Ajunseră în fine în La Rochelle.

Profesorul frînă în fața singurului han din localitate. Țăranii care trăgeau la măsea îl primiră cu brațele deschise pe domnul în frac. Bannister roși pînă-n vîrful urechilor cînd un breton mărunțel cu țeasta ca o sfeclă și cu picioarele ca niște leuci îi dădu prudent roată și se holbă la el ca la un stîlp de afișaj. Un podgorean îi șopti hangiului că n-ar strica să-l cheme pe medicul de circă pînă mai sînt cîțiva clienți prin preajmă.

Pantalonii profesorului erau pătați cu ulei în cîteva locuri. Gulerul nădușit, scîlciat, îi rosese pielea gîtului, intrîndu-i adînc în carne și, în timp ce stătuse aplecat deasupra volanului, nasturele de la gît îi lăsase o urmă adîncă pe mărul lui Adam.

— Nu știți pe unde aș putea găsi un garaj care închiriază automobile ? — îl întrebă Evelyn pe hangiu.

— E unul chiar aici, lîngă noi ! La nici zece pași. Cum ieșiți în stradă, la dreapta. În fața lui o să vedeți proptit un butoi mare...

— Vă mulțumesc... Faceți-mi un pachet cu alimente, cu ceva mezeluri și fructe, mă întorc imediat ce închiriez mașina.

— Se face.

— Eu aș dori o cameră — spuse Bannister.

Paznicul de noapte privi pe fereastră în crîşmă şi-şi făcu cruce.

— Am o cameră liniştită la etaj, dă spre grădină... — îi răspunse hangiul şi adăugă ezitînd : Domnul e singur ?

— A trebuit s-o aduc pînă aici pe această doamnă, are o urgenţă ! N-am avut timp să mă schimb... Fii bun şi roagă-i pe oamenii ăştia să nu mai caşte gura la mine. Sau măcar să nu mă mai pipăie atîta.

Cum ultimele cuvinte le rosti cu glas tare, ţăranii se împrăştiară speriaţi din jurul lui. Poogoreanul le povesti că anul trecut contrabasistul trupei de teatru din Corbeille se ţicnise şi a umblat o noapte întreagă prin tîrg îmbrăcat în straie de regină văduvă, cu coroana de argint pe cap.

— Nu doriţi să serviţi cina ?

— Nu ! Vreau să dorm ! Vorbi pe un ton atît de hotărît, de parcă i-ar fi stat cineva în cale.

Abia acum îi întinse şi Evelyn mîna.

— Fiţi binecuvîntat, sir, pentru binele ce mi l-aţi făcut.

— Vă rog... N-aveţi ce să...

Dădu mîna cu Evelyn.

După ce uşa se-nchise în urma fetei, o urmări cu privirea mult timp. Ce tristă, ce nesigură se-ndepărtează.

Înghiţi în sec. Simţi un gust amar în gură. Îi era milă de Evelyn.

Cel puţin aşa îşi numise el acea uşoară senzaţie de nelinişte care o clipă îl tot îmboldise să-i spună fetei cîteva cuvinte calde şi s-o conducă o bucată de drum.

Urcă în camera lui. Hangiul îi oferise o cămaşă de noapte proaspăt spălată.

Era frînt de oboseală... *Nécessaire*-ul şi-l lăsase jos în maşină... Nu-i nimic, o să se bărbierească mîine dimineaţă. Acum, la culcare ! În pat ! În pat ! Cămaşa de noapte proaspăt spălată a hangiului mirosea a mucegai. Şi ce dacă... Bine că s-a culcat... Să doarmă !

Această aventură neplăcută îi storsese şi ultima picătură de vlagă. Tracasarea şi enervările din ultimele ore îl istoviseră şi, în plus, ura de moarte orice dezordine, complicaţie şi neplăcere.

Se lungi în pat și se-ntinse fericit.

Apoi stinse lumina. Era fericit că se terminase și povestea asta obositoare și sinistră, și căzu într-un somn adînc, delicios.

Să se tot fi bucurat vreo zece minute de acest somn adînc și delicios, cînd cineva îl trezi, zgîlțîindu-l de umăr.

O văzu pe Evelyn, care-i șopti la ureche :

— Ieșiți imediat pe fereastră, v-am proptit o scară de pervaz...

2

Evelyn se-nțelesese la preț cu proprietarul garajului și pornise grăbită înapoi. Ajunsese la cîțiva pași de han cînd de după colț apăruse un automobil cu farurile aprinse, care frînă cu un scrîșnet asurzitor. Din mașină coborîră șase bărbați și Evelyn abia apucă să se tragă după un copac, să nu fie zărită. Îi recunoscu îndată pe Adams și pe Gordon. Printre ei se afla și omulețul cu monoclu și haine țipătoare. Pare-se, deci, că au fost urmăriți din Paris, dar că între timp urmăritorii rămăseseră în urmă. Acum țineau sfat. Evelyn le auzea de după copac fiecare cuvînt :

— S-ar zice că-s cam nătărăi, dacă și-au pus în gînd să înnopteze aici — spuse Adams. Trebuie lichidați amîndoi.

— S-așteptăm nițel — le sugeră Gordon, care între timp se uitase pe fereastră. Mai sînt trei cheflii, mai bine așteptăm pînă se cărăbănesc și ăștia. De-aici oricum n-au cum să-și ia zborul porumbeii. Îi avem în mînă.

Între timp se pornise ploaia. Cei șase bărbați înfricoșători intrară-n cîrciumă. Evelyn nu mai dîrdîia. Cu timpul se obișnuiește omul și cu primejdiile de moarte. Mai curînd o îngrozea gîndul că vor să-l omoare și pe acest om simpatic, grozav, la care ținea atît de mult, în ciuda firii lui ursuze, pe-acest atît de omenos lord Bannister. Privi pe fereastra localului. Patru dintre bandiți stăteau într-un colț și aveau privirile îndreptate spre ușă. Se-ntoarse grăbită la uriașul automobil roșu cu care veniseră urmăritorii ei.

Se pricepea la mașini. Cît trăise taică-său, avuseseră un Ford elegant pe care-l conducea și Evelyn. Avea acum prilejul să profite de cunoștințele ei tehnice. Deșurubă ventilele de la cele patru roți, apoi zgîlții mașina pînă ce aerul din camere năvăli afară. Desfăcu și carcasa motorului și smulse sîrma de la magnet, goli radiatorul de apă și rezervorul de benzină, apoi ocoli restaurantul. Spre curte nu dădea decît o singură cameră, așa că nu greși adresa. În spatele ferestrei deschise de la etajul unu nu poate dormi decît profesorul. Din fericire, găsi și o scară rezemată de gura podului. Adunîndu-și toate puterile, izbuti s-o proptească de pervazul ferestrei și, cu genunchii tremurîndu-i, urcă pe scară. Era prima oară cînd urca pe-o scară proptită.

3

Profesorul se ridică buimac și tocmai era pe punctul de-a înjura, dar glasul îi îngheță cînd zări chipul fetei.

— Pentru Dumnezeu, vă implor... — îi spunea Evelyn — nu mă-ntrebați nimic, veniți imediat cu mine, c-or să vă omoare. În cîrciumă sînt asasini care pot da în orice moment buzna în camera asta. Vă implor, nu pierdeți nici o clipă ! Ei vă cred implicat și pe dumneavoastră în afacerea asta, i-am auzit spunînd că vor să vă împuște.

Profesorului îi trecu un sloi de gheață pe șira spinării. Simțea că fata spune adevărul. Apucă un pantof...

— Nu vă-mbrăcați ! Orice clipă ne poate costa viața. Vă puteți lua haine de oriunde de pe drum. Vă implor, haideți odată, haideți...

Bannister își luă doar portofelul și un prosop pe care și-l înfășură în jurul gîtului, apoi coborî scara în urma fetei în pantofii lui de lac și cămașa de noapte proaspăt spălată a cîrciumarului. Ploua cu găleata...

Ajunseră cu bine la mașina profesorului. În cîteva secunde porniră motorul. Secunde lungi cît ceasurile.

Apoi mașina demară.

Abia acum, la huruitul motorului, năvăliră banditii afară din cîrciumă !

Dar mașina luase deja distanță împroșcînd noroiul. Poc, poc !

Printr-un miracol glonțul pătrunsese prin geamul din spate, trecuse printre profesor și Evelyn și ieșise prin parbriz. Amîndoi auziră țiuitul acela scurt trecîndu-le pe la ureche, iar lordul Bannister trebui să recunoască-n sinea lui că în descrierea situației lor fata nu se folosise de oarece licențe poetice.

Lăsau în urmă primejdia și La Rochelle-ul cu o sută de kilometri la oră. Banditii desigur tropăie neputincioși în jurul mașinii lor incapabile de luptă. Iar exoticul Mercedes Benz, de o valoare muzeală, din garaj, poate urmări Alfa-Romeo-ul profesorului cu aceeași șansă pe care ar avea-o o vacă de lapte bătrînă în fața unui vultur imperial în mare formă.

Profesorul oferea o priveliște cam ciudată așa cum stătea la volan în cămașa de noapte udă de ploaie, cu prosopul la gît și cu cîrlionții ciufuliți, noaptea pe șoseaua Paris—Lyon. În aceste clipe chiar s-ar fi bucurat să poată conduce în ținuta de seară cumpărată recent.

Evelyn era și ea murdară, boțită și zdrențuită.

— Miss Weston, n-aveți senzația — o întrebă profesorul în șoaptă, căci între timp răgușise de tot — că mă onorați peste măsură cu încrederea pe care mi-o acordați cînd apelați la serviciile mele ? Sper să nu mă considerați indiscret dacă vă-ntreb în ce chestiune îmi riscați viața ?

— În această geantă duc onoarea unui om !

— Să se fi metamorfozat în asemenea măsură bijuteria aceea de familie ? Pe vapor, cînd m-ați deranjat pentru întîia oară din odihna mea nocturnă, nu vă fac cu asta un reproș, m-ați mobilizat din pricina unei bijuterii de familie, iar acum gonesc ca nebunul cu o sută la oră pe o șosea națională, în cămașă de noapte, pentru onoarea unui om. Nu sînt un laș, dar mă consider îndreptățit să protestez, miss Weston, împotriva obligațiilor cînd de vedetă a ecranului, cînd de pompier, pe care mi le atribuiți. Ca să nu mai amintesc de riscurile la care expun această neînsemnată viață a mea...

Deodată Evelyn își lăsă capul pe umărul profesorului și începu să plîngă din nou amarnic. Bannister bombăni

ceva, dar apoi tăcu. Lăsau în urmă aşezări şi oraşe mici într-un ritm invariabil ameţitor. Lordul era hotărît să nu reducă viteza pînă ce nu găseşte un magazin de confecţii. Se crăpa de ziuă.

— Sir... sînt multe lucruri pe care nu-vi le pot spune — zise Evelyn printre sughiţuri — însă credeţi-mă că sînt un om cinstit. Iertaţi-mă că v-am expus unor asemenea riscuri, dar nu eu sînt de vină...

— Măcar de m-aş putea bărbieri — bombăni profesorul, fiindcă simţea aproape o durere fizică din pricina halului în care arăta. De altfel, se simţea oarecum tulburat. Evelyn nu mai plîngea, ci-şi odihnea capul fără nici un motiv pe umărul lui Bannister. „Ar fi de rîsul lumii ca după toate cele întîmplate s-o mai şi mîngîi pe umăr" — îşi zise profesorul în sinea lui şi nici el nu-şi dădea seama cum de-i venise această idee trăsnită. Iar Evelyn credea că poziţia aceasta distrată nu bate la ochi într-o asemenea situaţie, iar pe ea o umple de bucurie. La început închise ochii din cauza senzaţiei plăcute, dar mai tîrziu adormi de-adevăratelea cu capul pe umărul lordului Bannister. Profesorul întorcea în răstimpuri capul şi bombănea.

„E o făptură cu totul bizară — gîndi profesorul. Pînă acum n-am văzut-o decît în trei ipostaze. Întîi fuge de primejdii, apoi plînge, iar la urmă adoarme."

4

Dimineaţa, situaţia deveni oarecum neplăcută. Şoferii care veneau din sens opus doar că nu se răsturnau în şanţ de uimire zărindu-i pe cei doi, care aduceau cu un atlet ţicnit la antrenament şi cu o cerşetoare. Traficul tot mai intens manifesta un interes tot mai crescînd vizavi de ei. Profesorul se gîndi cu desperare la scandalul ce s-ar declanşa dacă cineva l-ar recunoaşte în persoana lui pe lordul Bannister, despre a cărui conferinţă precis scriu pe prima pagină toate ziarele de dimineaţă.

— Sir — îi spuse Evelyn, care se gîndea exact la acelaşi lucru — cîndva am învăţat şi eu să conduc. Lăsaţi-mă pe mine la volan.

— Şi eu ? — întrebă lordul măcinat de îndoieli.

— Cred că-n maşină... în spatele banchetei... pe jos... N-or să vă vadă... Poate vă ghemuiţi cumva...

— Chiar ţineţi la această nouă acrobaţie ? Doresc să subliniez cît de neglijată este educaţia fizică la facultatea de medicină. Dar dacă doriţi neapărat... De-acum nu mă mai opun la nimic.

— Doamne ! De ce vă bateţi joc de mine ? ! Cînd, de fapt, nu-mi fac griji decît pentru reputaţia dumneavoastră.

— Cred şi eu că admiratorii mei nu-şi închipuie c-aş putea arăta aşa... Bine, fie ! Vă rog, nu plîngeţi, nu su port să plîngeţi ! Gata, mă culc pe jos şi mă fac ghemotoc. Sper că n-or să urmeze acrobaţiile la trapez.

Profesorul o lăsă pe Evelyn la volan, se căţără în spatele banchetei şi, icnind amarnic, îşi cuprinse genunchii cu braţele şi se aşeză în fund. Între timp opriră să facă plinul.

De-acum stăpînă pe situaţie era Evelyn. Din nefericire, puştiul de la staţia de benzină băgă de seamă că-n spatele maşinii se ascunde o doamnă ceva mai în vîrstă, cu părul scurt, aşa că-şi chemă mama, sora cu cei trei plozi ai ei şi bunicul. Se strînseră cu toţii în jurul maşinii şi se uitară la Bannister prin geam ca la un rechin dintr-un acvariu. Unul dintre băieţi fugi în sat să-şi cheme amicii. Din fericire, rezervorul tocmai se umpluse şi-şi putură continua călătoria.

Lordul nu mai făcea reproşuri. Nu spunea nimic. Îşi cuprinsese genunchii cu braţele şi fuma apatic, privindu-şi gleznele mînjite de noroi care-i ieşeau din pantofii de lac, ca unul care nu mai speră într-o cotitură fericită a soartei sale.

Ceva mai tîrziu, ca o fiară dresată, răbdă melancolic ca Evelyn să-i aducă dintr-o locantă două sandvişuri, să-l hrănească frumuşel, să-l aştepte pînă-şi bea ceaiul şi să ducă tacîmurile înapoi. Între timp preotul din localitate se opri lîngă maşină. După ce se uită înăuntru, plin de compasiune îi sugeră Evelynei să ia la drum, pentru cîţiva franci, un flăcău zdravăn din sat, ca să nu fie singur cu bolnavul. Bannister o auzi stupefiat pe Evelyn mulţu-

mindu-i preotului pentru povață și asigurîndu-l că nu are nevoie de ajutor, fiindcă bietul ei frate e un nebun pașnic.

Da, Evelyn îi dăduse amabilului curios o explicație corectă. Pentru un om care obținuse rezultate miraculoase în vindecarea bolii somnului și care era unul dintre candidații din acest an la Premiul Nobel, lordul Bannister se purta prea blînd. Față de statutul său se purta prea blînd în cămașa de noapte proaspăt spălată a hangiului, șezînd în spatele banchetei, cu un prosop în jurul gîtului zburlit și plin de noroi, pe șoseaua Paris—Lyon.

Și cum la volan se afla ciclonul, mașina începu să-i semene încet-încet celei care o conducea.

Ambele aripi din față erau lovite, iar bara de protecție puțin curbată. Mai tîrziu o portieră se deschise în timp ce treceau pe sub un viaduct și, pînă să frîneze Evelyn, se turti zăngănind și scrîșnind ca o armonică la impactul cu o bornă aflată acolo, iaca, din întîmplare.

— Mai am pînă să-mi intru-n mînă... — se scuză fata peste umăr.

— Văd — îi răspunse necăjit profesorul, îndepărtîndu-și cîteva cioburi de sticlă din păr. În acest moment fură tamponați zdravăn din spate. Cineva din altă mașină îi înjură în gura mare. Evelyn își continuă drumul grăbită.

— Mai devreme sau mai tîrziu va trebui să decuplați semnalizatorul — spuse profesorul. Altfel, o să se creadă că țineți dreapta și, vrînd să vă depășească prin stînga, careva tot va intra în noi. Cel mai bine ar fi ca imediat după semnalizare să decuplați semnalizatorul.

— Dar nu vrea ! — îi strigă Evelyn, răsucind cu desperare butonul.

— Asta numai fiindcă umblați la butonul ștergătoarelor de parbriz. Cel de-alături e cel de semnalizare. Nu ! Nu ! Ăla-i de la luminile de poziție... Ei, nu, că...

Fata se porni să plîngă.

— Vă implor — șopti Bannister răgușit, blînd, aproape evlavios — nu mai plîngeți. Nu suport. Mai bine adormiți sau luați-o la fugă, dar nu plîngeți. Nu-mi pasă nici dacă mai devreme sau mai tîrziu vom rămîne doar în trei :

dumneavoastră, volanul și cu mine... Trosc !... Nu-i nimic, doar capul... Vă rog, dacă s-ar putea, fiți mai atentă cu pedala aceea cînd schimbați vitezele... Nu plîngeți, vă rog frumos ! O să vă intrați în mînă încetul cu încetul. N-aveți cumva un strop de iod ?...

Evelyn, săritoare, vru să-i dea sticluța cu iod, așa că trase frîna de mînă, ceea ce-l făcu pe profesor să preia viteza mașinii și să se repeadă cu capul în portieră ca un berbec. Și pentru ca senzația de explozie din capul lui Bannister să fie totală, în același moment explodă și pneul roții stîngi din spate. Mașina derapă scurt, intră pe sensul opus și, cu un bubuit asurzitor, dar cu viteza din fericire redusă, se izbi de un pom. Masca i se turti jalnic.

5

Puseră roata de rezervă.

Între timp apăru un băiețel care mîna trei vaci și toți patru se uitară uimiți la bărbatul țicnit, în cămașă de noapte, care se tăvălea sub mașină în colbul drumului, fiindcă Evelyn, pare-se, nu-și intrase încă în mînă și, din nefericire, mișcase din loc cricul, drept care automobilul se lăsase iarăși pe-o rînă, iar portiera sfărîmată își luase definitiv adio de la Alfa-Romeo și căzuse în drum, cricul în schimb se agățase de șasiu, iar profesorul trebuia să se tîrască printre roți ca să-l scoată de sub mașină.

Așa stăteau lucrurile dimineața la ora unsprezece.

La douăsprezece și jumătate isprăviseră schimbarea roții.

— Putem porni — spuse Evelyn.

— Noroc bun ! — strigă profesorul în jargonul minerilor și se strecură sub banchetă.

Cu ajutorul micului văcar suiră și portiera de-a curmezișul în automobil și, cum nu era fixată de nimic, din cînd în cînd îi cădea profesorului în cap, dar acestuia nu-i mai păsa de toate fleacurile.

Fata se așeză la volan să dea în marșarier dinspre pomul bușit.

Tînărul mai mare peste vaci își mînă imediat animalele din preajma automobilului. Motorul, asemeni unui tenor muribund, care-și adună ultimele puteri, icnea scurt și amuțea imediat. Fata nu se lăsa. Băga cheia în contact, ambreia, ambala, motorul începea să huruie, apoi se oprea. Profesorul scoase capul de după portiera pe care o ținea în brațe.

— Încercați și-n marșarier. Este exclus să putem doborî ditamai copacul ca să ne putem continua drumul.

Bineînțeles ! Ea încerca s-o ia înainte !

După mai multe încercări nereușite, nimeri și marșarierul.

Mașina se urni încet de lîngă pom și ceva căzu zdrăngănind la pămînt. Era bara de protecție. Fu urcată și ea în mașină, lîngă portieră. Profesorul călătorea de-acum în compania mai multor piese de schimb.

Cu toate astea goneau ca vijelia pe șosea.

— Adineauri mi-ați cerut iodul — îi spuse fata și profesorul, așteptîndu-se la o frînă bruscă, se agăță cu mîini — cu picioare de ce putea.

— Ziceți că merită să risc ?

— Poftim trusa de toaletă. Fata îi întinse gentuța.

Profesorul o deschise, dar nu zări decît un imens plic portocaliu.

— Scuzați-mă, asta-i a mea — bîigui Evelyn și i-o smulse din mînă.

— În primul rînd nu vreau să mă dau cu iod, ci vreau să mă bărbieresc — declară hotărît profesorul.

Pe Evelyn o cuprinse disperarea.

— Sîntem urmăriți ! Gîndiți-vă și dumneavoastră, chiar dacă n-au o mașină ca lumea...

— Miss Weston ! Ați reușit să mă convingeți în repetate rînduri de justețea opiniilor noastre divergente. De data asta n-aveți nici o șansă ! Vă rog să nu mă mai contraziceți. Om fi urmăriți, poate or să ne și omoare, dar eu tot mă bărbieresc. Pe urmă, la nevoie, n-au decît să mă lichideze, las' să fiu victima igienei.

Fața exclamă răutăcios :

— Nu știu unde am pierdut *nécessaire*-ul !

Pentru prima oară de cînd pornise la drum, profesorul înlemni de groază.

— Uitați-vă bine ! nu se poate. Săpunul meu ! Apa mea de gură ! Aparatul meu de ras !

— O ! — În clipa asta Evelyn ar fi fost în stare să-l omoare. Poftim de ce-i arde acum ! Aparatul de ras și apa de gură. N-am mai văzut așa scîrțar. E o chestiune de viață și de moarte, iar pe domnia sa îl apucă jalea din cauza trusei de ras !

— Ne-ntoarcem imediat !

— Sir !

— Miss Weston, orice cuvînt e de prisos.

— Ar însemna să ne-ntoarcem în brațele primejdiei !

— Drumul ăsta n-a fost nici pînă acum joacă de copii. Dacă mai sîntem în viață, înseamnă că la volanul mașinii noastre s-a aflat însăși Fortuna, în ciuda isprăvilor dumneavoastră. Asta ne mai poate da speranță. Domnișoară ! Ne-ntoarcem după geanta mea !

Fata nu se mai împotrivi. Vedea că totul ar fi în zadar!

Din clipa aceea prinse ură pe *nécessaire*. O ură aprigă și statornică, fiindcă ea ținea la profesor, iar *nécessaire*-ul îi distrugea iluzia acestui sentiment.

Iată la ce se gîndea în timp ce întorcea mașina.

Porni întîi în marșarier, ca apoi să poată smuci de volan, ca să întoarcă, și cu acest prilej buși spatele mașinii de un copac. Apoi o luă înainte, privind în urmă, să vadă ce o lovise în spate, și intră cu masca într-un stîlp de pe marginea șoselei. Profesorul nu zicea nici pîs. Ședea ghemuit pe jos, amărît, cu capul în palme, cu o mină ce amintea de pictura ce-l înfățișează pe Marius deasupra ruinelor Cartaginei. Ce-ar mai fi de făcut aici ?

Pînă la urmă, cum automobilul părea a fi absolut indestructibil, porniră înapoi pe șosea. Din fericire, după cîțiva kilometri se întîlnise cu cele trei vaci și cu flăcăiașul. Copilul ținea în mînă geanta profesorului și pentru cîțiva gologani le-o dădu fericit celor doi călători. Copilul avea parte, se pare, de-o zi bună, fiindcă ceva mai devreme dăduse pe șosea de un claxon nou-nouț, dar despre aceșta nu le pomeni nimic celor doi automobiliști zdrențăroși.

— Şi-acum, s-o luăm din loc ! — spuse fata agitată şi trase cu mîna de o manetă care-i căzu sub mînă, manetă care făcu ceva să scîrţîie şi altceva să scrîşnească. Atunci acţionă întîi cornetul electronic Bosch, iar pe urmă aprinse farurile şi-atunci, naiba ştie cum, scîrţîitul încetă. Lordul învăţase să aprecieze stilul frust de a şofa al Evelynei. tau.

Întotdeauna greşea comenzile şi, cu toate acestea, înain-

— Acum o să facem un popas ! — spuse profesorul cu duritatea unui brigand. O să mă bărbieresc şi-o să mă pieptăn. Daţi-mi, vă rog, *nécessaire*-ul.

— Poftim ! Fata îi aruncă *nécessaire*-ul care se cioni de farul care se afla şi el îngrămădit pe banchetă.

Şi îl părăsi furioasă pe profesor. Ce cap sec ! Bannister îşi aşează pedant pe banchetă aripa ruptă a maşinii, să aibă pe ce să-şi fixeze oglinda şi paharul pentru săpunul de ras, apoi începu să se bărbierească.

Între timp, Evelyn se plimba fără astîmpăr puţin mai departe pe şosea.

Deşi i-ar fi prins bine să dea dovadă de ceva mai multă curiozitate faţă de mania igienei, de care suferea profesorul.

Pentru că în acest caz l-ar fi văzut pe Bannister scoţînd din *nécessaire* o cutiuţă emailată pe care trona o statuetă din ceramică înfăţişîndu-l pe Buddha cu capul în piept şi din această cutie trusa de ras.

Excelenţa sa, lordul, îşi ţinea trusa de ras în caseta cu „Buddha meditînd", iar pe „Buddha meditînd" îl purta în *nécessaire*. Şi habar n-avea că se află în posesia celei mai preţioase truse de ras din lume, care valora un milion de lire.

6

Burniţa uşor. Ştergătoarele de parbriz pendulau fîşîind pe geamul spart.

Din faţă se apropiau cîteva căruţe pline cu lemne şi cu fructe.

În depărtare se zărea Lyonul. Acum traficul era intens şi-n locul claxonului pierdut — ca să evite alte nenorociri — Evelyn folosea cornetul Bosch, care mugea

infernal, sau altfel spus, de cîte ori intra în depășire acționa cornetul Bosch, scrumiera de bord ejectabilă și luminile de poziție. La naiba cu fleacurile astea de la bord! Toate-s la fel și toate se cer răsucite. Totuși, în afară de o căruță de lemne, răsturnată într-o curbă și rezolvată cu cîțiva franci, nu au avut alte accidente. Pe ultima porțiune a traseului dădură gata trei găini, un cîine și-n totul vreo două biciclete.

— Mașina asta se topește văzînd cu ochii — observă deprimat lordul.

Evelyn strînse din dinți și-i dădu înainte.

Dar iată Lyonul ! Își vor cumpăra haine ! Se vor putea spăla ! Numai de nu s-ar aglomera traficul ! Evelyn claxona la tot pasul. În oraș o s-o lase mai moale cu claxonatul, să nu bată prea tare la ochi... Ei, drăcie ! Apa din radiator s-a evaporat ! Urmează zece minute de coșmar, o mulțime de gură-cască... își continuă drumul... Capacul radiatorului a rămas pe drum. Nu-i nimic ! Lyonul îi așteaptă. De-acum nu-i mai poate paște nici o belea ! Eroare!

Ba o să-i pască ! Și-ncă cum !

Iată și primele case ! Totul e să caute discret un magazin de confecții. Cornetul Bosch pur și simplu a înțepenit ! Evelyn trăgea cu desperare cînd de cornet, cînd de volan, în timp ce automobilul își continua drumul într-o ușoară stare de beție. Iar afurisitul ăla de cornet mugea întruna, profesorul a venit și el lîngă Evelyn, dar n-o poate ajuta decît cu o mînă, cealaltă i-a rămas prinsă între aripă și rama banchetei făcute ferfeniță. Din față se apropie un camion, dar ei continuă să lupte cu cornetul care nu vrea să mai tacă. Al naibii buton, nu se dă bătut. Zbang ! Camionul uriaș încearcă să evite cu un scrîșnet prelung de frîne coliziunea mortală, Evelyn se lasă și ea cu toată greutarea pe frîna de picior și smucește volanul spre stînga, răstoarnă o tarabă cu fructe și camionul gigantic trece milimetric pe lîngă ei.

Trăiesc ! Înainte !

Dar trebuie să facă ceva cu cornetul ăsta, fiindcă pur și simplu îi scoate din minți ! Sună întruna !

Sînt deja la Lyon și cornetul Bosch continuă să ragă.

— Trageți-i un glonț ! — se smiorcăie Evelyn.

Năvăliră în oraș ca o ambulanță. Cetățenii speriați scot capul pe fereastră, curioșii se îmbulzesc în stradă și măcelarul dă din cap, spunîndu-i clientului în timp ce cîntărește carnea :

— Mai nou, în fiecare zi e un incendiu...

Evelyn ridică mîinile de pe volan și-și smulge părul.

— Tăiați-i firul ! — strigă desperat profesorul.

Evelyn îl și smulge îndată. Ștergătoarele de parbriz își încetează pendularea.

— Lăsați ! Nu-l tăiați ! — o imploră grăbit profesorul.

Se apleacă înainte și smulge el firul cu pricina. Noroc că erau pe o străduță laterală, pentru că mașina făcuse o bucată de drum pe trotuar și Evelyn ocoli stîlpul în ultimul moment, revenind pe carosabil.

— Firește — gîfîie fata triumfătoare — atunci cînd mă descurc nu mă lăudați niciodată.

Pînă la urmă, pe-o străduță lăturalnică, dădură și peste mult visatul magazin de confecții.

— Nu vă pot cumpăra un costum, sir, decît după ce mai întîi rezolv problema ținutei mele — se-ntoarse Evelyn către profesor. N-aș vrea să mă considerați egoistă.

— Dumneavoastră sînteți cumsecade și altruistă — răspunse profesorul în doi peri. Îl enerva faptul că-n jurul mașinii se și adunaseră curioșii. Care aveau, de altfel, la ce să se zgîiască. Părea tractorul unui circ ambulant și stîrnea uimire faptul că n-avea nici portieră, nici scară, nici aripă. Rămășițele caroseriei abia se mai țineau pe șasiu.

Cînd Evelyn, după obiceiul ei, trase cu putere frîna de mînă, mașina se opri în fața magazinului cu un zdrăngănit ca al unei cutii de tablă pline cu pietriș, trîntite pe pămînt.

Evelyn intră în magazin și, fără să aleagă mult, își cumpără cîteva lucruri de îmbrăcat, ca să se poată mișca mai lesne în interesul profesorului. În magazin se și spălă, pretextînd că a avut un accident. În rochia cumpărată ai fi zis că-i soția unui administrator de bloc gătită pentru o vizită duminicală.

Pînă să iasă din magazin, în jurul mașinii se strînseseră ca la vreo sută de curioși care căscau gura la profesor.

De pe o altă stradă cumpără, în sfîrșit, la nimereală, niște haine bărbătești, apoi vreme de vreo douăzeci de minute goniră de colo-colo pe niște străduțe, pînă ce profesorul, într-un nou și senzațional număr de circ, se îmbrăcă în spațiul acela infim din spatele banchetei. Dacă l-ar fi văzut, l-ar fi invidiat și contorsioniștii de la circ. Că Evelyn îi cumpărase o pălărie de vînător cu un penaj nemaipomenit de bogat nu l-ar fi scos din sărite prea tare pe profesor. Mult mai dureros era pentru el faptul că pantalonii cadrilați îi ajungeau pînă deasupra gleznei, în timp ce haina de catifea verde îi cădea pînă peste genunchi. Nici așa nu putea circula printre oameni fără să bată la ochi, dar în situația lui era un punct cîștigat faptul că se putea așeza pe banchetă ca lumea, lîngă Evelyn. Cînd se opriră în fața unui hotel, portarul știu, de cum îi zări, că are de-aface cu un comerciant excentric sosit de hăt-departe cu nevastă-sa.

— Milord — îi spuse fata în holul hotelului — e ultima oară cînd v-am dat bătaie de cap !

— Nu-mi mai spuneți asta, miss Weston. Cu toții sîntem mai mult sau mai puțin în mîna lui Dumnezeu. Vă rog doar, cînd o să mai aveți nevoie de mine, n-așteptați pînă adorm. Vă promit, la rîndul meu, că de azi încolo o să mă antrenez în acest sens. Văzu ochii fetei umplîndu-se iarăși de lacrimi. Nu credeți c-ar fi mai bine să-mi spuneți totul cinstit ? Poate că aveți totuși nevoie de ajutorul unui bărbat.

— Nu. N-aș face decît să atrag primejdia asupra dumneavoastră. Fiți binecuvîntat pentru tot ce ați făcut pentru mine. În geanta mea se află onoarea unui biet om nevinovat și ar mai fi vorba un pic și despre fericirea mea. Am moștenit o avere însemnată, dar trebuie s-o găsesc și acum sînt pe urmele ei. Trebuie să plec în Maroc! Asta-i tot ce vă pot spune, sir ! Ați avut dreptate să mă blestemați de mii de ori din clipa în care ne-am cunoscut.

— Ei, exagerați... Uneori, în timp ce eram împreună, am simțit lipsa confortului cu care sînt obișnuit, atîta tot. De altfel, dacă plecați în Maroc, putem călători împreună mîine. Nu mă mai întorc la Paris, o să telegrafiez să mi se trimită bagajele...

— Doamne ferește ? Destul v-ați expus și pînă acum la tot felul de primejdii din cauza mea și-mi pare bine că n-ați pățit nimic. Vă mulțumesc și la revedere.

Profesorul o mai auzi întrebîndu-l pe portar cînd pornește spre Maroc avionul de la Paris. Întîmplător, peste douăzeci și cinci de minute, iar fata o luă la fugă spre aeroport.

Ca și în ultimele două rînduri, profesorul o însoți cu privirea. Ce naiba ?

Ceva pare să-l necăjească teribil. Deși, în fond, ar trebui să se bucure că a scăpat de compania incomodă a Evelynei Weston.

Despre ce fel de onoare de familie o fi vorbind fata asta ? Fapt e că după toate cele întîmplate, un bărbat curajos ar lua partea sărmanei femei hăituite, lipsite de apărare. Fata asta îl crede acum un laș. El și-a pus aici pielea la adăpost, iar Evelyn Weston își continuă fuga spre Maroc.

Continuă să fie urmărită, să plîngă și să doarmă.

Cel mai bine arată cînd doarme.

Urcă în cameră. De data asta chiar o să tragă un somn adînc, lung, după călătoria asta incredibil de istovitoare.

Ce drum au străbătut ! Se tolăni căscînd într-un fotoliu, apoi sună după valet și-l rugă să-i aducă *nécessaire*-ul din mașină. Gîndul îi era deja la baia fierbinte care-i va aduce alinarea tuturor oscioarelor.

Își văzu pe fereastră mașina odinioară superbă, din care valetul luă cu ușurință geanta neagră. Nici portiera nu trebuia s-o mai deschidă.

Portiera era aruncată în spate, alături de aripă, bara de protecție și un far.

Cîteva sute de curioși se buluciseră să vadă grămăjoara aceea de fier vechi care nu cu mult timp în urmă fusese Alfa-Romeo-ul nou-nouț al lordului.

Apa caldă se revărsa în cadă cu un vuiet vesel. Bannister își deschise geanta să-și scoată pe rînd prosopul, buretele...

Cu totul ciudat, din toate astea nu găsi nimic.

În geantă găsi un imens plic portocaliu, cu cinci peceți!

7

Schimbaseră genţile între ei, nebuna de Evelyn lua cu ea în Africa în locul onoarei domnului cu pricina aparatul de ras şi apa de gură.

Ce-o să se-ntîmple ?! Fata asta se jucase cu moartea pentru plicul ăsta din mîna lui. Nu încape nici o îndoială ce-i de făcut. Trebuie s-o ia din loc, fiindcă ciclonul iar îl ia pe sus, înşfăcîndu-l de onoare, împingînd comoditatea şi egoismul pe planul al doilea.

Doamne sfinte, s-a făcut ora patru ! O să piardă avionul ? De-acum nu mai contează, o să se-ngrijească să i se trimită în Maroc bagajele expediate din Paris la Lyon. Iar rămăşiţele aŭtomobilului n-au decît să le gareze undeva.

Aruncă doar o privire de adio robinetului de apă caldă... patului făcut... Şi zbură !

Îi promise taximetristului un bacşiş aşa de gras, încît în ziua aceea numai pronia cerească îi ocroti pe cetăţenii Lyonului pînă ce profesorul ajunse la aeroport. Elicea se pusese deja în mişcare... Abia apucă să urce în avion, că scara fu luată de la uşă şi avionul decolă...

Lîngă el răsună o voce cordială :

— Încîntat să vă revăd, sir ! Lady Bannister era îngrijorată c-o să pierdeţi avionul. Dar de unde naiba aţi cumpărat pălăria asta trăsnită ?!

Interlocutorul era redactorul Holler care luase acest avion de dimineaţa din Paris şi care, după o scurtă trecere în revistă, reuşise să-l recunoască în comicul cîntăreţ tirolez pe profesor. Excelenţa sa chiar că se-mbrăcase ciudat pentru acest drum.

8

Chipul posomorît al Evelynei se lumină brusc cînd îl zări pe profesor şi umplu întregul avion de frumuseţe şi strălucire.

— Ne-am schimbat din greşeală genţile — îi spuse lordul gîfîind în timp ce se aşeza lîngă ea. Nu puteam păstra asupra mea onoarea acestui domn necunoscut.

Evelyn descoperi abia acum greşela. Înhăţă speriată geanta ce i se întindea şi răsuflă uşurată constatînd că plicul este la locul lui.

— Vă rămîn recunoscătoare pe viaţă, sir — îi răspunse aproape plîngînd şi-i dădu în schimbul genţii *nécessaire*-ul pe care-l ţinuse pînă acum strîns la piept.

— Băgaţi de seamă, spuneţi-mi Henry. Monstrul ăla de redactor călătoreşte şi el cu avionul ăsta spre Maroc. Uite-l că se apropie.

Se apropia. Le aducea un termos cu cafea şi cîteva pahare de plastic.

— Cred c-aţi mers într-un ritm infernal, dacă aţi ajuns aşa de repede de la Paris la Lyon, sir — deschise redactorul discuţia, turnîndu-le cafea din termos.

— Mda. Am scos un timp excelent.

— Serviţi, vă rog, e cafea proaspătă.

Băură cafea.

— Păreţi puţin cam obosit — îl studie Holler pe savant — deşi maşina dumneavoastră e destul de confortabilă.

— Nu întotdeauna — îi răspunse mîhnit profesorul. Dorea să schimbe subiectul, să fie scutit de această temă chinuitoare. Ce noutăţi sînt la Paris ?

— Acolo mereu sînt noutăţi. Merită citită presa de dimineaţă. Toată ţara e-n fierbere. Întîmplarea a făcut să fie demascată o afacere de spionaj îndreptată împotriva Angliei, dar care, ştiţi bine, loveşte în egală măsură şi în interesele Franţei. Doi morţi, cinci grav răniţi, optzeci de arestări şi o sută de mii de franci recompensă celui care pune mîna pe spion. Şi unde mai pui că spionul e un compatriot de-al nostru. O oarecare Evelyn Weston. Ei !... V-aţi înecat ! Luaţi un şervеţel !

Profesorul tuşi, iar Holler, amabil, îi şterse haina pătată cu cafea.

Evelyn încremenise.

Bannister păli şi vorbi cu o voce lugubră :

— Ciudat... Aveţi vreun ziar de dimineaţă ?

— Poftim !

Holler îi întinse un ziar.

Pe prima pagină, cu litere de-o şchioapă neobişnuit de mari, ca acelea folosite pe afişele lipite pe ziduri, scria :

O SUTĂ DE MII DE FRANCI RECOMPENSĂ
CELUI CARE O PREDĂ POLIŢIEI
VIE SAU MOARTĂ PE EVELYN WESTON

Urmau, cu caractere tipografice oarecum mai decente, cîteva subtitluri ca de roman de groază, despre razie, asasinat, spionaj, spargere şi furt, şi toate crimele enumerate erau, fără excepţie, strîns legate de persoana spioanei Evelyn Weston care, ca inamicul numărul unu al Franţei şi al Angliei, are de gînd să comită noi trădări, spargeri şi furturi, după ce prin spargere, furt şi, e de presupus, cîteva omoruri, a pus mîna pe secrete militare vitale. Cei cărora le va ieşi în cale, să procedeze prudent cu această criminală scoasă în afara legii, e de aşteptat să riposteze cu revolverul.

Asta scria doar în titluri.

Urmau două pagini dedicate în exclusivitate Evelynei Weston şi unei retrospective a celor mai celebre crime ale ultimelor decenii. Poliţia secretă urmăreşte de luni de zile persoane suspecte de spionaj, dar nu a intervenit în speranţa că va da de urma unor deocumente de mare importanţă, ajunse în posesia unor spioni. Dé cîteva săptămîni poliţia ţinea sub supraveghere casa unui suspect. Deocamdată nu pot fi furnizate date concrete, cu excepţia numelui Evelynei Weston. Locuinţa suspectată şi împrejurimile ei erau un veritabil stat-major al unei agenţii de spionaj trans-naţionale. A urmat momentul în care se pare că făptaşul a vrut să-şi valorifice documentele secrete şi în care mai mulţi indivizi primejdioşi au căzut în cursă. Poliţia a intervenit. În timpul raziei de mari proporţii au fost rănite mai multe persoane. Obiectivul raziei l-a constituit locuinţa unui director de agenţie turistică. Locuinţa a fost luată cu asalt. În casa scării au fost împuşcaţi doi indivizi, Fleury şi Donald. N-ar fi exclus să fie tot victimele Evelynei Weston. În apartament, aşa-zisul director a fost găsit grav rănit. Mărturisirea muribundului a fost consemnată în proces-verbal şi a clarificat misterioasa afacere. Fusese împuşcat de un agent secret cu care se certase. Mai întîi îl atacaseră amîndoi pe un străin care stătuse ascuns în

apartament şi a cărui prezenţă o trădase un geam trîntit de curent. Acest individ împreună cu Adams, un spion notoriu, au reuşit să fugă. Din declaraţie a reieşit că în apartament s-a aflat şi o femeie. În timpul încăierării, rănitul a văzut-o intrînd dintr-o altă cameră şi luînd de pe birou documentele, după care a fugit. În momentul acela a fost împuşcat. Altceva nu-şi mai aminteşte. Femeia îl vizitase în cursul dimineţii, se prezentase drept Evelyn Weston şi se interesase de o statuetă. Investigaţiile au stabilit că Evelyn Weston traversase Canalul Mînecii cu vaporul „King's Bay". Din declaraţia menajerei a reieşit că în cursul după-amiezii Evelyn Weston intrase în apartament, dîndu-se drept angajată a unei case de comenzi şi se poate presupune că atunci s-a şi ascuns în apartament.

Evelyn Weston este blondă, cu trăsături frumoase, statură mijlocie etc...

CAPITOLUL OPT

Profesarul crede că înţelege totul. Nici vorbă nu poate fi de-aşa ceva. Cununia nu poate avea loc din cauza lucrărilor de canalizare. Sir Arthur suportă şi salariul subinginerului. La intrarea în restaurant este arborat drapelul de stat, dar corul este cît pe-aci să nu-şi mai susţină repertoriul. Eddy află că totul e pierdut. Drept care renunţă în favoarea unchiului. Nu există leac împotriva lui Holler. Redactorul ia cu asalt temuta fortăreaţă a Marrakechului. Îi face cumpărături Evelynei, dar scapă viu şi nevătămat. Conexiuni între o orchestră americană şi deşertul Saharei.

1

Profesorul îşi ridică privirea. Acum înţelegea totul. Între timp Holler se mutase cu două locuri mai în faţă, fiindcă avea nevoie de instalaţia trebuincioasă pasagerilor cu rău de avion şi în asemenea împrejurări nu-i făcea plăcere să zăbovească prea mult într-o companie feminină. S-ar zice că n-o să se obişnuiască niciodată cu avionul — cugeta el aplecat deasupra pungii pergamen-

toase —, deşi călătorea de multă vreme cu el. Avionul era aproape gol. În faţă era o pereche în vîrstă, iar lordul Bannister şi Evelyn îl aveau în spate doar pe Holler. Prin urmare nu auzea nimeni ce discutau.

— Iertaţi-mă... — şopti Evelyn.

— Nu pot — răspunse lordul.

— Lucrurile s-au întîmplat cum scrie în ziar şi, totuşi, altul e adevărul. Nu sînt spioană.

— Nu vă mai daţi osteneala degeaba, domnişoară. Sînteţi foarte isteaţă. Iar eu, de-o prostie fără margini. V-aţi purtat urît cu mine şi, totuşi, mă doare că eu sînt cel care trebuie să vă dau pe mîna poliţiei.

Evelyn se crispă :

— Vreţi să mă daţi pe mîna poliţiei ?!

— Credeaţi c-o să vă devin complice ?

— N-am comis nici o crimă. Ba dimpotrivă, mă lupt pentru onoarea unui om. Nu-mi pasă nici dacă mă daţi pe mîna poliţiei. Îmi pare rău doar că din cauza mea vă vor aresta şi pe dumneavoastră, lord Bannister !

— Pe mine ?

— E drept c-o să încercaţi să vă disculpaţi şi cu toate astea m-aţi trecut Canalul Mînecii dîndu-mă drept soţia dumneavoastră şi m-aţi ajutat să fug de la locul acelor crime. O să vă fie greu să convingeţi poliţia că n-aţi ştiut nimic, c-aţi fost tot timpul distrat... La asta nu v-aţi gîndit, milord ?

Lordul tăcu o vreme. Adevărul este că de la bun început fusese partenerul acestei femei şi cine-ar crede că toate astea s-au petrecut doar printr-un joc al întîmplării ? Chiar dacă ar fi crezut, ar ieşi un scandal groaznic.

— *Yes* — răspunse lordul. Aveţi dreptate. O s-ajung într-o situaţie groaznică. Dar pentru mine onoarea nu e o chestiune de prestigiu. Ceea ce am făcut pînă acum a fost cinstit, chiar dacă intru la apă. Dacă nu vă predau poliţiei, e ceva necinstit din partea mea, chiar dacă pentru asta aş primi o recompensă.

Tăcură. Pe hublourile avionului răpăia o ploaie deasă.

— Milord, eu v-am băgat în belea, tot eu vreau să şi repar această greşeală. Vă puteţi realiza intenţia fără

s-ajungeți la stîlpul infamiei. La Marsilia o să mă prezint la postul de poliție al aeroportului. Voi preda plicul și voi spune că sînt Evelyn Weston. Atunci voi fi arestată fără să fiți implicat în această afacere.

— Accept această propunere. Vă previn însă că voi sta la pîndă. Să nu-ncercați să mă trageți pe sfoară. Onoarea mea depinde de dumneavoastră, așa că nu-ncercați să evadați.

— Sir, pe lumea asta nu-i nimeni care să țină la onoarea dumneavoastră mai mult decît mine — spuse fata cu vocea sugrumată de emoție, tremurînd toată și lordul o privi surprins. După care nu mai schimbară nici un cuvînt.

Pe aeroportul din Marsilia pasagerii se dezmorțiră făcînd cîțiva pași pe pistă, în jurul avionului, așa că nimeni nu se miră că Evelyn și Bannister coboară și ei din avion. Fata nici nu se uită la profesor, porni cu pași hotărîți de-a dreptul către o ușă pe care scria „Poliția". Lordul, care o urma la vreo zece pași distanță o văzu scoțînd din geantă plicul acela uriaș cu cinci sigilii și iuțind pasul.

Cum s-a întîmplat ? Nici lordul nu-și putu explica, se simți ca împins de o mînă nevăzută, fugi după fată și o prinse de braț exact în fața intrării :

— Stați-! — zise el cu sufletul la gură. Nu vreau... Nu-mi pasă ce-aveți de gînd să faceți. Nu suport gîndul că ați putea păți ceva... Ascundeți plicul ăla !

Fata se conformă speriată.

— Ascultați-mă — continuă profesorul. Continuați-vă zborul pînă-n Maroc și acolo n-aveți decît să vă pierdeți urma, să dispăreți, să faceți ce vreți ! Eu unul nu vreau să știu c-ați fost prinsă, înțelegeți ? Nu vreau !

— Dar... dar de ce ?

— E-o prostie din partea mea, dar nu vreau ! Asta-i tot !...

...Cînd avionul decolă din nou, stăteau iarăși unul lîngă celălalt tăcuți, posomorîți.

Lordul Bannister era mai mult decît livid.

2

— Îmi sînteţi amîndoi aşa de dragi, că zău n-aş şti pe care să-l aleg, dacă mi-aţi cere amîndoi mîna — le spuse Grete cu un zîmbet de cincisprezece centimetri şi-n acest moment Arthur Rancing simţi un respect profund pentru nepotul său, în stare să se însoare cu o asemenea femeie pentru un amărît de milion de lire. Nu merita osteneala.

Mai tîrziu, bătrînul Rancing stătu de vorbă cu consilierul Wollishoff. Discutau fără intermediari, fiindcă Rancing-senior îi făcuse cadou gazdei un cornet acustic cumpărat la Zürich. Altfel ar fi înnebunit.

— O fată din neamul Wollishoff nu trebuie să meargă-n casa mirelui decît după ce-şi asigură toate cele trebuincioase ca să se poată instala confortabil — susţinea tatăl miresei.

— Exact asta îmi doream să aud de la dumneavoastră — răspunse Rancing-senior. Iată nişte vorbe demne de un adevărat nobil elveţian ! — strigă el cu admiraţie. La noi, în Anglia, avem un adevărat cult pentru venerarea consilierilor tehnici.

— Eu nu vă cer în schimb decît ca Mr. Rancing să-mi iubească fiica.

— Domnule, eu îmi cunosc bine spiţa. Eddy o iubeşte la nebunie pe copila dumneavoastră. Nici să doarmă nu mai poate !

— Ştiu... Mi-a spus doctorul ceva... O să-i treacă. Trebuie să ia cît mai mult bicarbonat...

— Şi cînd am putea face cununia ?

Wollishoff căzu pe gînduri.

— Păi, eu aş zice... de Rusalii, dacă vă convine...

Pînă la Rusalii mai erau trei săptămîni.

— De ce nu ? Rusaliile-s ziua florilor şi-a inimilor care se iubesc — adăugă Rancing-senior. De Rusalii e numai bine.

— Aşa cred şi eu. Putem ţine cununia de la Rusalii în doi ani.

Rancing-senior uită să-şi mai închidă gura.

— Mai devreme în nici un caz — urmă consilierul

tehnic. Şi-o amînare de jumătate de an în plus nu cred că mai contează.

— Cum vă dă prin minte una ca asta ? Dar e absurd !

— De ce-ar fi absurd ? Doar v-am spus că fiica mea nu poate pleca oricum la casa soţului ei. Din păcate, anul trecut, cînd cu lucrările de canalizare, au apărut nişte încurcături care ţineau de latura tehnică. Iar cel însărcinat cu conducerea lucrărilor eram eu, aşa că...

— Dar n-am văzut nici urmă de canalizare pe-aici !

— Păi, aici e buba. Eu am fost însărcinat s-o fac, iar ea nu există. Iar lucrările presupun cheltuieli. Nu ştiu dacă mă-nţelegeţi. Canalizare nu-i, cheltuieli sînt... Nici eu nu pricep cum de s-a putut întîmpla aşa ceva. Cum unchiu-meu e un om influent, s-au mulţumit să-mi poprească toate bunurile pînă ce voi plăti cantonului toate fondurile de dezvoltare. Iar dezvoltarea asta costă. Credeţi-mă pe cuvînt. Din păcate, mă pricep la aşa ceva. Poate să dureze şi doi ani pînă ce-mi pot achita datoriile, sacrificîndu-mi pensia şi veniturile... Nu sînt nici primul şi nici ultimul care-şi sacrifică totul pentru dezvoltarea ţinutului său natal.

— Doar n-aveţi de gînd ca fiica dumneavoastră s-aştepte pînă atunci ?

— Dar pînă acum n-a aşteptat ?... Cinci ani de zile şi-a aşteptat primul logodnic. Tînărul se înrolase voluntar şi căzuse prizonier.

— Mda, am auzit... Cîţiva elveţieni au luptat de partea francezilor...

— El a luptat de partea japonezilor. Asta s-a întîmplat în războiul ruso-japonez. Dar acest logodnic a luptat şi de partea francezilor.

— Iată o tradiţie frumoasă, dar doi ani sînt totuşi o bucată de timp...

— N-are rost să mai insistaţi. Fiica unui Wollishoff nu se poate mărita atîta timp cît taică-su se află sub ameninţarea procedurii penale.

Toate argumentele se dovediră a fi inutile. Wollishoff era încăpăţînat.

Rancing-senior şi Rancing-junior se învîrteau disperaţi prin camera de oaspeţi.

— Blestemată poveste ! — bombănea furios. Mr. Arthur. Avem aici în casă un diamant în valoare de un milion de lire şi nu putem face nimic !

— Cît a delapidat, de fapt, boşorogul ăsta fudul de-o ureche ?

— Mi-am aruncat în treacăt privirea peste catastifele lor. Evaluez frauda ca la vreo două mii de lire sterline.

— Eşti de rîsul lumii ! Nu trebuie decît să-ntinzi mîna ca să obţii un milion de lire şi-n cale îţi stă doar suma asta neînsemnată. Suportă-le tu cheltuielile astea !

Mr. Arthur Rancing rămase perplex.

— Ce te mai frămînţi atîta ? — continuă Eddy înfierbîntîndu-se. Ne revin cîte cinci sute de mii de lire, pentru care pînă acum doar eu m-am spetit, iar tu n-aştepţi decît să-ţi pice în poală. Măcar bagă şi tu din cînd în cînd mîna în buzunar. Dacă nu, e bine şi-aşa. Pa !

Îşi luă furios pălăria. Era ferm hotărît să plece. Evenimentele ultimelor zile îl sleiseră peste măsură. Slăbise îngrijorător de mult, pe chipul lui livid se întrezăreau semnele bolii nervoase, iar de la scena balconului încoace îl chinuia şi reumatismul. De cînd sosise în Mügli am See, viaţa îl călcase-n picioare.

— Stai ! — strigă unchiul. Nici nu-i rea ideea ta.

Peste trei zile, spre surprinderea generală a forurilor locale, Wollishoff restitui pînă la ultimul bănuţ costul canalizării, inclusiv salariul încasat de subinginerul care în realitate nu existase niciodată.

3

Rusaliile sosiră în Mügli am See pe o vreme răcoroasă, dar frumoasă, cu cer senin. Localinicii îmbrăcaţi de sărbătoare mişunau pretutindeni. Se pregăteau pentru nunta fiicei lui Wollishoff. Avusese loc a treia strigare a cununiei. Pe poarta zăbrelită a castelului — nu se ştie de ce — fuseseră lipite bucăţi de hîrtie colorată, rîndaşul şi portarul primiseră un rînd de haine nou-nouţe de la Mr. Rancing, iar Victoria, consoarta grădinarului Kratochvil, îşi pieptănase părul.

Trotuarul din fața primăriei fusese măturat.

La intrarea în restaurant fusese arborat drapelul național.

Așa stăteau lucrurile dimineața la ora zece.

Fix la această oră începu să-și citească Eddy Rancing ziarul la cafeaua de dimineață. Cînd-colo, îi căzu dumicatul din gură și mai multe nu. Pe prima pagină scria cu litere cît pumnul :

O SUTĂ DE MII DE FRANCI RECOMPENSĂ
CELUI CARE O GĂSEȘTE PE
EVELYN WESTON !

Citi pe nerăsuflate toată pagina. Cum adică ? Evelyn spioană ? Și ce caută în Franța ? Eddy Rancing era îndrăgostit de Evelyn și plănuise de la bun început că dacă o să pună mîna pe bani, o să se-nsoare cu ea, iar dacă fata n-o să vrea să se mărite cu el, o să-i asigure o sumă frumușică din prețul diamantului.

Frunzări ziarul mai departe. La urmă, la știrile mondene, îi căzu din nou dumicatul din gură.

LORDUL BANNISTER ÎN COMPANIA SOȚIEI SALE

Fotografia surprinsese cabina unui vapor, cu Evelyn rezemată de ușă în chimonou, iar lîngă ea un domn se holba de parcă i s-ar fi turnat apă rece pe sub gulerul cămășii. Nu încape nici o îndoială : ea e, Evelyn ! Cu același chimonou în care ieșea pe King's Road cîteva clipe dimineața, cînd lua laptele din fața ușii.

Cum e cu putință ? Pe prima pagină e urmărită, iar pe ultima i se publică fotografia ? Și cum de-a ajuns soția marelui savant ? Îl luă cu amețeli.

Sub fotografie apărea o știre scurtă referitoare la conferința ținută de lordul Bannister la Paris, conferință care stîrnise un viu interes. Excelența sa călătorise împreună cu soția, care datorită unei slăbiciuni de moment n-a putut participa la conferință. Firește, că n-a apărut la conferință, din moment ce cu cîteva pagini mai înainte scrie că a dat o spargere, a furat un document de importanță mondială și a dispărut lăsînd în urmă cîteva cadavre.

Eddy era neliniștit. Instinctul îi șoptea că ceva nu e-n regulă. Pe ce pistă o fi ajuns fata pe urmele lui Buddha la Paris ? Doar e clar, pentru Buddha s-a dus ea acolo.

Cuprins de neliniște scoase din valiză registrul de vînzări. Orice eroare era exclusă. În mai se vînduse o singură statuetă a lui „Buddha meditînd", îi fusese trimisă aici consilierului Wollishoff, laolaltă cu „Țăranul și țăranca la seceriș".

Dar cum o fi ajuns Evelyn la Paris ? Și-n ziar scrie că s-a interesat de o statuetă...

Căzu pe gînduri, privind în gol. Întîmplător privirea îi poposi pe coperta registrului.

Și-atunci observă ceva ciudat, care-l făcu să tremure cîteva clipe ca apucat de friguri.

Pe marginea etichetei pe care era scris anul se vedea o fîșie îngustă de hîrtie. Dar numai în dreapta. Era o fîșie îngustă de un milimetru.

Era clar că fîșia iese de sub etichetă. Deci eticheta nu-i lipită direct pe copertă.

Își scoase briceagul și începu să răzuiască eticheta.

Afară băteau clopotele. Mulțimea se urnise spre biserică. Căruța pompierilor era împodobită cu flori, iar pe capră stătea plutonierul Zobelmann cu jiletcă și joben, împărțind saluturi prietenoase localnicilor.

În piață se adunau deja coriștii.

Eddy privi registrul cu părul zbîrlit de groază, cu privirea pierdută. Acum înțelegea totul. Evelyn se afla pe pista corectă. Așa a și ajuns să se amestece în afacerea aceea de spionaj. Iar lui i se vînduse un registru măsluit, cu eticheta originală lipită deasupra. Va să zică Buddha lui Grete n-ascunde întrînsul nimic în afară de-o forfecuță, un mosor de ață și cîteva degetare.

4

Cineva bătu la ușă.

Ascunde repede registrul.

— Intră !

Intră Rancing-senior, pus la frac, cu o figură sărbătorească.

— Iată-ți cavalerul de onoare, Eddy !

— Nu mă interesează, Arthur, m-am răzgîndit. N-am nevoie de avere. N-o să mă însor cu fătoaia asta. N-o pot suferi. Ce să fac ?

— Ai înebunit ? La noapte idolul va fi în mîinile noastre !

— Iar fata în brațele mele. Nu.

— Ce-ai de gînd ?

— Să-mi iau tălpășița.

Rancing-senior zise spumegînd de furie :

— Bine ! Eu rămîn ! Merg mai departe singur !

— O iei de nevastă pe Grete ?

— Da ! — făcu Rancing-senior hotărît.

Eddy rosti impresionat.

— M-ai bănuit adeseori de ușurătate și cinism. Acum vezi bine că te-ai înșelat. Îți cedez diamantul și renunț la Grete. Oftă din toți rărunchii și privi pe fereastră piscurile munților. Fiți fericiți...

— Va să zică renunți la partea ta ? — întrebă Arthur Rancing îmboldit de lăcomie.

— Renunț — răspunse Eddy. Nu-ți cer decît răsplata eforturilor prin care te-am adus în posesia comorii. Dă-mi două mii de lire și m-am topit.

— Un sfanț nu-ți mai dau !

— Nu te silesc. Pentru acest pont o să-mi dea și Wollishoff atîta. Poate chiar mai mult. S-auzim de bine.

Își puse pălăria pe cap, își luă pardesiul pe braț și porni.

— Stai ! Stai puțin, ticălosule ! Vampirule !

— Cîtă nerecunoștință ! Pentru cîteva prăpădite de miare te-am făcut milionar... Află că nici n-am nevoie de banii tăi ordinari, mă duc la Wollishoff !

— Stai !... Eddy, nu mai fi așa supărăcios ! Vasăzică pentru două mii renunți în scris la orice pretenții ?

Întocmai. Nu mai am de-a face nici cu diamantul, nici cu fata.

Peste o oră, Eddy Rancing era în drum spre Zürich, de unde luă primul avion care zbura în direcția Marsilia. Avea în mînă o pistă sigură, de care nu știa nici poliția.

Nu trebuia decît să-l găsească pe marele profesor, fiindcă știa că Evelyn se află în preajma lui. Putea intra în posesia a o sută de mii de franci trădînd-o pe Evelyn, dar așa ceva nu-i trecu prin minte nici o clipă. Nu-și dorea decît diamantul.

În acest timp, farmacistul din sat confecționa artificii.

În același timp, Arthur Rancing îi spunea domnului consilier tehnic că s-a îndrăgostit și el de fiică-sa și că-n timpul nopții își lămurise nepotul ce tragedie ar fi pentru un om ajuns la amiaza vieții să fie privat de ultima sa mare iubire. Trăseseră la sorți, sir Arthur trăsese chibritul mai scurt, iar Eddy Rancing, cu inima zdrobită de durere, plecase la Hüttliberg. Acum venea să ceară mîna miresei, în această dimineață de sărbătoare.

După o scurtă ezitare, Grete i se aruncă în brațe. O fată care purtase două războaie ca logodnică nu bate în retragere în fața unor manevre neprevăzute, cînd e vorba de căsătorie.

— Bine, dar deja s-a strigat numele mirelui — grăi lîngă el necroscopul, care avea și oarecare cunoștințe teologice.

— Nu face nimic — îi răspunse dîndu-și aere bătrînul. A fost strigat numele de Mr. Rancing și tot un Rancing sînt și eu.

Localnicii făcură ochi mari văzînd noul cuplu, dar pe urmă se potoliră. Directorul trupei de teatru relată unui grup mai mare povestea sîngerosului duel nocturn dintre cele două rude.

În numele salvamontiștilor, doctorul Loebli dărui tinerei perechi o superbă pernă de mătase pe care erau brodate cuvintele

Oricine poate avea un accident

5

...Avionul se apropia de Marrakech. Evelyn și profesorul abia mai schimbau cîte un cuvînt. Fata nu pomenea nimic despre „cazul ei penal". Îi venea să-și rîdă de ea însăși că-i așa de fericită. De ce oare ? Dacă ajung cu bine, dru-

murile li se vor despărți. O să afle Bannister vreodată cît de nevinovată a fost ea în toată povestea asta ? Cum zicea unchiul Bradford ? „Cinstea femeii aduce cu o croială bună : n-are voie să bată la ochi nici cît să fie lăudată."

— Spune-mi, milord — se apropie Holler, căruia îi trecuseră amețelile —, cînd v-aș putea vizita laboratorul ? Mi-ați făcut o promisiune în acest sens și ai mei îmi așteaptă articolul cu sufletul la gură.

— Ăă... știți... nu depinde decît de dumneavoastră. Mă simt onorat.

— Atunci cît mai curînd, cît mai curînd cu putință. Anglia manifestă un interes nemaipomenit pentru munca dumneavoastră, pardon...

Își căută grăbit punga pergamentoasă rămasă pe locul lui, fiindcă avionul descria o spirală largă, pregătindu-se să aterizeze, iar manevra asta îi făcea întotdeauna rău. După o ușoară zguduitură avionul începu să ruleze pe pistă, bîzîitul motoarelor se stinse, un timp goniră pe pistă, apoi lunga călătorie luă sfîrșit.

Sosiseră la Marrakech.

— Luăm taxiul împreună — îi spuse profesorul Evelynei. Pe drum să-mi spuneți unde să vă las. Terminăm comédia asta în clipa în care ne scuturăm de monstrul ăsta de Holler, și cred că de data asta vom izbuti.

Am un prieten psiholog care este de părere că pe cercetătorii științifici îi caracterizează adesea un optimism nejustificat. Și Bannister comitea această greșeală atunci cînd prevedea că în curînd se va putea descotorosi de reporter. După ce opri un taxi, cînd să-și ia rămas-bun de la Holler, care tocmai zorea spre el, acesta, în loc să dea mîna cu Bannister, îi dădu șoferului și bagajele sale.

— Dacă n-aveți nimic împotrivă, o să profit de bunăvoința dumneavoastră și o să vin cu dumneavoastră. Niciodată nu-i prea devreme să trimiți la redacție un interviu bun și dacă tot m-ați lăsat, sir, să aleg eu data invitației, respectul deosebit pe care-l am pentru persoana dumneavoastră mă împiedică să mă las așteptat. Sau vă deranjez ?

Degeaba, presa tot presă rămîne. Asta o știa și Bannister.

Cu dragă inimă l-ar fi tăiat felii-felii pe ziarist, cu dragă inimă s-ar fi blestemat pe sine pentru politeţea de care dăduse dovadă în avion, lăsîndu-l pe Holler să-şi aleagă data vizitei şi, cînd-colo, trebuia să simuleze că se bucură nespus de mult.

O fi adulmecat ceva scribul ăsta ?

Acum bineînţeles că trebuia s-o care şi pe Evelyn la vila lui, de dragul aparenţelor. Fata îi sări în ajutor.

— Eu mă duc chiar acum în oraş. Am de rezolvat cîteva chestiuni urgente.

— Îmi termin şi eu repede interviul şi, dacă-mi permiteţi, o să vă fiu ghid, lady Bannister.

„Pe-un om ca ăsta cum de nu-l calcă tramvaiul încă din copilărie ?" — gîndi profesorul, apoi cu glas tare zise :

— Întîi luăm micul dejun la vilă.

— O să ne prindă bine — răspunse Evelyn mîhnită —, că mi-e foame.

Profesorul ştia bine că fata e flămîndă şi obosită. De aceea nu voia s-o lase pe undeva prin oraş. Dar de ce nu voia ? Ar cam fi timpul să scape de anturajul Evelynei Weston, pe-al cărei cap s-a pus un premiu. Vie sau moartă !

Iar el o plimbă cu sine. Vie. Flămîndă.

Casa profesorului se afla în cartierul rezidenţial al Guelizului. Straturile bogate, luxuriante, de flori, superbii palmieri de palmyra ascundeau privirii aproape cu totul casa din fundul grădinii.

Micul dejun a fost servit într-o atmosferă cam deprimantă, deşi Holler mînca mult şi-n răstimpuri rîdea cu gura pînă la urechi de bancurile pe care tot el le debita. Sufrageria nu amintea cîtuşi de puţin de Africa, părea un veritabil salon londonez. Într-un colţ era pînă şi un şemineu. Evelyn privea posomorîtă în jur, pipăi o carpetă, ridică de pe şemineu o păstoriţă de porţelan şi constată că-i vine foarte greu să plece de aici curînd.

Nici nu observă că profesorul şi ziaristul trecuseră din sufragerie în laborator. Abia acum simţi oboseala adunată în ultimele douăzeci şi patru de ore, în care nu dormise aproape deloc. Un fotoliu adînc îi făcea parcă cu ochiul

dar adunîndu-şi ultimele puteri, traversă necăjită, în vîrful picioarelor, grădina şi ieşi cu pălăria pe cap. Trase după ea poarta masivă cu grilaj.

6

Acum de unde să-şi înceapă cercetările ? Luă un taxi pînă pe colină, unde se află fortăreaţa Gueliz. Cei de la comenduirea garnizoanei o primiră cu amabilitate. Un soldat bolnav ? Münster... Şi în ce problemă îl căutaţi ?... Familială... Hm... Soldaţii din Legiunea Străină nu prea au de felul lor probleme familiale, dar acest Münster o fi vreo excepţie. N-ar strica să vă interesaţi la spitalul garnizoanei.

La spitalul garnizoanei.

Momentan nu este în spital. A fost externat nu demult. Unde se află acum ? Ştiţi, fără permisiunea garnizoanei n-avem voie să vă dăm nici un fel de lămuriri de natură militară. De-acolo veniţi ? Păi atunci, fiţi amabilă şi întorceţi-vă acolo, adresaţi-vă direct comandantului contingentului de rezervă la biroul economic al companiei a doua.

Înapoi la Gueliz.

— Regret, madam — spuse santinela —, programul de audienţe a luat sfîrşit, dar oricum, n-aţi primi aceste lămuriri decît dacă există în acest sens instrucţiuni date de comandamentul regimentului marelui cartier-general din Oran, pentru care vă trebuie recomandarea guvernatorului. Atîta tot, restul merge ca pe roate, dacă aveţi un pic de noroc şi oarece relaţii.

La acest rezultat ajunsese pînă la ora unu a amiezii. Preocupată cum era, nu observase că-n tot acest răstimp o urmăreşte un bărbat cu barbişon.

Se întoarse descurajată în centru. Încotro s-o ia ? La cine să recurgă o femeie slabă pe care, în treacăt fie spus, o caută şi poliţia ? Deodată din spate auzi o voce cunoscută :

— Sărut mîinile, milady ! Cu ce vă pot ajuta ?

Era redactorul Holler. Asta-i mai lipsea acum !

— Bu... bună ziua... V-aţi terminat treaba cu soţul meu ? — întrebă ea roşind imediat. „Cu soţul meu". Na, că a ajuns şi escroacă.

— Am terminat destul de repede. Lordul ţinea morţiş să mai stau, dar eu nu suport să stau prea multă vreme într-o încăpere. Păreţi tare obosită. N-aţi dori să bem un ceai împreună ? Mi-ar face mare plăcere.

— Vă mulţumesc... Era aşa de slăbită şi de vlăguită, încît acceptă invitaţia. Şi îi va cere şi un sfat. Doar n-are pe nimeni...

— Domnul profesor a obţinut nişte rezultate uluitoare... — începu Holler să turuie în timp ce-şi beau ceaiul. I-am văzut culturile de bacili, pe cinstea mea că la microscop păreau o superbă turmă de oi merinos pe-o păşune alpină cu iarbă fragedă. Ce stînă de bacili ! Nu-l înţeleg pe profesor. După mine, menirea lui ar fi să stîrpească bestiile astea, în loc să le cultive. Ei, dar unde scrie că un ziarist trebuie să se priceapă la chestiuni medicale ? Important e că Excelenţa sa se bucură de o mare popularitate şi ori de cîte ori scriu în suplimentul nostru duminical ceva în legătură cu boala somnului, primim pe adresa redacţiei numeroase scrisori de felicitare.

— Obişnuiesc să vă decupez articolele — zise Evelyn, nu fără oarecare viclenie. Această mărturisire avu un efect uluitor.

— Serios ?! — o întrebă Holler îmbujorat. Mă faceţi un om fericit. Lordul Bannister nu este totdeauna mulţumit de articolele mele. Se leagă de orice fleac. Ultima oară m-a mustrat aspru de tot, că după părerea domniei sale boala somnului şi malaria nu-s totuna. Dar la urma urmei eu nu-s doctor, ca să cunosc chestiunile de detaliu ale acestei teme. Important e că lumea discută zile-n şir despre articolul apărut duminica şi că s-a înfiinţat o ligă a meşteşugarilor împotriva bolii somnului şi că eu sînt vicepreşedintele ei. Pe excelenţa sa lordul l-am ales preşedinte de onoare şi am hotărît să trimitem în India un transport mai mare de ceasuri deşteptătoare celor suferinzi de boala somnului. Asta contează, rogu-vă frumos. Rezultă că datorită articolelor mele, societatea ia în sfîrşit măsuri de combatere a bolii somnului şi degeaba se su-

pără domnul profesor pe mine dacă scriu că un avocat din Bermude, suferind de boala somnului, a adormit în ziua nunții sale și s-a trezit abia la nunta de aur. Doar nu-s medic.

— Henry e niței cam strict în chestiuni științifice.

— Asta pare a fi o trăsătură tipică Bannisterilor.

— Da. Familia Bannister este în general conservatoare.

— Familia Bannister ? Dar nu mai există decît un singur Bannister.

— Voiam să zic... ăă... chiar dacă Henry nu are frați... Holler se miră.

— Știam că-s mai mulți frați...

Ce-o fi vrînd și ăsta ? Întîi nu mai sînt alți Bannisteri, pe urmă-s mai mulți... S-ar zice că a călcat în strâchini.

— Văd — spuse Evelyn cu tupeu —, că domnul redactor nu cunoaște pe de-a-ntregul istoria familiei noastre.

— Cine, eu ?! Sînt o enciclopedie vie a nobilimii engleze. Să-i luăm pe Bannisteri. Bunicul stimabilului dumneavoastră soț, pentru eroismul de care a dat dovadă în ordonarea mamiferelor homeoterme din terțiar, a primit ca pe o recunoaștere supremă a meritelor sale titlul de lord. Acesta a fost primul lord Bannister. Titlul de lord și numele de Bannister sînt moștenite de cel dintîi născut pe linie bărbătească. Al doilea lord Bannister a fost unchiul soțului dumneavoastră, fiindcă mama soțului dumneavoastră s-a născut fată și n-a putut moșteni numele și titlul de Bannister. Acest lord Bannister, sir Dealing, respectabil fabricant de paste făinoase a murit acum opt ani și, neavînd urmași, numele și titlul de lord Bannister le-a moștenit onorabilul dumneavoastră soț, sir Henry. După cum vedeți, un ziarist englez se pricepe la genealogia familiilor aristocrate. Acum, dacă soarta va binecuvînta căsnicia dumneavoastră cu un copil... Ei !... Ciudat lucru, azi tot pe de lături înghițiți cînd stă omul de vorbă cu dumneavoastră. Lăsați pata să se usuce, ceaiul nu pătează...

După accesul de tuse, Evelyn își veni cu greu în fire.

— Cunoașteți într-adevăr bine istoria familiei noastre.

— Vedeți, milady, aici e frumusețea acordării titlurilor la noi în Anglia. Vii pe lume cu un nume oarecare și-i

destul un strop de noroc, îți moare o rudă îndepărtată fără să lase urmași și dintr-o dată, de unde erai un om de știință oarecare, te alegi nu numai cu o mîndrețe de titlu, ci și cu o mîndrețe de nume alăturat acestuia.

— Ar cam fi timpul să facem nota de plată, Mr. Holler. Mai am de rezolvat pe ziua de azi cîteva chestiuni. Sper să mă descurc.

— Nu vă pot fi de folos ? Cunosc Marrakech-ul ca-n palmă. Anual fac aici mai multe drumuri și scriu reportaje despre grozăviile Africii.

— Aș vrea să dau de urma unui mercenar din Legiunea Străină, știu că momentan e bolnav. E un prieten bun de-al vărului meu și le-am promis la Londra alor lui c-o să mă interesez de el.

— Atunci, lady Bannister, aflați că sînteți norocoasă c-ați dat peste mine. Autoritățile se pun greu în mișcare cînd e vorba de Legiunea Străină. Nu poți ști niciodată de ce e căutat omul. Dar am și eu pilele mele la guvernator. *Garçon* ! Plata...

7

Taxiul o ducea din nou spre Gueliz. Dar de data asta era însoțită de ziarist. Curînd ajunseră la garnizoană.

Aici Holler se simțea în elementul lui. La poartă se luă la harță cu santinela care nu voia să-i dea drumul înăuntru, fiindcă la ora aceea nu se mai primeau audiențe. Îl făcu pe soldat cu ou și cu oțet. Pînă la urmă apăru un colonel și după ce Holler îi explică pe scurt despre ce e vorba, fură poftiți în fortăreață.

Pînă la etajul doi, ziaristul se împrieteni cu patru ofițeri superiori și puse în alertă un regiment întreg. Mai cu zece franci, mai cu un zîmbet grațios, cu o bădărănie sau o confidență, pretutindeni găsea calea cea mai potrivită. Luase cu asalt și cucerise înspăimîntătoarea fortăreață a Guelizului.

La amiază știau deja că Soldatul Münster s-a vindecat după o rană gravă și este undeva aproape de oraș, la două zile de mers cu cămila. Este în convalescență în staționarul din oaza Mahrbuk al companiei a doua.

— Vă rămîn îndatorată pe viață...

Holler rînji fericit, dar nu se putu abține să comenteze :

— Lăsați, a fost un fleac... Anul trecut l-am găsit în două zile pe un comerciant de marochinărie care ultima oară fusese văzut în timpul războiului cu burii. Și-acum ce-aveți de gînd, lady Bannister ?

De nu i-ar mai spune așa ! O face să roșească întruna !

— Dau o fugă pînă-n oaza Mahrbuk. Și-așa n-am mai fost pe-acolo niciodată.

— Vine și sir Bannister ?

— N-nu... De data asta vreau să iau și eu o acțiune pe cont propriu. Nu vreau să-l deranjez de la munca lui. Putem găsi o călăuză pe-aici ?

— Cum să nu. N-ați mai făcut nici o excursie în deșert ?

— Nu. Tocmai de-aceea aș dori...

— Asta înseamnă că n-aveți nici echipament. O, ce noroc pe dumneavoastră că mă aveți alături. Eu am fost de mai multe ori în Sahara. Și nu m-a costat mare lucru. Deși negustorii de pe-aici sînt niște tîlhari, iau și pielea de pe tine dacă nu ești cu ochii-n patru. Îmi dați voie să vă pregătesc de drum ?

— Nici nu știu cum să vă mai mulțumesc...

— Mă faceți fericit, lady Bannister. Haideți să procurăm mai întîi echipamentul. Că fustă și alte chestii de-astea nu mai puteți purta la cîteva sute de metri de-aici. Dar n-o să vă duc la bazarele din centru. Cumpărăturile trebuie făcute de la arabi. De la arabi. Pe ăștia îi domină prestigiul rasei albe. În centru se vînd mărfuri proaste la prețuri pipărate, dar într-un mod politicos. Bune pentru turiști... Taxi !

Porniră spre Mellah. În îmbulzeala din *marché arabe* înaintau ca melcul. Coborîră din taxi pe cea mai îngustă uliță a celei mai murdare mahalale a orașului arab și o luară pe jos pe ulița care răspîndea un miros rînced.

Nu-l observară pe individul cu barbișon care mesteca tutun și scuipa întruna și care se ținuse după ei încă de la garnizoană.

Ziaristul o duse pe Evelyn într-o dugheană întunecoasă în care roiau muștele ; fură întîmpinați de un arab cu

țăcălie și cu nas coroiat. Întîi au ales marfa. Cască colonială, cizme, pantaloni de călărie, termos, o cutie pentru alimente cu capac ermetic și altele.

A urmat tocmeala. Evelyn nu mai văzuse așa ceva în viața ei !

Arabul mai întîi a pufnit în rîs, pe urmă s-a bătut cu pumnii în piept, a fugit afară în stradă și a început să-i amenințe pe trecători cu pumnii, apoi a început să tragă de burnus spumegînd de furie și a privit în tavan desperat, împreunîndu-și mîinile, pentru ca în final să se prăbușească hohotind de plîns pe pantalonii de călărie, parcă plîngîndu-și copilul plecat pe lumea cealaltă. La toate astea, Holler mai întîi bătu cu pumnul în masă, apoi rîse sfidător și, ca o dovadă, își suflecă un crac al pantalonului, pentru ca arabul să se convingă de calitatea ciorapilor săi. Asta îl impresionă teribil pe negustor, căci îi întinse lui Holler casca colonială, dar cînd Holler vru să ia și pantalonii, se burzului din nou ca o cățea care-și apără puii și își strînse horcăind marfa la piept.

Peste o oră toată marfa era împachetată pe tejghea ; plătiră și plecară.

— Ați făcut o afacere grozavă — spuse Holler, ștergîndu-și satisfăcut sudoarea de pe frunte.

— Nu vă temeți că-ntr-o bună zi o să vă omoare arabul ăsta ?

— Cine, ăsta ? Dar sînt unul dintre clienții lui cei mai vechi. Sîntem prieteni buni. Cînd sînt la Londra, ne scriem.

8

Cu călăuza treaba a mers mai ușor. Aceștia sînt oamenii deșertului. Și sînt bine organizați.

Călăuza era un berber scund, uscățiv, cu fața arămie și părul creț, tuns îngrijit. Era de părere că dacă porneau a doua zi dis-de-dimineață, ajungeau la Mahrbuk în zorii celei de-a patra zile.

— Pot călători cu el noaptea prin deșert ? — îl întrebă fata pe Holler în engleză.

— Fiți liniștită, doamnă — îi răspunse berberul într-o engleză impecabilă. Călăuzele deșertului sînt adevărați gentlemani.

Fata se rușină.

— Aștia-s tare copilăroși — rîse Holler. Am cunoscut un berber, tot o călăuză, care după ce activase ani de zile în filarmonica din Philadelphia se întorsese în deșert din cauza unei decepții sentimentale.

Din colibă apăru o fetiță de culoarea ciocolatei, care se zgîi de aproape de tot la frumoasa doamnă albă.

— Vai, ce drăguță e — spuse Evelyn. O săltă pe fetiță din praf și-i șterse obrăjorii. Pe urmă îi dădu o broșă. Era un fleac lipsit de valoare, cu care obișnuia să-și prindă fularul în jurul gîtului.

— Talisman... talisman... — îngăimă mititica năucită și abia îndrăzni să se atingă de fleacul acela strălucitor.

— Aștia intră de-acum și-n foc pentru dumneavoastră — o lămuri Holler cînd își continuară drumul. Lady Bannister, vă urez drum bun. Să fiți punctuală la întîlnire, deoarece călăuzele astea sînt în stare să se-ntoarcă acasă, dacă nu le vin călătorii la timp.

CAPITOLUL NOUĂ

Lordul Bannister devine victima unei halucinații. Mai tîrziu este confundat cu Caterina de Medici. Se pregătește pentru anii de închisoare ce vor veni, pe urmă constată că-n Sahara drumul este mai plăcut fără frac. Apar bandiții, Eddy Rancing galopează înapoi, scoțînd sufletul dintr-o cămilă și descoperă ce este relativitatea.

1

Evelyn fu punctuală la întîlnire. Sosi echipată de călătorie la locul stabilit de călăuză. Înainte de-a porni, așternu grăbită cîteva rînduri pe hîrtie ; dădu răvașul unui comisionar să i-l ducă lordului Bannister, apoi se săltă pe spinarea cămilei îngenuncheate

Azrim, călăuza berberă, scoase niște sunete guturale ciudate, la care cămilele se ridicară în picioare, întîi pe cele din spate, apoi pe cele din față și, la cele două mișcări ritmate, Evelyn avu senzația c-o să cadă în nas,

apoi că o să se prăvale pe spate, şi-n cele din urmă se trezi înţepenită la o înălţime înspăimîntătoare.

— Reg-loc ! Reg-loc !

Cămilele porniră la pas.

2

Cu o jumătate de zi mai devreme, pe acelaşi drum pornise o caravană cu mult mai mare. Număra treizeci de arabi, cele mai de soi perle ale Mellah-ului, în frunte cu Adams şi Gordon, cei doi şefi care se împrieteniseră la cataramă.

Sosiseră la Marrakech la bordul unui avion închiriat la Lyon.

Porniseră imediat în căutarea fetei, împărţindu-şi oraşul în mai multe sectoare, iar Rainer rămăsese ca om de legătură în holul hotelului Mammunia, unde ucigaşul cu părul nins de ani se împrieteni cu directorul unei firme europene constructoare de maşini şi-n scurtă vreme începură o partidă de şah.

Cel mai norocos în timpul cercetărilor se dovedise a fi Joko, omul cu barbişon. El pornise de la presupunerea că fata este în căutarea unui soldat, deci va face un drum şi la garnizoana oraşului, aşa că se puse la pîndă în apropierea fortăreţei Gueliz. De aici n-a mai scăpat-o din ochi pe Evelyn, pînă cînd fata şi-a închiriat o cameră la Hotel de Paris, ca să-şi tragă sufletul.

Pe urmă s-a înapoiat la călăuza berberă cu care discutase fata. Trebuia să afle de la el încotro se pregăteşte Evelyn să purceadă.

— *Salem* — îl abordă bărbosul pe berber.

— *Bonjour* — îi răspunse acesta.

— Mă pregătesc de-o călătorie lungă în Sahara, trebuie să pornesc imediat şi am nevoie de o călăuză de nădejde.

— Îmi pare rău, domnule, — i se răspunse —, am fost angajat deja de altcineva pentru cinci zile.

În timp ce vorbea, berberul îşi aduse aminte de englezoaică şi-şi privi zîmbind copiliţa fericită, îmbujorată, care se juca în praf cu „talismanul".

— Poate mă luaţi şi pe mine la drum —îi spuse Joko.

Merg spre Ain-Sefra și dacă tot aveți drum într-acolo...

Călăuza îi răspunse fără să bănuiască nimic :

— Pornim în altă direcție. Spre oaza Mahrbúk.

— Păcat. *Salem aleikum.*

— *Au revoir.*

Bărbosul aflase ce-l interesa. Fata se pregătea să meargă în oaza Mahrbuk, deci era limpede că aici se află și „rănitul" Münster. Trebuia doar să-l mai înștiințeze pe Rainer, ca pînă se-ntoarce la hotel să-i adune telefonic pe toți ciracii. Peste o oră se strîngeau să țină sfat.

— Nimic mai simplu — își dădu cu părerea Adams. Chiar astăzi o să i-o luăm înainte. — Împunse harta cu degetul. — Pînă ce pornește la drum Evelyn Weston, noi o să fim deja la puțul ăsta și-o s-o așteptăm aici. După ce-i luăm plicul, îl vizităm în oază pe Münster.

— Ce pază are oaza Mahrbuk ? — se amestecă în discuție cu vocea lui gravă, molcomă și aristocrată doctorul Cournier, bătînd cu degetele lui pistruiate darabana în masă. Asta în caz că nu-l putem convinge cu vorba bună pe soldatul ăla.

— În orice caz, să recrutăm de-aici treizeci-patruzeci de arabi — zise omul cu barbișon. Cunosc un circiumar în Quartier Réservé, care mi-e bun prieten și-o să ne ajute. În chestiunile astea legate de deșert te poți aștepta oricînd la surprize. Mai bine suflăm și-n iaurt, decît să riscăm.

Ceva mai tîrziu, Corned-Beef se împrieteni cu un ofițer de la care află că-n oaza Mahrbuk, din punctul de vedere al problemei ridicate de doctor, paza este minunată. Nu există nici jandarmerie, nici armată, corpul de gardă al staționarului armatei este cel care păstrează ordinea pe care de cînd lumea n-a tulburat-o încă nimeni, în oaza aceea uitată de Dumnezeu.

— Cred — stabili Adams după-amiază — că peste un ceas putem porni. Ne-am îngrijit de toate.

— Nu chiar — spuse Rainer. Trebuie să luăm cu noi cîteva termosuri cu ceai. E bun împotriva arșiței.

La această remarcă nu-i răspunse nimeni.

3

„Acum cînd plec la drum mă gîndesc la dumneavoastră cu recunoştinţă, sir. Fiţi binecuvîntat pentru bunătatea pe care mi-aţi arătat-o şi, cum de-acuma tot n-o să ne mai întîlnim, sper că veţi uita cu timpul cîte necazuri v-a pricinuit nefericita dumneavoastră

Evelyn Weston."

Privi pe deasupra scrisorii grădina. Simţea o greutate mare în coşul pieptului. Se pare că în ciuda întîmplărilor tulburătoare prin care trecuse se obişnuise cu fata aceasta vijelioasă, neîndeminatică, dar nespus de inimoasă, veşnic înspăimîntată de ceva, care cu fuga şi cu supărările ei imprevizibile îi devenise cea mai mare vrăjmaşă din cauza *nécessaire*-ului. Micuţul ciclon blond. Învolburează, răscoleşte totul în jur, goneşte cu capul înainte spre primejdii de moarte şi nici măcar nu-i curajoasă, ci doar nesăbuită.

În orice caz, din despărţirea asta are măcar avantajul că de-acum încolo se poate duce liniştit la culcare şi tihna nu i se mai duce pe apa sîmbetei cu una-cu două din cauza Evelynei Weston.

4

— Bună ziua. O caut pe miss Evelyn Weston.

Lordul rămase perplex. Ba chiar puţin lipsi să leşine. În uşă stătea un tînăr chipeş purtînd cizme de lac, pantaloni albi de călărie, iar în mînă avea o uriaşă cască colonială, într-un cuvînt era echipat în ţinuta tropicală din filmele vorbite, pe care o poartă exclusiv participanţii la călătorii de agrement. La Veneţia aceşti eroi cu ceas de aur la mînă descinşi din romanele lui Fenimore Cooper sînt o privelişte obişnuită, dar aici, la tropice, sar în ochi, iar turiştii îmbrăcaţi după ultima modă pseudosaharianâ, care-şi pregătesc grijulii îmbrăcămintea pentru cuptorul infernal care-i aşteaptă, stîrnesc zîmbetele localnicilor şi europenilor stabiliţi pe-aceste meleaguri.

— Cu ci... cine am onoarea ? — bîigui lordul cuprins de presimţiri funeste.

— Mă numesc Eddy Rancing. Lordul Bannister ?

— Cred că... Da... De ce ?

— O caut pe miss Evelyn Weston. Aş dori să discut ceva cu ea.

Înălţimea-sa privi şovăind în jur, de parcă adineauri ar fi aşezat-o pe miss undeva, dar acum nu-şi mai aminteşte unde anume... Pe urmă îşi aduse aminte.

Se îndreptă de şale.

— Nu înţeleg, Mr. Rancing, ce doriţi ?

— V-am spus limpede. O caut pe miss Evelyn Weston. Ultima oară a fost fotografiată în compania dumnevoastră.

Lordul se gîrbovi din nou, sau altfel spus se nărui în sine. Eddy scoase din buzunar o fotografie.

— Cred că această fotografie este autentică. Reiese din ea că Excelenţa voastră a călătorit cu domna alăturată în calitate de soţie, aşa încît cred că sînteţi în măsură să-mi răspundeţi la întrebarea : unde o găsesc pe miss Weston ?

— Dumneavoastră sînteţi detectiv ? — întrebă profesorul cu îngrijorarea unui hoţ de buzunare încolţit de poliţie ?

— Nu. Sînt o veche cunoştinţă a domnişoarei Evelyn. De cîţiva ani sîntem vecini într-o clădire de pe King's Road.

— Nu cred c-aţi urmat-o în Africa de dragul bunelor relaţii de vecinătate — remarcă indispus profesorul.

— Nu. Aş dori să discut cu domnişoara chestiuni de afaceri.

— Dumneavoastră în favoarea cărei ţări faceţi spionaj.

— Eu ? În favoarea Laponiei.

— Domnule ! Dumneavoastră aţi venit în Africa deghizat în corist de operă ca să vă ţineţi de glume proaste ?

— Mai sînt şi glume bune, ca întrebarea pe care mi-aţi pus-o dumneavoastră, milord.

— Din moment ce ziarele au scris că...

— Sînt vecin de cîţiva ani cu miss Weston. Trăieşte într-o sărăcie neagră împreună cu mama ei văduvă, e o

făptură onestă, muncitoare, s-a amestecat, fără doar şi poate, nevinovată în afacerea asta îngrozitoare.

Lordul afla lucruri noi. Va să zică nu e totuşi spioană ?

— Sună frumos toate astea — spuse în cele din urmă —, dar habar n-am pe unde-o fi acum, tot ce vă pot spune este că aici n-o să se mai întoarcă niciodată.

Eddy zîmbi batjocoritor.

— Sînt sigur că miss Weston se va întoarce. Pînă atunci, nu mă mişc de-aici.

— Nu-s dispus să-mi petrec tot restul vieţii în compania dumneavoastră, aşa că voi fi nevoit să...

— Să anunţaţi poliţia ? *All right.* Asta înseamnă o sută de mii de franci în contul meu şi pentru dumneavoastră, de bună seamă, închisoarea.

Închisoarea !

Lordul se prăbuşi istovit în fotoliu. Iată sfîrşitul. Putea să-i treacă prin minte că fata asta o să-l bage la închisoare.

— Nu vreau să vă creez neplăceri, sir, nu vă cer decît să-mi suportaţi prezenţa.

— Ce să fac ? O să am tăria asta. Luaţi loc.

— Mulţumesc.

Eddy se aşeză şi îşi turnă îndată un whisky din sticla de pe masă, apoi întrebă într-o doară :

— Chiar v-aţi însurat cu miss Weston ?

— Nu. Pînă la urmă a reieşit că doar am protejat-o la nevoie. Biata de ea era veşnic hăituită şi-atunci folosea procedeul de-a mă trezi pe mine din somn ca să adorm ea. Pînă acum a dat rezultate. Deci nu sînteţi complicele domnişoarei Weston ?

— V-am mai spus că miss Weston este o persoană mai curînd conservatoare !

— Şi totuşi, dacă stăm să ne gîndim, are un mod de viaţă destul de agitat.

— Îşi caută moştenirea care-i aparţine de drept.

— Ştiu. Şi onoarea unui domn. Dacă vă interesează, vă asigur că-n ambele cazuri am realizat progrese mari pînă-n prezent. Şi chiar vreţi să rămîneţi de-acum încolo aici ?

— Da. Dar nu pentru mult timp. Bag mîna-n foc că Evelyn o să fie aici în scurtă vreme.

— S-ar zice că sînteţi un Nostradamus englez. Vă reamintesc, istoria a consemnat faptul că pînă şi acest om extraordinar s-a mai înşelat uneori.

— Nu mă-nşel. Pînă la urmă o să vedeţi că am dreptate.

— Dar eu am de plătit un preţ cam scump pentru dreptatea dumneavoastră — răspunse necăjit Bannister.

— Nu-i nimic. Dacă eu sînt Nostradamus, atunci dumneavoastră n-aveţi decît să fiţi Caterina de Medici şi să-mi aduceţi ofrande pentru precizia mea.

— Domnul meu ! Vă dau cuvîntul meu de onoare că v-am spus adevărul. Mă puteţi numi cel mai fătarnic mincinos din lume, dacă Evelyn Weston se mai întoarce vreodată aici.

— Sir — îi răspunse Rancing oftînd —, cu toată stima pe care o am pentru dumneavoastră, vă aduc la cunoştinţă că sînteţi cel mai fătarnic mincinos din lume.

În uşă apăruse Evelyn Weston.

5

Înaintau de cîteva ore prin deşert. La răsărit se zăreau coloane de piatră năruite şi ruine îngrămădite de-a valma, rămăşiţele unui străvechi castru de pe vremea stăpînirii romane. Evelynei i se descususe vestonul. Se gîndi să-l coasă pe loc, să nu cedeze şi mai mult cusătura. Deschise geanta neagră.

— Doamne sfinte, unde-i plicul ? !

Ochii îi căzură pe un prosop. În dreapta lui o perie de haine, iar în stînga un săpun.

Nu putea fi decît *nécessaire*-ul lordului ! Vechiul ei duşman de moarte !

Iar îşi schimbase geanta cu a lui Bannister ! Acum plicul portocaliu se află la lord. Ce-i de făcut ?

Trebuie să se-ntoarcă din drum ! Pe Bannister îl ameninţă primejdii de moarte. Ce-o să se-ntîmple dacă o să deschidă *nécessaire*-ul fără să bănuiască nimic, de faţă

cu alții, și o să dea peste plic ? Pesemne că o să-l ducă la poliție.

O, cu dragă inimă ar fi dat de pămînt cu geanta în care probabil că era și trusa aia scîrboasă de bărbierit ! Dar acum trebuie s-o ducă înapoi, să dea socoteală de ea, dacă vrea s-o capete înapoi pe-a ei.

— Azrim ! Ne-ntoarcem ! Repede ! Ne-ntoarcem în oraș !

6

...Rămase acolo, în pragul ușii. Dar de uimire nu putea scoate o vorbă. Cum ajunsese aici Eddy Rancing ? Ce poveste încurcată, fantastică, uimitoare începe să se țeasă ? Se simțea amețită de parcă ar fi băut o băutură tare.

— Mr. Rancing !

— Miss Weston — surîse Eddy —, sînt fericit să vă revăd.

Lordul nu îndrăznea să zică nici pîs. Uimirea i se transformase încet-încet în groază. Uimirea fetei însemna pentru el un tunet prevestitor de furtună. În acalmia de-aici a reapărut cu aerul ei misterios, atît de grațios și de ferm, aidoma unui *sirocco* *, pentru ca în curînd să-i smulgă tihna din rădăcini, să gonească, să sfarme, să sfîșie și-n cele din urmă, cu un singur acord, să dispară fără urmă.

În sufletul lordului șuierau sirenele, vestind primejdia !

Ciclonul !

E clar că undeva o așteaptă bandiții și imediat se va crampona de el, să facă împreună vreun drum lung, incomod. Așa că-și îndesă grăbit în buzunare țigări, și scoase din șifonier un fular călduros, de lînă. Ce-i sigur e sigur.

— Cum... cum ați ajuns aici ? — îl întrebă Evelyn pe Rancing.

— El de unde să știe ? — se întrebă posomorît profesorul. În cel mai rău caz ar fi de mirare că mai sînt eu

* Vînt uscat, aducător de secetă, care bate dinspre deșert către Marea Mediterană.

aici. Unde mergem ? — se-ntoarse el îngrijorat spre Evelyn.

— De data asta n-o să vă tîrăsc după mine în călătoria mea anevoioasă, sir.

— Să vă fie gura aurită. Eu unul mi-am pierdut speranța în asemenea minuni.

— Dacă-mi permiteți, o să vă-nsoțesc eu — se amestecă Eddy.

Profesorul trase furios cu coada ochiului la Eddy.

— Mă bucur — se-ntoarse el spre Evelyn — că la dumneavoastră în King's Road solidaritatea dintre vecini este atît de puternică.

Fata îl scrută o clipă cu privirea pe profesor. Doamne ! Nu cumva e gelos ?

— Exprimați-vă mai clar, Mr. Rancing. Ce doriți de la mine ?

— Vă ofer sprijinul meu. Am senzația că-n aceste momente aveți nevoie de ajutorul unui bărbat. Cu ajutorul meu veți ajunge mai repede în posesia moștenirii.

— Dar de unde pînă unde știți de moștenirea mea ?

— Miss Weston, sînt demn de disprețul dumneavoastră : am tras cu urechea.

— Și-acum ? Acum, că ați aflat totul, că știți că sînt urmărită, că încerc să dau de urma unei moșteniri care valorează cît un tezaur, vreți să mă șantajați ?

— Să fiu sincer ? M-am gîndit la una ca asta. Dar pe undeva nu merge. Acum, miss Weston, mă simt ca un puști prost-crescut în fața unei învățătoare cu părul cărunt. Cred că vă respect în mod deosebit și acest simțămînt a năruit și pînă acum multe hotărîri în momente decisive. Mi-ar plăcea să particip pînă la sfîrșitul acestui joc de noroc, dar n-o să vă șantajez. Dacă mă refuzați, o să plec.

— La poliție — îi răspunse Evelyn batjocoritoare —, ca să mă denunțați.

— Miss Weston ! — ripostă plin de demnitate tînărul și roși, așa că abia acum ieși la iveală cu adevărat ce copil mare este genialul Eddy Rancing —, sînteți nedreaptă cu mine. Puteam face asta și pînă acum. Sînt un ușuratic, îmi plac banii, dar nu am dorit să pun mîna pe

moștenirea asta decît ca să mă pot înfățișa cu ea înaintea dumneavoastră și să vă cer mîna.

Evelyn pufni în rîs.

— Bine, Eddy, n-o să-ți bagi niciodată mințile-n cap ? Doamne, ce aiurit ești. Nu-mi pasă, vino cu mine. Pînă acum am fost într-adevăr singură... n-am avut pe nimeni lîngă mine.

— Asta — se justifică lordul în fața lui Rancing — deoarece cămașa de noapte era așa de bătătoare la ochi, încît a trebuit să stau ghemuit în spatele banchetei.

— Acum însă ați scăpat de asta. Drumurile neplăcute pe care vi le-am pricinuit au luat sfîrșit.

— Miss Weston... mi-ați spus de-atîtea ori... Eu cred că cerurile ne vor conduce și de-acum înainte pașii...

— Ei bine, o să vă demonstrez îndată că dumneavoastră veți rămîne aici într-o tihnă deplină și nu veți mai fi expus riscului de-a fi deranjat de mine.

„Ce femeie frumoasă — își zise Bannister în gînd —, dar nu poți ști niciodată cînd se transformă într-un uragan devastator."

— M-am întors fiindcă iar ne-am schimbat din greșeală gențile. V-am adus *nécessaire*-ul ăsta nesuferit, abia dacă mi-am aruncat o privire și am închis acest lăcaș sfînt al vieții dumneavoastră. Luați-vi-l sir, spălați-vă pe cap cu el — îi spuse aruncîndu-i geanta de se porniră să joace-n pîntecele lui Buddha aparatul de ras și piatra acră. Și vă rog să-mi dați geanta mea. Iar eu cu Eddy o să plecăm imediat și n-o să vă mai deranjăm niciodată.

— Văd că-ntre vecinii din King's Road se poartă prenumele, ceea ce în Anglia se obișnuiește, în general, numai între rude sau prieteni foarte apropiați...

După ce făcu această remarcă, profesorul luă geanta de pe șemineu.

— Bine, dar asta-i geanta mea... Nu vă-nșelați, miss Weston ? — și o deschise cu un gest reflex.

Trei gîturi înțepeniră sub capetele întoarse spre geantă, trei guri rămaseră căscate de uimire și trei inimi uitară pentru o clipă să mai bată.

Privirile li se încrucișară asupra unui plic portocaliu sigilat cu cinci peceți.

7

În cele din urmă, Evelyn păși hotărîtă spre geantă. Bannister însă o închise și-și puse frumușel mîinile pe ea, ca un leu leneș, uriaș, cere-și înfige ghearele într-o halcă de carne, ca să sublinieze că lui îi aparține, chiar dacă de mîncat o va mînca doar mai tîrziu, dar consideră că nu-i recomandabil să se atingă careva de ea.

— Dați-mi, vă rog... geanta — zise nervoasă fata.

— Geanta v-o pot da, bineînțeles, dar plicul, regret, nu vi-l pot înmîna. Pînă acum am fost în situația de a nu ști ceea ce mi-a fost dat să aflu între timp. Acum, însă, regret, situația se prezintă altfel, plicul ar trebui ca prin mîinile mele să ajungă la dumneavoastră iar apoi la patronii dumneavoastră. În acest caz aș ajunge și eu un spion ca, să zicem Mata Hari...

Evelyn căzu pe gînduri. Cert e că pînă acum profesorul participase pasiv la toată povestea asta. Acum însă, dacă-i predă plicul, lordul Bannister devine complice de gradul întîi. El care este candidatul cel mai îndreptățit la Premiul Nobel, savantul cunoscut pe tot globul și, pe deasupra, un gentleman exasperat de desăvîrșit.

— Sper că înțelegeți, miss Weston, că dorind să luați acest plic din mîna mea, îi cereți imposibilul unui om de știință conservator de felul lui. Vă promit, în schimb, că o să vă dau timp să fugiți și-o să predau documentul autorităților abia pe urmă.

Rancing se juca cu gîtul sticlei de whisky de parcă ar fi așteptat doar un semn din partea fetei ca să-i dea la cap profesorului și cu asta să pună punct disputei care se prelungea în mod chinuitor. Evelyn însă nu părea să-l încurajeze în acest sens.

Stătea pe gînduri. Bannister o privea îngrijorat. În cele din urmă, fata cugetă cu glas tare :

— V-ar osteni rău de tot un drum ceva mai lung cu cămila ?

— Știam eu... — murmură deznădăjduit profesorul.

8

Prima rafală a ciclonului îi răscoli nervii. Începe ! Zeiței furtunilor îi lucesc deja ochii, urzește noi planuri, ideile pripite, încîlcite i se-nvălmășesc deja în minte și totul e-n zadar, celebrul, dar neputinciosul cercetător al bolii somnului va fi luat pe sus de vîrtejul destinului său.

— Dumneavoastră vreți să predați acest plic autorităților ?

— Exact. Dar nu pe cămilă. Pe jos. De-o vreme și așa am început să mă simt înstrăinat de mijloacele de transport, nu știu dacă puteți aprecia cît...

— Dacă doriți să-l predați aici, în Marrakech, putem merge împreună la poliție. Dar nu știu dacă spiritul umanist al unui adevărat gentleman englez îi poate refuza cuiva sprijinul, cînd este în joc soarta unei femei lipsite de apărare și onoarea unui bărbat persecutat pe nedrept.

— Sub acest pretext m-ați tîrît prin toată Europa, o dată în ținută de seară, iar apoi în ținută de noapte.

— Acum nu-i vorba decît de o oază din apropierea orașului.

— Acum. Dar după ce pornim la drum, o să constatăm că, cu toată bunăvoința din lume, nu ne mai putem opri pînă la Cape Town. Ca să nu mai punem la socoteală că dromaderul nu-i automobil și dacă o să-nceapă să-și risipească piesele-n drum, ne înghite deșertul.

— Lăsați ironia ! Dacă doriți, n-aveți decît să veniți pînă-n oaza Mahrbuk însoțit de-o escortă puternică. E la numai două zile de mers cu cămila. Puteți păstra documentul asupra dumneavoastră și nu-l dați din mînă decît atunci cînd v-ați convins că o să ajungă la persoana cea mai autorizată în chestiune. Dacă nu faceți așa, veți

sacrifica pur și simplu din comoditate și egoism averea unei familii nevoiașe și onoarea unui om care suferă pe nedrept, ca să nu mai vorbesc de strădaniile infernale de pînă acum, care se vor duce pe apa sîmbetei.

Pilnia ciclonului îl absorbea, îl lua pe sus, simțea că nu i se poate împotrivi.

— Vă puteți justifica spusele ? Cu dovezi ?

— Pentru cea mai mare parte din ele, vă stau la dispoziție ca martor — spuse Eddy.

— Iar pe celelalte vi le ofer îndată. În primul rînd este vorba...

— Stați ! — o întrerupse profesorul. Nu-mi povestiți nimic. Vreau să rămîn neinformat în toată afacerea asta. După cîte scriu ziarele, mă tem că dacă mi-ați oferi unele informații, nu v-aș putea sta la dispoziție. În clipa de față, rolul meu în această afacere este următorul : o să vă îndeplinesc rugămintea de a înmîna plicul pe care mi l-ați predat nu autorităților de aici, ci celor din oaza Mahrbuk. Cred c-ar fi mai bine să ne oprim aici și să nu știu mai mult de-atîta. Așa măcar am cugetul cît de cît împăcat. Spre regretul meu m-ați investit cu atîta prerogative providențiale, încît nici nu-ndrăznesc să mă opun. Vă previn însă că dincolo de Sahara începe Congoul Belgian și acolo n-am de gînd să vă urmez nici pentru moștenire, nici pentru onoarea semenilor mei și nici pe motiv că ați fi urmărită. Dincolo de Sahara nu mai merg !

Evelyn îl privi necăjită.

— Sînteți sigur, sir ?

Fermitatea profesorului începu să se clatine.

— În orice caz... v-ar trebui niște argumente foarte puternice... — zise el temător —, dar chiar de-ar fi să merg pînă-n Congo, mai departe de Cape Town în nici un caz... adică... va să zică, nu-mi pasă, să mergem !

...Profesorul era așa de ursuz pe spinarea cămilei, de parcă ar fi condus o expediție de pedepsire a unor vasali. Starea de spirit i-o înrăutățea puzderia de gîngănii înțepăcioase și pișcăcioase care mișunau pe trupul cămilei și care, ca niște veritabili cercetători ai bolii somnului, îi făceau pofticioase analiza sîngelui. Nu-i rămînea decît să stea cocoțat pe cămilă, să-și legene capul în ritmul pași-

lor acesteia şi să constate că graţie umanismului său era iarăşi pe drumuri pentru onoarea altor oameni, era pe drumuri şi pătimea. Cînd, de fapt, lucrurile stăteau mult mai simplu.

Însoţea o femeie frumoasă, oarecum mînat de mîndrie, dar supunîndu-se fără nici un sens şi rost, în Sahara, legii care consfinţeşte împovărarea dintotdeauna a bărbatului. Numai că, fiind lord şi savant, vedea într-o lumină mai complicată şi cîtuşi de puţin umilitoare această ipostază care, în ultima instanţă, nu se deosebea deloc de aservirea spirituală a unui băcan îndrăgostit.

— Reg-loc ! Reg-loc !

Cămila, care tocmai o lua la trap, îşi dădu capul pe spate, buşindu-l pe excelenţa-sa în piept atît de tare încît îl făcu să tuşească minute în şir.

— Reg-loc ! Reg-loc !

Ochelarii îi căzuseră de pe nas. Nu-i mai păsa nici de ei. Nu se mai opri să-i culeagă de pe jos. De la Paris încoace, pierduse el şi mai mult de-atîta.

Cum cămila îl tot izbea cu capul în piept, încercă să se ţină drept în şa şi asta îl făcu să se simtă din nou puternic şi important.

— Reg-loc ! Reg-loc !

9

Trebuie să spunem spre cinstea profesorului că Rancing, în ciuda vîrstei lui de mînz, nu se ţinea prea bine.

Mai întîi a descoperit că nu degeaba e numită cămila „corabia deşertului", deoarece mişcările ei unduitoare provoacă simptome asemănătoare cu cele ale răului de mare. Pe lîngă aceste simptome, praful îi înţepa ochii întruna şi avea momente în care simţea că nu mai rezistă.

Evelyn avea deja oarecare antrenament şi este ştiut că femeile, în general, suportă mai bine clima tropicală. Aşa că ea călărea bine dispusă la trap, lîngă călăuză.

Razele soarelui cădeau pieziş şi la poalele dunelor line, care se-ntindeau pînă-n zare, se proiectau fîşii în-

guste de umbră. Deșertul părea astfel o uriașă tablă de șah, cu pătrățele albe și negre.

— N-o să mergem pe calea cea mai scurtă, *mademoiselle* — zise la un moment dat Azrim, călăuza berberă.

— De ce ?

— Allah a vrut să-i dăruiți o amuletă fetiței mele și pentru această faptă bună v-a ocrotit de mari primejdii, făcîndu-vă să schimbați gențile și să vă-ntoarceți din drum. Așa mi-a fost și mie dat să aflu că astă-noapte în Mellah au fost năimiți o mulțime de borfași. Aceștia vor poposi la puțul din deșert, de pe drumul caravanelor care duce la Mahrbuk. Iar printre ei este unul care m-a îmbrobodit și m-a tras de limbă și a aflat că *mademoiselle* pornește spre Mahrbuk.

În fața acestei surprize, Evelyn fu cît pe-aci să cadă din șa.

— Cred că aveau de gînd să vă aștepte la puț, ca să vă omoare și să vă prade. Dar noi o să-i ocolim și-o s-o tăiem prin *shott*. Așa se numește marea mlaștină sărată ; drumul nu-i mai lung, dar e greu și oarecum periculos. Cred că rămîne de preferat morții.

Rancing și Bannister auziră și ei sfîrșitul acestei discuții.

— Deci m-au găsit ! — zise Evelyn aproape plîngînd.

— Cine ?

— Spionii și banditii care sînt în cîrdășie. Din cauza lor s-a făcut razia aceea la Paris.

Lordul chibzui.

— În Mahrbuk chiar vreți să predați plicul autorităților ?

— Întocmai.

— Și-o să vă prezentați în fața poliției cu conștiința împăcată, dacă va trebui clarificată chestiunea cu plicul ?

— Firește.

— Corect — dădu lordul din cap —, atunci o să facem ceea ce ne dictează morala civică : o să anunțăm poliția că-n drum spre Mahrbuk, la puțul din deșert, poate lua ca din oală adunătura asta periculoasă.

Îl priviră nedumeriți.

— Dacă tot o să predați plicul — îi lămuri lordul —, și n-aveți de ce să vă temeți, de ce să n-ajungă tîlharii ăștia acolo unde le e locul ? Mr. Rancing tot nu suportă bine acest drum obositor, eu însă m-am călit în timp lîngă miss Weston, cred că cel mai bine, tinere, ar fi să te-ntorci în oraș și să alertezi poliția.

Rancing n-avu nimic împotrivă, cu atît mai mult cu cît Evelyn îi declarase că ar vedea în acest gest un serviciu la fel de prețios ca și în cazul în care ar însoți-o pînă la punctul terminus al călătoriei ei.

— De rătăcit nu vă puteți rătăci — îi spuse Azrim —, înaintați tot timpul cu spatele la apusul soarelui, iar peaserat o să zăriți Atlasul Mare și puteți ține direcția cu ușurință.

Rancing se despărți de ei și, răscopt cum era, în hainele lui pitorești, porni în buiestru cu spatele la soare...

10

— Reg-loc ! Reg-loc !

Cămilele mergeau la trap. Reflexele stacojii și violete ale soarelui preschimbau petele întunecoase de la poalele dunelor într-o umbră diformă, înspăimîntătoare. Aerul stătut, plin de praf, era sufocant din pricina mirosului insuportabil.

Mirosul clocit, de hidrogen sulfurat, al mlaștinii sărate se revărsa spre ei tot mai abundent. Bannister își freca indispus bărbia.

— Am uitat să mă bărbieresc... — bombăni el, dar prinzînd privirea Evelynei tăcu imediat.

Ei, parcă n-ar avea *nécessaire*-ul la el ! Îl legase între cele două burdufuri din spinarea cămilei care căra apa. Și cum or să ajungă în oază, orice s-ar întîmpla, o să se retragă într-o cameră, să se bărbierească.

Doamne ! Vedea-l-aș umblînd măcar o zi cu barbă de jumătate de milimetru !

Evelyn nici nu-și mai lăsa geanta din mînă, o ținea aproape tot timpul pe cămilă.

Deșertul, cu firele lui de nisip în care plutesc oasele atîtor și atîtor oameni uciși din răzbunare și ajunși praf

și pulbere, a molipsit-o și pe ea cu ancestralul gînd al vendettei necruțătoare.

Hotărî să-i facă felul *nécessaire*-ului.

Da ! Cu asta va pune punct acestui roman cavaleresc care se perpetuează cam de mult ! Fie ca nisipul rătăcitor al Saharei să-nghită toată trusa asta mîrșavă, sfruntată și batjocoritoare, cu săpun, cu perii, cu aparat de ras cu tot !

Și Othello trebuie să se fi apropiat de Desdemona la fel de perfid și cu ochii în patru cum s-a furișat Evelyn spre cămila cu apă în timp ce profesorul și călăuza călătoreau în față. Într-o clipită cuțitul ucigaș a sclipit în soare și cureaua spintecată a gemut sub tăiș. O tăietură... Încă una... Obrăznicătura se prăbuși în nisipul fin cu un zgomot imperceptibil, zdrăngănitul pierit, de durere, al obiectelor de toaletă, în timp ce micuța caravană se îndepărta tot mai grăbită...

Lordul era așa de preocupat de tovarășii lui de călătorie, care mișunau în grupuri tot mai mari, că nu observă nimic, doar Evelyn singură mai privi în urmă. Doar ea putea zări în depărtare pata aceea mică pe care o lăsau în urmă...

Nécessaire-ul rămînea în deșert. Și odată cu el, și „Buddha meditînd", cu giuvaerul de un milion de lire sterline.

11

Rancing zori înapoi spre oraș în trap săltat. Era o arșiță infernală, ochii i se congestionaseră, îl dureau toate mădularele, îi era greață, avea ameteli și nu-l mai ținea în șa decît gîndul la întîmplările din Mügli am See. Condițiile de aici, din Sahara sînt, la drept vorbind, cu mult mai bune... Oare ce-a mai făcut de-atunci unchiul Arthur, a înnebunit ori s-a sinucis ? Merită văzută totuși scena de după nuntă. De bună seamă că surîsul ministrului demisionat din Țara Soarelui-răsare nu îi era suportabil decît datorită apropierii de diamant. După nuntă excelența sa Yakihashu, îi zicea Eddy în gînd fiicei de mai multe ori logodite a lui Wollishoff, s-a retras

din camera ei feciorelnică în iatacul nupțial cu privirile lăsate-n pămînt și cu unul dintre minunatele ei zîmbete late de-o palmă.

Și-atunci ! O ! Unchiul Arthur a pus mîna pe statuetă !

S-a furișat cu ea în cel mai depărtat colțișor al grădinii. Ocolește prudent ferestrele de la demisol, unde n-ar fi exclus ca Victoria, nevasta grădinarului Kratochvill, să-și petreacă timpul în compania domnului Maxl, poetul lui Wilhelm Tell, discutînd chestiuni ce țin de arta dramatică. Și în sfîrșit... în sfîrșit, la lumina unei lanterne îl ciocnește pe „Buddha meditînd" de marginea unei fîntîni arteziene.

Buddha se face țăndări, din cutiuța emailată se rostogolesc foarfeca, degetarul, mosoarele de ață. Unchiul Arthur caută... caută și caută și...

Pe Eddy îl trecură fiori.

Doamne, tare-i frumoasă Sahara asta !

Și-apoi, relativitatea. Conjunctivita și arșița de șaizeci de grade sînt o plăcere pe lîngă o căsătorie.

Soarele apunea. Peste deșert pogora o frumoasă noapte africană cu cer înstelat...

CAPITOLUL ZECE

Barbișonul lui Ahile. Banditii sînt lipsiți de apărare împotriva tuturor josniciilor vieții. Eddy Rancing descoperă că deșertul nu-i caimac chiar pînă la fund. Un pelerin minuscul își ride de el. Înainte de a muri, își dă seama că a învățat cîte ceva nu pentru fiica lui Harrington, ci pentru viață. Se descoperă că diferența dintre aparatul de ras și pistolul cu repetiție este minimă, ceea ce reprezintă un fapt întristător. Nécessaire-ul este cel care ride la urmă. Răspunde la împușcătură și lovește în plin. După duel, părțile se împacă și nu rămîne de rezolvat decît problema cămășii de noapte a circiumarului. Evelyn știe să ierte. Mr. Bradford bea cafea cu frișcă, filtrînd grijuliu doar învățămintele. Aflăm astfel cu ce seamănă în realitate viața noastră.

1

Societatea Mixtă Adams-Gordon, cum numea trupeşul doctor adunătura de bandiţi, îşi aşezase tabăra împreună cu cei treizeci de ucigaşi arabi de douăzeci şi patru de ore între palmierii piperniciţi din preajma puţului.

Avuseseră de-a face cu tropicele cu toţii, în afara lui Rainer, dar acesta îşi luase toate măsurile să suporte cu brio deşertul. Cămila lui căra în spinare o jumătate de duzină de pachete ambalate în hîrtie. Înainte de plecare se aprovizionase cu de toate. Începînd cu aspirina, continuînd cu prafurile vermifuge pentru cămile şi terminînd cu uleiurile pentru înmuierea şeii, îşi cumpărase tot felul de produse de întreţinere, ocrotire şi îngrijire. Purta ochelari de soare cu lentile verzi şi deasupra capului ţinea o umbrelă de soare, aşa călărea pe cămilă.

Abia poposiseră, că se şi unse cu o alifie împotriva ţînţarilor care împuţi deşertul aşa tare, încît ceilalţi membri ai caravanei îşi aşezară corturile cît mai departe de el, iar cămilele smuceau furioase de căpăstru.

Peste o oră, mai mulţi bandiţi îşi strînseră corturile şi se mutară mai departe. Lui Rainer nu-i păsa de toate astea. De unde să ştie neciopliţii ăştia că ţînţarii pot inocula malaria, frigurile galbene sau boala somnului? Doctorul Cournier avu curiozitatea să afle ce fel de produs anti-ţînţar putea în halul ăsta. Privi sticluţa cu dop de cauciuc de lîngă Rainer. Pe etichetă scria:

UNTURĂ DE CĂMILĂ

Se freacă bine copita rănită şi se izolează animalul pentru ca mirosul pătrunzător al unguentului să nu strice atmosfera din grajd

COPITELE TREBUIE ÎNGRIJITE!

— Cred că cel mai bine ar fi să nici nu ne mai încurcăm cu acest Brandes-Münster — îi spuse Adams oaşului —, ci să atacăm oaza cu cei treizeci de oameni pe care-i avem, să-l capturăm şi să-l facem să mărturisească unde-l ţine pe Buddha.

— Numai de n-ar interveni ceva neprevăzut — remarcă doctorul.

— Iar cobești ! — bombăni Corned-Beef, care nici în deșert nu renunțase la smoching și care purta o panglică verde la casca colonială.

— Dumneavoastră confundați prevederea cu pesimismul — le reproșă cu vocea lui cîntată, domoală, diplomatul intrigant care nu era deloc popular în rîndurile „colaboratorilor", din pricina orgoliului său aristocratic. După umila mea părere, am comis o mică greșeală, o greșeală măruntă, ce-i drept, însă e destul să slăbească și cel mai neînsemnat șurub ca să rămînă în pană cea mai uriașă mașinărie. Își făcu vînt cu batista lui de mătase, căci vîntul bătea dinspre Rainer și nimeriseră într-un val de duhoare care aproape că-i adormea. Această greșeală, după părerea mea, este barbișonul altminteri stimabilului nostru coleg Joko.

— Te poftesc să nu te legi de barba mea — se oțări Joko la el.

— Ei, ei — îl potoli celălalt —, nu mai fi așa de sensibil. Aici e-n joc interesul nostru, al tuturor.

— Se poate — răspunse amenințător bărbosul —, dar să știi că pentru mine barba asta face cît cotul lui Ahile...

— Ăla era călcîiul lui Ahile, dom'le — îl dăscăli doctorul.

— Dacă aș fi doctor — se răți celălalt —, m-aș pricepe și eu mai bine la mădulare.

— Stimați prieteni, țineți-vă gura un pic, lăsați-l pe doctor să vorbească, să vedem unde s-a strecurat greșeala ! — îi domoli Adams.

— Ei bine, eu cred că aici se iscă o oarecare contradicție — zise Cournier. Domnul Joko a tras ieri de limbă pe călăuza fetei pretextînd că vrea să meargă spre Ain-Sefra. Mai tîrziu a plecat împreună cu dumneavoastră, domnule Gordon, să recrutați arabii cu care vom ataca oaza Mahrbuk. Astfel un... hm, un individ cu semnalmente inconfundabile a făcut o afirmație contradictorie... s-a aflat ulterior că pornește nu spre Ain-Sefra, ci spre Mahrbuk.

— Se prea poate — încuviință Gordon —, dar nu-i neapărat nevoie să-i bată cuiva la ochi.

— Tocmai de aceea am comparat această mică greșeală cu un șurub neînsemnat.

...În după-amiaza celei de-a doua zile, începură să-și piardă răbdarea. Pînă acum victimele ar fi trebuit să ajungă aici.

Cîțiva arabi au pornit în patrulare. Trebuiau să afle dacă cei așteptați sînt pe drum. Dacă nu-s prin apropiere înseamnă că s-a întîmplat ceva.

Era o zăpușeală insuportabilă. De Rainer fugeau toți ca de un lepros, de la douăzeci de metri îi apuca deja greața din cauza mirosului dă unsoare. Singurii care suportau fără probleme acest produs erau țîncarii, care între timp îl luaseră cu asalt pe ochelarist și-l înroșiră cu înțepăturile lor.

— Le-am găsit urmele. Nu pot fi decît ale lor. Au luat-o spre răsărit. Merg pe un drum greu, care trece prin *shott*. Nimeni nu-l folosește.

— Pornim ! — strigă Adams surescitat.

În' cîteva clipe ridicară tabăra, iar Rainer își băgă rebusul în buzunar, își puse ochelarii de soare și își deschise umbrela. Aducea cu un guru oriental.

Goniră pe cămile cît putură de repede. Spre dimineață, la orizont apăru un punct mișcător.

— Un călător !

— Să-l așteptăm ! — zise Gordon și se adăpostiră în spatele unei dune.

— Vine înapoi exact pe drumul pe care au înaintat ceilalți călători — observă unul dintre arabi. Sau i-a zărit, sau e unul dintre ei.

Călătorul se apropia de duna uriașă fără să bănuiască nimic, pe cămila lui istovită.

2

Rancing se trezi înconjurat de o ceată de oameni înarmați. În fruntea lor era un bondoc.

— De unde vii ?

Eddy își dădu seama îndată cu cine are de-a face... Cu banditii !

— Voiam să merg la Mahrbuk, dar m-am întors din drum. Mă ustură ochii.

— N-ai întîlnit pe drum o femeie însoțită de unul sau mai mulți bărbați ?

— Nu.

Gordon izbucni în rîs.

— Care va să zică ești unul dintre ei ! Intenționat ți-am pus întrebarea asta. Urmele duc în direcția din care vii tu. Deci ar fi trebuit să-i întîlnești. Dacă negi, înseamnă că ai motive s-o faci.

— Înainte... Poate-i ajungem din urmă !... — strigă Corned-Beef.

— Pe ăsta să-l lichidăm !

Rancing simți o durere crîncenă în creștet și înaintea ochilor îi dansară stele verzi, apoi se-ntinse în nisip cît era de lung.

Îi dăduseră la cap.

Corned-Beef și Joko îl perchiziționară cît ai zice pește. Rainer vorbi din șa :

— Uitați-vă dacă n-are cumva o fiolă de benzină la el. Mi s-a golit bricheta. Și-și puse pince-nez-ul, să controleze boarfele scoase din buzunarele victimei.

— Așa-i cum v-am zis eu — spuse doctorul cu vocea lui catifelată. Au prins de veste că am recrutat oameni. Țăcălia lui Joko e foarte bătătoare la ochi...

— Domnule ! Te previn pentru ultima oară că ai face mai bine să-i dai pace bărbii, mele — se răți Joko. Ești cel puțin la fel de bătător la ochi cu dimensiunile tale și cu vocea aia adormitoare, de doică.

— Ar trebui să iei niște brom — îi răspunse doctorul.

— Domnilor ! — interveni un arab. Acum e limpede că au luat-o pe drumul care trece prin *shott*. E un drum rău și primejdios, însă Azrim îl cunoaște bine. Dacă au luat-o pe-acolo încă de ieri după-amiază, nu-i mai putem ajunge din urmă, ei vor ajunge la Mahrbuk mîine după-masă, iar noi abia mîine noapte.

De ce trebuie să-ndure niște bieți bandiți chiar toate josniciile vieții ? — izbucni Rainer. Cîți locuitori are Mahrbuk-ul ?

— Cîțiva arabi, cu femei și copii cu tot să fie în total vreo treizeci. Paza e formată din cinci soldați. Mai sînt și cîțiva combatanți bolnavi.

— Le venim noi de hac ! Să mergem ! — strigă Gordon.

Unul dintre arabi voia să-l împuște pe Rancing, dar doctorul nu-l lăsă.

— Nu-l omorî, fiule — zise el cu vocea lui omenoasă. Oricum o să crape. E de-ajuns să-i luăm cămila. Dacă ar fi să cădem vreodată în mîinile poliției, asta ne-ar costa cîțiva ani de închisoare în plus.

Porniră în galop.

Rancing rămase întins pe jos, cu nasul în nisip și cu brațele desfăcute, de parcă ar fi vrut să strîngă la piept Sahara.

3

Azrim călărea în față, Evelyn în spatele lui, iar profesorul la urmă. De cămila lui era legată cu o frînghie scurtă și cămila cu apă, fiindcă în primejdioasa mlaștină sărată se putea înainta pe o potecă îngustă de o jumătate de metru. Și aceasta scrîșnea înspăimîntător, iar în răstimpuri, de sub scoarța ei sfărîmicioasă țîșnea bulbucind noroiul alb, cleios, rece. Zeama *shott*-ului intrat în putrefacție în urmă cu milenii era pestilențială, sufocantă, grețoasă ca o hazna uriașă. Se zice că datează din vremurile cînd Sahara era încă fundul unei mări.

Era o noapte frumoasă, cu lună. *Shott*-ul părea oglinda unui fluviu care curge fantomatic, cu sloiuri uriașe ; în lumina alburie lucea cu o paloare dogoritoare, oferind în pustietatea lui absolută o priveliște mai stearpă, mai înspăimîntătoare decît deșertul.

Cămilele fornăiau în răstimpuri, azvîrleau din copite și refuzau să înainteze. Copitele le erau sfîșiate de stratul de sare care se surpa sub ele la tot pasul și simțeau instinctiv primejdia de moarte. Ciomagul lui Azrim bufnea deseori, iar animalele gemeau și azvîrleau din copite...

Evelyn abia mai răsufla, cuprinsă și ea de presimțiri funeste.

Vîntul învolbura și lua pe sus stratul de sare subțire, uscat, care acoperea mlaștina ca un praf fin.

Profesorul nu spunea nimic. Vedea că programul li se modificase. Dar la ei așa erau programate toate. Deviaseră deja de la direcția inițială. Sînt deja urmăriți. Acum n-or să se mai oprească pînă la ecuator. Și cine știe în ce condiții.

Avea mîinile și obrajii acoperiți de un abur sărat, scîrbos, cleios, rece, jilav.

Ceva mai tîrziu cămila din față ieși de pe cărare și, cu răgete asurzitoare, începu să se zvîrcolească, împroșcînd noroi. Cămila profesorului era cît pe-aci să cadă după ea din cauza frînghiei prin care erau legate. Din fericire, lordul avu prezență de spirit și nu sări de pe cămilă, ci înhăță strașnic frîul, pînă ce Azrim îi veni în ajutor și tăie frînghia încordată, iar pe urmă încercă să scoată din morcirlă animalul care se zbătea neputincios.

Se scufundase în mlaștină doar pînă la burtă. Unindu-și eforturile, izbutiră cu chiu cu vai să salveze cămila. Între timp, Bannister se împiedică și călcă pînă la genunchi în mocirlă.

Ochii Evelynei implorară iertare cînd Bannister izbuti să iasă la liman năclăit de mîlul puturos, grețos.

Profesorul dădu din mînă, apoi spuse oftînd :

— E greu să fii umanitar, miss Weston. Cred că într-o bună zi o să renunț să mai fiu, dacă asemenea călătorii or să se repete întruna la intervale scurte de timp.

...În zori, plini de noroi și frînți de osteneală, ajunseră în oaza Mahrbuk.

În oază nu existau decît două clădiri. O colibă mai răsărită care era un fel de cîrciumă și ceva mai încolo baraca-staționar cu acoperiș vopsit în miniu roșu. Corsoul așezării îl constituia un pîlc de corturi arabe.

Pînă să fiarbă ceaiul pe care-l comandaseră de cum sosiseră, își puseră haine curate. Profesorului nu-i mai era gîndul la bărbierit, nu-și dorea decît o băutură fierbinte.

După micul dejun, Evelyn se sculă de la masă.

— Acum mă duc imediat la spital și predau autorităților militare documentul. Vă rog să mă însoțiți.

Profesorul oftă.

— N-aud decît hai și hai, și cînd se pornește omul, nu poate ști niciodată cînd o să mai și oprească, să-și tragă sufletul.

— Sir, vă rog să nu mai filozofați atîta. Veniți sau nu ?

— Nu. Aici oricum nu puteți merge în altă parte decît la singura clădire din oază, cu excepția circiumii, iar această clădire este într-adevăr a unei instituții militare. În deșert nu puteți porni pe jos, așa că nu-mi fac griji. De altfel, am început să cred că mergeți pe calea cea dreaptă. Nu știu de ce. Poate acest Rancing să mă fi convins, cu idila lui din casa de pe King's Road : am încredere în dumneavoastră, miss Weston. Fie și numai pentru faptul că o dată cu acest plic vă dau pe mînă și cinstea mea. Poftim.

Îi înmînă geanta.

Evelyn îl privi însuflețită.

— Vă mulțumesc. Puteți fi sigură c-o să am grijă de cinstea dumneavoastră ca și cum ar fi vorba de-a mea...

— În rest... iertați-mă... Aș vrea să mă bărbieresc — asta o zise temător. Presimțea că Evelyn o să aibă de obiectat. Naiba știe de ce i-o fi plăcînd acestei fete să-l vadă cu barbă. Și așa se și întîmplă. Ochii Evelynei scăpărară de mînie.

— A, de-aici vi se trage marea încredere ! Dacă ați avea obrazul ras, de bună seamă ați veni cu mine. Dar așa sînteți silit să-mi acordați încredere, fiindcă toaleta e mai presus decît cinstea.

Plecă furioasă, trîntindu-i ușa în nas. Nesuferitul, n-are decît să-și caute aparatul de ras ! Să meargă după el în deșert ! Îi venea să plîngă de ciudă. Și cel mai mult o sicîia faptul că ținea totuși la acest cap sec.

Bannister urcă în camera lui. Chirpiciul încins de razele fierbinți ale soarelui răspîndea miros de mucegai. Pe salteaua de rogojină se zbenguiau o grămadă de gîngănii vioaie și o mulțime de muște bîzîiau și zumzăiau în tot locul. Circiumarul pe jumătate imbecil din cauza canibalismului pe care-l fuma fredona un cîntecel cu vocea lui gîjîită, care răsuna pînă la etaj.

Biata fată ! Cît drum a bătut pînă aici şi încă nici nu şi-a tras sufletul. Şi cît de obosit se simţea el, bărbatul ! Hotărî să fie drăguţ cu Evelyn. Să aibă şi ea o bucurie.

N-o să se mai bărbierească !

Cînd o să se-ntoarcă, o să vadă că nu din pricina bărbieritului a lăsat-o să meargă singură. Da, da ! Oricît i-ar fi de nesuferit, o să rămînă şi el o dată în viaţă nebărbierit, ca să-i arate că încrederea lui în ea a fost sinceră. Deşi, din cîte o cunoaşte el pe fată, ar trebui să-şi lase barbă pînă la brîu, pînă să-l laude şi ea o dată pentru ceva.

Hotărî să tragă un pui de somn. Iată un lucru cu atît mai folositor cu cît nu ştii niciodată cînd se trezeşte careva să-ţi dea de veste că pleci de urgenţă la drum lung. Acum şi-ar zice că şi-au terminat călătoria, dar omul de ştiinţă empirist trage concluziile doar pe baza experienţelor prin care a trecut.

Iar experienţa de pînă acum arăta că-n cazul unor afirmaţii asemănătoare, căzuse pradă nu o dată, zadarnic, unor iluzii asemănătoare.

Aşa că profesorul nu se mai bărbieri, ci se întinse pe rogojină, să doarmă.

4

Salonul era ocupat de opt pacienţi, cu toţii soldaţi în convalescenţă, cu feţele arse de soare. Stăteau la taclale, jucau cărţi, fumau. Un singur om stătea deoparte, cu spatele la ceilalţi, şi se uita pe fereastră.

Se auziră bătăi în uşă. Intră Evelyn.

— Îl caut pe domnul Münster — zise ea cu voce limpede, cristalină.

Soldatul se-ntoarse încet şi se uită la vizitatoare. Pe chipul lui tras, suferind, se citeau o apatie şi-o indiferenţă de moarte. Ceilalţi se uitară curioşi, însufleţiţi, la frumoasa femeie din uşă. Ochii lui Münster o priviră cu aceeaşi liniştе cenuşie, apatică, cu care mai devreme priviseră în grădină. Nu afişa inexpresivitatea debililor mintali, ci manifestările automate ale unui om care se obişnuise să trăiască total rupt de realitate. Mărşăluieşte

printre evenimente cu fața întoarsă spre trecut, fără să știe ce face, fără să execute decît niște acțiuni stereotipe, care pot fi realizate și aproape inconștient. Răspunse puțin tărăgănat și șoptit, dar inteligibil :

— Eu sînt Münster. Ordonați !

— Sînt lady... sînt miss... — continuă ea brusc. Nu vreți să ieșim puțin în grădină ?

— Cum doriți...

O urmă cu pași egali, măsurați.

Evelyn simți în același timp o strîngere de inimă și un nod în gît, de i se tăie răsuflarea. Așa de mult îl compătimea pe Brandes, încît aproape uitase de propiul ei calvar. Acest om era eroul îngropat al unei drame consumate. Sufletul nu i se întunecase, doar îi împietrise. Plutea într-o stare de moarte aparentă, în care sminteala înseamnă mîntuire. Ce să-i spună ? Cu ce să înceapă ?

În grădină erau doar ei doi.

— Domnule, știu cine sînteți. Numele dumneavoastră este Brandes și ați fost maior.

— Nu zău ! — spuse Brandes fără urmă de curiozitate în glas, aproape politicos. Evelyn aproape că izbucni în plîns.

— Vă cunosc tragedia. Mai bine decît dumneavoastră.

— Chiar ? Întrebarea căzu ca o notă repetată monoton pe clapa unui pian.

— În primul rînd, aflați că fratele dumneavoastră mai mic este nevinovat.

Ce-a fost asta ? O tresărire. De data asta a reacționat... O privire cu asprime pe sub sprîncene.

— Cine sînteți dumneavoastră ?

— Cineva care cunoaște adevărul despre dumneavoastră și a venit să vă înapoieze onoarea. Fratele dumneavoastră mai mic este și el la fel de nevinovat ca dumneavoastră. Vinovatul a fost Wilmington, cumnatul dumneavoastră.

Și îi povesti totul de-a fir a păr. Începînd cu miss Ardfern, care-i atrăsese fratele în cursă, și terminînd cu scrisoarea de adio de care se folosise Wilgminton după ce sustrăsese harta. Soldatul se așeză pe o bancă. Își pi-

păi ezitînd coastele, de parcă ar fi simțit un junghi în rana aproape vindecată.

— Da — vorbi el îngîndurat —, pesemne că așa s-au întîmplat lucrurile... Nu știu de unde deținești aceste date, dar vă cred pe cuvînt. Pe mine însă nu m-ar crede nimeni și de-acum nici nu mai contează... credeți-mă...

— Spuneți-mi, vă rog, dacă ați înapoia harta dispărută, neatinsă, sigilată cum era, asta v-ar reabilita ?

— Domnișoară, harta aceea demult a ajuns într-un loc unde valorează enorm, sigiliile i-au fost rupte și a fost descifrată.

— Răspundeți-mi, vă rog, la întrebare : ce s-ar întîmpla dacă un martor ar certifica tot ce v-am povestit și v-ar da plicul cu sigiliile intacte ?

— Păi, atunci... atunci... — ochii lui își recăpătară vioiciunea de altădată și se îmbujoră la față — atunci nu numai că mi s-ar dovedi nevinovăția, dar aș aduce și un serviciu care...

— Poftim.

...Evelyn îi întinse plicul. Brandes îl privi, îl privi, obrajii i se îmbujorară și ochii începură să-i licărească, însă straniu de tot, vioi... Apoi licărul i se desprinse din ochi și se prelinse pe veston.

— Cine sînteți dumneavoastră ?... — o întrebă el cu vocea sugrumată de emoție, ținînd plicul cu mîini tremurătoare.

— Mă numesc Evelyn Weston. Valorez o sută de mii de franci vie sau moartă.

Îi întinse ziarul pe care-l ținuse în geantă lîngă plic.

După ce parcurse jurnalul, Brandes rămase multă vreme pe gînduri.

— Nu știu ce v-a determinat să-mi redați onoarea pierdută. Și totuși, ați făcut-o...

— Îmi puteți face și dumneavoastră un bine. Caut o casetă emailată care are pe capac o statuetă din ceramică înfățișîndu-l pe Buddha. Ați cumpărat-o acum cincisprezece ani de la firma Longson & North.

— Buddha... Mda... Stați puțin, mi-am amintit !... I-am luat-o cadou fratelui meu mai mare. Cum să nu ! O casetă

emailată cu o statuetă a lui Buddha drept capac ! Lui îi plac bibelourile...

— Cine-i fratele dumneavoastră mai mare ?

— Lordul Bannister... Hei !... caporal... adu apă. Domnişoara a leşinat !... Repede !

5

Soarele scăpăta cînd Evelyn şi soldatul ajunseră la cîrciumă. La intrare stătea ghemuit cîrciumarul pe jumătate imbecil din cauza canabisului fumat, fredonîndu-şi invariabil aceleaşi trei măsuri şi jumătate. Aflară că domnia-sa lordul nu coborîse din cameră.

Urcară la etaj. În faţa uşii, Evelyn îl opri pe Brandes :

— Ar fi bine să-l pregătesc în cîteva cuvinte pentru această revedere.

Bătu la uşă. Neprimind nici un răspuns, crăpă uşa şi aruncă o privire înăuntru. Domnia-sa lordul zăcea pe rogojină îmbrăcat şi dormea buştean printre insectele zglobii. Părea cam istovit.

Evelyn îl împunse cu degetul discret, dar fără rezultat. Îl zgîlţîi de umăr. Lordul deschise ochii speriat. Aproape imediat înţelese cc-l aşteaptă. Nu se mira deloc. Se ridică posomorît.

— Plecăm la drum ? — întrebă el pornind spre fereastră. Scara e pusă ?

— Nu plecăm nicăieri.

— Trebuie să ne ascundem ? — întrebă puţin mai trist, dar fără urmă de împotrivire.

— Milord — spuse Evelyn mai emoţionată ca oricînd, ceea ce pe lord îl făcu să creadă că i-a observat bărbia nerasă. O să aveţi parte de-o revedere frumoasă...

— Ştiam eu ! Iar Holler ăsta ! — îl trecură fiorii...

— Se află aici un om care s-a rupt demult de dumneavoastră... — Lordul se întunecă la faţă şi o privi cercetător. Un om la care ţineţi foarte mult. Este unul şi acelaşi cu cel căruia i-am restituit onoarea pierdută, trecînd prin atîtea primejdii de moarte...

Deschise uşa şi-n odaie intră Brandes.

Numai în melodramele desuete se întîmplă ca în asemenea situații oamenii să se apuce să despice firu-n patru, să dezlege mistere ; oare-s treji sau visează, e adevărat ce se-ntîmplă-n jurul lor sau nu ? Eroii noștri nu procedează așa. Nu-și trîmbițează gradele de rudenie : „frățioare ! frate !“ — fiindcă această relație le este clară din fragedă pruncie. Se îmbrățișează fără o vorbă, apoi își strîng mîna îndelung și nu spun nimic. Nici n-ar fi în stare de așa ceva.

Doar mai tîrziu, mult mai tîrziu și-au regăsit starea de spirit în care să poată vorbi.

Lordul Bannister, ca întîiul născut, moștenise de la unchiul său titlul și numele aferent acestuia, nume care îl deosebea de ceilalți membri ai familiei sale. Potrivit legislației engleze, lordul nu putea purta decît numele conferit de rege, în cazul nostru pe cel de „lord Bannister“ și-și pierdea automat numele de familie, pe care nu mai avea dreptul să-l folosească. Așa că Evelynei nu-i trecuse niciodată prin minte că urcase la bordul vaporului odată cu fratele maiorului căutat. Că Bannister este doar numele „de lord“ acordat lui Henry Brandes. Și cum lordul era un om rezervat din fire, fata nu avusese prilejul să-i povestească totul sincer. Ultima oară, la Marrakech, cînd plicul se aflase în mîinile lordului Bannister, puțin lipsise să dea cărțile pe față, dar în ultimul moment profesorul se răzgîndise, dorind „să nu fie implicat în această afacere“.

— Ce-o să faci acum ? — își întrebă fratele. Nu poți răbda nici o clipă de-acum încolo acuzația de necinste și trădare de patrie.

— Ca soldat al Legiunii Străine o să aduc situația mea la cunoștința comandamentului trupelor din Maroc. Și cum această hartă reprezintă interese comune anglo-franceze, sper că va fi rezolvată evitîndu-se procedura tradițională.

— Miss Weston... — se întoarse profesorul tulburat spre fată, mîngîindu-și bărbia nerasă — eu acum... mie acum...

Evelyn îi răspunse glacial :

— Dumneavoastră, sir, puteți înțelege acum că uneori v-am inoportunat pentru onoarea unui om. Regret asta, fiindcă la urma urmei viața unui gentleman nu-i o cameră de trecere.

Brandes se uită cercetător de la unul la altul. Nicidată nu-și văzuse fratele atît de neîngrijit și de posac ca acum, în clipa asta, cînd bombăne furios cu ochii pironiți în pămînt.

— Ah, era să uit — zise brusc Brandes —, miss Weston caută o veche bijuterie de familie...

— Parcă am mai auzit asta... — mormăi domnia sa înfiorîndu-se.

— Pentru asta ar avea nevoie de caseta aceea pe care era statueta lui Buddha — continuă Brandes —, ți-am luat-o de ziua ta, dacă-ți amintești...

— Păi, de ce nu mi-ați spus ? — strigă entuziasmat lordul. Caseta și statueta vă stau oricînd la dispoziție, miss Weston.

— Cel mai bine ar fi — spuse Evelyn emoționată —, să-i trimit o telegramă mamei, iar dumneavoastră să vă-nștiințați personalul din locuința dumneavoastră londoneză să-i dea maică-mi statueta lui „Buddha meditînd".

— Ar fi absolut de prisos — dădu din mînă zîmbind excelența sa — micuțul Buddha se află cu noi, aici...

Evelynei îi bătea inima să-i sară din piept și nu alta.

— Unde ?

— În *nécessaire*. Buddha tronează pe trusa mea de ras... Hei !... Miss Weston ! Apă ! Aduceți apă !... A leșinat...

Pentru a doua oară în cîteva minute.

6

Rămaseră îndoliați toți trei. Ascultînd toate pățaniile Evelynei, pătimirile și fuga ei, la ale cărei etape mai istovitoare participase și lordul, îi trecuseră sloiuri de gheață pe spinare la gîndul situației tragice în care se aflau. Evelyn își aruncase-n vînt averea cu propria ei mînă !

Duelul ei cu *nécessaire*-ul luase sfîrșit. Geanta perfidă o doborîse dintr-o singură lovitură care o nimerise din plin.

— Dacă așa vrea providența, și nu *nécessaire* poate cîștiga duelul.

— O să punem să fie căutat — îngăimă Excelența sa, cînd văzu ce trist se uită fata la miriapozii neastîmpărați care colcăiau pe lutul bătătorit ce ținea loc de dușumea.

Și profesorul își dădea seama că spune o absurditate. Să cauți un *nécessaire* în Sahara ! În nisipul mișcător care-și schimbă zilnic configurația și care uneori îngroapă într-un ceas caravane întregi !

Evelyn îi privi cu un surîs straniu, mohorît :

— De-acum nu mai contează. Cerurile au vrut să pornesc în căutarea diamantului și să găsesc plicul. Onoarea unui militar valorează cel puțin cît cel mai frumos diamant.

— Pentru asta fireşte...

— Sir — îl întrerupse Evelyn hotărîtă —, sper că n-aveți de gînd să mă jigniți cu o „recompensă binemeritată".

Tăcură.

— Tot timpul s-a aflat în preajma dumneavoastră — se tîngui lordul. Încă de pe vapor ați călătorit cu el în cabină și l-ați fi abandonat încă înainte de Lyon, dacă n-aș fi insistat să ne-ntoarcem după el cu rămășițele automobilului ! Așa-s femeile. Aruncă un lucru de cincisprezece ori și după ce-l pierd își dau seama că era comoara vieții lor.

— Sir ! Această maximă e la fel de gogonată ca și citatul acela din Aristotel — răspunse Evelyn iritată căci abia acum își dădea seama cît de mult o nedreptățise uneori Bannister, în timp ce ea lupta pentru fratele lui. Am un unchi care știe altele și mai și. După el, mulți bărbați seamănă cu fracul : scoși dintr-un anume mediu ambiant devin inutilizabili.

Lordul roși.

— Și eu am suferit o pierdere dureroasă — răspunse el înfierbîntîndu-se. Țineam mult la acest „Buddha bărbier". Iar în ceea ce privește fracul șoseaua nu e chiar

cel mai grozav mediu ambiant şi cu toate astea m-am arătat destul de util !

— Nu m-aţi fi urmat, dacă n-ar fi fost în joc şi pielea dumneavoastră !

— Miss Weston... Dumneavoastră sînteţi... sînteţi... nedreaptă !

— Aţi vrut să spuneţi nerecunoscătoare ! Poftim ! Spuneţi-o sus şi tare !

— Nu rezolvaţi nimic jignindu-vă unul pe celălalt — interveni Brandes.

Tăcură. Evelyn se pornise să plîngă. Lordul bombănea.

— Ar fi timpul să rezolvăm chestiunea cu plicul — zise Brandes. O să telefonez de îndată la Marele Cartier General. Nu putem lăsa să mai fiţi urmăriţi de poliţie nici o zi. Fratele meu şi cu mine vom depune mărturie că pentru patrie aţi salvat plicul acesta însemnat, inestimabil, riscîndu-vă viaţa.

Brusc se dădu alarma.

Ce se întîmplase ?

7

Subofiţerul transmisionist interceptase în noapte nişte semnale luminoase. Odinioară unele oaze din Sahara comunicau între ele prin intermediul semnalelor transmise cu proiectoarele. De cînd s-a răspîndit radioul, deşertul zace cufundat în beznă, fasciculele albe de lumină care altădată brăzdau cerul atît de des au lăsat locul undelor Herz.

În această noapte pe cer apăru din nou telegraful luminos care nu mai fusese zărit de ani de zile. Semnalele erau emise din deşert de persoane care pesemne că n-aveau un radio-emiţător. Semnalele luminoase Morse se repetară de vreo cincizeci de ori.

„Banditii... atacă... oaza... Mahrbuk... S.O.S. ... Banditii... atacă... oaza... Mahrbuk... S.O.S. ... S.O.S. ... S.O.S. ..."

Telegraful luminos nu numai că-i prevenea asupra primejdiei care plana asupra lor, dar chema şi ajutoare.

Cei cinci membri ai garnizoanei strînseră toată populaţia la un loc în staţionarul care aducea cu o fortăreaţă.

Cîțiva arabi bătrîni, doi-trei copii, opt-zece soldați bolnavi și micuța garnizoană nu reprezentau cine știe ce rezistență.

— Oare cine-s agresorii ? — întrebă comandantul garnizoanei.

— Vă spunem asta împreună cu miss Weston — zise lordul cu sînge rece, luînd o armă din cele împărțite apărătorilor. Este un spion căutat de întreaga Europă, pe nume Adams, și o ceată de ucigași și tîlhari de teapa lui. Ne putem aștepta să fie ca la vreo cincizeci.

— Atunci sîntem pierduți — spuse Brandes.

— Așa cred și eu — murmură lordul.

8

Pe Eddy Rancing îl trezi un miros cumplit și senzația că o bucată de carne caldă, jilavă, i se plimbă peste obraz. Îl lingea o hienă.

Sări ca ars. Hiena se trase înapoi mîrîind. Tînărul își încordă toate puterile, scoase revolverul și cu cîteva împușcături alungă hiena.

Era o căldură infernală. Soarele pîrjolea nestingherit deșertul lipsit de umbră. Capul îl durea cumplit, îi țiuiau urechile și pe locul loviturii avea o vînătaie însîngerată, umflată. Porni buimac, ametit, clătinîndu-se pe picioare, cu privirea împăienjenită... În spatele unei dune neobișnuit de mari, dădu totuși peste un pic de umbră, se așeză aici și se luă cu mîinile de cap.

S-a zis cu el !

Și ce moarte-șablon. Deșertul, setea...

Ar fi trebuit să-și dea seama. De la bun început călcase cu stîngul. Goana nebună după diamant... Va sfîrși aici...

Gîfîia șuierător. Firele de praf îi iritau căile respiratorii, limba i se umflase, buzele îi crăpaseră și-l mîncau îngrozitor, în timp ce trupul i se deshidrata aproape văzînd cu ochii.

„Două treimi din organismul nostru e apă" — îi veni în minte o propoziție pe care o tocise în școală. În deșert aceste două treimi or să se evapore urgent. O să zacă-n colb zbîrcit, precum călugării mumificați din evul mediu.

Setea îi devenea insuportabilă. Porni prin deşert abia ţinîndu-se pe picioare, aproape inconştient. Discul uriaş, umflat al soarelui dogorea îndărătul perdelelor gălbui de praf şi în amurg se-ngemăna la orizont cu marginea deşertului. Reflexele lui arămii radiau straniu în orizontul tot mai întunecos şi siluete de cămile cu capul în jos pluteau pe pelicula filmului mut proiectat pe cerul morganatic.

Eddy mergea înainte năucit.

Cu o ultimă vîlvătaie violetă soarele se stinse îndărătul celor mai îndepărtate dune.

Eddy se împiedică de ceva şi căzu. N-avea putere să se mai ridice. Se tîrî pe burtă spre obiectul întunecos de care se împiedicase.

O geantă Un *nécessaire !*

Poate are el un strop de băutură !

Deschide geanta febril, biiguind cuvinte fără sens si bagă mîna încleştîndu-şi degetele pe ea ca pe nişte gheare. Pe boltă apăru tigva sticloasă a lunii. Degetele lui Eddy scoaseră tremurînd un obiect mai măricel. Îl scăpă din mînă. Cum stătea culcat pe burtă, se priveau de la numai doi centimetri :

Eddy Rancing şi „Buddha meditînd" !

Acesta şedea pe sipet cu capul lăsat în piept, de parcă i-ar fi fost ruşine de toate cele întîmplate. Se întîlniseră la capătul drumului. În Sahara.

Iată că ai ajuns la el, Eddy. N-ai suferit atîta în zadar. I-al ! E al tău ! Bea-l dacă poţi !

Pentru că ştia că ăsta-i adevăratul Buddha ! În capul ăstuia se află diamantul şi nu încape nici o îndoială de ce ; nu contează, dar sigur aşa e ! Ar trebui să-i spargă capul şi diamantul s-ar rostogoli din el.

Şi Eddy Rancing începu să rîdă în hohote. Se rostogoli şi se lăsă pe spate în colbul deşertului, îşi desfăcu braţele şi rîse cu lacrimi, rîse cu chipul desfigurat de mii de riduri.

Iar Buddha şedea imperturbabil pe casetă în imensitatea deşertului şi medita...

9

După miezul nopții, cînd nisipul Saharei devine rece ca gheața pierzîndu-și brusc toată căldura înmagazinată peste zi, Eddy Rancing își veni încă o dată în fire. Aici moartea nu ți se oferă cu una cu-două. Cînd peste deșert se lasă frigul, apa încetează să se mai evapore din trup și lichidul care a rămas în țesuturi își reia circulația. Te face să conștientizezi încă o dată realitatea cumplită din jur.

Deschise ochii. În fața lui ședea Buddha. Nemișcat, cu bărbia în piept. Parcă priveghindu-i sfîrșitul. Nu-și mai bătu capul cu el. Bägă mîna în geantă. Scoase pe rînd o oglindă convexă, de bărbierit, un pieptene, o lanternă puternică, o carte,.. un săpun de ras... O sticluță :

Sticlă !

Îi deșurubă capacul. Avea un miros ușor mentolat. Pe dată îi bău conținutul. În viața lui nu băuse ceva mai plăcut decît acest sfert de litru de apă de gură Barcos-Moravecz ușor călîie. Firma Barcos-Moravecz nici nu visase vreodată că-n optica lui Eddy produsul ușor aromatizat numit apă de gură „Dandy" o să culeagă laurii înaintea atîtor și atîtor cocteiluri și șampanii.

Se simți întremat. Își trase picioarele sub el. Apa de gură parcă-i curgea prin vine. Iar aroma aceea ușoară de mentă e chiar înviorătoare.

Îl apucă pe Buddha, să-l facă țăndări. Pe urmă se răzgîndi. Cîtă vreme îl amenință moareta, las' să stea și diamantul la locul lui. Diamantul îl făcu să-și aducă aminte de oaza Mahrbuk, de Evelyn și, în fine, de bandiți. Păi... păi... tîlharii or să atace acum oaza ! Iar cei de-acolo nici nu bănuiesc ce-i așteaptă. Moartea e-n drum spre ei... Dar ce-ar putea face ?

E-e ! Foarte multe ! Nu degeaba a flirtat el la viața lui cu fiica unui paznic de far. În Sahara lucrurile își schimbă prețul. Își dăduse seama de asta încă de cum zărise trusa de toaletă. Nu poți ști niciodată cînd o să-ți fie de folos ce-ai învățat cîndva.

Aprinse lanterna, puse oglinda în dreptul ei și, așa cum învățase cîndva de la fiica lui Harrington cel ursuz,

acoperi oglinda convexă cu palma ţinînd-o în fasciculul lanternei, apoi începu să transmită cu exactitate semnalele luminoase mai lungi şi mai scurte : „Punct... linie... punct, punct... linie... punct..."

Semnalele Morse se zăreau în noapte la o depărtare de kilometri :

„Banditii... atacă... oaza... Mahrbuk... S.O.S."

Semnalizează pînă scapă oglinda din mînă de epuizare şi căzu într-o rînă. Cu ultimile puteri apucă lanterna şi o întoarse în aşa fel, încît fasciculul reflectat de oglindă să se înalţe pe verticală spre cer. Asta îi salvă viaţa.

— De-acolo vin semnale ! Priviţi dîra aceea luminoasă ! — strigă redactorul Holler, care călărea cu o pungă de piele la gît, deoarece cămila avea asupra lui acelaşi efect deprimant ca şi avionul.

10

Banditii s-au oprit descumpăniţi cînd dinspre staţionar i-a întîmpinat o rafală de gloanţe. Vreo şase dintre ei căzuseră subit din şa, plonjînd în cap.

— Înapoi ! — strigă Adams.

Se retraseră între palmieri şi de-acolo deschiseră focul.

Un glonţ ţiui pe lîngă urechea lordului şi făcu aşchii tocul ferestrei. Bannister nici nu se clinti, continuă să tragă. Întoarse capul auzind ţipătul înăbuşit al Evelynei.

— Acum puteţi vedea, miss Weston, că un gentleman se poate obişnui şi cu alte arme decît aparatul de ras. Îmi amintesc că odată, în război... Aştia ştiu să tragă, nu glumă... — bolborosi mirat şi nu mai povesti ce se-ntîmplase în război.

Banditii abia dacă mai trăgeau. Pesemne că puneau ceva la cale. Peste puţin timp le fu dat să afle ce anume. În salon se răspîndi un miros ciudat, amărui.

— Arde ceva ! — spuse comandantul garnizoanei.

Un arab intră în fugă.

— Un cîine blestemat a ocolit clădirea şi a aruncat o torţă pe acoperiş !

O armă automată lătră în noapte. Focul se întindea văzînd cu ochii. Nu putea fi stins. Dacă cineva ar fi ieşit pe acoperiş cu o pătură udă, într-o clipă ar fi căzut ciuruit de gloanţe.

— Miss Weston — zise lordul —, poate o să aveţi nevoie de ăsta.

Îi întinse fetei un browning.

— Mulţumesc — spuse Evelyn.

Pe acoperiş se înălţau limbi uriaşe de foc, în încăpere fumul devenea insuportabil. Printre picioarele asediaţilor mişunau şobolanii care fugeau de primejdie.

— Plicul ! Plicul ! — strigă Brandes. Cei mai mulţi dintre ei se luptau cu tusea. Lordul Bannister îşi înţelese fratele. Plicul trebuie distrus, să nu ajungă în mîinile agresorilor !

Pe ferestre intrau şuierînd zeci de gloanţe. Bandiţii se pregăteau de asaltul final. Geamurile căzeau zăngănind, mobila ciuruită trosnea cumplit cînd lordul se apropie cu bricheta în mînă de plicul cu cinci sigilii, să-i dea foc. I-l ţinea Brandes.

Evelyn se rezemase cu spatele de perete, palidă de moarte, cu browningul în mînă. Lîngă capul ei dulapul cu medicamente fusese găurit de un glonţ. N-avea ochi pentru asta. Se uita îndurerată la plic. Şi el o să piară. Şi ei toţi ! Totul a fost în zadar...

Dar înainte ca bricheta să-şi pîlpîie flăcăruia, de afară se auzi o rafală asurzitoare şi în apropiere răsună o goarnă !

Sosise un pluton de spahii necruţători, în frunte cu un blînd ziarist cu o pungă de piele la gît.

11

Ziarele de dimineaţă publicaseră deja fotografiile Evelynei Weston procurate de la Londra. Un dumicat de peşte prăjit intră brusc în traheea redactorului Holler şi acesta fu cît pe-aci să se înece.

O, ceruri ! Păi, asta-i lady Bannister !

Ce naiba ? Lady Bannister e o spioană temută ? !

Nu e cu putinţă !...

Spărgătoare și ucigașă ?... Nu, că asta-i bună !... Și totuși... Ia stai !... În seara cînd a avut loc spargerea, a apărut cu hainele acelea rupte și pline de noroi... Și... E-e ! La Lyon în avion... Cînd lordul a văzut ziarul... Ia te uită ! De ce se-mbrăcase lordul acesta pedant în cîntăreț tirolez șomer ? Și asta încă n-ar fi nimic. Dar cum de nu-i sărise-n ochi faptul că membrul Academiei Regale și candidatul de ultimă oră la Premiul Nobel poartă la pălărie ditamai panașul, pe gustul fermierilor ?

Cînd a mai purtat lordul până la pălărie ? Și încă una așa de falnică ?

Ce-i de făcut acum ? Are convingerea fermă că Evelyn Weston este una și aceeași persoană cu femeia pe care el o știe de lady Bannister. Dar dacă există probabilitatea de zece mii la unu ca să se-nșele ? „Fii deștept, Holler ! Fii prudent ! Fii foarte prudent !"

Trebuie să plece după ea... Încotro ? Spre oaza Mahrbuk. Dar mai întîi o să meargă la lordul Bannister.

La lordul Bannister află că stăpînul casei a plecat la drum însoțit de un oaspete și o doamnă. Valetul era nou angajat și nu-i putea spune dacă doamna este sau nu soția lordului.

— Uite care-i treaba, prietene — îi spuse Holler agitat —, ai relații aici în Marrakech ? Fă-mi rost urgent de vreo douăzeci de oameni de încredere care să mă-noteaască pînă-n oaza Mahrbuk. Vreau să plec după stăpînul tău, cred că viața lui e în primejdie. Ține un avans de cinci sute de franci.

Într-o oră valetul tocmi caravana cu călăuză, burdufuri de apă și merinde cu tot. Holler porni și el la drum. Iac-așa. Acum o să-și înceapă frumușel investigațiile pe barba lui.

Se pun următoarele întrebări : cine-i Münster ăla pe care-l căuta femeia ? Sînt lady Bannister și Evelyn Weston una și aceeași persoană ? Și dacă da, în ce măsură este implicat lordul în povestea asta ? Dacă femeia e spioană, o va umfla cu complici cu tot. Ce senzație ar stîrni ! Dacă nu-i spioană, se cheamă că pur și simplu a făcut o excursie pînă-n oaza Mahrbuk, nimeni nu-i poate interzice una ca asta. N-a făcut nimic rău. Poliției îi va spune : aveți răb-

dare, domnilor ! Un ziarist londonez își trage spuza pe turta lui, pe urmă puteți întocmi și dumneavoastră procesele-verbale.

Și cum toți ziariștii hoinari au un înger păzitor, lîngă ruinele castrului roman se întîlni în deșert cu un detașament de spahii. Ia te uită cine-i ofițerul tuciuriilor ! Păi, ăsta-i locotenentul Villiers, pe care-l cunoaște bine ! În timpul războiului riff fusese detașat la cartierul general al presei acreditate...

— *Hello,* Holler ! — îl întîmpină locotenentul. Arăți ca un veritabil beduin din ultima revistă de la Folies-Bergères.

— Bună, Villiers ! Ce cauți într-un oraș latin în care de mii de ani nu mai funcționează localuri și nici jazz nu se cîntă ?

— Sînt în patrulare, amice ! Patruzeci și opt de ore de serviciu. Și-ncotro ?

— Spre oaza Mahrbuk. Sînt în concediu și mă preumblu și eu pe unde n-am nici o treabă.

Ia stai puțin, ce-ar fi să-nsoțească garda de onoare presa engleză ? Pînă diseară mergem împreună. Te conduc pînă la puțul din deșert.

Se-nsera. Dar ofițerul n-apucă să facă cale-ntoarsă. Detașamentul de spahii îl însoți pe Holler la galop, căci ofițerul se pricepea bine la semnalele Morse.

Pe drum au dat peste Eddy Rancing. Cîțiva arabi și valetul lordului Bannister l-au dus înapoi la Marrakech, iar spahiii, în frunte cu Holler, care suferea cumplit pe cămilă, au pornit în galop spre oaza Mahrbuk.

Au ajuns acolo la țanc.

Gordon, doctorul și Corned-Beef au căzut secerați de primele rafale. Ceilalți, în frunte cu Adams, au fost prinși și legați. Rainer continua să pută în așa hal, încît n-a fost chip să fie interogat. În timp ce-i legau mîinile la spate, zise resemnat :

— Niciodată nu mi s-a îndeplinit o dorință așa de repede. Toată ziua mi-am dorit să mai pot ajunge măcar o dată pentru mai multă vreme într-un loc răcoros. Acum cred că n-am motive să mă mai plîng.

Așa s-a și întîmplat.

12

Pentru prima oară în viața lui, lordul spunea sincer ceea ce spusese de-atîtea ori fără convingere :

— Ce plăcere să vă reîntîlnesc, dragă Holler !

Redactorului îi jucau ochii-n cap și abia îngăimă horcăind :

— Procurați-mi niște murături... Ce cămilă unduitoare ! De cîteva ori am avut senzația că mă înec între cocoașe — și horcăi cu o voce macabră : Castraveți !

Între timp obținuseră legătura cu cartierul general. Cartierul general chemă la telefon ambasada engleză. Intrară pe fir și soldatul Münster și lordul Bannister.

După care convoiul porni înapoi spre Marrakech. În față mergeau lordul și frate-său, Evelyn cu geanta ei neagră și Holler, care-n răstimpuri înfuleca porția necesară de castraveți murați. Știa că-i băftos ca întotdeauna și că a pus mîna pe un subiect senzațional. Lordul îi promisese că o să-i spună pe scurt tot ce poate fi vînturat în fața opiniei publice și îi făgădui că el, Holler, va fi primul care va scrie.

Așa s-a și întîmplat, iar popularitatea lui Holler a atins cote incredibile.

Se aflau din nou în salonul din vila lordului. Casa era, ca din întîmplare, înconjurată de spahii, care se plimbau de colo-colo. Interogatoriul bandiților era în toi. Mesajele telefonice nu mai conteneau și un procuror militar avu o întrevedere cu Evelyn. Pentru prima oară era elucidat rolul fetei, care în cele din urmă avea să se acopere de glorie. Dar Evelyn stătea obosită și deznădăjduită în salonul mobilat după moda londoneză, în care pînă și șemineul atît de nelalocul lui în Africa sporea iluzia europeană a locuinței. Evelyn era istovită și tristă.

Cîte suferințe îndurase. Iar acum...

— Blestemată întîmplare... — zise lordul posomorît.

— Ce întîmplare ? — adulmecă Holler.

— Nu, nimic, nimic... — se eschivă Bannister. Mi-am pierdut trusa de ras, o cutiuță ornamentală... Îmi pare tare rău după ea... De obicei o țineam pe șemineu și...

Întinse din reflex mîna spre șemineu și i se tăie răsuflarea. Toată lumea privi în direcția brațului rămas întins.

Pe consola şemineului şedea ghemuit pe o casetă emailată, ţinînd bărbia în piept, „Buddha meditînd".

Păşiră spre el ca hipnotizaţi : lordul, Evelyn şi Brandes. Primul puse mîna pe el Bannister.

Rămaseră în picioare.

— Dar aceasta-i chiar trusa dumneavoastră de ras, sir ! — strigă Holler. Am găsit-o lîngă *nécessaire*-ul desfăcut de tînărul care a leşinat în deşert. Se vedea cu ochiul liber că se-nfruptase copios din trusa dumneavoastră. *Nécessaire*-ul dumneavoastră i-a salvat viaţa, iar el ne-a salvat apoi pe noi toţi cu lanterna. Valetul dumneavoastră l-a transportat acasă pe tînăr cu tot ce n-apucase să mănînce. Reţineţi că nu mă consider răspunzător decît de lipsa pietrei acre.

Pe Holler însă n-avea nimeni timp să-l mai asculte. Cei şase ochi scăpărători erau aţintiţi asupra lui Buddha. El îi salvase pe toţi...

Dar la ce răsplată să se aştepte un profet oriental în schimbul unei minuni ? La recunoştinţă ? Un vechi dicton zice să nu te aştepţi la recunoştinţă nici măcar în casa ta. Au luat la cunoştinţă faptul că pentru ei se înfăptuieşte într-adevăr o minune, iar pe urmă...

Pe urmă îl trîntirà la pămînt cu toată puterea, să se facă ţăndări.

Destinul lui Buddha se împlinise. Ajunsese ţăndări ! Din capul idolului diamantul ieşi la lumina zilei aşa cum visase în agonia lui bătrînul puşcăriaş. După ce-l curăţară un pic, argila uscată căzu de pe el, descoperindu-i scînteierile de basm şi toţi trei îl priviră la fel de evlavios, parcă hipnotizaţi, ca odinioară Jim Hogan cînd prinţul Radzovill i-l înmînase cu un gest plin de noblete.

13

O zi întreagă continuară convorbirile telefonice urgente Marrakech—Paris şi Londra—Paris—Marrakech. Strînsa cooperare militară anglo-franceză făcea din această afacere o chestiune vitală în egală măsură pentru Paris şi Londra. Urmarea acestor convorbiri fu clasarea medicală a unui oarecare soldat pe nume Münster, din cauza

unei răni, şi soldatul fu imediat lăsat la vatră. În aceeaşi zi, el zbură la Londra ducînd într-o geantă-diplomat un plic portocaliu cu cinci peceţi.

Presa franceză elogia pe prima pagină persoana domnişoarei Weston. Riscîndu-şi viaţa, miss Weston recuperase un document militar de-o însemnătate covîrşitoare şi, în timp ce era urmărită de poliţia franceză, înmînase respectivele hîrtii neatinse autorităţilor militare, forurilor competente. Din depoziţia domnişoarei Weston şi a între timp răposatului Wilmington reieşise şi nevinovăţia maiorului Brandes, pe nedrept acuzat de spionaj.

Brandes căzuse victimă urzelilor lui Wilmington, care a fost mai tîrziu ucis în propria-i casă. Această depoziţie a fost întărită de mărturisirea lui Adams, primejdiosul agent căutat de multă vreme de serviciile secrete ale mai multor ţări şi capturat în deşert. Miss Weston a dovedit cu martori şi cu documente autentice că intrase în apartamentul răposatului Wilmington pentru a-şi recupera moştenirea ce-i aparţinea de drept. Tribunalul militar britanic s-a întrunit pentru a decide asupra cazului Brandes şi se poate anticipa că procesul se va încheia cu reabilitarea totală a inculpatului

14

Evelyn şi lordul stăteau descumpăniţi într-un colţ umbros al grădinii. Stăteau aici de-o bună bucată de vreme, discutînd despre tot felul de fleacuri, timp în care fiecare se gîndea la celălalt.

În cele din urmă, lordul îşi drese glasul şi vorbi :

— Mă ierţi ?

— Nu pot.

„Hm... frumos mi-a mai întors-o" — îşi zise lordul, neştiind cum să continue discuţia.

— Îţi aminteşti cumva — zise el într-un tîrziu —, în ce sat din Franţa am vrut să mîn peste noapte ? Aş vrea să-i trimit înapoi cîrciumarului cămaşa de noapte. Bietul om i-o fi ducînd lipsa.

— Dă-mi-o mie și-n drum spre casă o să trec și pe-acolo. Comuna se numește La Rochelle. N-o să-i uit numele niciodată. Precis.

— Spune-mi, te rog, de ce nu mă poți ierta ? O femeie tînără un poate proceda atît de aspru.

— Nu te pot ierta pentru că nu sînt supărată pe dumneata, Henry. Îmi dai voie, sper să-ți spun pe nume și-n absența lui Holler.

— Mai fericit aș fi să-ți pot dărui numele meu de familie — hm... ce zici ? Cred că s-a făcut cam răcoare. Adică... — Excelența-sa era nespus de tulburat. Dar tulburarea i se topi încet-încet, după ce Evelyn îi înlănțui gîtul cu amîndouă brațele. Pe urmă se priviră îndelung, întrebător în ochi...

15

În toată afacerea cel mai bine i-a mers lui Eddy Rancing. În primul rînd, și-a băgat mințile-n cap. În al doilea rînd, a fost sărbătorit ca genialul înger salvator al oazei Mahrbuk. Firma Barcos-Moravecz i-a plătit cinci mii de lire pentru povestea în care Eddy aducea la cunoștința lumii întregi că supraviețuirea i se datorează în exclusivitate apei de gură ușor aromatizate „Dandy". „Indispensabilă în deșert : apa de gură Dandy !" Mr. Rancing a făcut apoi reclamă și „cremei Dandy cu un bogat conținut nutritiv și vitaminos".

Avea să rămînă în Africa, în calitate de secretar particular al lordului.

Și bine făcea !

Pe străzile Londrei putea fi deseori văzut un domn cărunt, îmbrăcat impecabil, care purta mereu pe umăr o armă de vînătoare cu două țevi și părea să caute pe cineva printre trecători. Acest domn îl căuta pe Eddy Rancing.

Domnul nu era altul decît Mr. Arthur Rancing. Într-o noapte furtunoasă, fugise din Mügli am See, lăsîndu-și în urmă toate bagajele și de-atunci încoace Grete îl așteaptă, în compania pisicilor, să revină.

Se adunaseră cu toţii acasă le lordul Bannister, care împreună cu tînăra lui soţie se întorsese abia de douăzeci şi patru de ore din voiajul de nuntă. Era de faţă şi maiorul Brandes cel reabilitat şi venise şi doamna Weston. La bătrîneţe se simţea cît se poate de fericită. Dar nu lipsea nici Mr. Bradford, cu toată greutatea respectabilităţii şi judecăţii sale lucide.

Înainte de orice, fiecare constată în sinea lui că Evelyn este cea mai frumoasă femeie din lume, dar pentru lordul Bannister frumuseţea soţiei sale depăşea cu o treaptă pînă şi această constatare.

Povestiră nu mai ştiu de cîte ori fiecare detaliu al uimitoarei aventuri, mai înveselindu-se, mai posomorîndu-se, dar, în mare, erau cu toţii fericiţi.

— Ce ciudat — zise doamna Weston —. cîte împrejurări mărunte au trebuit să-şi dea mîna pentru ca totul să se-ntîmple aşa cum s-a întîmplat.

— Şi cu ce rost ? Unde-i filosoful care ne-ar putea da un răspuns la această întrebare ? — întrebă îngîndurat maiorul Brandes.

— Eu sînt medic — răspunse Bannister uitîndu-se la Evelyn. Dar avem în familie un filosof minunat, care precis nu poate da răspunsul.

Mr. Bradford crezu că la el se face aluzie şi domol, gînditor, zise :

— Viaţa este aidoma vestei de la un costum de vară : scurtă şi fără rost.

CUPRINS

Carantină la Grand Hotel 5
Ciclonul blond 169

Redactor : RUXANDRA VASILESCU
Tehnoredactor : ELENA DINULESCU

Bun de tipar : 4 iunie 1990
Coli de tipar : 21.5
Exemplar lei 19 + T.L. lei 2 = 21 lei.

Com. nr. 69
Combinatul Poligrafic Bucureşti
Piaţa Presei Libere 1
ROMÂNIA